

T Â Y T Ử T Ự

Kinh dị | Lê Sông dịch

Dành cho lứa tuổi 18+

CAMPHONG

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

ebook©vctvegroup

Tây Tử Tự

KÍNH VẠN HOA CHẾT CHÓC - TẬP 04

Lê Sông *dịch*

Phát hành: Cẩm Phong

Nhà xuất bản Hà Nội 2019

Chương 110

Muốn mở nó ra quá

Tuy Tương Nữ có thể thay đổi vị trí, nhưng các vật phẩm thì không. Nói cách khác, khi có người mở một rương bất kỳ, nhìn thấy vật ở trong rương, vậy thì người tiếp theo không cần lãng phí cơ hội của mình vào rương đó nữa.

Mở rương là một việc làm nguy hiểm, nhưng trong nguy hiểm cũng tiềm ẩn lợi ích. Nếu mở được vật phẩm có thể giết hay tiêu diệt Tương Nữ, hoặc mở trúng mật mã kết sắt, thì phe người sẽ chiếm lợi thế.

Tôn Nguyên Châu nói xong, lia mắt nhìn tất cả mọi người một lượt, rồi cất giọng: “Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, muốn lợi dụng được sơ hở của người khác, có phải không? Chúc Manh, cô từng chơi trò này, hãy nói thử xem liệu Tương Nữ có thể đi vào những rương đã được mở hay không.”

“Dĩ nhiên là được.” Nguyễn Nam Chúc bình thản nói: “Sau khi được mở ra, rương sẽ lại đóng, Tương Nữ hiển nhiên có thể di chuyển vào đó. Cho nên nếu ai không muốn mạo hiểm thì cũng đừng nên rình mò kiểm soát của người khác, cứ nhìn đời là tốt nhất.”

“Nghe thấy chưa?” Tôn Nguyên Châu nói: “Thông tin, hiện nay quan trọng nhất là thông tin. Khi mở rương, ít nhất phải có hai người có mặt, như vậy nếu xảy ra việc ngoài ý muốn thì còn có thể ghi

chép lại.” Nói trắng ra là sợ nếu mở trùng rương có Tương Nhân hay Tương Nữ, rất có thể chưa kịp báo cho đồng đội thì đã chết rồi.

“À phải, hôm qua Tiểu Kế đã mở được một kỹ năng là *Lời đáp dối gian* phải không?” Nguyễn Nam Chúc nói ra những điều mình vừa phát hiện, để tránh lại có người bị lừa: “Trong board game, kỹ năng đó có nghĩa là người đóng vai Tương Nữ được phép nói dối. Nhưng ở đây có thay đổi một chút: Tương Nữ sẽ trốn trong rương, dùng giọng người thân quen để cầu cứu chúng ta, cho nên đừng để bị cảm xúc đánh lừa.”

Tôn Nguyên Châu gật đầu tỏ ý đã hiểu, rồi nhìn những người khác: “Còn ai thắc mắc gì nữa không?”

Những người ngồi quanh bàn bắt đầu xôn xao bàn luận, về thông tin Nguyễn Nam Chúc vừa chia sẻ cũng như lời đề nghị hợp tác của Tôn Nguyên Châu.

“Bọn tôi không ép mọi người mở rương, nếu cảm thấy nhịn đói không vấn đề gì, thì cứ tiếp tục nhịn.” Tôn Nguyên Châu bổ sung lần cuối: “Đợi khi nào không nhịn được nữa, đi mở rương vẫn kịp.”

“Tôi có câu hỏi.” Một cô gái đứng dậy giữa đám đông, Lâm Thu Thạch nhớ tên cô ta hình như là Tuyên Tử Huệ. Cô gái trở tay vào Nguyễn Nam Chúc, nói: “Tất cả mọi thông tin đều do cô ấy cung cấp, nếu cô ấy nói dối, chúng ta cũng không thể nào biết được.”

Tôn Nguyên Châu nghe vậy, đang định đáp trả thì Nguyễn Nam Chúc bật cười, hất cằm lên, nói bằng giọng điệu khiêu khích: “Nếu cô muốn thì không cần tin lời tôi, tôi chẳng có ý kiến gì đâu.”

Tôn Nguyên Châu nói: “Đúng vậy.” Rõ ràng Tôn Nguyên Châu đứng về phe Nguyễn Nam Chúc, anh ta đáp lại nghi vấn của Tuyên

Tử Huệ: “Nếu cô có thể cung cấp thông tin khác cho chúng tôi thì cũng chẳng ai phản đối đâu.”

Tuyên Tử Huệ vẫn muốn nói gì đó, nhưng bị người bên cạnh kéo tay, tỏ ý ngăn cản.

“Ở những cửa khác, tôi có thể chiếm ưu thế bằng cách tung ra thông tin giả. Nhưng ở cửa này, nói dối chẳng đem lại ích lợi gì.” Nguyễn Nam Chúc chẳng buồn nhìn Tuyên Tử Huệ, có vẻ như nghi vấn của Tuyên Tử Huệ hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới hắn: “Số lượng Tương Nhân tăng lên, không lẽ sẽ làm giảm độ khó của trò chơi này với tôi chắc?”

“Cánh cửa này thật sự có vài thứ khác biệt, tạm thời chúng ta đừng suy nghĩ về vấn đề thật giả đúng sai. Tôi nghĩ vẫn nên tập trung vào vụ mở rương cái đã.” Một người đứng ra đóng vai hòa giải.

Tôn Nguyên Châu rút từ trong túi ra một xấp giấy nhớ, phân phát cho tất cả những người có mặt, đồng thời dặn họ nếu mở ra vật phẩm hoặc kỹ năng của Tương Nữ, nhất định phải thông báo, không được giấu giếm.

Khi nhận giấy nhớ, nét mặt mọi người rất đa dạng, rõ ràng họ đều đang có những suy nghĩ của riêng mình.

Sau đó, mọi người cùng thống nhất sẽ trao đổi thông tin mình thu thập được vào buổi trưa hằng ngày, tiện thể xác định số người còn sống.

Cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt tản ra.

“Em nghĩ họ có mở rương không?” Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bắt đầu bàn luận về vấn đề này. Nhóm Nguyễn Nam

Chúc có Lâm Thu Thạch có thể nghe rương, mức độ an toàn cao hơn nhiều so với các nhóm khác.

“Không đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói, “toàn lũ cáo già sợ chết, ít nhất trong hôm nay không ai mở đâu.”

“Vậy phải chờ tới sáng mai à?” Lâm Thu Thạch cũng hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc: “Bữa sáng?”

Nguyễn Nam Chúc cười nói: “Đúng vậy, mặc dù mỗi ngày chỉ được ăn một bữa, nhưng một bữa đó đủ để họ không chết đói.”

“Ôi trời,” Lương Mễ Diệp cảm thán, “nghĩ kỹ thì cách này không tệ.” Cô đang nói đến hạn chế mà cửa mang lại, nếu không tìm cách ép bọn họ mở rương, đám người này dám ở lì trong căn nhà vài tháng lắm.

Lương Mễ Diệp lẩm bẩm: “Người ta muốn thoát ra sớm còn không được...”

Đêm đó, hầu hết mọi người đều mất ngủ. Hoặc vì quá đói, hoặc vì quá sợ hãi.

Lâm Thu Thạch cũng ngủ không ngon giấc, quá nửa thời gian cậu ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, giữa lúc mê man mơ hồ, cậu cảm thấy Nguyễn Nam Chúc bò lên giường mình.

“Nam Chúc...”, Lâm Thu Thạch mơ màng nói, “sao thế?”

Nguyễn Nam Chúc kè sát tai Lâm Thu Thạch, thì thầm: “Lâm Lâm, anh có đói không?”

Lâm Thu Thạch lơ mơ: “Hơi hơi...” Cả ngày không ăn gì ai mà không đói chứ hả, nhưng cũng chỉ đói thôi, chưa đến mức đói không chịu nổi.

Ai ngờ Lâm Thu Thạch vừa dứt lời, Nguyễn Nam Chúc bỗng móc từ trong túi áo ra một vật, Lâm Thu Thạch cup mắt nhìn, thấy đó là một thanh chocolate.

“Anh một nửa, em một nửa”, Nguyễn Nam Chúc khẽ khàng bẻ thanh chocolate ra, “bạn mình ăn mảnh.” Khóe mắt hấn cong lên, nở một nụ cười xinh đẹp.

“Em mang bao nhiêu thế?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không nhiều lắm...” Hấn bóc lớp vỏ giấy, rồi đưa chocolate đến bên miệng Lâm Thu Thạch: “Ăn đi.”

Lâm Thu Thạch vẫn không nói gì, khi cảm nhận thanh chocolate được đưa vào trong miệng, cậu liếm ngón tay Nguyễn Nam Chúc theo bản năng, liền thấy đôi mắt Nguyễn Nam Chúc trở nên sâu thẳm.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngọt không?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc sán lại, chạm lên đôi môi Lâm Thu Thạch, nói: “Đúng là rất ngọt.” Hấn không ăn nữa còn lại của thanh chocolate, mà gói vào như cũ rồi nhét vào túi bộ đồ ngủ.

“Sao em không ăn?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em không đói.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngủ đi, mai còn dậy sớm.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc. Người đàn ông này dù lợi hại cách mấy cũng chỉ là một con người bình thường, chắc chắn sẽ đói khi không được ăn.

Lâm Thu Thạch định nói gì đó, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã rúc vào lòng cậu, khẽ hôn lên cằm cậu rồi bảo nhỏ: “Ừm, đừng nói gì

cả, làm Mễ Diệp tỉnh bây giờ. Ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc kiên quyết như vậy đành thôi không nói nữa, choàng tay ôm chặt lấy hắn.

Ngoại hình Nguyễn Nam Chúc ở cửa này không hề gầy yếu, thậm chí trông còn tươi tắn hơn bên ngoài vài phần, ít nhất nếu ở đời thực, Lâm Thu Thạch nghĩ rằng bản thân sẽ không bao giờ dám nghĩ đến việc ôm Nguyễn Nam Chúc vào lòng vỗ về...

Sáng hôm sau, Lương Mễ Diệp vừa tỉnh dậy đã giật mình trợn mắt trước cảnh hai người ôm dính lấy nhau trên giường.

“Chào buổi sáng.” Nguyễn Nam Chúc tỉnh dậy, thản nhiên cất tiếng chào hỏi.

Lương Mễ Diệp nói: “Hai người...” Cô định hỏi tại sao hai người nằm chung một giường, thì thấy Nguyễn Nam Chúc hôn má Lâm Thu Thạch, gọi: “Lâm Lâm, dậy nào.”

Lâm Thu Thạch mơ màng đáp một tiếng: “Chào buổi sáng.”

Lương Mễ Diệp: “...” Trời đất, hình như cô vừa biết một việc không nên biết thì phải. Thủ lĩnh Hắc Diệu Thạch hẹn hò với thành viên trong tổ chức?! Vậy là không khác gì thủ lĩnh của cô rồi?!

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc làm lơ vẻ kinh ngạc của Lương Mễ Diệp, sau khi thông thả làm vệ sinh cá nhân, họ xuống phòng ăn.

Vừa bước vào phòng ăn, quan sát bầu không khí giữa mọi người, họ biết suy đoán đưa ra ngày hôm qua là chính xác. Quả nhiên, cửa không nhân từ tạo ra kẽ hở để bọn họ lợi dụng lách quy định: Không mở rương thì không có bữa sáng.

Chỉ có Tiểu Kế, người từng mở rương, là đang vui vẻ đưa miếng bánh ngọt nóng hồi lên miệng, trong ánh mắt đỏ lên vì ghen tị của những người xung quanh.

Tiểu Kế cười hì hì, nói: “Nhìn tôi cũng vô ích, muốn ăn thì mở rương đi.” Nhóm ba người Lâm Thu Thạch tìm một chỗ để ngồi, chờ những người khác. Một lát sau, nhóm của Tôn Nguyên Châu ung dung xuất hiện. Sau khi ngồi xuống, họ mỉm cười với những người khác, đường hoàng lấy thức ăn trên bàn để ăn... Vậy là nhóm này cũng đã mở rương.

“Các anh mở rương rồi à?” Tuyên Tử Huệ, người hôm qua tỏ ra nghi ngờ Nguyễn Nam Chúc sốt ruột lên tiếng: “Mở được cái gì vậy?”

“Nói là may thì may thật, nhưng nói là không may cũng chẳng sai.” Tôn Nguyên Châu ăn một thìa cháo, đoạn nói tiếp: “Hai cái rương rỗng, một rương kỹ năng của Tương Nữ.”

“Lại mở ra kỹ năng!” Mọi người tỏ ra thất vọng: “Kỹ năng gì vậy??”

Tôn Nguyên Châu đặt thẻ bài ghi kỹ năng lên bàn. Lâm Thu Thạch ở gần nhất, khẽ liếc nhìn hàng chữ ghi bên trên: *Muốn mở nó ra quá.*

“Thế này nghĩa là sao??” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc, kẻ duy nhất biết luật.

“Đây là một kỹ năng rất phiền phức.” Nguyễn Nam Chúc thờ dãi: “Tương Nữ có thể ép một người phải mở một rương chỉ định sẵn...”

Phòng ăn bỗng chốc chìm vào im lặng.

“Nghĩa là sao chứ? Vậy khác gì nó có thể tùy ý bắt một người phải chết?” Vừa cất tiếng là người mới, dường như trạng thái đang sắp suy sụp: “Ý cô là vậy đúng không?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc đáp nhẹ tênh.

“Nhưng đó cũng là cơ hội của chúng ta.” Nguyễn Nam Chúc nhìn sắc mặt đầy vẻ tuyệt vọng của tất cả mọi người, chậm rãi bổ sung thêm: “Chúng ta có thể giết được Tương Nữ và Tương Nhân, nhưng cần có một số vật phẩm đặc biệt. Cách để giết chúng là sử dụng vật phẩm ngay trước khi mở rương. Những vật phẩm quan trọng này cũng có trong một rương nào đó, nếu mở được, chúng ta hoàn toàn có thể khắc chế kỹ năng này của Tương Nữ.”

Không ai nói gì, mọi người đều hiểu rõ trong lòng rằng sự việc không đơn giản như vậy.

Tổng cộng hai trăm rương gỗ, ai mà biết mấy vật phẩm đó cất giấu ở đâu.

Không khí tuyệt vọng bao trùm lấy căn phòng, quanh bàn ăn lại lần nữa vang lên tiếng khóc.

Tôn Nguyên Châu hiển nhiên không có thiện cảm với những người mới mít ướt, ăn xong anh ta đứng dậy, rời đi cùng các đồng đội.

Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch cũng không lãng phí thời gian ở phòng ăn thêm nữa, dù sao họ cũng chẳng thể ăn được.

“Chúng ta đến xem các rương ở trong phòng làm việc trước đi.” Sau khi rời phòng ăn, Nguyễn Nam Chúc đưa ra đề nghị.

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu đồng ý.

Họ đi đến phòng làm việc, Lâm Thu Thạch chọn hai rương bất kì. Sau khi cúi đầu nghe ngóng và chắc chắn trong rương không có âm thanh, cậu hít một hơi thật sâu, định mở nắp rương.

“Để tôi thử trước nhé.” Lâm Thu Thạch nói, thật ra trong lòng cậu không nắm chắc, cậu hít sâu, nắm chặt nắp rương, rồi vận sức mở ra: Rương trống. Bên trong rương gỗ không có gì khiến cậu thờ phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hơi tiếc.

Cậu không mở được vật phẩm nào hữu dụng.

“Rương tiếp theo cô mở nhé.” Nguyễn Nam Chúc quay sang nhìn Lương Mễ Diệp đứng bên cạnh, người này giờ vẫn yên lặng.

“Tôi á?” Lương Mễ Diệp hơi ngạc nhiên, cô đã chuẩn bị tinh thần nhịn đói hai ngày, vì dầu gì vẫn là kỹ năng của Lâm Thu Thạch. Vả lại nhịn đói hai ngày cũng không sao, chưa đến nỗi chết đói, nhưng thật không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại nhường cơ hội cho cô.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Lương Mễ Diệp định từ chối, nhưng thái độ Nguyễn Nam Chúc rất kiên quyết, hắn nói: “Hai ngày thôi mà, chẳng phải vấn đề gì lớn.”

Lương Mễ Diệp nói: “Thôi được... Nhưng cô cũng không cần nhịn đâu, tôi có mang đồ ăn từ ngoài vào, tuy không nhiều nhưng đủ để qua bữa.”

Nguyễn Nam Chúc cười: “Được.”

Lương Mễ Diệp chọn một rương, Lâm Thu Thạch nghe xong liền gật đầu, ra hiệu có thể mở được. Cũng giống với Lâm Thu Thạch, khi mở rương, Lương Mễ Diệp gần như nín thở, cô thận trọng mở chiếc rương ra, thấy bên trong có một thẻ bài, bên trên viết một chữ số: 3.

“Là mật mã két sắt!” Lâm Thu Thạch mừng rỡ reo lên.

“Hên phết.” Lương Mễ Diệp nở nụ cười, nhét thẻ bài vào túi.

Nguyễn Nam Chúc thì không cười nổi, hần thoáng thở dài.

“Sao lại thở dài?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Mở két sắt là cách thoát thân rắc rối nhất.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Tại sao lại như vậy?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Bởi vì rất có thể mật mã không chỉ nằm trong tay một người. Đến lúc đó, ai sẽ sở hữu gợi ý của kế tiếp?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng hiện giờ suy nghĩ mấy điều này còn quá sớm, để sau hẵng nói đi.”

Trong lúc ba người đang bàn bạc, từ phòng ăn ở tầng dưới bỗng vang lên tiếng khóc gào của một bé gái. Tiếng khóc thê lương đầy tuyệt vọng đó chính là của Tương Nữ.

Nghe được âm thanh này, sắc mặt cả ba đều trở nên khó coi.

Trong board game, sau khi một người chơi lật ra kỹ năng, Tương Nữ chưa thể sử dụng ngay mà phải cất lên tiếng khóc thì kỹ năng mới thực sự thuộc về Tương Nữ. Tiếng khóc của Tương Nữ tuy làm lộ vị trí của nó, nhưng cũng báo hiệu cho bọn họ biết, Tương Nữ đã có thêm kỹ năng mới.

“Gay go rồi đây.” Lương Mễ Diệp nói một câu.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều im lặng.

Cả tòa biệt thự chìm vào bầu không khí tuyệt vọng. Lâm Thu Thạch từ tầng hai đi xuống, thấy những người mới đang ngồi trong phòng khách với khuôn mặt trắng bệch, như thể vừa đánh mất hy vọng sống cuối cùng, họ ngồi đó bất động như tượng gỗ.

Những người này đều thuộc về nhóm của Ngụy Tu Đức, lúc này Ngụy Tu Đức đã biến mất, rõ ràng sau khi thấy mấy người mới trở thành gánh nặng, lão ta đã lập tức vứt bỏ họ.

Lâm Thu Thạch cảm thấy cái lão Ngụy Tu Đức này nên đổi tên thành Ngụy Thất Đức thì hợp hơn.

Đến giờ cơm trưa, trong số hai mươi người chỉ có một nửa có thể động đũa, số còn lại hoặc không đến phòng ăn, hoặc ngồi trơ mắt ra nhìn.

Tôn Nguyên Châu khá kinh ngạc vì Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa động đũa, nói: “Cô chưa mở rương sao?”

“Người ta sợ lắm.” Nguyễn Nam Chúc tựa vào vai Lâm Thu Thạch, nũng nịu nói, hàng mi dài khẽ rung, gương mặt đáng thương vô cùng: “Ngộ nhớ mở ra thứ gì quái lạ thì biết làm thế nào.”

Tôn Nguyên Châu nói: “Nhưng đâu thể nhịn ăn mãi.” Xem ra Tôn Nguyên Châu rất có thiện cảm với Nguyễn Nam Chúc, nếu không đã chẳng thêm quan tâm đến hắn.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Thật ra số người chưa ăn vẫn khá nhiều, trong đó có cả một số tay lão luyện. Ngụy Tu Đức nhờ phúc của Tiểu Kế mà được no bụng, có vẻ thỏa mãn lắm, những người khác thấy vậy thì không mấy dễ chịu.

Ăn xong, mọi người cùng nhau trao đổi thông tin. Trước mắt vẫn chưa xuất hiện vật phẩm đặc biệt, chỉ có một người mở được một rương Xăng.

Nguyễn Nam Chúc giải thích tác dụng của Xăng, nó có thể dùng để hạn chế một lượt hành động của Tương Nữ, giết một Tương Nhân. Với điều kiện người chơi đã xác định được Tương Nhân hay

Tương Nữ có mặt trong rương đó, phải sử dụng vật phẩm khi rương chưa được mở.

Người có được Xăng thờ phào, nói vậy là ngày mai anh ta đã được an toàn, bởi vì chỉ cần sử dụng Xăng trước khi mở rương là có thể nắm chắc chiếc rương đó không còn nguy hiểm.

Lương Mễ Diệp cũng chia sẻ việc mình tìm được thẻ bài mật mã, nhưng không nói cụ thể con số trong thẻ bài, chỉ tỏ ý rằng, nếu ai cũng tìm thấy thẻ bài tương tự thì đôi bên có thể hợp tác. Ai tìm được nhiều số hơn, người đó sẽ sở hữu chìa khóa. Nếu mỗi người chỉ có một thẻ, vậy thì trò oẳn tù tì sẽ quyết định chìa khóa thuộc về người nào.

Cách làm này khá công bằng và hiện tại chưa có ai khác tìm được mật mã, cho nên mọi người đều tỏ ý tán đồng.

Sau khi trao đổi thông tin xong, tất cả tản ra làm việc của mình.

Nguyễn Nam Chúc dường như hơi mệt, sau khi rời bàn hẳn cứ ngáp ngán ngáp dài.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Sao thế, thấy không khỏe trong người hả?”

“Ừm, muốn ngủ một lát.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mình về phòng trước đi.” Hẳn dụi dụi mắt, trông như buồn ngủ lắm rồi.

Lâm Thu Thạch nói: “Được. Có phải đêm qua không ngủ ngon không?” Họ lên tầng hai, trở về phòng mình.

Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống giường, nhưng không nằm, ánh mắt chăm chú nhìn một chiếc rương ở góc tường.

Lâm Thu Thạch ngồi bên cạnh hẳn, hơi thắc mắc: “Chúc Mạnh?”

Nguyễn Nam Chúc không đáp.

“Chúc Mạnh?” Lâm Thu Thạch đi đến phía sau hắn, vỗ lên vai hắn một cái, nói: “Em sao vậy?”

Nguyễn Nam Chúc bỗng hoàn hồn, nói: “... Không có gì.” Trong ánh mắt hắn thoáng hiện lên vẻ chần chừ, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng hé thêm gì: “Không có gì đâu.” Lương Mễ Diệp nói: “Chúc Mạnh, cô chưa ăn gì đúng không, để tôi úp cho cô ly mì nhé.”

Hóa ra Lương Mễ Diệp mang cả mì ăn liền vào đây.

Trong lúc Lương Mễ Diệp xuống bếp đun nước, Lâm Thu Thạch vẫn ngồi bên Nguyễn Nam Chúc. Cậu tưởng Nguyễn Nam Chúc không được khỏe, bèn lấy tay sờ thử trán hắn, cảm thấy nhiệt độ trên trán Nguyễn Nam Chúc bình thường, bèn nói: “Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, dường như hắn hơi bức bối với trạng thái cơ thể của mình: “Không sao.”

Lâm Thu Thạch im lặng, cậu nhìn theo mắt Nguyễn Nam Chúc, thấy một rương gỗ màu đen trong góc tường. Chỉ là một chiếc rương như bao chiếc rương khác, nhưng ánh mắt Nguyễn Nam Chúc nói lên rằng dường như trong rương ẩn chứa một vật vô cùng quan trọng.

Một ý niệm hoang đường lóe lên trong đầu Lâm Thu Thạch, vẻ mặt cậu lập tức cứng đờ, thậm chí giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Chúc Mạnh,” Lâm Thu Thạch dùng tay giữ lấy khuôn mặt Nguyễn Nam Chúc, ép hắn quay mặt về phía mình, “đừng nhìn cái rương đó.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, biểu cảm khuôn mặt trông vô cùng kỳ lạ.

Lâm Thu Thạch gọi: “Chúc Mạnh?”

Nguyễn Nam Chúc đưa tay ra, đặt lên cánh tay Lâm Thu Thạch, đẩy nó ra khỏi mặt mình. Sau đó hắn quay đầu, ánh mắt lại nhìn về phía chiếc rương ở góc tường: “Trong cái rương đó hình như có vật phẩm quan trọng.”

Câu nói này của Nguyễn Nam Chúc khiến Lâm Thu Thạch biết suy đoán của mình là đúng: Tương Nữ đang sử dụng kỹ năng.

Muốn mở nó ra quá, bên trong chắc hẳn có một thứ quan trọng, không chừng chính là vật phẩm giết chết Tương Nữ. Chỉ cần mở được nó ra thì bọn họ có thể rời khỏi đây, trở về thế giới thực. Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc càng lúc càng quyết tâm, hắn chậm chậm đứng dậy khỏi giường.

“Nam Chúc...” Lâm Thu Thạch không thềm để tâm gì nữa, cậu gọi thẳng tên thật của Nguyễn Nam Chúc, lấy tay ôm chặt thắt lưng hắn: “Nam Chúc, tỉnh lại đi!”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì. Hắn vốn rất khỏe, có thể dễ dàng vùng ra khỏi vòng tay Lâm Thu Thạch, đi đến chỗ cái rương.

“Nam Chúc..” Trán Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi lạnh, cậu đã dốc toàn lực, nhưng chỉ đủ làm chậm lại tốc độ của Nguyễn Nam Chúc: “Nam Chúc à, mau tỉnh lại đi, không thể mở cái rương đó được!!!” Cậu hét lên, cố gắng gọi Nguyễn Nam Chúc tỉnh dậy khỏi cơn hôn mê hoặc.

Nhưng vô ích, Nguyễn Nam Chúc hoàn toàn không nghe thấy tiếng cậu gọi, hắn tiến từng bước về phía trước, chẳng mấy chốc sẽ đến chỗ cái rương kia.

Nghe thấy tiếng kêu của Lâm Thu Thạch, Lương Mễ Diệp lập tức ra khỏi phòng bếp. Nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra, cô không

khỏi kinh hãi: “Lâm Lâm, chuyện gì vậy?”

“Kỹ năng của Tương Nữ!” Lâm Thu Thạch toát mồ hôi đầm đìa, vừa thở dốc vừa nói: “Mau đến giúp tôi!”

Lương Mễ Diệp cũng lao vào, muốn giúp Lâm Thu Thạch kéo Nguyễn Nam Chúc lại.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc quá khỏe, Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp hợp lại cũng chỉ như châu chấu đá xe. Đúng vào giờ khắc nguy cấp, Lâm Thu Thạch đột nhiên nảy ra một ý, gào lạc cả giọng: “Lương Mễ Diệp, mau! Mang ba lô của tôi lại đây!”

Mặc dù không rõ dụng ý của Lâm Thu Thạch, nhưng Lương Mễ Diệp vẫn chạy đến chỗ ba lô, nhanh nhẹn mang nó đến trước mặt Lâm Thu Thạch: “Giờ làm gì nữa!?”

Lâm Thu Thạch nói: “Cô giữ Nguyễn Nam Chúc nhé!” Cậu cầm lấy ba lô, vội vàng lục tìm: Ngay cả cậu cũng không rõ liệu nó có tác dụng hay không, nhưng nó chính là hy vọng sống duy nhất của Nguyễn Nam Chúc!

Chương 111

Nàng Mary

Vật dụng để trong ba lô không nhiều, Lâm Thu Thạch cố giữ cho bàn tay khỏi run rẩy, để tìm thấy thứ mình cần trong thời gian nhanh nhất. Đó là một khẩu súng màu bạc, trông không có gì khác biệt so với súng bình thường, trong ổ đạn có ba viên.

Đây là vật phẩm Lâm Thu Thạch có được từ tay người vào cửa trong cửa *Đền mở người*. Mặc dù chưa từng sử dụng, nhưng theo suy đoán của cậu và Nguyễn Nam Chúc, đây phải là vật phẩm hiếm hoi thuộc loại hình vũ khí trong cửa, do vậy nó vô cùng quý giá.

Tiếng gào khóc của Tương Nữ vang lên từ trong phòng bếp, điều này cho thấy nó chắc chắn không có ở tầng hai, vì vậy thứ ở trong chiếc rương trước mặt họ nhiều khả năng sẽ là Tương Nhân. Khẩu súng này có lẽ có thể giết được Tương Nhân.

Lâm Thu Thạch đành liều mạng đánh cược một ván, cho dù thua, cậu vẫn còn biện pháp cuối cùng. Bảy giờ Lương Mễ Diệp đã sắp không thể giữ được Nguyễn Nam Chúc nữa, cô dốc hết sức cố gắng làm chậm bước đi của Nguyễn Nam Chúc, hướng ánh mắt sốt ruột về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch hít vào một hơi, cậu đứng dậy, xoay người, nhằm thẳng chiếc rương đó mà bóp cò.

“Đoàng, đoàng, đoàng!” Ba tiếng súng đinh tai kèm theo tiếng rú thảm thiết vang lên, những viên đạn xuyên qua rương gỗ, để lại trên

mặt gỗ ba lỗ lớn màu đen. Tương Nhân trón bên trong tương thét lên một tiếng, dịch máu đỏ tươi tràn ra từ lỗ thủng, lan xuống mặt sàn.

Tiếng động quá lớn khiến Nguyễn Nam Chúc giật mình, bước chân khẽ chao đảo, nhưng hắn vẫn tiếp tục đi đến chỗ chiếc rương.

Lâm Thu Thạch nhìn thấy cảnh ấy, trái tim cậu trĩu xuống, cậu nghiến chặt răng, lao đến chỗ cái rương.

Lương Mễ Diệp thấy vậy hơi sửng sờ, ban đầu cô không hiểu Lâm Thu Thạch muốn làm gì, nhưng cô rất mau chóng hiểu ra, sửng sốt nói: “Lâm Lâm... Anh...”

Lương Mễ Diệp chưa nói hết câu, đã trông thấy Lâm Thu Thạch nắm lấy nắp rương, cậu mở luôn ra trước khi Nguyễn Nam Chúc kịp lại gần.

Phải nói rằng, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khoảnh khắc chiếc rương mở ra, trái tim Lâm Thu Thạch vẫn hụt một nhịp. Cậu đã thấy thứ ở trong rương... Đó là một cơ thể dập nát, tứ chi hoàn toàn gãy lìa, được nhét vào chiếc rương gỗ nhỏ bé trong một tư thế kỳ quái. Đôi mắt Tương Nhân xám xịt vô cùng đáng sợ, như hai lỗ đen không đáy, đang trợn trừng đầy uất hận. Trên trán Tương Nhân xuất hiện một lỗ máu sâu hoắm, rõ ràng viên đạn mà Lâm Thu Thạch bắn ra đã xuyên qua đầu nó.

Lâm Thu Thạch đứng sửng hai giây, rồi mới nhận thấy bản thân vẫn vô sự. Cậu thở hắt ra thật mạnh, cơ thể căng cứng dần thả lỏng, quay đầu nhìn Nguyễn Nam Chúc. Hắn lúc này cũng đã dừng chân.

Nguyễn Nam Chúc đứng im bất động, gương mặt thoáng hiện vẻ hoảng hốt, dường như đang dần dần thoát khỏi tình trạng bất

thường. Một lát sau, hấn cất giọng khàn đặc: “Tôi... Ban này xảy ra chuyện gì vậy?”

Lương Mễ Diệp nghe hấn nói, biết là thời gian hiệu lực của kỹ năng đã chấm dứt. Giống như Lâm Thu Thạch, cô cũng thở hắt ra một hơi nặng nhọc, ngòì phịch xuống sàn nhà: “Chúc Manh, ban này suýt nữa thì cô toi đời rồi đó!”

Nguyễn Nam Chúc bán tín bán nghi nói: “Tôi...” Sau một hồi im lặng, có vẻ như hấn đã hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng kỹ năng của Tương Nữ: “Tôi dính đòn à?!”

“Phải.” Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn hấn: “Cũng may anh mang theo vật phẩm...” Trước đây cậu chưa hề ý thức được tầm quan trọng của vật phẩm, nhưng lúc này cậu thật sự cảm nhận được những vật đó có khả năng đảo ngược tình thế mạnh như thế nào. Nếu không nhờ khẩu súng, thì giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc ít nhất sẽ có một người mất mạng.

Nguyễn Nam Chúc lấy tay khẽ day khóe mắt, hấn nhìn sang Lâm Thu Thạch và chiếc rương đã bị mở ra, hơi nghiêng răng: “Cho dù em dính đòn, anh cũng đừng mở rương trước chứ...” Nếu súng không vô hiệu hóa được rương thì sao? Lâm Thu Thạch chẳng phải sẽ tiêu đời à?!

Lâm Thu Thạch cố tỏ vẻ ngờ ngác, nói: “Nhưng anh biết chắc Tương Nhân đã chết rồi mà, có gì đâu mà không mở được.”

“Đừng coi em như Trình Thiên Lý.” Nguyễn Nam Chúc không phải kẻ ngốc, hấn đâu có dễ gạt như vậy, chẳng lẽ hấn không đoán được Lâm Thu Thạch muốn làm gì.

Lâm Thu Thạch cũng không chắc chắn khẩu súng có tác dụng hay không, nên đã mang tính mạng của mình ra đánh cược. Nếu

không có tác dụng, cậu định sẽ dùng mạng của mình đổi lấy mạng Nguyễn Nam Chúc.

“Em chê Trình Thiên Lý hả, anh sẽ mách anh trai nó.” Lâm Thu Thạch đứng dậy, ngoảnh đầu liếc chiếc rương đã mở: “Thôi xử lý thứ này trước đi, không lẽ để trong phòng mình mãi?”

“Theo thông lệ của cửa, chúng ta ra ngoài một lát thì thứ này sẽ biến mất.” Lương Mễ Diệp rất giàu kinh nghiệm.

“Thôi được, vậy mình đi chỗ khác nói chuyện.” Lâm Thu Thạch đứng dậy.

Gương mặt Nguyễn Nam Chúc vẫn còn khó chịu, Lâm Thu Thạch vội vàng sát lại vỗ về, nói ban nãy anh cũng sợ lắm, nếu không mang theo khẩu súng thì gay to.

Nguyễn Nam Chúc đành mặt không đáp, mặc cho Lâm Thu Thạch dỗ dành đủ mọi cách cũng không chịu lên tiếng. Hắn cực kỳ không hài lòng về hành động tự tung tự tác của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không còn cách nào, đành nghĩ qua một thời gian nữa chắc Nguyễn Nam Chúc sẽ nguôi ngoai.

Họ chuyển sang một phòng khác, bắt đầu thảo luận về sự việc vừa rồi.

“Hai người còn nhớ quy tắc trò Tượng Nữ chứ?” Nguyễn Nam Chúc nhíu mày nói: “Liên quan đến việc công khai thông tin.”

“Nhớ.” Lương Mễ Diệp nói: “Ý cô là...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi nghi ngờ quy tắc của cửa không khác lúc chơi board game là bao.”

“Cụ thể hơn đi?” Lương Mễ Diệp hỏi.

Lúc chơi board game, vì tất cả mọi người đều ngồi quanh một chiếc bàn, cho nên khi một người chơi rút được thẻ bài trong rương, có thể chọn công khai hoặc không công khai thông tin. Công khai thông tin có một lợi ích cực lớn, đó là khiến người chơi khác biết được tình trạng thực lực hai phe, nhưng đồng thời người chơi đóng vai Tương Nữ cũng sẽ biết.

“Cho nên ý của cô là Tương Nữ cũng sẽ biết các thông tin chúng ta chia sẻ?” Lương Mễ Diệp trợn mắt nói: “Phải rồi, chúng ta thường công khai tin tức trong phòng ăn, cạnh đó chính là phòng bếp!”

“Chắc chắn nó biết, nếu không đã chẳng chọn tấn công tôi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ít nhất vào lúc này, tôi là người duy nhất tỏ ra am hiểu luật chơi.” Nêu trừ khử được Nguyễn Nam Chúc thì sau đó Tương Nữ sẽ rất dễ ra tay, bởi vì trong số những người còn lại, thậm chí còn chẳng ai biết các thẻ bài kỹ năng hay vật phẩm cần sử dụng như thế nào.

“Nhưng làm vậy hình như hơi phạm quy.” Lâm Thu Thạch nhíu mày, cửa chưa bao giờ để cho người ta rơi vào hoàn cảnh không lối thoát. Trong board game, không biết quy tắc thì làm sao mà chơi được.

“Đúng vậy, cho nên em nghĩ chúng ta đã để lộ những thông tin cực kỳ quan trọng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu không có em ở đây, chắc chắn sẽ có những cách khác để biết được luật chơi, nhưng đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm ra thứ gì giống như sách hướng dẫn, hoặc là...”

“Hoặc là đã tìm thấy rồi, nhưng người tìm ra sách hướng dẫn không chịu công khai!” Lương Mễ Diệp nói: “Có phải như vậy

không?”

Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

“Nhưng tại sao kẻ đó phải che giấu?” Lâm Thu Thạch nói: “Hay là kẻ đó có một con bài tẩy, bảo đảm chắc chắn có thể thoát ra ngoài...”

“Có khả năng đó.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Kẻ đó không cần đảm bảo mình có thể thoát ra, chỉ cần đảm bảo mình là người cuối cùng sống sót là đủ.”

Chỉ cần trong cửa còn đúng một người sống sót, quy tắc của cửa sẽ phát huy tác dụng, đến khi đó người duy nhất sống sót mở bất cứ rương nào cũng được, bởi vì người đó không thể bị giết nữa.

Lương Mễ Diệp và Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc phân tích xong đều im lặng.

“Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi.” Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Có thể chúng ta đã đoán sai, chỉ đơn giản là độ khó đang tăng lên mà thôi.”

“Ôi trời.” Lương Mễ Diệp thở dài: “Tôi còn chẳng dám nghĩ nếu vào cửa cấp mười mà không có gợi ý thì sẽ ra sao...” Cửa cấp mười một thì càng khỏi nói.

Ba người đang nói chuyện, bỗng nghe thấy ngoài hành lang vọng vào tiếng gọi. Có người đang gọi Dư Lâm Lâm và Chúc Mạnh, hỏi họ có sao không, xem ra là những người ở tầng dưới nghe thấy tiếng súng nên đến xem thử.

“Để tôi ra ngoài xem sao.” Lương Mễ Diệp đứng dậy.

“Cô đi đi, nói với họ là chúng ta không sao.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi muốn nói chuyện riêng với anh ấy.” Hắn chỉ tay vào Lâm

Thu Thạch.

Lương Mễ Diệp cảm thấy bầu không khí giữa hai người không ổn lắm, biết Nguyễn Nam Chúc chắc chắn vẫn còn giận chuyện Lâm Thu Thạch đem tính mạng ra mạo hiểm, bèn cười nói: “Được, nhưng đừng nói lâu quá nhé.”

Cô đứng dậy, đi ra khỏi phòng, còn giúp hai người khép cửa lại.

Lâm Thu Thạch sao có thể không biết Nguyễn Nam Chúc định nói gì. Trước khi Nguyễn Nam Chúc mở miệng, cậu vội vàng ra hiệu dừng, nói: “Nam Chúc, trước khi em nói, anh muốn hỏi em một câu.”

Nguyễn Nam Chúc: “Hửm?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nếu anh gặp phải chuyện tương tự, em có mở rương thay anh hay không?”

Nguyễn Nam Chúc chìm vào im lặng, đáp án của câu hỏi này, cả hai người đều biết rõ.

Chocolate chỉ có một thanh, hắn sẽ chia cho Lâm Thu Thạch nửa thanh, còn lại đem cất, để hôm sau đưa nốt cho Lâm Thu Thạch.

“Thế nên em đừng giận.” Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta đều biết người kia sẽ làm gì.” Cậu cố gắng xoa dịu cảm xúc của Nguyễn Nam Chúc: “Được không, Nam Chúc?”

“Em chỉ muốn anh tiếp tục sống.” Nguyễn Nam Chúc bảo: “Chỉ ít là không chết vì em.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc, nói khẽ: “Đã từng xảy ra việc giống như vậy phải không?”

Nguyễn Nam Chúc mím môi, khi Lâm Thu Thạch tưởng hắn sẽ không đáp, hắn bỗng gật đầu: “Đúng.”

Lâm Thu Thạch cũng không biết nên nói gì, đành dang tay ôm lấy hắn.

“Anh ấy có một đứa con gái ba tuổi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khi đó thực lực của em còn kém.”

Lâm Thu Thạch chưa bao giờ được nghe Nguyễn Nam Chúc kể về những chuyện ấy, xem ra nó đã chôn sâu trong lòng Nguyễn Nam Chúc từ lâu lắm rồi.

Vào lúc này, lời nói chẳng hề có nghĩa lý, cho nên Lâm Thu Thạch im lặng, chỉ ôm lấy Nguyễn Nam Chúc thật chặt, muốn tiếp cho hắn thêm sức mạnh.

“Cốc cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lương Mễ Diệp ở bên ngoài nói: “Hai người đã xong chưa vậy, tôi vào được chưa?”

“Mới ba phút làm sao mà xong được?” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Cô tưởng tôi giống đại ca của cô hả?”

Lương Mễ Diệp: “...” Anh bạn, anh biết nhiều quá nhỉ?

Tuy nói như vậy, hai người vẫn ra mở cửa, thấy Lương Mễ Diệp và Tôn Nguyên Châu đứng bên ngoài, vẻ mặt đầy ẩn ý.

Đặc biệt là Tôn Nguyên Châu, anh ta dùng ánh mắt ngằm dò xét Nguyễn Nam Chúc, như muốn tìm ra một dấu vết khả nghi nào đó trên cơ thể hắn.

Nguyễn Nam Chúc lơ đi ánh mắt của anh ta, hắn dựa vào lòng Lâm Thu Thạch, nói: “Có chuyện gì thế?”

“Lại có người mở được vật phẩm.” Tôn Nguyên Châu nói: “Muốn hỏi cô cách sử dụng.”

Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Vật phẩm gì.”

Tôn Nguyên Châu nói: “Bình Cứu Hỏa.”

Khi ba chữ Bình Cứu Hỏa được nói ra, ánh mắt cả ba người nhóm Lâm Thu Thạch đều sáng lên.

“Sao vậy, vật phẩm này rất hữu dụng hả?” Tôn Nguyên Châu cũng phát giác ra cảm xúc vui mừng của họ.

“Dĩ nhiên.” Nguyễn Nam Chúc trả lời: “Vật phẩm này có thể dập tắt một lần hành động của Tương Nữ.”

“Nghĩa là thế nào?” Tôn Nguyên Châu nói: “Cô nói cụ thể hơn đi.”

“Lấy ví dụ, ban nãy tôi bị Tương Nữ dụ mở rương.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tương Nữ đã dùng *Muốn mở nó ra quá* với tôi.”

Biểu cảm trên gương mặt Tôn Nguyên Châu hơi nhăn lại: “Cô nói sao?? Vậy tại sao cô vẫn còn ở đây... Cô đã mở được vật phẩm nào chống lại được khả năng của Tương Nữ à?”

“Không, là vật phẩm bọn tôi mang từ ngoài vào giúp hóa giải.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ban nãy anh cũng nghe thấy tiếng súng chứ.”

“Ừm.” Nghe vậy, Tôn Nguyên Châu mới bình tĩnh lại: “Cô nói tiếp đi.”

“Chỉ cần sử dụng Bình Cứu Hỏa thì kỹ năng của Tương Nữ sẽ bị dập tắt.” Nguyễn Nam Chúc tiếp tục: “Nói cách khác, ít nhất trong lượt này, kỹ năng của nó đã bị vô hiệu hóa.”

Tôn Nguyên Châu ngẫm nghĩ một lát: “Vậy Tương Nữ có thể sử dụng kỹ năng mấy lần?”

“Điều này tôi không biết chính xác.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trong board game, kỹ năng của Tương Nữ chỉ dùng được một lần,

sau đó thẻ bài sẽ được đưa trở lại xấp bài chờ rút, phải rút lên lần nữa mới được dùng tiếp.” Hấn dùng ngón tay chạm chạm lên cầm: “Nhưng ở đây thì không rõ.”

“Ra thế.” Tôn Nguyên Châu gật đầu.

“Phải rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Bạn tôi vừa mở được một vật phẩm mới, anh đừng nói cho ai biết nhé.”

“Sao cơ?” Tôn Nguyên Châu không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại đột nhiên nói vậy.

“Đó là một búp bê vải có tên Nàng Mary.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nó là vật phẩm siêu độ Tương Nữ... nhưng nếu để Tương Nữ biết điều này, chúng ta sẽ gặp rắc rối đấy.”

“Vậy tại sao cô lại nói với tôi?” Tôn Nguyên Châu nhìn quanh, cau mày: “Cô không sợ Tương Nữ đang trốn trong rương nghe thấy sao?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nó đang ở trong phòng bếp kia.” Hấn tiếp: “Nếu anh tìm thấy hài cốt của Tương Nữ thì nhất định phải nói với tôi, siêu độ cho nó xong là chúng ta thoát.”

“Được.” Tôn Nguyên Châu gật đầu.

Hai người lại trao đổi một số thông tin nữa rồi chào tạm biệt.

Đợi cho Tôn Nguyên Châu đi rồi, Lâm Thu Thạch mới quay sang Nguyễn Nam Chúc, tỏ vẻ kinh ngạc: “Em tìm thấy Nàng Mary hời nào vậy?” Nàng Mary là búp bê vải mà Tương Nữ yêu thích nhất, là vật phẩm quan trọng bậc nhất trong trò chơi, có được Nàng Mary và tìm thấy hài cốt của Tương Nữ thì có thể siêu độ cho Tương Nữ và thoát khỏi nơi này.

“Đã tìm thấy đâu.” Nguyễn Nam Chúc nhún vai.

Lâm Thu Thạch ngẩn ngơ, ngay sau đó hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc, cậu nói: “Em đang nghi ngờ...”

“Suyt.” Nguyễn Nam Chúc ra hiệu im lặng.

Lâm Thu Thạch bèn nuốt vào lời định nói.

Lương Mễ Diệp nhìn cả hai, chẳng hiểu ra sao. Cô cũng biết tầm quan trọng của Nàng Mary, nhưng không hiểu vì sao Nguyễn Nam Chúc phải lừa những người khác là mình đã tìm thấy Nàng Mary rồi.

Có vẻ như Nguyễn Nam Chúc không định giải thích, vậy nên Lương Mễ Diệp cũng ngại hỏi, tóm lại sẽ không có chuyện Nguyễn Nam Chúc cố tình giăng bẫy hại người.

Ngày hôm đó đã kết thúc như vậy, buổi chiều không còn ai mở rương nữa, nên cũng không có sự việc đặc biệt nào xảy ra.

Có điều vào bữa ăn chiều, Lâm Thu Thạch cảm thấy bầu không khí khác lạ trong căn phòng vô cùng rõ ràng, những người hai ngày nay chưa được ăn gì hướng cặp mắt hau háu về phía những kẻ đang ăn.

Tiểu Kế bị nhìn đến mức bực bội, xẵng giọng nói: “Mấy người nhìn làm gì? Tìm một cái rương mà mở đi, vậy thì sẽ được ăn tí chút.”

Hai ngày nhịn đói vẫn còn trong giới hạn chịu đựng, ngày thứ ba thì sẽ khá mệt mỏi. Phải nói rằng cửa rất giỏi nghĩ ra cách để thúc ép bọn họ.

Lâm Thu Thạch ước chừng họ chỉ có thể cầm cự tới đa thêm một ngày, tới ngày thứ tư chắc chắn sẽ có người không chịu nổi mà đi mở rương.

“Ngụy Tu Đức, ông đúng là thứ chẳng ra gì!” Những người mới bị đói đến phát điên, thấy dáng vẻ ăn thùng uống vại của Ngụy Tu Đức, họ nghiêng răng kèn kẹt: “Ông dẫn bọn tôi vào đây, rồi đối xử với bọn tôi như vậy? Ông nói bản thân có rất nhiều kinh nghiệm kia mà!”

Ngụy Tu Đức hoàn toàn lờ đi những lời chất vấn, chỉ thủng thẳng nói: “Ở trong cửa không được giết người, nếu ra tay với người khác thì người chết đi sẽ biến thành quỷ đi trả thù kẻ đã giết mình.”

Lời nói của lão ta hiển nhiên đang cảnh báo đám người mới, rằng nếu muốn giết hay hại chết lão ta, tốt nhất hãy tự lượng sức mình trước.

Ai nấy chỉ hận sao không thể xé xác lão ta ra, nhưng chẳng có cách nào.

Ăn xong bữa tối, mọi người ai về phòng nấy.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cũng về phòng, lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong tòa nhà có tổng cộng hai mươi người còn sống, trong đó mười một người đã mở rương, chín kẻ còn lại vẫn đang cắn răng chịu đựng. Ba người đã chết biến thành Tương Nhân, ban ngày Lâm Thu Thạch giải quyết được một tên, do vậy chỉ còn lại hai Tương Nhân.

Hôm nay không có ai gặp tổn hại vì mở rương, nhưng Lâm Thu Thạch dự cảm rằng ngày mai chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, bởi vì cơn đói có thể khiến con người mất đi lý trí, Tương Nữ chắc chắn không bỏ lỡ cơ hội này.

Trước mắt đã có hai kỹ năng Tương Nữ được mở; có được ba vật phẩm: Ông Nghe, Xăng và Bình Cứu Hỏa. Nhóm Lâm Thu

Thạch thì thu được một con số trong mật mã mở két sắt.

Sau khi tổng kết lại tình hình, Lâm Thu Thạch định đi ngủ, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại mò sang giường cậu, ôm lấy eo cậu, khẽ thì thầm giở trò lưu manh, nói: “Eo Lâm Lâm thon ghê.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc tiếp: “Sờ thích thật.”

Lâm Thu Thạch cúi đầu chạm hấn một cái: “Ngủ đi.”

Nguyễn Nam Chúc bật cười, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Họ cứ tưởng những người kia chí ít có thể chịu đựng tới ngày hôm sau, nào ngờ nửa đêm hôm đó, dưới tầng vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Thu Thạch bị tiếng khóc làm cho sực tỉnh. Giây lát sau, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc cũng đã dậy, bèn nói: “Họ mở rương à?”

“Chắc là vậy.” Nguyễn Nam Chúc dụi dụi mắt: “Cứ tưởng bình yên được tới mai chứ.” Tủ lạnh trong phòng bếp cũng có thức ăn, nhưng những người chưa mở rương cũng không thể ăn được. Những người kia có lẽ không chịu nổi cơn đói còn cào đang gặm nhấm ruột gan nên đã đi mở rương, có điều họ không được may mắn.

Tiếng khóc phát ra từ phòng bếp, khi bước vào trong, Lâm Thu Thạch nhìn thấy một cô gái đang ôm rương gỗ gào khóc, miệng gọi: “Tiểu Khiêm, Tiểu Khiêm...”

Lâm Thu Thạch nhớ cô là một trong những người mới mà Ngụy Tu Đức dẫn vào, khá thân với chàng trai tên Tiểu Khiêm, xem ra ở ngoài họ là một cặp.

“Tiểu Khiêm, Tiểu Khiêm!” Cô gái đập mạnh lên thành rương, khóc đến mức toàn thân co giật, bên cạnh cô có một tấm thẻ bài và chiếc bánh mì đã bị ăn một nửa.

Không nghi ngờ gì nữa, mọi chuyện xảy ra đúng với dự đoán của họ, cặp tình nhân không chịu được cơn đói đã vào phòng bếp, chọn hai cái rương và mở ra. Sau khi mở rương chàng trai đã bị Tương Nữ hoặc Tương Nhân kéo vào.

Nguyễn Nam Chúc đến bên cạnh cô gái, cúi xuống nhặt thẻ bài lên, thấy trên thẻ viết mấy chữ: *Nàng Mary của tôi*. Lại là một kỹ năng cho Tương Nữ.

Lâm Thu Thạch cũng nhìn thấy nội dung trong thẻ bài, cậu hít vào một hơi lạnh ngắt: “Không ngờ lại mở ra kỹ năng này.”

“Đây là chuyện sớm muộn cũng xảy ra.” Nguyễn Nam Chúc thì vẫn vô cùng bình tĩnh, hẩn tiện tay cất thẻ bài đi.

Cô gái vẫn đang khóc. Chẳng mấy chốc, trong phòng bếp chật kín người. Tôn Nguyên Châu cũng có mặt, anh ta lại gần nói: “Cậu ta mở ra Tương Nhân hay Tương Nữ?”

Cô gái không đáp, mà tiếp tục đập vào rương gỗ. Tôn Nguyên Châu kéo cô gái dậy, nói: “Cô tỉnh táo chút. Nếu cô muốn đi theo bạn mình thì mở rương đi.”

Cô gái ngờ ngác quay đầu lại, tiếng khóc rốt cuộc đã ngừng.

“Bên trong là Tương Nhân hay Tương Nữ?” Tôn Nguyên Châu tiếp tục hỏi.

“Tôi không biết.” Cô gái đáp.

“Sao lại không biết?” Tôn Nguyên Châu nhíu mày.

“Lúc đó tôi đang ăn.” Cô gái nói: “Mới xoay lưng lại thì anh ấy đã bị kéo vào rương.” Cô vừa dứt lời, từ trong chiếc rương gỗ vọng ra tiếng kêu thảm thiết của người yêu cô.

“Cứu tôi với, đau quá, Tiểu Mai, anh đau quá, cứu anh với..” Giọng nói này hoàn toàn là giọng của con người, Tiểu Mai vừa nghe tiếng kêu của người yêu, thần sắc thoát trở nên hốt hoảng, cô lao vào cái rương, nhưng bị Tôn Nguyên Châu kéo lại.

“Ngụy Tu Đức, người nhóm ông đấy, sao ông cứ đứng ì ra vậy?” Tôn Nguyên Châu nổi điên.

Ngụy Tu Đức cười cười: “Đều là người trưởng thành cả rồi, tại sao lại bắt người khác phải chịu trách nhiệm?”

Tôn Nguyên Châu nói: “Thằng cha mày chứ...” Anh ta xắn tay áo lên định tấn cho Ngụy Tu Đức một trận, nhưng bị những người khác ngăn cản.

“Bỏ đi, tranh cãi với loại súc vật đó làm gì.” Bạn của Tôn Nguyên Châu khinh bỉ nói: “Sớm muộn gì vận hạn của lão ta cũng đến.”

Tôn Nguyên Châu phỉ nhổ.

Cô gái tên Tiểu Mai ngòì ngậy người trên mặt đất, mắt nhìn chằm chằm chiếc rương gỗ, hoàn toàn không nhúc nhích. Nguyễn Nam Chúc quan sát tình trạng của cô, chằm chằm lại gần, nói thào vào tai cô gái câu gì đó.

Vẻ như si như dại của Tiểu Mai nhờ thế dần tan biến, biểu cảm từ bi thương chuyển sang phẫn nộ, cô nhìn chòng chọc Ngụy Tu Đức đang quay người bỏ đi bằng ánh mắt u ám rợn người.

“Em nói gì với cô ấy thế?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không có gì.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Con người phải có điểm tựa mới có thể sống tiếp, dù là vui sướng hay căm phẫn thì cũng như nhau.”

Lâm Thu Thạch im lặng, nhất thời không biết nên nói sao cho phải.

Chương 112

Tình huống bất ngờ

Chẳng còn gì tốt đẹp hơn việc chứng kiến những người thân yêu tiếp tục sống, bất kể người đó dùng cách thức nào để sống... Ít nhất với Lâm Thu Thạch là như vậy.

Đêm ấy tất cả mọi người đều mất ngủ, số lượng Tương Nhân lại tăng lên, mà con đường thoát ra vẫn mờ mịt chưa thấy manh mối. Muốn Tương Nữ ngủ yên, cách đơn giản nhất là sử dụng Nàng Mary với hài cốt của Tương Nữ. Nàng Mary là con búp bê vải mà nó thích nhất khi còn sống. Đêm qua, Tiểu Mai đã mở được một thẻ kỹ năng của Tương Nữ có tên là Nàng Mary của tôi. Mặc dù trong tên gọi có “nàng Mary”, nhưng kỹ năng này khác xa vật phẩm siêu độ.

Nàng Mary của tôi có tác dụng khiến cho người chơi mang vật phẩm búp bê Nàng Mary không thể dịch chuyển búp bê, đồng thời búp bê sẽ liên tục gào khóc âm ỉ. Do đó, người chơi bắt buộc phải chòng hai thẻ tạp âm lên nhau, nếu để đổ xuống gây ra tiếng ồn, Tương Nữ sẽ được phép di chuyển, như vậy kỹ năng này có thể gia tăng tốc độ di chuyển của Tương Nữ và tàn suất sử dụng kỹ năng.

Nếu người chơi sở hữu Nàng Mary bị Tương Nữ giết chết, vật phẩm mà người đó sở hữu sẽ bị tiêu hủy, như vậy phe con người sẽ đánh mất hoàn toàn một con đường rời khỏi biệt thự, độ khó của trò chơi càng tăng lên.

Lâm Thu Thạch lờ mờ hiểu ra tại sao Nguyễn Nam Chúc lại nói như vậy với Tôn Nguyên Châu, hắn đang dùng một thông tin giả để xác minh một số giả thuyết.

Sáng hôm sau, gương mặt mọi người đều có vẻ mệt mỏi, rõ là bị ảnh hưởng bởi chuyện xảy ra đêm hôm trước.

Vừa thức dậy, Lâm Thu Thạch chọn ngay hai chiếc rương trong phòng mình, sau khi lắng tai nghe kỹ, chắc chắn trong rương không có âm thanh lạ nào, cậu mới để Nguyễn Nam Chúc mở rương.

Bên trong rương trống không, không có thẻ kỹ năng, cũng không có vật phẩm, vô thưởng vô phạt.

Chiếc rương thứ hai Lâm Thu Thạch nhường cho Lương Mễ Diệp, hôm nay đến lượt cậu nhin đói, ngày mai sẽ là Lương Mễ Diệp.

Hai ngày ba đêm vừa qua, Nguyễn Nam Chúc chỉ ăn một ly mì ăn liền. Tuy không nói ra, nhưng chắc chắn hắn rất đói. Sau khi đến phòng ăn, hắn cũng không chào hỏi gì những người xung quanh, cứ thế lẳng lặng nhét thức ăn vào miệng.

Hôm nay là ngày thứ ba luật không mở rương không được ăn cơm xuất hiện, đa phần mọi người đều không còn chịu đựng nổi cơn đói đã len lỏi đến từng tế bào trong cơ thể, sau khi mở rương, họ ngồi xuống bàn ăn lấy ăn để.

Nguyễn Nam Chúc đã ăn khá no bụng, hắn để món đồ trong tay xuống, nói: “Hôm qua Tiểu Mai mở được một thẻ kỹ năng.”

Ánh mắt hắn đảo một vòng quanh chiếc bàn ăn, nhưng không tìm thấy Tiểu Mai đâu cả. Xem ra việc người yêu gặp chuyện đã gây ra đả kích lớn với cô gái, ngay đến bữa sáng cô cũng chẳng buồn ăn.

“Thề gì vậy?” Tuyên Tử Huệ hỏi một câu.

“*Nàng Mary của tôi.*” Nguyễn Nam Chúc nói: “Một lá bài kỹ năng vô cùng quan trọng. Trước khi nói về nó, tôi muốn hỏi một chút, ở đây có ai từng mở được búp bê vải hay không?”

Mọi người nghe vậy đều lần lượt lắc đầu, tỏ ý mình chưa từng nhìn thấy búp bê vải bao giờ.

“Tốt, vậy tôi sẽ tiếp tục.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau khi có người chơi mở được búp bê vải, nếu Tương Nữ sử dụng kỹ năng này, người mang búp bê sẽ phải mở hai rương vào ngày hôm sau mới được ăn cơm. Dĩ nhiên, đó chỉ là suy đoán của tôi, kỹ năng này cũng có các cách vận hành khác nữa, nhưng có thể khẳng định là đều có hại cho phe ta.” Cửa sẽ chỉ gia tăng độ khó, tuyệt nhiên không thể có chuyện trở nên dễ dàng hơn.

“Tóm lại con búp bê đó có tác dụng gì?” Lại có ai đó hỏi.

“Có thể dùng để siêu độ Tương Nữ.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Đó là một vật phẩm cực kỳ quan trọng để chúng ta thoát ra ngoài.”

Nguyễn Nam Chúc vừa dứt lời, mọi người đều chìm vào im lặng, vẻ mặt ai nấy vô cùng phức tạp, rõ ràng đang cân nhắc mức độ nguy hiểm của việc này. Lợi ích và rủi ro luôn luôn song hành với nhau, muốn thoát khỏi đây, chắc chắn phải chấp nhận mạo hiểm ở mức độ nhất định.

“Hôm nay còn ai mở được vật phẩm nào không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi: “Để tôi giải thích cách dùng cho.”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, chỉ có một cô gái nhỏ thận trọng cho biết mình mở được một con số trong mật mã.

“Sao cơ, vậy thì chỉ cần mở thêm một số nữa là chúng ta có thể đoán mật mã rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Cô còn dám đoán mật mã?” Tuyên Tử Huệ có vẻ vô cùng bất mãn với Nguyễn Nam Chúc, nếu không vì Nguyễn Nam Chúc biết luật chơi, e rằng cô ta đã chửi Nguyễn Nam Chúc tại trận. Tuy biết phải nhẫn nhịn nhưng giờ đây cô ta không còn giữ được thái độ hòa nhã nữa, cô ta nói bằng giọng lạnh lùng: “Cô chưa thấy kết cục của mấy người đi tìm mật mã bữa trước sao?”

“Đoán mật mã cần phải xem tình hình.” Nguyễn Nam Chúc thản nhiên: “Cổ quá dĩ nhiên không có kết quả tốt.” Ít nhất theo quy tắc của board game, hành vi đoán mật mã được cho phép, nhưng với điều kiện người chơi phải có ít nhất vài con số. Dĩ nhiên nếu may mắn mỉm cười, không có thông tin gì mà đoán một phát trúng ngay, thì luật chơi chẳng là cái thá gì.

Bữa trưa kết thúc như thế, bởi vì kết quả mở rương ngày hôm nay đã có, xem ra ngày hôm nay sẽ trôi qua trong bình yên.

Nguyễn Nam Chúc dạo một vòng quanh biệt thự, cuối cùng dừng tại huyền quan, nói: “Khi em đến đây, chỗ này đã có rất đông người tụ tập.”

“Thì?” Lâm Thu Thạch lộ vẻ hoài nghi.

“Ít nhất tám người trong số những kẻ ở bên trong.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu đây thật sự là một trò chơi, thì hướng dẫn luật chơi chắc chắn phải để ở nơi dễ thấy nhất. Người có thể lấy được cuốn hướng dẫn chắc chắn nằm trong số những kẻ đầu tiên có mặt ở đây...” Hấn nói tiếp: “Không phải Ngụy Tu Đức, lão ta cùng bước vào với đám người mới, nếu nhìn thấy sách hướng dẫn thì rất khó qua mắt được nhiều người. Cho nên người đang giấu sách hướng dẫn luật chơi chắc hẳn là một người vào cửa đi riêng lẻ, hoặc là một

nhóm hai người.” Hấn thẳng lưng lên: “Vậy thì vấn đề là, tại sao kẻ đó phải giấu sách hướng dẫn đi.”

“Có lẽ muốn hại chết chúng ta?” Lương Mễ Diệp nói: “Để chúng ta không biết luật chơi, mở rương lung tung...”

“Không, cho dù chúng ta mở rương lung tung, cùng lắm chỉ chết một người, không ai đại đột tiếp tục mở rương sau khi thấy chuyện xảy ra.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng chuyện về sau thì mới rắc rối, bởi vì chúng ta không biết cách sử dụng vật phẩm và tác dụng của từng loại kỹ năng.”

Trong lúc Nguyễn Nam Chúc phân tích, họ bỗng nghe thấy một loạt tiếng hét vọng lại từ tầng trên, tiếng gào đau đớn ấy là của Ngụy Tu Đức, một người đáng lẽ không thể gặp chuyện.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Không lẽ do lão ta mở nhầm rương?” Lương Mễ Diệp sửng sốt nói.

“Không biết nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi, lên lầu xem thử.”

Họ vội vã lên cầu thang, thấy ở đó đã có một đám đông tụ tập, tiếng la hét phát ra từ một chiếc rương gỗ - Ngụy Tu Đức đã bị bắt vào trong rương!

Nếu ngày hôm trước mở rương, thì không những hôm sau được ăn đủ ba bữa, còn có thể ăn bữa sáng ngày kia, cho nên Ngụy Tu Đức gặp chuyện có lẽ vì muốn mở rương để ăn bữa trưa.

Nhưng Ngụy Tu Đức đã có Tiểu Kế giúp bằng Ống Nghe, tại sao lại rơi vào tình trạng như vậy?

Lâm Thu Thạch ngược lên nhìn thấy Tiểu Kế và Tiểu Mai đứng cạnh nhau. Gương mặt Tiểu Mai vẫn hần học như hôm trước, còn Tiểu Kế thì hí ha hí hửng.

“Chuyện này là sao?” Tôn Nguyên Châu cũng đã tới.

“Tôi nghe sai.” Tiểu Kế nói: “Vật phẩm bị lỗi!” Trên cổ gã vẫn còn đeo chiếc Ống Nghe.

Chẳng ai tin lời gã nói, vật phẩm đâu thể nào bị lỗi, chỉ có con người mới gây ra sai sót mà thôi.

Tiểu Mai thì bật cười ha hả, nói: “Đây là chuyện tốt mà? Người như Ngụy Tu Đức chết đi... Mọi người đều nên vui mừng mới phải.”

“Đúng thế.” Tiểu Kế biếng nhác hùa theo: “Lừa bọn tôi vào đây, hại chết biết bao người, lão ta là kẻ đáng chết.”

Lâm Thu Thạch không rõ Tiểu Mai đã dùng cách nào thuyết phục được Tiểu Kế, nhưng rõ ràng cô đã thành công, Tiểu Kế chọn Tiểu Mai, ruồng bỏ Ngụy Tu Đức.

Người xấu bị trừng trị thích đáng, chuyện này đáng lẽ có thể khiến người ta vui mừng, nhưng nghe tiếng gào thét đau đớn của Ngụy Tu Đức, Lâm Thu Thạch không thể cười nổi, số lượng Tương Nhân lại lần nữa tăng lên rồi.

Rõ ràng Tôn Nguyên Châu cũng có suy nghĩ tương tự Lâm Thu Thạch, ánh mắt của anh ta âm trầm, sắc lẹm. Lâm Thu Thạch cứ tưởng anh ta sẽ nói gì đó, nhưng anh ta chỉ im lặng, chuẩn bị bỏ đi chỗ khác.

“À phải rồi.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nói: “Rốt cuộc rương này chứa Tương Nhân hay Tương Nữ?”

“Tương Nữ.” Tiểu Mai có ấn tượng khá tốt về Nguyễn Nam Chúc, cô trả lời: “Tôi nhìn thấy nó rồi.”

Nếu là trước đây, Tiểu Mai có lẽ sẽ rất kinh sợ khi thấy bộ dạng Tương Nữ, nhưng sau khi trải qua cái chết của người yêu, cô đã trở

nên bình thản hơn nhiều, thậm chí có thể đối diện với hình ảnh đáng sợ nhất mà lòng không gợn sóng.

“Thế hả?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vậy mời mọi người rời bước ra phòng ăn, tôi có chút chuyện muốn nói.”

Mọi người nghe thế đều ít nhiều lộ vẻ thắc mắc, họ bắt đầu đi về phía phòng ăn chung.

Đợi cho tất cả tập trung đông đủ, Nguyễn Nam Chúc mới ngồi xuống bên bàn, câu đầu tiên hắn nói là: “Tôi đã có được Nàng Mary.”

“Sao cơ? Nàng Mary á?” Có người kinh ngạc hỏi lại.

“Phải, chính là Nàng Mary.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Giờ tôi đang cất nó trong phòng mình, chỉ cần mọi người tìm thấy hài cốt của Tương Nữ là chúng ta có thể ra ngoài.” Khi nói, gương mặt hắn có vẻ rất vui mừng, y hết một game thủ sắp phá đảo trò chơi: “Mặc dù rất khó để tìm thấy hài cốt, nhưng tính ra đó vẫn là con đường ngắn nhất của chúng ta.”

“Tốt quá rồi, cuối cùng đã có thể ra ngoài...” Trong đám đông vang lên những tiếng thảo luận rôm rả.

“Nhưng con búp bê này cũng tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ, vả lại kỹ năng *Nàng Mary của tôi* đã được mở, cho nên tôi đang cân nhắc có nên để vật phẩm về chỗ cũ...” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Đừng, ngộ nhớ Tương Nữ hủy vật phẩm đi thì sao?” Trong đám đông có một người lên tiếng: “Nếu cô không muốn giữ thì đưa tôi, tôi không sợ.”

Lâm Thu Thạch nghe thấy thế bèn nhìn về phía người vừa nói. Người này là một cô gái trẻ khá mờ nhạt, tuy là người có kinh

nghiệm, nhưng thường ngày rất ít khi đóng góp ý kiến, thậm chí Lâm Thu Thạch không nhớ nổi tên của cô ta.

“Thôi được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Từ giờ tôi sẽ mang búp bê theo người, mọi người hãy cố gắng mở nhiều rương, sớm tìm thấy hài cốt ngày nào, chúng ta có thể thoát ra ngoài ngày đó.”

Hắn nói nghe thật nhẹ nhàng, hơn hai trăm cái rương, hiện giờ còn khoảng hơn một trăm cái chưa mở, xác suất một trên một trăm mấy chục, đây không phải một canh bạc dễ dàng.

Sau khi nói ra thông tin quan trọng này, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch rời khỏi phòng ăn.

Lương Mễ Diệp bảy giờ đã ngộ ra dụng ý của Nguyễn Nam Chúc, bèn nói: “Cô đang nghi ngờ...”

“Suyt.” Nguyễn Nam Chúc giơ một ngón tay lên miệng, ra hiệu cho Lương Mễ Diệp đừng nói.

Lương Mễ Diệp gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau khi rời khỏi phòng ăn, ba người quay lại phòng riêng của mình, chờ đợi.

Khoảng vài ba tiếng sau, thứ họ chờ đợi đã xuất hiện. Tương Nữ lại lần nữa phát ra tiếng khóc thê lương, lần này vị trí nằm ở một phòng ngủ trên tầng hai, người ở trong phòng sợ quá nửa lẩn nửa chạy lao ra ngoài.

Đáng lẽ sau khi khóc, Tương Nữ sẽ sử dụng kỹ năng, nhưng từ đó tới tối không có thiệt hại nhân mạng nào cả, phe người vẫn bảo toàn được sĩ số.

“Tương Nữ sử dụng kỹ năng chưa nhỉ?” Mọi người ngồi quanh bàn xôn xao bình luận: “Tại sao không thấy chuyện gì xảy ra?”

Trước mắt Tương Nữ mới chỉ có ba kỹ năng: *Lời đáp đối gian*, *Muốn mở nó ra quá*, và *Nàng Mary của tôi*, hai kỹ năng đầu đã từng được sử dụng. Lâm Thu Thạch đi hỏi tất cả những người có mặt xem họ có gặp phải *Lời đáp đối gian* hay không.

Tất cả đều đưa ra câu trả lời là không.

Do vậy, sau khi loại trừ các khả năng khác, chỉ còn một đáp án duy nhất: Tương Nữ vừa sử dụng *Nàng Mary của tôi*.

Chỉ vì vật phẩm Nàng Mary vẫn chưa được khai ra, nên kỹ năng đã bị vô hiệu và được đưa trở lại rương.

Trong lúc mọi người thảo luận, Nguyễn Nam Chúc chỉ cầm cúi nghịch chiếc muỗng canh, ánh mắt Tôn Nguyên Châu luôn dõi theo hắn. Tôn Nguyên Châu kiềm chế, nhưng vẫn có kẻ không thể nhịn được, đã lên tiếng chất vấn Nguyễn Nam Chúc: “Chúc Manh, cô nói cô có búp bê Nàng Mary mà? Tại sao khi Tương Nữ sử dụng kỹ năng, Nàng Mary của cô không có sự cảm ứng?”

“Là vì tôi đang lừa mấy người.” Nguyễn Nam Chúc ban đầu cười nho nhỏ, sau đó giọng cười mỗi lúc một lớn, hắn lấy tay chống cằm, đôi mắt lạnh lùng lướt qua tất cả mọi người: “Nếu không lừa mấy người, làm sao dụ được Tương Nữ sử dụng kỹ năng?”

Tất cả mọi người đều sửng sờ.

“Ý cô là sao?” Trong số họ dĩ nhiên vẫn có người sáng dạ, Tôn Nguyên Châu chỉ nói một câu cũng đủ để đưa ý tứ ẩn giấu trong lời lẽ của Nguyễn Nam Chúc ra ánh sáng: “Ý cô là Tương Nữ nằm trong số chúng ta???”

“Ai biết được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Không thể biết đó là chính Tương Nữ, hay là kẻ hợp tác với Tương Nữ.” Hắn lạnh lùng nói: “Tôi chỉ biết trong số chúng ta có người báo tin cho Tương Nữ,

Tương Nhân hoàn toàn không có khả năng giao tiếp với Tương Nữ. Khi xác định Tương Nữ đang ở tầng hai, tôi đã tuyên bố chuyện này ở phòng bếp, hai tiếng sau thì Tương Nữ sử dụng kỹ năng, mấy người nói tại sao nó phải vội vã như vậy? Sợ tôi giao Nàng Mary ra hay sao?”

“Sao có thể, làm như thế có lợi ích gì cho kẻ đó!” Một người đứng bật dậy, đập mạnh xuống bàn: “Nếu chúng ta chết hết thì có lợi gì...” Y nói đến nửa chừng thì im bật, bởi vì lợi ích trong trường hợp này đã quá rõ.

Nếu gián điệp là Tương Nhân thì chẳng có gì để nói. Nhưng nếu một người trong số họ câu kết với Tương Nữ, thì quả thực lợi ích quá rõ.

Bởi vì khi tất cả những người khác đều chết, quy tắc của cửa sẽ phát huy tác dụng, kẻ đó muốn rời khỏi đây là chuyện quá dễ dàng.

Làm thế nào khiến đồng đội chết đi mà không hề hay biết, đó là cả một nghệ thuật. Và kẻ gián điệp đang ẩn mình giữa họ, chắc chắn rất thích thú làm điều đó.

Những người có kinh nghiệm đều hiểu rõ chuyện này, ánh mắt nhìn ra xung quanh nhanh chóng trở nên thù địch hơn. Trong đám người mới có người đã hiểu, có người vẫn còn mơ hồ, hiển nhiên chưa theo kịp những diễn biến vở kịch ập đến quá dồn dập.

“Nếu tôi đoán không lầm, người đó phải là một trong những người có mặt ở đây sớm nhất.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Thậm chí kẻ đó còn đang giữ hướng dẫn luật chơi, nếu tôi không giữ chút mưu mẹo, mọi người chắc chắn ôm nhau chờ chết thôi.”

“Cô nói nghe có lý lắm, nhưng trong câu chuyện này tồn tại một lỗ hổng lớn.” Tuyên Tử Huệ lại lên tiếng, vẫn là những lời nói có ý

công kích Nguyễn Nam Chúc: “Tiền đề của tất cả mọi thứ, chính là việc những thông tin cô đưa ra có chính xác hay là không. Nếu cả Nàng Mary và kỹ năng của Tương Nữ đều do cô bịa đặt, thì những giả thuyết kia đều không có thật.”

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không: “Tôi nói dối để tự tạo thêm độ khó cho trò chơi của tôi, có lợi ích gì đây?”

“Thì giống như cô nói đó, để một mình rời khỏi nơi này.” Tuyên Tử Huệ đứng bật dậy, cứng đầu tiếp tục: “Từ khi chúng tôi đặt chân tới đây, đều một tay cô đưa ra thông tin. Cô nói mình từng chơi board game à, làm gì có chuyện trùng hợp vậy... Một trò chơi chẳng mấy ai biết tới, còn cô thì chơi thành thạo luôn?!”

Nguyễn Nam Chúc tiếp lời: “Còn muốn nói gì nữa, nói hết ra đi.” Trước dáng vẻ hung hãn gây sự của Tuyên Tử Huệ, Nguyễn Nam Chúc tỏ ra rất bình thản, chẳng khác nào đứng trước một đứa trẻ đang giận dỗi vô cớ.

“Nếu có người giấu riêng hướng dẫn luật chơi, tôi nghĩ người đó chính là cô.” Tuyên Tử Huệ nói: “Trong những gì cô cung cấp, chỉ cần tám mươi phần trăm là thật, cộng thêm hai mươi phần trăm dối trá là đủ để thao túng tất cả mọi người. Cô nói có phải không, cô Chúc Mạnh?”

Nếu đứng từ góc độ của Tuyên Tử Huệ, quả có lý do để cô ta nghi ngờ. Từ khi họ bắt đầu trò chơi, Nguyễn Nam Chúc đã chiếm ngay vị trí thủ lĩnh, những người khác nghĩ hẳn cất giấu hướng dẫn luật chơi cũng là điều dễ hiểu.

Tiếc rằng Nguyễn Nam Chúc đã sớm có chuẩn bị.

Hắn chậm rãi rút từ trong túi ra một mảnh giấy, đặt lên bàn, gõ nhẹ ngón tay lên trên: “Câu trả lời đây.”

Tuyên Tử Huệ cầm mảnh giấy lên, chỉ hơi liếc qua, mặt liền biến sắc.

Đó là một mảnh giấy liên quan đến cửa, bên trên viết hai chữ: Tương Nữ. Chính nhờ điều này mà Nguyễn Nam Chúc biết hết về luật chơi, đồng thời có thể giải thích nhàn nhuễn, bởi vì hẳn chính là người có gợi ý, nhóm của hẳn cũng chính là nhóm thực lực mạnh nhất ở đây.

Sau khi xem xong mảnh giấy, Tuyên Tử Huệ chẳng khác nào quả bóng bị xì hơi, người cô ta nhũn ra. Sau một tiếng thở dài, cô ta ngồi xuống, không còn có ý định nghi ngờ Nguyễn Nam Chúc nữa.

Cô gái trẻ ngồi gần đó nhẹ nhàng hỏi một câu: “Giấy gợi ý không thể làm giả được ư?”

“Làm giả?” Tuyên Tử Huệ nghi ngờ nhìn cô ta: “Làm giả bằng cách nào? Mảnh giấy này được thiết kế một cách đặc biệt, cho dù muốn giả cũng phải làm ở ngoài thế giới thực. Trước khi vào đây, làm sao cô biết trong cửa sẽ xảy ra những gì?”

Cô gái kia cười ngại ngùng: “Em chỉ hỏi đại thôi mà.”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Còn vấn đề gì nữa không?”

Mọi người đều lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía hẳn đã có sự thay đổi.

“Nếu không còn câu hỏi nào khác thì cứ thế nhé.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mọi người hãy cẩn thận, vì có gián điệp trà trộn. Có vấn đề gì cứ tới hỏi riêng tôi, tôi đảm bảo tôi sẽ không mách lẻo với Tương Nữ.” Nói tới đây, hẳn nửa cười nửa không liếc Tuyên Tử Huệ một cái, gương mặt Tuyên Tử Huệ thoát trở nên tái mét, ấp úng hỏi lâu vẫn không thốt được lời nào.

“Vậy từ giờ có tiếp tục công khai thông tin hay không?” Tôn Nguyên Châu hỏi điều mà tất cả mọi người lo lắng nhất. Nếu trong bọn họ có gián điệp của Tương Nữ, thậm chí là chính Tương Nữ, thì việc công bố thông tin công khai chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy.

Nguyễn Nam Chúc bảo: “Thế này đi, hễ là thông tin liên quan đến việc rời khỏi đây thì chúng ta sẽ trao đổi riêng, còn khi phát hiện kỹ năng và thông tin có thể giết chết Tương Nữ, chúng ta sẽ công khai.”

“Trao đổi riêng như thế nào?” Tôn Nguyên Châu nhíu mày: “Chúng ta vẫn chưa biết kẻ đó là ai mà.”

“Nếu mọi người tin tôi thì hãy nói với tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm truyền đạt thông tin cần thiết tới mọi người khác, nếu không tin thì...”, Nguyễn Nam Chúc nói, “nếu không tin thì tôi hết cách rồi.”

Tôn Nguyên Châu: “Tôi tin cô.” Khoảnh khắc Nguyễn Nam Chúc lấy gợi ý ra cũng là lúc hắn chứng minh rằng mình chính là thủ lĩnh của tất cả mọi người. Và lại cũng chỉ mình hắn nắm được luật chơi, à, có lẽ còn có hai người đồng đội kiếm lời của hắn nữa.

Nếu Nguyễn Nam Chúc gặp nạn, thì họ sẽ thực sự lâm vào cảnh không lối thoát. Tương Nữ có thể mặc sức giày vò mà họ chỉ có thể nằm yên chịu trận.

Mọi người thảo luận thêm một lát rồi giải tán.

Khi Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch ra đến cửa thì Tiểu Mai sượt đi qua, cúi đầu khẽ nói lời cảm ơn.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Đừng khách sáo.”

“Rốt cuộc cô đã nói gì với cô bé đó?” Lương Mễ Diệp quả thực rất tò mò, Nguyễn Nam Chúc đã nói gì mà khiến cho Tiểu Mai làm lì

suỵ sụp của ngày hôm qua bỗng chốc bùng lại sức sống.

“Tôi chỉ nói với cô ấy rằng ở trong cửa có thể giết người được.”
Nguyễn Nam Chúc đáp: “Chỉ cần dùng đúng cách.”

Lâm Thu Thạch chớp chớp mắt, chợt nghĩ ra gì đó: “Không lẽ Ngụy Tu Đức đã tẩy não đám người mới rằng ở trong cửa không được phép giết người?” Dứt lời, cậu cũng đâm ra mơ hồ. Cửa quả thực không cho phép giết người, nhưng cần thêm hai chữ “trực tiếp” phía trước.

Khiến một người phải chết mà không phạm luật, có thể xem là một loại bản lĩnh.

“Tiểu Kế không ngốc.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mặc dù hơi tăng động, nhưng IQ thuộc dạng chấp nhận được.” Hắn vừa đi, vừa nói: “Gã chậm chạp không ra tay với Ngụy Tu Đức, chắc là có nguyên do.”

“Nguyên do gì?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Điều này thì tôi không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có lẽ do một số hạn chế từ ngoài đời thực, Tiểu Mai đã lên chung thuyền với Tiểu Kế, chắc chắn cô ấy đã giúp Tiểu Kế giải quyết hạn chế đó.”

Tiểu Kế sau khi được giải phóng chẳng ngại ngần ra tay với Ngụy Tu Đức, gã ra tay quá dễ dàng, chỉ cần nói sai thông tin về rương là đủ.

Ngụy Tu Đức làm tướng chiếc rương an toàn, vui vẻ mở ra, kết quả là... không cần nói cũng biết.

“Làm như vậy cũng không thể báo thù à?” Lâm Thu Thạch cau mày.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đâu phải Tiểu Kế đích thân ra tay.”

Tuy loại cặn bã như Ngụy Tu Đức đã gặp báo ứng thích đáng, nhưng hoàn cảnh của những người ở lại cũng vì đó càng lúc càng khó khăn. Số lượng Tương Nhân hiện tại là bốn, gián điệp thì chưa tìm ra, trước mắt phe Tương Nữ hoàn toàn có ưu thế.

Nhưng cũng chưa vội, chí ít hiện nay phe người vẫn chưa mở ra kỹ năng khiến Tương Nữ chiếm quyền thống trị.

Cách nghĩ này đã bị thổi bay vào ngay đêm đó. Một người mới không chịu nổi cơn đói đã đi mở rương, bên trong xuất hiện một thẻ bài kỹ năng có tên: *Ở ngay bên bạn*.

Người mới này đến tìm Nguyễn Nam Chúc. Hắn im lặng cầm thẻ bài trong tay. Đây là kỹ năng mạnh nhất của Tương Nữ, hễ khởi động, những người ở cùng phòng với Tương Nữ đều sẽ chết.

Chương 113

Gián điệp

Có thể nói Ở ngay bên bạn chính là kỹ năng mạnh nhất của Tương Nữ, có thể trực tiếp giết chết toàn bộ người tham gia trong một phòng. Nhưng để kích hoạt kỹ năng này cần một điều kiện quan trọng nhất: Bắt buộc phải mở khóa sáu kỹ năng khác rồi mới có thể sử dụng, đây là tin tốt duy nhất ở thời điểm hiện tại.

Người mới kia không hề cảm thấy được an ủi chút nào, sau khi nghe Nguyễn Nam Chúc nói, cô ta òa khóc nức nở, bảo rằng bản thân đáng lẽ không nên mở rương, đã biết rõ số mình đen đui, mua vé số mấy chục năm chưa trúng được một xu nào, đánh liều một phen thì lại mở ra thứ như vậy.

Lâm Thu Thạch chẳng biết nên an ủi cô ta thế nào, nói thật lòng, cô gái này đúng là thánh nợ, nhưng ít nhất chỉ mở ra kỹ năng chứ không mở ra Tương Nữ...

“Làm sao bây giờ, chúng ta sẽ phải chôn thây ở đây ư?” Cô gái người mới khóc sụt sùi, lấy tay quệt nước mắt lia lịa: “Nếu tất cả chúng ta đều ở cùng một phòng, liệu có làm Tương Nữ không thể khởi động kỹ năng hay không.”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.” Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng đập vỡ ảo tưởng của cô gái: “Cửa đã quy định mọi người không được tụ tập lâu trong cùng một phòng, nếu không sẽ xảy ra chuyện bất khả kháng. Còn nữa, cho dù cửa này có quy luật đặc

biệt khác thường, cho phép mọi người ở chung một phòng đi nữa, nếu kẻ gián điệp tìm cơ hội lén ra ngoài, Tương Nữ sẽ càng dễ dàng một mẻ tóm gọn chúng ta.”

“Vậy phải làm sao đây?” Cô gái hỏi, trông tội nghiệp vô cùng: “Chúng ta đành chờ chết sao?”

“Ai mà biết được.” Ngay cả Nguyễn Nam Chúc cũng không có câu trả lời cho vấn đề này.

Ba người trở về phòng nghỉ, Lương Mễ Diệp thở dài, nói cô gái này đúng là thánh nhọ.

“Đúng là quá xui.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cái này mà cũng mở ra được.”

“Em nghĩ Tương Nữ có biết vị trí của các vật phẩm hay không?” Lâm Thu Thạch đột nhiên hỏi.

“Không chắc.” Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Nhưng trong board game thì Tương Nữ có biết.” Trong board game, Tương Nữ có vai trò như một quan tòa, tùy ý sắp đặt các vật phẩm vào rương. Nhưng sau khi sắp đặt, Tương Nữ không thể di chuyển vị trí, trừ khi sử dụng kỹ năng đặc biệt.

Tại không gian trong cửa thì điều này chưa thể xác định. Nguyễn Nam Chúc phỏng đoán rất có thể Tương Nữ không biết vị trí của các vật phẩm. Nếu không, gián điệp của nó chắc đã mở hết tất cả các kỹ năng ra rồi. Đến lúc đó, không một ai có thể trốn thoát.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, cũng cảm thấy khả năng này tương đối hợp lý. Cậu vẫn đang suy nghĩ về kẻ gián điệp, trước mắt trong nhà còn mười tám người, số lượng vẫn cực kỳ nhiều, muốn tìm ra gián điệp không phải chuyện dễ dàng.

Lương Mễ Diệp và Nguyễn Nam Chúc thi thoảng lại trao đổi vài câu về vấn đề gián điệp.

Nguyễn Nam Chúc tỏ rõ mình vẫn chưa có suy đoán gì về vấn đề này, Lâm Thu Thạch nghe ra được một kẽ hở trong lời nói của Nguyễn Nam Chúc, bèn hướng ánh mắt về phía hắn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hắn nhìn mình.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thật sự hiện giờ tôi vẫn chưa biết gián điệp là ai, chúng che giấu quá giỏi.” Khi nói lời này, ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển tới chiếc rương gỗ trước mặt, cứ như đang nói cho rương nghe vậy.

“Hy vọng có thể sớm tìm ra gián điệp.” Nguyễn Nam Chúc nói câu này như để kết thúc cuộc đối thoại của họ.

Màn đêm buông xuống, tòa biệt thự kiểu Âu chìm vào yên tĩnh.

Lâm Thu Thạch nằm trong bóng tối, nhắm mắt lại cố gắng ngủ, chợt cảm thấy một người chui vào trong chăn của mình, không cần hỏi cũng biết đó chính là Nguyễn Nam Chúc.

Hai người lại bắt đầu lén lút rì rầm với nhau.

“Ngủ chưa?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Chưa.” Lâm Thu Thạch nói.

“Em biết anh định hỏi gì, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.” Nguyễn Nam Chúc kề sát bên tai Lâm Thu Thạch, thì thầm khế đến mức gần như không thể nghe thấy: “Cần thêm chút thời gian nữa.”

Lâm Thu Thạch “Ừm” một tiếng, cậu vẫn luôn thế, khi Nguyễn Nam Chúc không muốn nói, cậu sẽ không hỏi thêm.

Nguyễn Nam Chúc cũng rất thích sự tín nhiệm của Lâm Thu Thạch, hắn dang tay ôm lấy Lâm Thu Thạch, nói: “Ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, hai người dần chìm vào giấc mộng.

Ở đời thực, ban mai là thời điểm một ngày mới bắt đầu, nhưng ở trong cửa, khi mặt trời chiếu những tia nắng vàng óng ánh qua cửa sổ, dát vàng nền gỗ, điều đó có nghĩa là một cơn ác mộng mới lại bắt đầu.

Họ sẽ lại mở rương, chọn lựa một mục tiêu cho mình trong số hơn một trăm rương gỗ còn lại. Mỗi người trước khi mở rương đều tim đập chân run, một tiếng cạch khẽ vang lên, là chết hay sống, đáp án sẽ phơi bày trước tất cả.

Sáng sớm hôm nay lại có thêm một người hy sinh, đó là một người có kinh nghiệm nhưng đen đũi, mở phải Tương Nhân, y lập tức bị kéo đi.

Sau đó trong rương vang lên tiếng khóc gào ghê rợn, nói cho những người chơi khác biết kết cục bi thảm của nạn nhân. Đồng đội của y quy ngã tại chỗ, ôm lấy chiếc rương mà thương khóc.

Lâm Thu Thạch đúng lúc có mặt chứng kiến sự việc, cậu khẽ thở dài.

Nguyễn Nam Chúc bèn kéo Lâm Thu Thạch quay mặt về phía mình, nói: “Đừng nhìn anh ta nữa, nhìn em nhiều hơn không được à.”

Lâm Thu Thạch bật cười: “Được, chỉ nhìn em.”

Lương Mễ Diệp đứng bên lầu bầu, nói tôi không ăn cũng chưa thể chết được, nhai thức ăn cho chó cũng đủ dẫn bụng.

Trước khi ăn bữa sáng, họ chọn hai rương ở tầng một. Sau khi Lâm Thu Thạch nghe xong, họ thận trọng mở ra.

Rương mở, bên trong xuất hiện một chiếc bút máy màu đen.

“Bút Tiên?!” Lâm Thu Thạch nhận ra vật phẩm này, nói thật lòng, khi nhìn thấy nó, Lâm Thu Thạch đã thở phào nhẹ nhõm. Vậy là họ đã có được vật phẩm đầu tiên.

Trong board game, Bút Tiên là một trong những vật phẩm mà người chơi có thể mang theo bên mình.

Tác dụng của vật phẩm này là xác định Tương Nữ đang ở tầng nào, nhưng vật phẩm này có một nhược điểm chí mạng, đó là nếu sử dụng trong căn phòng có Tương Nữ hiện diện thì người chơi sẽ lập tức tử vong.

Lâm Thu Thạch cầm cây bút lên, cảm nhận sự lạnh lẽo do cây bút mang đến, thoạt nhìn nó chỉ như một cây bút bình thường, nhưng lại có gì đó lạ kỳ thoang thoảng toát ra.

Lâm Thu Thạch bỏ bút vào túi quần, nói: “Cảm giác không hữu dụng cho lắm.”

“Vào thời khắc quan trọng nhất định sẽ cần tới.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đi thôi, đến phòng ăn trước, xem những người kia đã mở thêm được gì.”

Họ đi vào phòng ăn, thấy tất cả mọi người đang ngồi quanh bàn trong không khí tang tóc, có người đang ăn, có người không động đũa.

Nguyễn Nam Chúc thử đếm số người, ngoại trừ kẻ vừa gặp chuyện và người đồng đội đang gào khóc của y, trong phòng ăn có tổng cộng mười sáu người.

“Hôm nay mọi người có mở được vật phẩm quan trọng nào không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Tất cả mọi người đều chìm vào im lặng, một người có kinh nghiệm lên tiếng: “Tôi mở được một thẻ bài mật mã.”

“Thật à?” Mắt Nguyễn Nam Chúc sáng lên. Trước mắt họ đã thu thập được ba thẻ bài mật mã, chỉ cần thêm một thẻ nữa là có thể mở được két sắt.

“Thật.” Người kia lấy thẻ bài từ trong người ra, nói: “Ừm... Tôi không cần chìa khóa cũng được, tôi cũng sẽ không đứng ra mở két đâu.” Trước đó đã từng có người chết vì mở két sắt, rõ ràng anh ta không muốn mạo hiểm lần nữa.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Trong phòng gần như không còn ai khác lấy được vật phẩm, xem ra vận may của phe người hôm nay chẳng ra sao.

Lương Mỹ Diệp còn đùa rằng nếu là người có vận may cực kỳ tốt tới đây, không chừng một hai ngày là có thể thoát khỏi chỗ này rồi.

Mặc dù lời cô nói nghe có vẻ buồn cười, nhưng nếu thực sự may mắn, quả thực họ có thể dễ dàng giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

Sau khi lấy được mật mã, Nguyễn Nam Chúc lập tức đi lên tầng hai, bắt đầu mở két.

Những người khác cũng đi theo hắn, Tôn Nguyên Châu đứng ngay bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, nhìn động tác của hắn, hỏi: “Thử thể này không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Chắc không đâu.” Nguyễn Nam Chúc trả lời: “Mật mã trong board game có thể suy luận ra được, hơn nữa mật mã còn không theo trật tự cố định. Nhưng mã khóa ở đây thì có, dù gì cũng coi như chúng ta thu thập được bốn số mật mã rồi, vẫn nên thử tuân tự xem

sao.” Hấn vừa nói, bàn tay vừa cử động không ngừng, ổ khóa kết sắt bị xoay chuyển, phát ra những tiếng cạch, cạch.

Khoảng sáu bảy phút sau, mọi người bỗng nghe thấy một tiếng vang khẽ, cửa kết sắt nặng nề theo đó mở ra, để lộ vật bên trong.

Đó là một chiếc chìa khóa cổ bằng đồng kiểu dáng hết sức giản dị, hình dáng đó đã quá quen thuộc với những người vào cửa: Đó chính là chìa khóa của cửa.

“Chìa khóa, chìa khóa!!” Nhìn thấy chìa khóa, tất cả mọi người đều kêu lên đầy kích động, thậm chí còn có người mới nào đó mừng đến phát khóc.

Sau biết bao áp lực và tuyệt vọng, chiếc chìa khóa như thắp lên khao khát được sống trong họ, sự kỳ vọng trong đôi mắt họ sắp trở thành sự thực.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy chìa khóa lại cau mày.

“Sao vậy?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

“Xử lý chìa khóa thế nào đây.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi mang theo người ư?”

Tôn Nguyên Châu hơi lầy làm lạ, sở hữu chìa khóa thì có thể rời khỏi đây, ai lại muốn giao ra chứ?

“Tôi chỉ sợ chìa khóa bị hủy.” Nguyễn Nam Chúc thở dài: “Bởi vì khi người tham gia gặp nạn, những vật phẩm mà người đó mang theo bên mình cũng sẽ bị tiêu hủy... Người mang theo chìa khóa chắc chắn sẽ là mục tiêu tấn công của Tương Nữ.”

“Vậy phải làm sao? Hay là bỏ chìa khóa trở lại kết sắt?” Một cô gái khẽ nói: “Đợi khi tìm ra cửa, chúng ta quay lại lấy chìa khóa sau?”

Cách làm này cũng khá ổn, bởi vì Tương Nữ không thể đi vào trong két. Nhưng để làm như vậy, trong số họ phải không tồn tại gián điệp, nếu không chẳng ai biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra.

“Tôi mang theo vậy.” Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm nói: “Để tránh có người lấy mất.”

Mọi người đều im lặng. Từ hôm qua, khi Nguyễn Nam Chúc nói trong số họ có gián điệp của Tương Nữ, niềm tin giữa mọi người với nhau càng trở nên mong manh.

Có thể nói, đối với cả nhóm, Nguyễn Nam Chúc là người duy nhất có thể tin tưởng. Bởi nếu hắn không nói ra cách sử dụng vật phẩm và hiệu quả kỹ năng của thẻ, cả nhóm sẽ chẳng khác nào đám ruồi nhặng không đầu, bay loạn rồi đâm phải nhau mà chết trong căn biệt thự đáng sợ này.

Lấy được chìa khóa, công việc còn lại của họ là tìm ra cửa.

Trong thiết lập của board game, chìa khóa phải mở được đường hầm dưới mặt đất mới có thể thoát ra. Thế nhưng vị trí đường hầm cũng được bố trí trong một chiếc rương.

Sau khi đám đông tản ra, Nguyễn Nam Chúc nói muốn tìm một người bàn chuyện.

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta cùng đi nhé.”

Nguyễn Nam Chúc: “Được. Mễ Diệp ở lại trong phòng nhé, nhiều người quá dễ gây sự chú ý.”

“Được.” Lương Mễ Diệp rất vui vẻ hợp tác, cô biết Nguyễn Nam Chúc sẽ không hại mình.

Nguyễn Nam Chúc đến một phòng ngủ tại tầng hai, gõ cửa căn phòng đó. Giây lát sau, cửa mở, để lộ một gương mặt cảnh giác.

Người đó nói: “Có chuyện gì?”

Lâm Thu Thạch nhận ra anh ta, đó chính là người có kinh nghiệm đã mở ra vật phẩm Xăng vào hôm qua, hình như tên là Nhậm Như Viễn.

“Tôi có vài việc muốn bàn với anh.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Được.” Nhậm Như Viễn đối xử với Nguyễn Nam Chúc khá thân thiện, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Thu Thạch không mấy tốt đẹp, hiển nhiên là do vẻ ngoài của Nguyễn Nam Chúc khiến anh ta thích thú hơn.

“Xăng của anh đã dùng chưa vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Vẫn chưa.” Nhậm Như Viễn đáp.

Mặc dù hôm qua anh ta nói sẽ dùng xăng vào hôm nay, nhưng có lẽ anh ta vẫn tiếc rẻ vật phẩm quý giá mình có được.

“Vậy tốt quá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi đã từng nói đường hầm nằm trong rương gỗ phải không?”

“Đúng vậy,” Nhậm Như Viễn nói, “thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc: “Nhưng có một điều tôi chưa nói với các anh... Tương Nữ có thể sắp xếp để bản thân hoặc Tương Nhân canh ở cửa đường hầm.”

Một khoảng lặng diễn ra, nét mặt Nhậm Như Viễn hơi méo đi: “Cô nghiêm túc đó hả?!”

“Dĩ nhiên là nghiêm túc rồi.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cách duy nhất để Tương Nữ không thể phục kích ở cửa đường hầm là sau khi phát hiện ra chìa khóa, phải mở ngay đường hầm.” Chỉ như vậy mới bảo đảm Tương Nữ không đủ thời gian hành động, phải dùng chìa khóa mở đường hầm thật nhanh rồi rời khỏi nơi đây.

Nhậm Như Viễn nhíu hai hàng lông mày lại, tiếp tục lắng nghe.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng ở đây tồn tại một vấn đề.”

Nhậm Như Viễn đã hiểu ra: “Giữa chúng ta có gián điệp của Tương Nữ?!” Cho nên hiện giờ họ không thể xác định đường hầm đã được phát hiện hay chưa. Nếu gián điệp của Tương Nữ đã tìm ra đường hầm và che giấu thông tin, thì dù cho tìm ra chìa khóa, chắc chắn vẫn sẽ phải đối mặt với Tương Nữ hoặc Tương Nhân, không có biện pháp thoát khỏi.

“Mẹ kiếp.” Nhậm Như Viễn không kìm được buột miệng chửi tục, anh ta hậm hực nói: “Mẹ kiếp đừng để tôi tìm ra nó, nếu không chắc chắn là tôi bóp chết nó...” Nói đoạn, anh ta cũng hiểu ra tại sao Nguyễn Nam Chúc tới tìm mình: “Cô tới tìm tôi là muốn tôi giữ Xăng lại?”

“Phải.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Nhậm Như Viễn không nói gì.

“Đây là vật phẩm duy nhất có thể gây tổn thương cho Tương Nữ mà chúng ta tìm được.” Thái độ Nguyễn Nam Chúc rất hòa hoãn, không hề gay gắt khó chịu chút nào, càng không đao to búa lớn: “Vật phẩm này do anh mở ra, anh có quyền sử dụng nó theo cách của anh, tôi chỉ đến để nói rằng đây là vật phẩm cực kỳ quan trọng.”

Nhậm Như Viễn khẽ thở dài: “Được, tôi biết rồi.”

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, định ra về.

“Cô đã qua cửa cấp bao nhiêu rồi?” Nhậm Như Viễn đột nhiên hỏi.

“Cấp mười.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“VẬY HẢ.” Nhậm Như Viễn nói: “ĐƯỢC RỒI, CẢM ƠN CÔ ĐÃ NHẮC NHỞ, TÔI SẼ CÂN NHẮC KỸ LƯỢNG.”

Sau đó, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc rời khỏi phòng của Nhậm Như Viễn. Cả hai đều mang nặng tâm sự, Lâm Thu Thạch thì nghĩ không biết Nhậm Như Viễn có để dành Xăng không hay sẽ dùng, Nguyễn Nam Chúc cũng trầm ngâm, không rõ đang nghĩ gì.

Việc tìm được chìa khóa khiến mọi người cảm thấy như vừa được tiêm một liều thuốc trợ tim, tinh thần ai nấy đều trở nên phấn chấn hẳn lên.

Vào bữa trưa, tất cả mọi người tranh luận sôi nổi về vị trí của cửa, họ thống kê rằng còn hơn một trăm rương chưa mở, chỉ cần có một chút may mắn, họ chắc chắn sẽ sớm thoát khỏi nơi này.

“Làm gì có chuyện dễ vậy,” Tôn Nguyên Châu thẳng tay dội nước lạnh vào đám đông lạc quan, “mấy người vui mừng hơi sớm thì phải?”

Những gương mặt rạng rỡ của đám người mới nghe vậy bèn sững sờ, một trong số đó cất giọng lí nhí: “Ý anh Tôn là gì?”

“Vẫn chưa tìm ra gián điệp mà.” Tôn Nguyên Châu lạnh lùng nói: “Mấy người không từng nghĩ, có thể gián điệp đã mở được đường hầm, nhưng giấu không nói cho chúng ta biết à?”

Căn phòng thoát cái trở nên im phăng phắc, những nụ cười mới nở kia gần như đóng băng trong giây lát.

Nguyễn Nam Chúc cắm cúi ăn, không hề tham gia vào câu chuyện. Mặc dù cách nghĩ của hắn và Tôn Nguyên Châu tương tự nhau, nhưng để cho đám ma mới nuôi hy vọng cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

“Nếu tình huống đó xảy ra thì chúng ta chết chắc.” Tôn Nguyên Châu nói: “Chúng ta không thể mở lại những rương đã mở, thế là đường hầm coi như biến mất vĩnh viễn.”

Sự yên lặng chết chóc bao trùm bàn ăn. Những người lão luyện kinh nghiệm phong phú đa phần đều đã nghĩ tới khả năng đó, cho nên thái độ khá thản nhiên, nhưng trong đám ma mới có kẻ không chịu nổi đả kích đột ngột, bèn lớn tiếng quát: “Vậy anh nói phải làm sao, chúng ta chỉ còn cách ngồi chờ chết hay sao!”

Tôn Nguyên Châu lạnh nhạt liếc gã một cái, nói: “Nếu tôi biết phải làm thế nào thì còn ngồi đây bàn bạc với anh à?”

Một cuộc tranh cãi nảy lửa sắp sửa nổ ra, đột nhiên Nguyễn Nam Chúc lên tiếng: “Được rồi, đừng tranh cãi nữa. Tôn Nguyên Châu, tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút.”

“Được.” Tôn Nguyên Châu đồng ý.

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, cùng Tôn Nguyên Châu đi ra ngoài.

Lâm Thu Thạch dùng nĩa xoắn một ít mì sợi, ăn hết sức chăm chú, Lương Mễ Diệp khẽ nói: “Anh không tò mò xem họ nói gì à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Có gì mà tò mò, thế nào cô ấy cũng sẽ kể với chúng ta mà.”

Lương Mễ Diệp nghe vậy, cười nháy mắt: “Thật ngỡ ngàng mộ hai người.”

Lâm Thu Thạch mù mờ nhìn Lương Mễ Diệp.

Bên phía Nguyễn Nam Chúc và Tôn Nguyên Châu vừa mới ra ngoài cửa, Tôn Nguyên Châu đang định hút điếu thuốc thì bị Nguyễn

Nam Chúc ngăn lại: “Đừng làm tôi nghiện lại món đó, đây, ăn kẹo.”
Hắn đưa cho Tôn Nguyên Châu một viên kẹo.

Tôn Nguyên Châu nhìn chăm chăm viên kẹo nhỏ màu sắc sặc sỡ, biểu cảm như cười như không: “Không ngờ cô lại ngọt ngào vậy đấy?”

“Anh nhà tôi thích ăn.” Nguyễn Nam Chúc đáp một câu.

“Cô đang hẹn hò với Dư Lâm Lâm thật sao?” Tôn Nguyên Châu dường như chưa thực sự tin.

“Đứa thứ hai cũng ba tuổi rồi.” Nguyễn Nam Chúc tỉnh bơ: “Đứa lớn thì đã vào cấp hai.” Nụ cười trên gương mặt hắn rạng ngời vẻ hiền từ của người mẹ: “Vì gia đình, tôi nguyện làm tất cả.”

Tôn Nguyên Châu: “...” Anh ta trầm ngâm giây lát, rồi thở dài: “Làm mẹ không phải chuyện dễ dàng.”

“Đúng thế.” Nguyễn Nam Chúc cũng gật gật đầu.

“À phải rồi, cô gọi tôi ra ngoài là muốn nói chuyện gì?” Tôn Nguyên Châu bấy giờ mới quay lại chủ đề chính.

“Tôi có thể chắc chắn anh không phải gián điệp, anh cũng có thể biết chắc tôi không phải gián điệp. Liệu giữa chúng ta có thể hợp tác hay không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Nói vậy nghĩa là thế nào?” Tôn Nguyên Châu nhướn mày.

“Bởi vì để tìm ra gián điệp, cần có sự giúp đỡ của anh.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Giúp thế nào đây?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

Nguyễn Nam Chúc rút từ trong túi ra vài mảnh giấy nhớ. Giấy nhớ vốn là ý tưởng của Tôn Nguyên Châu, anh ta đề nghị mọi người

dùng nó ghi chép vật tìm thấy trong những rương họ mở, Nguyễn Nam Chúc nói: “Cái này của anh nhĩ?”

Tôn Nguyên Châu nhìn những mảnh giấy nhớ trong tay Nguyễn Nam Chúc, ánh mắt hơi dao động, nhưng rất nhanh trở lại như thường. Anh ta cười: “Ý cô là gì?”

“Toàn cáo già với nhau,” Nguyễn Nam Chúc nói, “cần tôi nói toẹt ra mới chịu?” Khi cầm giấy nhớ, hắn cảm thấy có gì đó không ổn nên đã cùng Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp kiểm tra tỉ mỉ, mặc dù bên ngoài các mảnh giấy không có gì bất thường, nhưng chúng thoang thoảng một mùi rất lạ. Nguyễn Nam Chúc trước nay rất nhạy cảm với các chi tiết nhỏ, hắn ngay lập tức biết rằng những mảnh giấy này chắc chắn không bình thường.

Nhưng Tôn Nguyên Châu làm như vậy không hề tổn hại đến lợi ích của hắn, cho nên hắn chưa bóc mẽ chuyện này. Bây giờ thì khác, hắn cần Tôn Nguyên Châu giúp đỡ, để xác định kẻ gián điệp đã mở những rương nào.

“Thôi được.” Tôn Nguyên Châu cho viên kẹo vào miệng: “Quả thực tôi có giữ chút mảnh khóe với mấy tờ giấy.” Anh ta rút từ trong túi ra một thiết bị đo sáng, chiếu lên mảnh giấy trong tay Nguyễn Nam Chúc, khiến bề mặt giấy hiện lên chữ số “8”.

Những vật này anh ta chỉ mang bên người để đề phòng trường hợp khẩn cấp, không ngờ lại thật sự hữu dụng.

Nguyễn Nam Chúc tặc lưỡi, nói: “Anh Tôn à, tôi chịu anh rồi đấy.”

Tôn Nguyên Châu cười cười, cảm thán: “Đâu có lợi hại bằng cô.” Tất cả bọn họ đều đã chứng kiến thực lực của Nguyễn Nam

Chúc, có thể sở hữu được gợi ý của cửa cấp mười, quả nhiên không phải một nhân vật đơn giản.

“Vậy là cô đã xác định được gián điệp là ai?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

“Gần như thế” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trông có vẻ không thông minh cho lắm, chẳng hiểu sao lại lọt vào mắt xanh của Tương Nữ.” Hắn rút từ trong túi ra một viên kẹo, bóc vỏ, nhét vào miệng: “Nếu chọn tôi có phải dễ không, đảm bảo trong vòng vài nốt nhạc là mấy người chết sạch.”

Tôn Nguyên Châu cười lớn: “Chết sạch? Tôi e cô không nở đâu,” tình ý giữa Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, ai có mắt đều nhìn thấy, “chồng cô cũng ở đây kia mà?”

“Anh ta đâu phải chồng tôi.” Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt, đổ thêm máu chó vào câu chuyện đời mình: “Tôi ngoại tình với anh ta thôi.”

Nụ cười rạng ngời trên mặt Tôn Nguyên Châu trở nên cứng ngắc ngay tắp lự.

“Trông đẹp mã lại tràn trề sức sống.” Đam mê diễn xuất của Nguyễn Nam Chúc rốt cuộc đã được thỏa mãn đến đỉnh điểm, hắn nói: “Anh hiểu mà đúng không?”

Tôn Nguyên Châu: “...” Xin lỗi nha, tôi thật sự không thể hiểu. Tôn Nguyên Châu dường như loáng thoáng nghe thấy nhạc nền dành cho chồng Nguyễn Nam Chúc trở thành: *Em nghe thấy tiếng mưa rơi trên thảm cỏ xanh mượt.*^[1]

“Bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa.” Tôn Nguyên Châu vuốt vuốt mũi, quyết định lãng khỏi chủ đề tế nhị này: “Tiếp theo cô định làm gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên là mở lại tất cả những rương gián điệp đã từng mở.”

Tôn Nguyên Châu: “Làm vậy có phải quá lãng phí thời gian hay không?”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Không theo cách đó thì lẽ nào anh có cách khác tốt hơn?”

Tôn Nguyên Châu: “Tôi không có.”

“Thì thế.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tuy biện pháp này hơi dở, nhưng ít nhất có thể xác định chúng ta không làm chuyện vô ích.”

Chương 114

Tìm ra

Giấy nhớ mà Tôn Nguyên Châu đưa cho mọi người được đánh số khác nhau.

Nguyễn Nam Chúc là số 8, Lâm Thu Thạch số 7, Lương Mễ Diệp số 6. Loại giấy nhớ này giúp phân biệt rõ ai đã mở rương nào, đây chỉ là chút mảnh lời của Tôn Nguyên Châu, thật không ngờ lúc này giúp ích rất lớn.

Nhằm loại trừ khả năng Tôn Nguyên Châu là gián điệp, hôm trước đó Nguyễn Nam Chúc đã nói riêng với Tôn Nguyên Châu rằng mình sở hữu *Nàng Mary*, nhưng Tương Nữ vẫn chưa phát động kỹ năng *Nàng Mary của tôi*. Mãi đến khi Nguyễn Nam Chúc công khai việc này lần nữa trước tất cả mọi người, nó mới phát động kỹ năng. Việc này đã chứng minh ít nhất Tôn Nguyên Châu không đứng về phe Tương Nữ. Bằng không Tương Nữ chắc chắn đã tìm cách giết Nguyễn Nam Chúc từ sớm hơn, dù sao chỉ cần hấn chết là bứt đi một đối thủ mạnh, phe người sẽ như rấn mất đầu.

Căn cứ vào biểu hiện mấy ngày nay của tất cả mọi người trong nhóm, Nguyễn Nam Chúc đoán số lượng rương mà mỗi người mở ra trong một ngày bị hạn chế, không thể mở một lúc quá nhiều. Đây có lẽ là quy tắc của cửa nhằm tránh cho người tham gia cấu kết với Tương Nữ. Nếu Tương Nữ biết vị trí của Tương Nhân, vậy thì chỉ cần tránh khỏi Tương Nhân, người đó có thể mở liền một mạch toàn

bộ số ruộng, sau đó phá bỏ tất cả vật phẩm hữu dụng. Đây sẽ là tử cục đối với phe loài người.

Nhìn vào tiến độ mở ruộng mấy ngày nay, có thể khẳng định gián điệp không thể tùy ý mở ruộng. Về chân tướng của kẻ gián điệp này, Nguyễn Nam Chúc cũng đã suy đoán vài đối tượng.

Hắn và Tôn Nguyên Châu lại bàn bạc thêm một lát rồi mới trở về phòng ăn.

Lâm Thu Thạch đang định hỏi một câu, nhưng cậu lại để ý thấy ánh mắt Tôn Nguyên Châu nhìn mình có điều khác lạ, thoáng như trong vẻ thương hại còn xen lẫn một chút ngượng mồm.

Lâm Thu Thạch cảm thấy khó hiểu, cậu nghĩ thầm rốt cuộc ở ngoài đó Nguyễn Nam Chúc đã nói những gì với Tôn Nguyên Châu thế.

“Anh yêu,” Nguyễn Nam Chúc tựa vào vai Lâm Thu Thạch, nói, “em có chút chuyện muốn nói với anh.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Vậy là ba người rời khỏi phòng ăn, tìm một phòng trống ở tầng hai, bắt đầu thảo luận.

Để chắc chắn Tương Nữ không có ở gần, Lâm Thu Thạch đã dùng Bút Tiên một lần ở hành lang, biết được Tương Nữ hiện đang ở tầng một, không thể nghe được nội dung cuộc trò chuyện của họ.

Nguyễn Nam Chúc vào phòng, thuật lại tóm tắt việc liên quan đến Tôn Nguyên Châu và đóng giấy nhớ của anh ta cho hai đồng đội nghe.

“Tôn Nguyên Châu ghê thật.” Lương Mễ Diệp nghe xong hơi trầm trồ nói: “Nếu không nhờ anh ta sắp đặt trước, chúng ta muốn

hành động cũng sẽ gặp khó khăn.” Nếu họ không phân biệt được rương mà gián điệp mở với rương do người mình mở, chắc hẳn tình cảnh sẽ rất gay go.

“Ừm, hiện giờ có một vấn đề, gián điệp rút cuộc là ai?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ: “Tôi thấy nếu gián điệp không thông minh lắm, chắc hẳn sẽ để lộ một vài sơ hở.”

Nguyễn Nam Chúc chống tay lên cằm, nói: “Trước mắt tôi đang nghi ngờ một người, nếu quả thực là người này, thì tôi thấy IQ người đó chẳng cao mấy.”

“Nếu IQ không cao thì tốt.” Lâm Thu Thạch nói: “Chỉ cần đếm số rương người này đã mở, chúng ta có thể khẳng định thân phận của người đó.”

Đã là ngày thứ ba họ có mặt tại nơi này, số rương đã mở chưa vượt quá con số ba. Trên thực tế, ngoại trừ ngày đầu tiên và những tình huống đặc biệt mở ra vật phẩm, phần lớn mọi người đều chỉ mở từ một tới hai rương. Gián điệp kia đang hợp tác với Trương Nữ, vậy chắc chắn năng suất mở rương của kẻ đó đạt mức tối đa. Thêm nữa, dưới mắt thường, người ta chỉ thấy giấy nhớ trắng trơn, họ có thể ghi chép thứ đã mở được trong rương, cũng có thể không ghi. Gián điệp không biết việc giấy nhớ đã bị Tôn Nguyên Châu giữ trò, để tránh những người khác mở nhiều và sở hữu nhiều vật phẩm, rất có khả năng kẻ đó sẽ dán không thật nhiều giấy nhớ.

Nếu không nhờ Tôn Nguyên Châu chơi chiêu, e rằng họ không có khả năng phát hiện hành vi đó của gián điệp.

“Tóm lại, bây giờ chúng ta đã biết gián điệp mang số mấy rồi phải không?” Lương Mễ Diệp hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bây giờ chúng ta tổng kết một lượt các con số trên tất cả các rương, đặc biệt để ý đến con số 13.” Hấn đã hỏi được con số của kẻ tình nghi, nhưng hiện tại vẫn cần xác nhận thêm lần nữa.

Vậy là ca ba thủ sẵn giấy bút. Tôn Nguyên Châu đã trao cho họ máy chiếu tia tử ngoại, việc lúc này là tuần tra thật kỹ toàn bộ căn nhà, ghi nhận tình trạng của tất cả các rương đã mở.

Lương Mễ Diệp phụ trách thao tác, Nguyễn Nam Chúc canh chừng, Lâm Thu Thạch quan sát. Ba người cùng kết hợp, có sự phân công rõ ràng, chẳng mấy chốc đã tập hợp được tất cả các con số dán trên rương, ghi chép lại cẩn thận.

Quả nhiên đúng với suy đoán của Nguyễn Nam Chúc, đa phần mọi người chỉ mở từ một tới hai rương, nhưng có hai con số mở tới rương thứ ba, đó là 13 và 17.

17 là số của nhà đại tư sản Tiểu Kế. Cộng thêm số rương ngày đầu tiên, tổng cộng gã đã mở sáu rương, số lượng hoàn toàn chính xác. Do ngày đầu tiên mình gã đã mở ba rương rồi.

Nhân vật sở hữu giấy nhớ số 13, cũng mở ba rương cả thảy.

“Cô ta dán ba miếng giấy nhớ.” Lương Mễ Diệp nói: “Hiện giờ đã bước qua ngày thứ tư, tính kỹ lại... ba rương cũng có thể hiểu được, nếu là người thực sự gan dạ...”

“Không” Nguyễn Nam Chúc phản bác: “Chính là cô ta.”

“Sao lại khẳng định thế?” Lương Mễ Diệp nói.

“Nếu cô ta thật sự mở ba rương, thì chắc chắn ngoại trừ ngày đầu tiên, ngày nào cô ta cũng được ăn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Những ngày đầu tiên tất cả mọi người đều không ăn. Ngày thứ hai,

số lượng người có thể ăn vẫn rất ít, đa phần người mới chọn cách nhịn đói.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có phải chính là người anh đang nghĩ đến không?” Lâm Thu Thạch cũng đã lờ mờ có suy đoán của riêng mình.

“Khi tự giới thiệu, cô ta nói mình tên là Điền Cốc Tuyết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nói thẳng ra, kẻ này trước giờ quá mờ nhạt, suýt nữa em quên mất cô ta tên là gì, may mà có thông tin mà Tôn Nguyên Châu ghi chép.” Hấn nghiêng đầu, hỏi tưởng một chút: “Nhưng nhớ lại thì cô ta cũng từng phát ngôn mấy câu, toàn những lời ấu trĩ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có phải cái cô đề nghị bỏ chìa khóa trở lại két sắt không?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Tương Nữ không dám tìm những người chơi giàu kinh nghiệm để hợp tác, bởi vì các tay lão luyện đều vào theo nhóm, và những người cùng vào cửa cấp mური đa phần đều là đồng đội cùng vào sinh ra tử. Nếu kẻ được chọn phản bội nó vì đồng đội, kế hoạch của Tương Nữ sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Cho nên Tương Nữ đã chọn một người mới vừa yếu ớt vừa nhát gan, có lẽ nó đã hứa sẽ giúp cho Điền Cốc Tuyết trở thành kẻ duy nhất sống sót, biến Điền Cốc Tuyết trở thành gián điệp, đưa tin tình báo cho mình.

Chỉ đáng tiếc cô gái tên Điền Cốc Tuyết này không phải một gián điệp đạt chuẩn, ít nhất khi đứng trước lũ cáo già đầy kinh nghiệm, cô ta rất nhanh chóng đã bị bóc trần thân phận.

“Khón nạn, đúng là thứ chẳng ra gì.” Lương Mễ Diệp mắng: “Cô nói làm tôi nhớ ra, hình như trước đây cô ta còn tỏ ý nghi ngờ cô

làm giả gợi ý phải không? Lời không nào như thế mà cũng nói ra được, cô ta còn khuya mới đạt được IQ mà một gián điệp cần có.”

Giấy gợi ý là thứ không thể giả được, bởi vì trước khi vào cửa, người ta không thể biết trong cửa sẽ diễn ra những gì, chỉ có thể làm giả gợi ý sau khi vào cửa. Hơn nữa trong cửa lại không có điều kiện để thực hiện điều đó. Do vậy giấy gợi ý chính là thứ tốt nhất chứng minh Nguyễn Nam Chúc không phải gián điệp, tất cả mọi người đều đã bị thuyết phục.

Suy đoán của Lâm Thu Thạch đã được chứng thực, cậu nói: “Nếu thật sự là cô ta, thì tiếp theo chúng ta có cần mở lại tất cả những rương cô ta đã mở hay không?”

“Xem tình hình đã.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng cá nhân em cảm thấy ta nên đến phòng cô ta lục soát một lượt, biết đâu lại tìm thấy manh mối nào đó.”

“Được.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu, tán thành hướng suy nghĩ của Nguyễn Nam Chúc.

Lục lợi phòng riêng của người khác ở đời thực là hành vi phi đạo đức, nhưng ở đây, khi tính mạng bị đe dọa, việc đó chẳng đáng là gì.

Nhưng trước tiên họ phải chắc chắn Điền Cốc Tuyết không bắt chọt trở về phòng. Lương Mễ Diệp chủ động đứng ra gánh vác, nói mình sẽ giữ chân Điền Cốc Tuyết, để Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch kiểm tra.

Nguyễn Nam Chúc gật đầu, đi cùng Lâm Thu Thạch đến phòng của Điền Cốc Tuyết, dùng kẹp tóc mở cửa phòng.

Điền Cốc Tuyết ở một mình, mặc dù khi mở rương cô ta cùng đi với những người khác, nhưng đêm đến chỉ ngủ một mình. Điều này

hết sức mâu thuẫn với dáng vẻ nhút nhát mà cô ta thể hiện ra bên ngoài, nhưng vì không quen biết nhiều với đám người mới, nên nhóm Nguyễn Nam Chúc cũng không mấy để ý.

Hiện nay những điểm đáng ngờ lần lượt được phơi bày ra ánh sáng, Điền Cốc Tuyết chính là gián điệp mà họ đang kiếm tìm.

Sau khi đột nhập vào phòng của Điền Cốc Tuyết, Lâm Thu Thạch kiểm tra một lượt rương gỗ trong phòng, nói: “Số rương này chắc đã từng được mở hết một lượt.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cô ta không dám mở những nơi khác, sợ thu hút sự chú ý, cho nên khai phá một lượt những gì có trong phòng mình trước... Nhưng chắc hẳn mỗi ngày cô ta cũng bị hạn chế nhất định về số lượng rương có thể mở.”

“Hy vọng cô ta chưa mở ra vật phẩm gì quan trọng.” Lâm Thu Thạch thở dài: “Thử kiểm tra xem đã.”

Cả hai lục soát toàn bộ căn phòng, chẳng mấy chốc đã có phát hiện ở dưới gầm giường. Khi rọi đèn pin điện thoại vào gầm giường, Lâm Thu Thạch phát hiện ra vật lạ. Cậu thò tay vào trong sờ thử, lấy ra một thẻ bài. Khi nhìn rõ dòng chữ ghi trên mặt thẻ, cậu không khỏi buột miệng chửi tục.

Hóa ra đó là một thẻ kỹ năng, bên trên viết bốn chữ: *Đung đa dung đưa*.

Đung đa dung đưa là một trong các kỹ năng của Tương Nữ. Tác dụng của kỹ năng này là có thể tra xét tất cả các rương trong một gian phòng, đồng thời có thể tùy ý dịch chuyển rương.

Uy lực của *Đung đa dung đưa* không quá lớn, nhưng chính là viên gạch góp phần tạo nên nền tảng cho kỹ năng mạnh nhất ở

ngay bên bạn, khiến Tương Nữ tiến thêm một bước đến thời điểm mở khóa kỹ năng này.

Chỉ cần họ mở thêm hai kỹ năng nữa của Tương Nữ, Ở *ngay bên bạn* sẽ được mở khóa, đến lúc đó, việc hạ gục tất cả người chơi chỉ là vấn đề thời gian.

Họ không ngờ rằng Điền Cốc Tuyết lại mở được kỹ năng đó, hơn nữa còn cất riêng, không công bố ra ngoài.

“Ày, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Tâm trạng Lâm Thu Thạch trở nên phức tạp.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Để em nghĩ đã.” Điền Cốc Tuyết thực ra là một con dao hai lưỡi, cô ta vừa giúp họ mở rương, vừa phụ tá cho Tương Nữ. Dĩ nhiên Tương Nữ cũng không biết trong các rương chứa những gì, vì thế diễn biến của cuộc chiến này đơn thuần chỉ dựa vào may rủi.

Họ tiếp tục lục soát một lượt nữa, nhưng không tìm thấy thứ gì khác, có lẽ Điền Cốc Tuyết đã mang theo bên người, cũng có khả năng cô ta tiêu hủy rồi.

“Tại sao cô ta không mang thẻ bài theo người mà lại giấu trong phòng?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Thứ đó ai muốn mang theo bên mình.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Huống hồ hình như lá gan của cô ta không lớn cho lắm.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Giữ thẻ bài lại đi, đợi lát nữa công bố với tất cả mọi người xong thì đưa thẻ bài này vào phòng ăn, bắt cô ta khai xem đã mở được những thứ gì khác.”

Lâm Thu Thạch cho thẻ bài vào túi, thẻ bài để trên tay toát ra một hơi lạnh thấu xương, mang theo bên người quả thực không dễ chịu gì cho cam, dù gì cũng là thứ liên quan đến Tương Nữ.

Sau khi có được thứ mình cần, hai người đi xuống lầu. Trong phòng khách, họ thấy Lương Mễ Diệp và Điền Cốc Tuyết đang nói chuyện sôi nổi.

Lương Mễ Diệp ngẩng lên nhìn hai người, Lâm Thu Thạch gật đầu với cô.

Thấy vậy, Lương Mễ Diệp mỉm cười đứng dậy. Nguyễn Nam Chúc nói với những người đang tùm năm tùm ba trong phòng khách: “Mọi người lên tầng hai họp nhé, tôi có một số chuyện cần công bố.”

“Chuyện gì vậy?” Sau khi hại chết Ngụy Tu Đức, Tiểu Kế bắt đầu dính lấy Tiểu Mai, gã buột miệng nói: “Không lẽ đã tìm thấy gián điệp?”

Nguyễn Nam Chúc cười cười không nói, Lâm Thu Thạch thì để ý thấy trong khi họ nói chuyện, gương mặt của Điền Cốc Tuyết đứng gần đó dần trở nên trắng bệch.

Mọi người tập trung ở phòng làm việc tầng hai, chờ đợi Nguyễn Nam Chúc lên tiếng.

Nguyễn Nam Chúc ném thẳng lá bài tìm thấy trong phòng Điền Cốc Tuyết lên bàn, câu đầu tiên hắn nói là: “Chúng tôi tìm thấy thứ này trong phòng của gián điệp.”

Mọi người nhìn về phía thẻ bài, căn phòng bỗng chốc xôn xao. Nụ cười gượng gạo của Điền Cốc Tuyết cũng đã biến mất, sắc mặt cô ta trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc, cơ thể bất giác run lên.

“Khốn nạn, rốt cuộc là ai!” Tính cách Tôn Nguyên Châu vốn nóng nảy, thấy kẻ kia thậm chí còn giấu cả lá bài kỹ năng đi, phút chốc cơn giận trong anh ta bùng nổ.

Nguyễn Nam Chúc còn chưa nói gì, Điền Cốc Tuyết đã hoàn toàn sụp đổ, cô ta khóc rống lên, nước nỡ đứt quãng: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố tình đâu... Xin lỗi mọi người, do nó ép tôi, tôi chẳng còn cách nào khác!!”

Mọi người nghe thế đều đổ dồn ánh mắt ngạc nhiên về phía Điền Cốc Tuyết, có vẻ như không ai ngờ rằng một người mới hết sức mờ nhạt lại chính là gián điệp đã bán đứng tất cả mọi người.

“Xin lỗi, thật lòng xin lỗi!!” Giữa những ánh mắt thù địch, Điền Cốc Tuyết không ngừng xin lỗi. Nhưng chẳng ai có thể nói ra lời tha thứ, nếu không có Nguyễn Nam Chúc mạnh mẽ vạch trần thân phận của cô ta, e rằng tất cả đã xong đời. Họ thậm chí không biết rốt cuộc cô ta đã mở ra bao nhiêu kỹ năng cho Tương Nữ.

“Mày câm miệng đi!” Tiểu Kế dùng dùng nói: “Lúc đâm lén bọn này, sao mày không xin lỗi? Bây giờ xin lỗi có tác dụng gì? Nói, còn bao nhiêu thứ mày giấu bọn này hả!”

Bị Tiểu Kế nạt, Điền Cốc Tuyết run bắn lên, nhưng hoàn toàn không dám phản bác. Cô ta nhìn sang Nguyễn Nam Chúc với vẻ tội nghiệp, nói: “Chị Chúc Mạnh, em chỉ giấu một lá bài kỹ năng thôi, ngoài ra không giấu gì nữa cả...”

Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng “ừm” một tiếng, nói: “Nếu cứng không giấu, thì sẽ chẳng ngại cho bọn này xét người đâu nhỉ?”

“Ai cho phép các người xét người tôi!” Vừa nghe chữ xét người, Điền Cốc Tuyết tức thì hoảng sợ. Cô ta đứng dậy định bỏ chạy, nhưng những người xung quanh đều đã có chuẩn bị, lập tức chặn

cô ta lại. Bị khóa chặt trên nền đất, Điền Cốc Tuyết vẫn còn la hét: “Ai cho phép các người... Các người làm vậy là phạm pháp!!”

Nghe thấy hai chữ phạm pháp, mọi người đều bật cười khinh bỉ. Nếu trong cửa tồn tại pháp luật thì họ sẽ đến mức này chắc? Quả là có sự so sánh mới biết ngoài kia là thiên đường.

“Làm đi.” Nguyễn Nam Chúc hất hàm ra hiệu cho Lương Mễ Diệp xét người.

Thật ra nếu Điền Cốc Tuyết là nam, chắc chắn Nguyễn Nam Chúc sẽ tự mình thực hiện. Nhưng dù gì cô ta cũng là nữ, mặc dù đã gây ra việc tà trời, Nguyễn Nam Chúc vẫn giúp cô ta giữ lại một chút tôn nghiêm.

Điền Cốc Tuyết gào khóc vùng vẫy, nhưng tay chân đã bị khóa chặt. Lương Mễ Diệp kiểm tra túi quần áo và ba lô sau lưng cô ta, nhanh chóng tìm ra một vật hữu dụng từ trong ba lô.

“Vật phẩm!” Lương Mễ Diệp mừng rỡ reo lên.

“Vật phẩm gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Bạch Mộc Xuân!” Lương Mễ Diệp lấy ra một chiếc gậy gỗ màu trắng từ ba lô của Điền Cốc Tuyết. Gậy có một đầu vót nhọn, trông hơi giống thứ đinh gỗ dùng để đối phó với ma cà rồng.

Đây là vật phẩm cực kỳ quan trọng trong trò chơi Tương Nữ, tương tự như Xăng.

Thực tế, trong trò chơi, có tổng cộng ba vật phẩm có khả năng ngăn chặn Tương Nữ hành động: Thứ nhất là Xăng, thứ hai là Dây Chuyền, thứ ba chính là Bạch Mộc Xuân họ đang cầm trên tay.

“A a a a a, trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!!!” Thấy Bạch Mộc Xuân bị Lương Mễ Diệp lấy ra, Điền Cốc Tuyết hét lên như phát điên. Cô

ta nói: “Trả cho tôi, trả cho tôi, đó là đồ của tôi mà!!”

“Câm miệng ngay con kia! May cho mày là tao không ra tay với phụ nữ, nếu không tao thụi chết mày lâu rồi!” Tiểu Kế nghe Điền Cốc Tuyết la hét, cảm thấy vô cùng bực bội, liền nói: “Mày còn mặt mũi nào đòi giữ vật phẩm hả? Bọn tao chưa giết chết mày đã là nhân từ lắm rồi!”

Điền Cốc Tuyết hoàn toàn không để lọt tai những lời Tiểu Kế nói, cô ta vẫn tiếp tục gào khóc. Cuối cùng có người chịu không nổi, rút một mảnh vải từ chiếc bàn gần đó, nhét luôn vào miệng cô ta.

“Ư ư ư...” Điền Cốc Tuyết khóc lóc giàn giụa, nhưng chỉ còn phát ra được những tiếng ư ư.

Xăng có thể thiêu chết Tương Nhân, còn Bạch Mộc Xuân và Dây Chuyền có thể giết Tương Nữ. Nhưng tiền đề là phe người phải biết được vật phẩm nào mới là điểm yếu của Tương Nữ, nếu sử dụng sai, chủ nhân vật phẩm sẽ chết ngay.

“Chắc chắn cô ta vẫn giấu gì đó.” Mặc Điền Cốc Tuyết la hét khản giọng qua miếng giẻ, Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng phân tích tiếp kết quả điều tra của mình: “Ít nhất còn có quyền hướng dẫn luật chơi.”

Thấy Điền Cốc Tuyết đang ở trạng thái bất ổn, mọi người không ai dám thả cô ta ra, bèn tìm một sợi dây, trói cô ta vào chiếc ghế.

Đợi cho cô ta bình tĩnh lại, họ sẽ tiếp tục hỏi.

Phòng ăn trở nên yên tĩnh lạ lùng, ngoại trừ tiếng khóc râm rút của Điền Cốc Tuyết, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng.

Tôn Nguyên Châu đột nhiên nói một câu: “Theo cô... liệu gián điệp chỉ có một người hay là hơn?”

“Trước mắt có lẽ chỉ có một.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ít nhất từ chứng cứ là như vậy, dĩ nhiên, không loại trừ khả năng sơ sót.” Trong ghi chép về các con số, chỉ có số của Điền Cốc Tuyết là khác thường.

“Hy vọng không còn ai khác.” Ai đó lẩm bẩm.

Điền Cốc Tuyết khóc hơn nửa tiếng đồng hồ, thấy chẳng ai để ý, tiếng khóc mới dần dần nhỏ lại. Rõ ràng cô ta đã hiểu được hoàn cảnh hiện tại của mình, ánh mắt cô ta trở nên vừa đờ đẫn vừa bi thương, cuối cùng cô ta ngừng giãy giụa, im lặng ngồi trên ghế.

Nguyễn Nam Chúc thấy cô ta nín khóc, bèn lấy miếng giẻ trong miệng cô ta ra.

“Tôi biết là tôi không đúng, nhưng thực sự không còn cách nào khác.” Điền Cốc Tuyết khẽ nói: “Tôi rất sợ, sợ vô cùng...”

“Ai không sợ chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đều là con người cả thôi, nói đi, cô giấu cuốn hướng dẫn luật chơi ở đâu?”

Điền Cốc Tuyết đáp: “Dưới nắp két nước trong cùng nhà vệ sinh tầng một.” Có lẽ cô ta đã thực sự bỏ cuộc, cho nên mới thành thật khai ra vị trí của quyển hướng dẫn: “Tất cả là tại Ngụy Tu Đức, tất cả là tại lão ta!!! Nếu lão ta không lừa bọn tôi, tôi đã không vào đây, hu hu hu...”

Trước khi vào cửa, Ngụy Tu Đức đã hứa sẽ bảo vệ họ, dẫn dắt họ vượt qua cửa cấp mười.

Nhưng sự thật thì sao, trên thực tế, ngày đầu tiên có mặt ở đây, họ mới biết mình bị lừa. Ngay chính Ngụy Tu Đức còn khó giữ thân mình ở cửa cấp mười, làm sao có thể bảo vệ họ? Điền Cốc Tuyết dựa vào may mắn thoát khỏi cửa đầu tiên, cô ta không ngờ rằng

cửa thứ hai của mình lại khó khăn đến thế, khó đến mức cô ta không nhìn thấy một tia hy vọng sống nào.

Sau đó, từ một chiếc rương lại phát ra những âm thanh mê hoặc nhắm đến cô ta.

Điền Cốc Tuyết mê muội tâm trí, trở thành thành quy^[2] dẫn lối cho hổ dữ.

Nguyễn Nam Chúc cho người đến chỗ Điền Cốc Tuyết nói, quả nhiên tìm thấy cuốn hướng dẫn luật chơi mà cô ta cất giấu trong két nước.

“Sao cô không tiêu hủy luôn cuốn hướng dẫn luật chơi này?” Cuốn luật chơi được bọc bằng bao nhựa, trông rất mới. Tiêu Kế vừa giở ra vừa buột miệng hỏi.

“Tôi sợ mình không nhớ được.” Điền Cốc Tuyết khẽ đáp, gương mặt cô ta lúc này vẫn chưa hết ngần ngại, rõ ràng bị việc bóc trần thân phận gây đã kích không nhẹ: “Rất sợ...”

Cô ta cũng không hoàn toàn tin tưởng Tương Nữ, nếu không đã chẳng thủ sẵn Bạch Mộc Xuân theo mình. Điền Cốc Tuyết nhát gan, lại không được thông minh, quả thực là đối tượng dễ bị khống chế. Tiếc rằng người kém thông minh rất dễ để lộ sơ hở, Lâm Thu Thạch cảm thấy may là Tương Nữ để mắt trúng cô ta.

Nếu kẻ bị mê hoặc thuộc loại già dặn như Nguyễn Nam Chúc, e rằng tất cả mọi người bị hại chết cũng không biết vì sao.

Sách hướng dẫn luật có nội dung không khác mấy so với board game, có thứ này, phe người sẽ có được nhận thức trực quan hơn về trò chơi.

“Mày còn giấu gì nữa không?” Tiêu Kế hỏi.

“Không có, không có, tôi không giấu gì nữa.” Điền Cốc Tuyết vội phủ nhận suy nghĩ của Tiểu Kế.

Nhưng ánh mắt mọi người nhìn về phía cô ta vẫn còn sự hồ nghi, họ không còn chút niềm tin nào vào cô gái này.

Nguyễn Nam Chúc thì nghĩ tới một điều khác, hắn nói: “Mỗi ngày cô được mở rương mấy lần?”

“Ba lần,” Điền Cốc Tuyết nói, “đến giờ tôi mới mở mười hai rương thôi...”

Mười hai, đã là quá nhiều.

Nguyễn Nam Chúc chìm vào im lặng.

“Cô đang nghĩ gì?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nhìn Điền Cốc Tuyết, lãnh đạm nói: “Dĩ nhiên đang nghĩ làm thế nào để tận dụng thứ rác rưởi này.”

Điền Cốc Tuyết hoảng loạn ra mặt, trước giờ cô ta vẫn sợ Nguyễn Nam Chúc, giờ nghe hắn nói vậy càng run lên như chuột thấy mèo, trông như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Trong phiên bản board game, Xăng có thể giết được Tương Nữ, có công dụng tương đương Bạch Mộc Xuân và Dây Chuyền, nhưng trong truyện, luật chơi đã được sửa đổi đôi chút.

Chương 115

Cánh cửa không thể mở

Rốt cuộc làm cách nào để “tận dụng” tên phản bội đã bị lộ thân phận này, Nguyễn Nam Chúc không nói. Những việc chưa biết mới là đáng sợ nhất, hiện giờ linh hồn Điền Cốc Tuyết đã bị nỗi sợ khổng chế, cô ta run đến độ không thốt nên lời.

“Phải làm gì đây?” Tôn Nguyên Châu nói: “Cứ để cô ta ở đây sao? Ngộ nhớ không an toàn.”

Nguyễn Nam Chúc lạnh nhạt nói: “Cô ta có thể giúp chúng ta làm một vài chuyện khác.”

Tôn Nguyên Châu như có điều suy nghĩ: “Mở rương?”

“Đúng thế.” Nguyễn Nam Chúc nói. Hắn quay sang nhìn Điền Cốc Tuyết, cất giọng nhỏ nhẹ: “Hôm nay cô vẫn chưa mở rương đúng không? Nếu đã vậy, chắc hẳn cô biết vị trí của Tương Nhân và Tương Nữ... phải không?”

Điền Cốc Tuyết hoảng hốt nhìn Nguyễn Nam Chúc. “Tôi không biết!”

“Không biết hả?” Lương Mễ Diệp nói bằng giọng không mấy thân thiện: “Cô không biết vị trí của Tương Nhân và Tương Nữ thì làm sao mở rương được, không sợ mở trúng mấy thứ đó sao?”

“Là thế này, trước khi tôi mở rương, nếu bên trong có Tương Nhân hay Tương Nữ, cái rương đó sẽ phát ra âm thanh...” Điền Cốc Tuyết run rẩy nói: “Sau đó tôi sẽ đổi sang mở rương khác, nhưng

Tương Nữ đã dặn khi mở rương nhất thiết không được có người khác ở gần, vậy nên...”

Nguyễn Nam Chúc nhướng mày: “Hôm nay cô mở rương rồi à?”

“Ừm.” Điền Cốc Tuyết thận trọng gật gật đầu.

“Vậy được, ngày mai bọn tôi sẽ xác thực lời vừa rồi của cô.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Nếu Điền Cốc Tuyết nói thật, cô ta sẽ trở nên vô cùng hữu dụng, mọi người sẽ dễ dàng xác định được vị trí của Tương Nữ và Tương Nhân tựa như sở hữu một chiếc máy thăm dò.

Nguyễn Nam Chúc hỏi Điền Cốc Tuyết thêm một vài chi tiết, ví dụ như cách thức liên lạc với Tương Nữ. Khi hỏi về hướng dẫn luật chơi, Điền Cốc Tuyết trả lời rằng cô ta tìm thấy nó trong phòng ăn tầng một, cuốn luật được để trong một góc phòng, chính Tương Nữ đã ra tín hiệu cho cô ta tới đó tìm.

“Nhưng sao tôi chưa từng trông thấy cuốn luật chơi đó?” Một cô gái lên tiếng, cô là người đầu tiên bước vào tòa nhà và nghe thấy tiếng khóc của Tương Nữ, tiếng khóc phát ra từ phòng bếp, do vậy cô đã vào trong bếp kiểm tra một lượt.

“Chắc do tôi vào trước cô.” Điền Cốc Tuyết thận trọng đáp: “Khi cô vào tới nơi... tôi đã lấy nó đi rồi.”

Quả thực có khả năng như vậy, cách giải thích của Điền Cốc Tuyết có thể coi là hợp lý, nhưng nghe cô ta nói, không hiểu sao Lâm Thu Thạch khẽ cau mày... Từ lời nói của Điền Cốc Tuyết, cậu cảm nhận một sự mâu thuẫn mơ hồ.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, có vẻ hắn đang suy nghĩ. Cuối cùng hắn không nói ra những điều mình đang suy tính, mà bắt đầu

thảo luận với mọi người việc xử lý Điền Cốc Tuyết.

Điền Cốc Tuyết sợ bị thủ tiêu, thấy mọi người không có ý định làm hại đến tính mạng của mình, cô ta thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, họ quyết định nhốt Điền Cốc Tuyết vào một căn phòng, phái người canh gác. Dù sao không mở rương thì cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì, vả lại trước mắt, kỹ năng của Tương Nữ vẫn chưa đạt đến con số sáu.

Trong khi mọi người bàn bạc với nhau, Nguyễn Nam Chúc chỉ đứng bên cạnh không lên tiếng, ánh mắt hẩn tụy nhìn Điền Cốc Tuyết, nhưng dường như đã xuyên qua cô ta, phiêu đảng đến nơi xa.

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch cảm thấy Nguyễn Nam Chúc hơi khác thường.

“Không có gì.” Nguyễn Nam Chúc đáp nhẹ như không: “Chỉ là nhớ lại một số chuyện cũ.”

Lâm Thu Thạch không hỏi thêm gì nữa, cậu nắm lấy bàn tay Nguyễn Nam Chúc, siết nhẹ, để độ ấm trong lòng bàn tay mình có thể truyền sang hắn.

Trong khi cả hai đang ngọt ngào bên nhau, Tôn Nguyên Châu lại ném một cái nhìn là lạ về phía họ. Đó là một ánh mắt phức tạp, Lâm Thu Thạch vẫn mơ hồ không hiểu vì sao... Đến lúc này thì cậu bắt đầu hơi thắc mắc, rốt cuộc Nguyễn Nam Chúc đã nói gì với Tôn Nguyên Châu thế.

Sau khi quyết định chuyện Điền Cốc Tuyết, mọi người quy ước với nhau sẽ không thảo luận việc này ở nơi khác, để tránh Tương Nữ có được thông tin.

Tôn Nguyên Châu đưa Điền Cốc Tuyết trở lại phòng mình, sau đó cắt cử người túc trực.

Tiếp theo đó, bọn họ đưa ra một danh sách, mỗi hai tiếng đồng hồ sẽ có người được cử tới thay ca.

Sau khi mọi thứ hoàn tất, họ tản ra trở về phòng riêng.

Lâm Thu Thạch đến xem qua những rương mà Điền Cốc Tuyết khai đã mở, sau đó thận trọng đánh dấu. Dĩ nhiên, để tránh Tương Nữ phát hiện, họ không dám dán giấy nhớ lên những chiếc rương đó nữa.

Trên đường về phòng, Nguyễn Nam Chúc một mực im lặng. Dáng vẻ trầm ngâm của hắn khiến Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy bất an kỳ lạ, cậu hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ về cửa cấp mười trước đây của mình.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Đáng sợ lắm à?” Lâm Thu Thạch có cảm giác khi nhắc tới cánh cửa đó, Nguyễn Nam Chúc dường như không vui.

“Không đáng sợ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng thà rằng nó đáng sợ hơn một chút.”

Lâm Thu Thạch nói: “Nghĩa là sao?”

Nguyễn Nam Chúc có vẻ như định nói ra, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hắn quay sang liếc Lâm Thu Thạch một cái: “Chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ vì bạn thân đã nằm lại ở đó, nên có chút cảm khái thôi.”

Lâm Thu Thạch cau mày, cậu cảm thấy Nguyễn Nam Chúc đang cố ý giấu cậu chuyện gì đó.

Chỉ cần hôm nay kết thúc, ngày mai Điền Cốc Tuyết sẽ có thể giúp họ mở ba rương, đặc biệt là tuyệt đối tránh được Tương Nhân và Tương Nữ, điều này quả thực là lợi thế cực kỳ lớn đối với phe người.

Nguyễn Nam Chúc phải đến canh chừng Điền Cốc Tuyết từ chín tới mười một giờ đêm, cũng chưa phải lúc quá khuya. Lâm Thu Thạch quanh quẩn bên hần, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại tìm cách đuổi cậu về.

“Anh đi ngủ trước đi, nửa đêm còn phải dậy thức canh.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Mau đi đi.”

Lâm Thu Thạch bảo: “Nhưng anh lo cho em.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bỗng bật cười, thò tay nhéo nhẹ vành tai Lâm Thu Thạch: “Lo cái gì, lo em cảm sùng anh hả?” Nói đoạn, hần kề sát bên tai Lâm Thu Thạch, phả ra làn hơi nóng bỏng: “Yên tâm đi, em chỉ có hứng thú với anh mà thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc đã khiến mặt cậu đỏ bừng, thế rồi, cậu quên bằng mình định nói gì, cứ như vậy đi về phòng theo lời Nguyễn Nam Chúc. Còn Nguyễn Nam Chúc thì bước vào căn phòng đang giam Điền Cốc Tuyết.

Lương Mễ Diệp tám xong, hồn nhiên lên giường nằm chơi, thấy Lâm Thu Thạch về bèn nói: “Ờ, không ở lại với Manh Manh à?”

Lâm Thu Thạch: “Cô ấy bảo tôi về trước.”

“Tình cảm giữa hai người tốt thật đấy.” Lương Mễ Diệp vừa đắp mặt nạ vừa nói: “Ngưỡng mộ ghê.”

Lâm Thu Thạch nhìn Lương Mễ Diệp: “Ở trong cửa mà cô còn đắp mặt nạ?”

“Tại sao không được đắp mặt nạ?” Lương Mễ Diệp chớp chớp mắt, đầy hăng hái: “Anh không biết đấy thôi, người ta đồn rằng đắp mặt nạ ở trong cửa là max hiệu quả luôn đấy, bởi vì đắp ở ngoài thế giới thực là đắp lên da thịt, còn trong này đắp thẳng lên linh hồn, làm đẹp thẳng vào linh hồn, giá trị mang lại cực kỳ lớn.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nhất thời cậu không biết mình nên nói gì.

Lương Mễ Diệp cũng nhìn ra vẻ bối rối ấy, cô cười ha hả, nói: “Nhan sắc chính là sinh mạng thứ hai của phụ nữ!”

Lâm Thu Thạch giơ hai tay đầu hàng: “Tôi đồng ý.”

Cậu vào nhà vệ sinh tắm rửa qua loa rồi lên giường nằm. Nhưng hôm nay Lâm Thu Thạch không muốn chơi điện thoại, cậu bắt đầu suy nghĩ về chuyện của Điền Cốc Tuyệt lúc ban ngày. Cậu đang mãi nghĩ ngợi, dưới tầng bổng vọng lên tiếng khóc của Tương Nữ, tiếng gào khóc thê lương tuyệt vọng vô cùng, khiến người nghe nổi da gà.

Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp đều ngồi bật dậy theo phản xạ, Lương Mễ Diệp nói: “Nó lại sắp sử dụng kỹ năng à?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nhớ lại một lượt các thẻ bài kỹ năng họ đã mở và những kỹ năng Tương Nữ đã sử dụng, cậu cảm thấy tiếng khóc lần này của Tương Nữ có gì đó kỳ lạ.

Trước mắt, Tương Nữ chỉ còn một kỹ năng chưa sử dụng, đó là *Đung đa dung đưa*, còn lại tất cả các kỹ năng khác đều đã được sử dụng một lần và bị đưa trở lại xấp bài, nếu muốn sử dụng tiếp cần chờ hết thời gian quy định, vậy nên lần này Tương Nữ sẽ sử dụng *Đung đa dung đưa* ư?

Không... Có gì đó sai ở đây... Họ đã bỏ sót một chi tiết nào đó. Sau khi đi đến kết luận này, Lâm Thu Thạch bỗng trở nên sốt ruột.

Từ những gì quan sát thấy, IQ của Tương Nữ không hề kém hơn bọn họ chút nào, sao nó lại sử dụng kỹ năng mà không có mục đích rõ ràng như vậy?

“Sao thế?” Lương Mễ Diệp thấy Lâm Thu Thạch thay quần áo để ra ngoài: “Anh định đi đâu à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Ừ, tôi đến chỗ Chúc Mạnh xem sao.” Quả thực cậu cảm thấy bất an vô cùng, mặc đồ xong liền vội vã đẩy cửa đi ra.

Lương Mễ Diệp đành “Ừ” một tiếng.

Lâm Thu Thạch đi tới phòng của Điền Cốc Tuyết, đưa tay lên gõ cửa: “Chúc Mạnh, Chúc Mạnh.” Cậu tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc sẽ nhanh chóng mở cửa cho mình, nào ngờ hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh.

Lâm Thu Thạch: “Chúc Mạnh?” Cậu gọi thêm vài tiếng nữa, cảm thấy không ổn, đang định rút kẹp tóc ra mở cửa thì chợt nghe thấy giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên từ bên trong, có điều giọng hẳn hơi trầm hơn bình thường một chút: “Lâm Lâm, em không sao, anh đi nghỉ đi, đừng vào.”

“Sao vậy?” Lâm Thu Thạch nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không có gì, em sợ có người vào nên khóa cửa lại.”

Lâm Thu Thạch im lặng không đáp.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thật sự em không sao, anh đi nghỉ đi, lát nữa quay lại thay ca cho em.”

Lâm Thu Thạch cúi xuống nhìn khóa cửa, cậu không nói gì, lẳng lẳng rút kẹp tóc ra, bắt đầu mở chốt.

Nguyễn Nam Chúc dường như phát hiện ra hành động của Lâm Thu Thạch, giọng nói có vẻ sốt ruột: “Em đã chặn cửa rồi, anh không vào được đâu. Dư Lâm Lâm, anh không thể nghe em một lần này ư?” Giọng hắn có vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Chuyện này rất quan trọng, anh đừng gây cản trở cho em, Dư Lâm Lâm, anh nghe thấy không vậy?”

Lâm Thu Thạch chẳng buồn để ý tới hắn, vẫn tiếp tục mở khóa.

“Lâm Lâm!!!” Nguyễn Nam Chúc cơ hồ tức điên, hắn giận dữ nói: “Em bảo anh đừng mở kia mà!!”

Lâm Thu Thạch dừng lại, cậu chậm chậm nép mình vào cánh cửa, cất giọng khàn đặc, như thể cổ họng bị thứ gì đó chặn ngang: “Chúc Mạnh, em lừa anh.”

Nguyễn Nam Chúc đột nhiên trở nên im lặng, hắn biết Lâm Thu Thạch đã phát hiện ra sự thật.

“Không phải em không muốn anh vào, mà là em không ra được...” Lâm Thu Thạch không biết diễn tả tâm trạng của bản thân ngay lúc này ra sao, như thể cậu đang đứng bên bờ vực thẳm tối đen, chỉ có thể giương mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc rơi xuống, rơi xuống mãi, mà không cách nào ngăn lại được: “Gián điệp không chỉ có một.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

“Tương Nữ đã có kỹ năng mới.” Lâm Thu Thạch nói: “Có phải thế không?”

Lời đáp dối gian, Muốn mở nó ra quá, Nàng Mary của tôi, Ở ngay bên bạn, Đung đa đung đưa - hiện tại Tương Nữ đã thu thập được năm kỹ năng, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại đang bị Tương Nữ sử dụng kỹ năng thứ sáu: Cánh cửa không thể mở.

Cánh cửa không thể mở - tùy ý khóa một phòng, người chơi bên trong phòng sẽ bị nhốt, không thể ra ngoài.

Đồng thời, Tương Nữ đã tập hợp đủ sáu kỹ năng, khi ngày mai tới, nó sẽ có lượt hành động mới, và sẽ dùng *Ở ngay bên bạn* để tiêu diệt toàn bộ người chơi có mặt trong một phòng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mục tiêu của nó chính là Nguyễn Nam Chúc.

Có lẽ gián điệp không chỉ có một, Điền Cốc Tuyết chỉ là tấm bia đỡ đạn mà Tương Nữ vứt bỏ, trong phe người vẫn còn ai đó cất giấu thẻ bài kỹ năng, đồng thời mật báo với Tương Nữ vị trí của Nguyễn Nam Chúc.

Chìa khóa rời khỏi nơi này đang nằm trên người Nguyễn Nam Chúc, hễ hấn mất mạng, một con đường sống của bọn họ sẽ bị cắt đứt hoàn toàn. Huống hồ còn có thể diệt khẩu kẻ gián điệp đã bị phát hiện là Điền Cốc Tuyết, quả là một mũi tên trúng hai đích.

Lâm Thu Thạch nói: “Em đừng lo, thẻ nào cũng có cách. Chờ đó, anh đi gọi người tới!”

Căn phòng im lặng trong giây lát, rồi dường như có tiếng thở dài của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch nhớ rằng nhóm Tôn Nguyên Châu đã mở được Bình Cứu Hỏa, bèn đến phòng của Tôn Nguyên Châu, đập cửa ầm ầm, lòng như lửa đốt.

Vài giây sau, cánh cửa mở ra, Tôn Nguyên Châu nhìn thấy Lâm Thu Thạch đang đứng đó thở dốc, kinh ngạc nói: “Chuyện gì vậy?”

“Bình Cứu Hỏa của nhóm anh đâu?” Lâm Thu Thạch nói: “Chúc Manh bị giam trong phòng của Điền Cốc Tuyết, ngày mai Tương Nữ

sẽ dùng Ở ngay bên bạn... Bình Cứu Hỏa đâu, Chúc Manh đang giữ chìa khóa, cô ấy không thể chết được.”

Tôn Nguyên Châu sửng sốt: “Sao cơ? Sao cơ?? Cô ấy bị nhốt trong phòng ư??” Anh ta lập tức nhớ lại cuốn hướng dẫn luật chơi: “Tương Nữ đã có được *Cánh cửa không thể mở ư?*”

Lâm Thu Thạch nói: “Chuyện này nói sau, Bình Cứu Hỏa đang ở đâu...” Bình Cứu Hỏa có thể ngăn một lần sử dụng kỹ năng của Tương Nữ, là thứ duy nhất có thể cứu được Nguyễn Nam Chúc.

Tôn Nguyên Châu nghe vậy bất giác khẽ mím môi, vẻ mặt hơi khó xử: “Mất... mất tiêu rồi, bọn tôi cũng đang tìm, nhưng vẫn chưa tìm ra.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Hai đồng đội của Tôn Nguyên Châu cũng xúm lại. Sau khi nghe cuộc đối thoại giữa hai người, một người phụ nữ trong nhóm nói nhỏ: “Xin lỗi, vì Bình Cứu Hỏa nặng quá nên tôi không mang theo bên mình. Tôi cất nó ở dưới gầm giường, ai ngờ hôm nay khi về phòng thì phát hiện nó đã biến mất.”

Lâm Thu Thạch nói: “Biến mất thật rồi sao?” Cậu hít vào một hơi thật sâu, cố ép bản thân bình tĩnh lại: “Mọi người nên biết, nếu Chúc Manh chết, chìa khóa trên người cô ấy sẽ bị Tương Nữ lấy đi, chúng ta sẽ mất đi một cách thoát ra ngoài.” Cậu cố gắng thuyết phục họ bằng góc độ khách quan, cố gắng không để cảm xúc cá nhân xen vào quá nhiều.

“Tôi hiểu, nếu bọn tôi có, chắc chắn bọn tôi sẽ mang ra giúp anh. Hay là anh vào tìm thử đi, tùy ý anh lục soát sao cũng được.” Người phụ nữ có vẻ hơi bất đắc dĩ: “Thứ đó quả thực đã biến mất, bọn tôi cũng vừa bàn chuyện này xong.”

Lâm Thu Thạch thấy gương mặt cô ta không có vẻ vờ vịt, thậm chí cô còn nhường đường để Lâm Thu Thạch vào phòng, như vậy đủ thấy họ không nói dối. Lâm Thu Thạch siết chặt nắm tay, khàn giọng nói: “Làm phiền rồi.” Nói đoạn định bỏ đi.

Tôn Nguyên Châu vội gọi cậu lại, nói: “Dư Lâm Lâm! Cậu nói Chúc Manh bị trúng kỹ năng của Tương Nữ, vậy khác nào đang nói trong chúng ta vẫn còn gián điệp?”

Lâm Thu Thạch nói: “Chuyện này chẳng đã rõ như ban ngày sao?” Cậu quay lại lạnh lùng nhìn Tôn Nguyên Châu: “Không có gián điệp, Bình Cứu Hỏa của các anh làm sao biến mất được?”

“Kẻ trộm Bình Cứu Hỏa chưa chắc đã là gián điệp.” Tôn Nguyên Châu nói: “Có khả năng chỉ là một kẻ tham lam nào đó...”

Lâm Thu Thạch không nói gì mà đi thẳng.

Trong tay họ không còn Bình Cứu Hỏa, Lâm Thu Thạch hà tất tốn thời gian dùng dằng thêm. Cậu giơ tay xem đồng hồ, còn hai tiếng nữa là tới nửa đêm, cậu buộc phải tìm ra cách cứu Nguyễn Nam Chúc trong hai tiếng này.

Đối mặt với áp lực, có người sẽ bị đánh gục, có người thì càng áp lực càng trở nên bình tĩnh. Lâm Thu Thạch là loại người thứ hai, đầu óc cậu nhanh nhẹn điểm lại tình hình và các manh mối hiện có, đồng thời bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để cứu Nguyễn Nam Chúc.

Lương Mễ Diệp đợi mãi không thấy Lâm Thu Thạch trở về, bèn rời khỏi phòng. Vừa bước chân ra ngoài, cô liền thấy Lâm Thu Thạch quỳ trước cửa một căn phòng nằm ở cuối hành lang, vẻ mặt căng thẳng vô cùng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lương Mễ Diệp chạy lại hỏi.

“Cô ấy trúng kỹ năng của Tương Nữ.” Lâm Thu Thạch nói: “Bị nhốt trong phòng không ra ngoài được.”

Lương Mễ Diệp sững sốt: “Cái gì mà kỹ năng Tương Nữ... Trong chúng ta vẫn còn gián điệp khác à?!” Cô thật sự không ngờ rằng mọi chuyện lại tiến triển theo hướng đó, cứ tưởng tìm ra Điền Cốc Tuyệt là mọi thứ sắp đi tới hồi kết, thật không ngờ đó lại là một khởi đầu...

Có những hai gián điệp, Điền Cốc Tuyệt chỉ là con tốt thí dùng để tung hỏa mù.

“Phải làm sao bây giờ!” Lương Mễ Diệp hoảng lên.

Lâm Thu Thạch nói: “Cô đi tìm Bình Cứu Hỏa đi.” Cậu thuật lại sơ lược việc nhóm Tôn Nguyên Châu phát hiện mất vật phẩm, bảo Lương Mễ Diệp cùng mình chia ra từng phòng tìm kiếm. Hiện tại chỉ còn lại hai tiếng đồng hồ, tòa biệt thự thì quá rộng lớn, kẻ đánh cắp Bình Cứu Hỏa chắc chắn sẽ cất giấu nó ở một nơi vô cùng bí mật để khiến họ không thể tìm ra, do vậy việc tìm kiếm vật phẩm này không phải biện pháp sáng suốt cho lắm.

Nhưng ngoài cách đó, hiện tại họ không còn cách nào khác. Lâm Thu Thạch đành nhờ Lương Mễ Diệp đi tìm, còn bản thân suy nghĩ tìm cách khác.

“Chúc Mạnh.” Lâm Thu Thạch đứng ngoài cửa trao đổi với Nguyễn Nam Chúc: “Em mau nghĩ xem còn cách nào khác không.” Nguyễn Nam Chúc thông minh hơn cậu, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách.

Thế nhưng người ở bên trong hoàn toàn im lặng, Lâm Thu Thạch hối thúc thêm vài lần, Nguyễn Nam Chúc mới nói một câu: “Lâm Lâm, đây là đường chết.”

Lâm Thu Thạch sửng ngờ, cậu tựa vào cánh cửa, không tin vào tai mình mà hỏi lại lần nữa: “Em nói gì cơ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đây là đường chết.”

Lâm Thu Thạch nói: “Sao cơ...”

Nguyễn Nam Chúc: “Ban nãy anh vừa đi tìm Bình Cứu Hỏa đúng không? Có lấy được không?”

Lâm Thu Thạch không nói gì. Đôi bên đều quá rõ câu trả lời, nếu lấy được Bình Cứu Hỏa, Lâm Thu Thạch đã không bảo Nguyễn Nam Chúc nghĩ cách.

“Kẻ này rất thông minh, một khi ra tay thì chắc chắn trước đó đã suy tính chu toàn tất cả.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Do em khinh địch quá. Anh ghé sát lại đây, em có vài chuyện muốn nói với anh.”

Lâm Thu Thạch áp mặt vào cánh cửa, cậu phải gắng sức kiềm chế mới khiến bản thân không run lên.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nói: “Em không mang chìa khóa theo người, mà đã lén để trong kẽ nhỏ trên đầu giường trong phòng chúng ta, anh nhớ đi lấy nhé.”

Lâm Thu Thạch không nói gì.

“Lâm Lâm, gặp được anh em vui lắm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em mong anh có thể sống sót rời khỏi đây.”

Lâm Thu Thạch nói: “Không.”

Nguyễn Nam Chúc: “Gì cơ?”

“Mẹ kiếp, anh bảo là anh sẽ không ra ngoài một mình! Khốn kiếp, Chúc Manh à, tìm em làm từ cái gì vậy?” Rất hiếm khi Lâm Thu Thạch quát mắng thô tục như vậy: “Tại sao em có thể nhẹ nhàng nói ra những lời nhẫn tâm với anh như thế hả?”

Nguyễn Nam Chúc á khẩu.

Lâm Thu Thạch nói: “Anh phải cứu em ra, em nghe rõ chưa, anh phải cứu em ra bằng được!!” Cậu quay đi, tiện tay nhắc một bức tượng trang trí ven hành lang lên, bắt đầu đập vào cánh cửa.

Cánh cửa gỗ chẳng lấy gì làm chắc chắn ấy giờ đây lại sùng sững không mảy may sứt mẻ, chẳng khác nào đúc từ sắt, thậm chí bức tượng không thể để lại một chút dấu vết gì trên cửa. Lâm Thu Thạch đập một hồi, biết rằng cách này vô ích, bèn nói: “Em đợi nhé.”

Lúc này, trên hành lang đã có kha khá người đi ra khỏi phòng, thấy cảnh Lâm Thu Thạch phá cửa đều lấy làm sùng sốt. Tôn Nguyên Châu đứng cách xa nơi xảy ra sự việc bèn giải thích với họ. Sau khi nghe chuyện, gương mặt mọi người hoặc lộ vẻ kinh hãi, hoặc tỏ ra sợ sệt, rõ ràng họ đều nghĩ tới kẻ gián điệp vẫn còn ẩn mình trong phe người.

Lâm Thu Thạch đặt pho tượng trên tay xuống, gương mặt lạnh lùng đến ghê người. Cậu tìm thấy người muốn tìm trong số những kẻ có mặt, nói: “Nhậm Như Viễn, đưa Xăng cho tôi.” Cậu không hề có ý thương lượng, ai cũng hiểu rằng nếu Nhậm Như Viễn từ chối, rất có khả năng Lâm Thu Thạch sẽ ra tay với anh ta.

“Được.” Nhậm Như Viễn đáp một cách đơn giản bất ngờ, anh ta nói: “Chúc Manh đang mang chìa khóa phải không?”

“Phải.” Lâm Thu Thạch nói: “Không cứu được cô ấy, chúng ta sẽ chết hết.” Giọng cậu rất bình thản, chẳng có vẻ gì là cố tình hù dọa ai, nhưng người nghe đều bất giác lạnh sống lưng, bởi vì những lời thoáng nghe như thổi phồng sự việc đó không giống như đùa cợt.

Lâm Thu Thạch mang Xăng đến trước cửa phòng nhốt Nguyễn Nam Chúc, nói: “Nam Chúc, anh mang Xăng tới rồi đây.”

“Anh định đưa cho em kiểu gì?” Giọng Nguyễn Nam Chúc hơi bất đắc dĩ.

Lâm Thu Thạch nói: “Kẽ cửa, kẽ cửa vẫn còn khoảng trống, để anh xuống phòng ăn lấy vài bao ni lông, trút Xăng vào bao rồi đưa qua kẽ cửa.” Cậu nói: “Em ở bên trong nhận lấy nhé.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được.”

Vậy là Lâm Thu Thạch đi xuống phòng ăn, lấy vài chục chiếc màng bọc thực phẩm, trút từng chút Xăng vào đó rồi tuồn qua kẽ cửa cho Nguyễn Nam Chúc. Cậu không rõ làm như vậy Xăng còn có tác dụng hay không, bây giờ chỉ có thể cố gắng làm tất cả những gì có thể mà thôi.

Xong xuôi, Lâm Thu Thạch lại giục tất cả mọi người đi tìm Bình Cứu Hỏa. Nhưng đúng như dự đoán của Nguyễn Nam Chúc, kẻ kia giấu rất kỹ, tìm mãi vẫn không ai có thể tìm ra.

Khi Lâm Thu Thạch tuồn Xăng vào trong phòng xong thời gian cũng chỉ còn cách mười hai giờ chưa đầy hai mươi phút. Lâm Thu Thạch nhìn bàn tay nhiều ướm Xăng của mình, lần đầu tiên ném trái mùi vị của tuyệt vọng và bất lực.

Cậu là đồ vô dụng, cậu không cứu được Nguyễn Nam Chúc.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Gián điệp: A ha, ngạc nhiên chưa?

Lâm Thu Thạch: ... Tao giết chết mày!!!

Chương 116

Kẻ thứ hai

Hai mươi phút đồng hồ, với tình hình hiện tại, chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt.

Trong đầu Lâm Thu Thạch lướt qua vô số suy nghĩ, nhưng cậu nhận ra chẳng cái nào trong số đó có thể cứu được Nguyễn Nam Chúc. Thứ duy nhất có thể giết Tương Nữ là Bạch Mộc Xuân, hiện Nguyễn Nam Chúc đã có bên mình. Nhưng cậu không rõ Bạch Mộc Xuân có thể giết được Tương Nữ khi kỹ năng đã được khởi động hay không, và Xăng đưa qua kẽ cửa liệu có phát huy tác dụng... Tất cả mọi thứ đều không chắc chắn, và cái giá của sự chệnh vênh có thể chính là tính mạng Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch cảm nhận được sự mệt mỏi khó có thể diễn tả thành lời. Đứng trước quy luật của cửa, cậu quả thật nhỏ bé yếu ớt, người ta nói châu chấu đá xe, chẳng hơn thế này là bao. Cậu đành để mình bị nghiền nát, gương mặt nhìn cái chết đến với Nguyễn Nam Chúc.

“Dư Lâm Lâm. Bên cạnh đột nhiên có giọng nói vang lên, Tiểu Kế đứng ở phía xa đã đến ngay trước mặt cậu từ lúc nào, nói: “Anh không sao chứ, Dư Lâm Lâm?”

Lâm Thu Thạch liếc gã một cái, ánh mắt lạnh lẽo khiến vẻ mặt Tiểu Kế hơi trở nên sượng sùng.

“Chiếc chìa khóa lấy ở chỗ két sắt lần trước... vẫn ở trên người cô ấy à?” Tiểu Kế không ngần ngại vạch rõ điểm then chốt trong chuyện này: “Nếu vật phẩm đó bị Tương Nữ cướp đi, chúng ta sẽ trở nên cực kỳ yếu thế, do vậy...”

Lâm Thu Thạch lạnh lùng nói: “Anh muốn sao?”

Tiểu Kế đáp: “Ý tôi là, anh có thể bảo cô ấy đưa chìa khóa qua kẽ cửa...”

Gã chưa nói hết câu, đã bị Lâm Thu Thạch thẳng thừng cắt ngang: “Không.”

Tiểu Kế bị chặn họng như vậy, đành bật cười khó xử, nói: “Thôi được, không... thì thôi vậy.”

Mặc dù Tiểu Kế đã nói thôi, nhưng những người khác nghe được cuộc nói chuyện, sắc mặt tức thì trở nên khó coi. Dù gì đó cũng là chìa khóa, nếu bị Tương Nữ hủy mất, cơ hội rời khỏi nơi này của họ sẽ ít đi nhiều. Vì vậy, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Thu Thạch bắt đầu có sự thay đổi, lẫn trong vẻ đồng tình có cả những thứ khác.

Lâm Thu Thạch cũng đã cảm thấy sự thay đổi này, nhưng cậu không thể hiện ra ngoài. Trên thực tế đầu óc cậu vừa hiện lên một ý nghĩ cực kỳ rò dại.

Cửa có quy luật riêng của nó, nếu chỉ còn một người duy nhất sống sót, thì người đó sẽ trở thành đối tượng được cửa bảo vệ, quỷ quái không cách nào làm hại được người đó. Và hiện tại chỉ có mình Nguyễn Nam Chúc ở trong căn phòng đó... Lâm Thu Thạch cố đập tan suy nghĩ ấy, thế nhưng cảm giác hoảng loạn vì sắp mất Nguyễn Nam Chúc tựa như một con rắn, cứ quấn chặt lấy cậu.

“Mấy người định nói gì?” Ngay chính Lâm Thu Thạch cũng không nhận ra rằng, vào lúc cậu nói câu đó, ánh mắt những người chơi khác nhìn cậu đã hơi run lên, rõ ràng họ bị vẻ mặt và ngữ điệu của Lâm Thu Thạch làm cho hoảng sợ.

“Lâm Lâm.” Tôn Nguyên Châu có vẻ định nói vài câu, nhưng cuối cùng anh ta im lặng, chỉ thở dài: “Bỏ đi. Không nên miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng cái gì!” Trong đám đông đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai, Lâm Thu Thạch nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy đó là Tuyên Tử Huệ, cô gái luôn chống đối Nguyễn Nam Chúc. Cô ta hét: “Nếu cô ta chết, chìa khóa của chúng ta sẽ biến mất! Dư Lâm Lâm, anh nghĩ kỹ đi, nếu thật sự yêu anh, cô ta sẽ chủ động giao chìa khóa! Chắc chắn cô ta sẽ không để anh chết tại đây!”

Lâm Thu Thạch nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt lạnh lẽo đến mức đủ làm đông cứng nước hồ sâu.

Tuyên Tử Huệ đang hùng hực khí thế, nhưng chạm phải cái nhìn âm u của Lâm Thu Thạch, giọng điệu bỗng trở nên thấp thòm kỳ lạ, thậm chí cô ta bất giác giật lùi hai bước, khẽ nuốt nước bọt: “Tôi... tôi chỉ khuyên anh vậy thôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ừm, vậy tôi cũng có quyền không nghe lời khuyên phải không?”

Tuyên Tử Huệ chẳng còn gì để nói, cô ta cắn chặt môi dưới mà trong lòng không cam tâm.

Lâm Thu Thạch nói rất khẽ, giọng điệu rất hòa hoãn: “Nếu cô ấy thật sự xảy ra chuyện, và chúng ta không thể tìm ra gián điệp còn lại, tất cả sẽ cùng chết tại đây.” Khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, đôi

mắt tĩnh lặng như bầu trời trước cơn giông bão: “Tôi sẽ không để kẻ hại chết cô ấy có thể rời khỏi nơi này.”

Tất cả những người có mặt đều biết Lâm Thu Thạch không nói chơi, chẳng ai dám khuyên nhủ gì nữa, chỉ đành giương mắt nhìn thời gian chầm chậm trôi đi.

Lâm Thu Thạch nói: “Chúc Mạnh...” Cậu áp mặt mình vào cánh cửa: “Em là người thông minh, em thử nghĩ xem, thử nghĩ xem liệu còn cách nào khác...”

Nguyễn Nam Chúc ở trong phòng cũng đã nhận ra Lâm Thu Thạch sắp sửa suy sụp, bèn nói: “Lâm Lâm, anh đừng lo, để em nghĩ cách, biết đâu... lại có cách gì đó, anh đừng vội.”

Lâm Thu Thạch nghiêng rằng: “Em lừa anh, khôn nạn, em lừa anh!” Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Nguyễn Nam Chúc đã liệu trước mọi việc từ lâu.

Cả ngày nay hắn đã có dấu hiệu bất ổn, Lâm Thu Thạch tưởng là hắn nhớ tới chuyện xưa, nhưng hóa ra Nguyễn Nam Chúc không chỉ nhớ lại, mà còn phát giác ra sự tồn tại của gián điệp thứ hai.

Nhưng hắn chẳng có cách nào ngăn chặn bi kịch, chỉ đành cách ly bản thân ra khỏi những kẻ khác, nếu không khi Tương Nữ sử dụng kỹ năng, người chết sẽ không chỉ có một mình hắn.

Trở thành mục tiêu của Tương Nữ, Nguyễn Nam Chúc đã dốc cạn sức lực, ít nhất hắn có thể khiến Tương Nữ lãng phí vô ích một kỹ năng tất sát, đồng thời không để Lâm Thu Thạch cùng rơi vào vòng nguy hiểm với mình.

Căn phòng lạnh phắc như tờ, Lâm Thu Thạch không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa, cậu đứng dậy đi xuống tầng một, bắt đầu mở rương.

Nếu có thể mở được vật phẩm hữu ích, biết đâu Nguyễn Nam Chúc còn một tia hy vọng sống sót.

Lương Mễ Diệp rõ ràng đã đoán ra ý tưởng của Lâm Thu Thạch, cô đứng bên quan sát Lâm Thu Thạch mở hai chiếc rương, cả hai đều trống rỗng. Lâm Thu Thạch rào bước đến chiếc rương thứ ba, đưa tay định mở.

“Lâm Lâm, anh tỉnh táo lại đi.” Lương Mễ Diệp biết lúc này tốt nhất không nên kích động Lâm Thu Thạch, nhưng thấy việc cậu sắp làm, cô vẫn cắn răng lên tiếng: “Đừng mở rương thứ ba, chúng ta chưa có cách đảm bảo rương thứ ba an toàn, nếu anh có mệnh hệ gì, Nguyễn... Chúc Mạnh sẽ đau lòng lắm!”

Lâm Thu Thạch chẳng thèm đoái hoài gì đến lời nói của Lương Mễ Diệp, cậu bầy nắp chiếc rương thứ ba lên. Nhưng tia hy vọng cuối cùng cũng đã tan vỡ khi chiếc rương được mở, bên trong trống rỗng, không có vật phẩm, không có kỹ năng, không có Tương Nhân, chẳng có gì cả.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Lâm Thu Thạch thậm chí dấy lên một suy nghĩ tiêu cực, cậu ước gì mở ra một rương có Tương Nhân, để bản thân ra đi trước Nguyễn Nam Chúc, để không phải chịu đựng những việc sắp sửa xảy ra.

Còn khoảng hơn mười phút nữa, Lâm Thu Thạch trở lại căn phòng mà Nguyễn Nam Chúc bị nhốt, tựa người bên cửa, vùi mặt vào đầu gối.

Nguyễn Nam Chúc dường như cảm nhận được động tĩnh ở bên ngoài, bèn nói: “Lâm Lâm, là anh phải không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh không biết phải làm gì nữa.” Cậu tiếp: “Anh thật kém cỏi, anh không thể cứu em.” Cậu dùng tay ôm mặt, bả

vai khẽ run rẩy, cảm xúc như sắp vỡ òa.

Giọng nói tuyệt vọng của cậu khiến trái tim Nguyễn Nam Chúc bị bóp nghẹt, hấn quỳ xuống cạnh cửa, áp mặt vào cánh cửa, cố an ủi người yêu: “Lâm Lâm, anh đừng lo, anh đừng khóc...” Nói đoạn, hấn gượng cười, cảm thấy lời an ủi của mình sao mà bất lực.

“Là ai? Gián điệp là ai? Em đã đoán ra chưa?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Có phải gã không?” Cậu nói ra một cái tên, Nguyễn Nam Chúc ở bên trong “ừm” một tiếng, nói: “Gã là kẻ khả nghi nhất, nhưng vẫn cần sự kiểm chứng... Em có cách... anh hãy làm theo lời em.” Hấn bắt đầu dặn dò Lâm Thu Thạch những việc chưa làm.

Lâm Thu Thạch im lặng lắng nghe một lát, không nói gì cả. Khi Nguyễn Nam Chúc tưởng rằng cảm xúc của cậu đã ổn định trở lại, cậu đột nhiên lại nói một câu: “Nếu họ chết hết, thì em sẽ được sống phải không?”

“Không.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trong cái họ đó mà có anh, thì em cũng không thể sống tiếp.”

Lâm Thu Thạch nói: “Không, em sẽ không làm như vậy, bởi vì đó là cơ hội sống mà anh dùng tính mạng đánh đổi, chắc chắn em sẽ biết trân trọng.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không giết được tất cả đâu, trong phòng này ngoài em còn một người nữa mà.” Cùng ở trong phòng với Nguyễn Nam Chúc còn có Điền Cốc Tuyết. Điền Cốc Tuyết khi phát hiện cửa bị khóa đã trực tiếp phát điên, Nguyễn Nam Chúc cảm thấy cô ta phiền phức quá, bèn dùng ga giường trói chặt lại, tiện tay bịt luôn miệng. Đối với kẻ phản bội, hấn chẳng mảy may mềm lòng.

“Vậy em muốn anh phải làm sao!!” Nghe thế, Lâm Thu Thạch gào lên, cậu tức lắm, căm giận lắm, cậu giáng một cú đấm thật

mạnh vào cánh cửa trước mặt: “Anh không cần em hy sinh, khôn nạn, anh muốn ở bên em kia mà!! Dù có chết cũng phải ở bên nhau chứ! Nguyễn Nam Chúc, sao em không chịu nghĩ cho cảm xúc của anh!!!”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Lâm Thu Thạch gào thét mãi rồi cũng phải im lặng. Cậu lẩm bẩm: “Anh tưởng tháng ngày của chúng ta vẫn còn dài...”

Nghĩ lại thì thấy, cậu thật quá ngây thơ.

Nguyễn Nam Chúc dẫu mạnh cách mấy, đứng trước đòn tấn công của quỷ quái trong cửa, hắn cũng chỉ là một người bình thường, khi có chuyện xảy ra, điều duy nhất hắn có thể làm là tránh không liên lụy đến kẻ khác.

Nguyễn Nam Chúc ở bên trong đột nhiên khẽ nói một câu: “Dư Lâm Lâm, em yêu anh.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy im lặng một lát, rồi cất giọng khàn đặc: “Anh cũng yêu em, xin em đấy, hãy tiếp tục sống được không?”

Nguyễn Nam Chúc dường như định nói gì đó, nhưng một tràng gào khóc thê lương đột nhiên vang lên từ trong phòng. Tiếng kêu này đã quá quen thuộc với Lâm Thu Thạch, không là gì khác ngoài tiếng khóc của Tương Nữ. Lâm Thu Thạch liếc nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, kim giờ đang chỉ vào số mười hai: Đã đến lúc Tương Nữ có thể sử dụng kỹ năng.

Sau tràng gào khóc, mọi thứ chìm vào im lặng, dẫu Lâm Thu Thạch gọi thế nào đi chăng nữa, bên trong vẫn không có ai trả lời.

Lâm Thu Thạch lão đảo đứng dậy, loạng choạng rời khỏi. Giờ đây, cậu vẫn còn một việc phải làm: Báo thù cho Nguyễn Nam Chúc.

Những người khác vẫn đang tìm kiếm Bình Cứu Hỏa, nhưng đã quá mười hai giờ mà chưa có ai tìm ra.

Lâm Thu Thạch trở về phòng, ngồi vào ghế, bất động hồi lâu.

Lương Mễ Diệp cực kỳ lo lắng về trạng thái tinh thần của cậu, nhưng cô không dám khuyên, chỉ ngồi bên cạnh bầu bạn với cậu.

Mãi đến gần ba giờ sáng, Lương Mễ Diệp mới rón rén mở lời: “Lâm Lâm, hay là anh đi ngủ một lát?”

Lâm Thu Thạch ngước mắt lên nhìn cô. Lương Mễ Diệp bị cái nhìn ấy làm cho nổi da gà, vội nói: “À... không muốn ngủ cũng không sao...” Nghĩ kỹ lại, nếu bản thân cô là người trải qua chuyện vừa rồi, e rằng còn thê thảm hơn Lâm Thu Thạch bây giờ.

Lâm Thu Thạch nói: “Được, vậy thì đi ngủ một lát.”

Nói đoạn, cậu lên giường, ngả đầu ra ngủ ngay.

Lương Mễ Diệp thấy thế càng cảm thấy kinh hãi, kỳ thực cô đã từng chứng kiến không ít những cảnh uyên ương chia lìa, kẻ có thể khóc ngay tại trận thực ra lại dễ dàng vượt qua hơn cả, người chôn chặt cảm xúc trong lòng như Lâm Thu Thạch mới là đối tượng dễ xảy ra bất trắc.

Nhưng Lương Mễ Diệp nào dám nói gì hơn, cô quay lưng đi về giường mình.

Cuối cùng Lâm Thu Thạch đã ngủ, còn Lương Mễ Diệp cứ trần trọc trở mình, suốt đêm không thể ngủ được. Mãi đến khoảng năm giờ sáng, cô mới mơ màng nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, Lương Mễ Diệp không thấy Lâm Thu Thạch đâu cả. Cô quên cả rửa mặt, hoảng hốt chạy xuống

lầu một thì thấy Lâm Thu Thạch đang đường hoàng dùng bữa sáng trong phòng ăn.

Trông cậu không có vẻ gì là suy sụp, ngược lại bình thản dị thường.

Lương Mễ Diệp đầu tóc rối bù, áo quần chưa thay, đứng trước cái nhìn của những người khác, cố gắng gượng đánh tiếng chào Lâm Thu Thạch: “Lâm Lâm, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Thu Thạch đáp.

Do hôm qua Lâm Thu Thạch mở liền ba chiếc rương nên hôm nay Lương Mễ Diệp không thể ăn cơm. Nhưng chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, điều quan trọng là, Nguyễn Nam Chúc không còn nữa.

Lương Mễ Diệp quay trở lại phòng nghỉ. Khi đi ngang qua căn phòng Nguyễn Nam Chúc bị nhốt, cô thử tìm cách mở cửa. Nhưng không ngoài dự liệu, cánh cửa vẫn đang trong tình trạng khóa trái, không thể mở ra từ bên ngoài được.

Trong phòng im lặng, chẳng có chút động tĩnh nào...

Lương Mễ Diệp nhớ lại hình ảnh Nguyễn Nam Chúc, không khỏi thảm thở dài, chuyện sinh ly tử biệt lúc nào cũng khiến người ta đau lòng.

Cái chết của Nguyễn Nam Chúc và việc chìa khóa bị hủy khiến thần kinh tất cả những kẻ còn sống cũng như dây đàn.

Đỉnh điểm nhất là sáng sớm hôm nay, vận rủi đến dồn dập khiến mọi người mở ra những ba Tương Nhân, nhân số sụt giảm mạnh, cộng thêm Điền Cốc Tuyết và Nguyễn Nam Chúc tử nạn đêm qua thì hiện tại trong biệt thự chỉ còn mười ba người, bằng một nửa so với ban đầu.

Khi Lương Mễ Diệp thay xong quần áo rồi trở lại phòng ăn, cô nghe thấy có người đang khóc. Sau khi quan sát tình hình, cô nhận ra người kia khóc cũng vì mất đi đồng đội, không khác lắm so với hoàn cảnh của Lâm Thu Thạch.

“Tại sao anh không lấy chìa khóa ra, nếu anh lấy được nó, biết đâu chúng ta đã thoát ra ngoài rồi!” Tiểu Kế đang ăn đột nhiên buột miệng kêu lên như vậy. Trước nay gã nói chuyện không hề biết khách sáo là gì, hôm nay cũng chẳng ngoại lệ, gã hướng ngay mũi dùi oán hận vào Lâm Thu Thạch.

Màn dạo đầu của Tiểu Kế khiến những cái nhìn đổ về phía Lâm Thu Thạch dần thay đổi sắc thái.

Lâm Thu Thạch cười nhạt: “Thế sao lúc mở két sắt, anh không xung phong đi? Đợi đến bây giờ mới càu nhàu vô ích?”

Tiểu Kế nói: “Anh nói chuyện bất chấp lý lẽ quá thể...”

Lâm Thu Thạch: “Bất chấp thì đã sao?” Cậu chẳng buồn khách sáo: “Chẳng lẽ anh định giết cả tôi?”

Tiểu Kế đập cái bát trong tay xuống đất đánh choang, xắn tay áo tiến thẳng đến chỗ Lâm Thu Thạch. Tiểu Mai ngồi bên cạnh gã vội ngăn lại, nói: “Tiểu Kế, bỏ đi, đã đến nước này rồi, gây sự để làm gì?” Cô cố tình hạ giọng nói thêm: “Thằng chân trần chẳng sợ thằng đi dép^[3], anh ta vừa mất bạn gái, gây gổ với anh ta không đáng đâu.”

Tiểu Kế nghe vậy mới kiềm chế lại.

Trong khi Tiểu Kế la lối, Lâm Thu Thạch chỉ lạnh lùng quan sát. Cậu không sợ phải đánh nhau với Tiểu Kế, thực ra cậu còn đang muốn đánh ai đó, hòng xả ra nỗi u uất tích tụ trong lòng.

Bởi cái chết của Nguyễn Nam Chúc, đám người vốn đang kè vai sát cánh đã phân rã triệt để. Kẻ gián điệp hại chết Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa bị lôi ra ánh sáng nên mọi người không dám chia sẻ thông tin công khai như trước, đa phần họ dùng bữa xong là biến mất khỏi phòng ăn.

Tôn Nguyên Châu rất muốn cứu vãn tình hình trước mắt, nhưng có lòng mà không sức. Anh ta muốn lựa lời khuyên mọi người đoàn kết trở lại, có kẻ tạt nước lạnh nói, ngay đến Chúc Mạnh cũng không tìm ra gián điệp, chúng ta đoàn kết thì có tác dụng gì? Mặt khác, nói ra những thứ mình đang sở hữu, chưa biết chừng sẽ khiến họ trở thành mục tiêu tiếp theo của gián điệp.

Tôn Nguyên Châu bất đắc dĩ đành đến hỏi Lâm Thu Thạch có cách gì không.

Lâm Thu Thạch chẳng khách sáo: “Cách? Tìm lại Bình Cứu Hỏa của anh đi rồi hãy đến hỏi tôi.”

Tôn Nguyên Châu: “...” Trong việc này quả thực là anh ta đuối lý, nếu Bình Cứu Hỏa không bị người ta trộm mất, thì sự tình đã không ra nông nổi này, Chúc Mạnh cũng sẽ không chết...

Nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch đi xa dần, Tôn Nguyên Châu chỉ biết thở dài.

Cái chết của Chúc Mạnh đã hoàn toàn đánh sập liên minh vốn không lấy gì làm bền chặt giữa bọn họ, hiện nay những kẻ còn sống sót trong căn nhà chỉ biết lo cho thân mình.

Lương Mễ Diệp cả ngày nay không được ăn gì. Lâm Thu Thạch thì biến mất dạng, mãi đến tối, cậu mới trở về phòng.

“Lâm Lâm, anh đi đâu vậy?” Lương Mễ Diệp hỏi.

“Có chút chuyện.” Lâm Thu Thạch đáp lảng lơ.

Lương Mễ Diệp biết tâm trạng cậu đang không vui nên chẳng dám hỏi thêm, căn phòng cứ thế chìm vào im lặng.

Cả hai người đều trùng trùng tâm sự, Lương Mễ Diệp bi quan nghĩ, biết đâu tất cả bọn họ sẽ phải vùi thây ở nơi này. Lâm Thu Thạch thì có vẻ trấn tĩnh hơn nhiều so với hôm qua, không rõ cậu làm cách nào để mau chóng lấy lại thăng bằng nhanh như vậy. Lương Mễ Diệp phải thừa nhận các thành viên của Hắc Diệu Thạch có khả năng tự điều tiết cảm xúc rất tốt, nếu cô rơi vào tình cảnh như Lâm Thu Thạch, e rằng đã suy sụp mất rồi.

Ngày hôm ấy trôi qua trong sự ngọt ngào và tuyệt vọng, cả tòa biệt thự như biến thành một nấm mồ, còn mọi người chính là những nạn nhân bị chôn sống.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thu Thạch và Lương Mễ Diệp đi mở rương trước. Vẫn là những rương trống, cả hai đều cảm thấy hơi thất vọng.

Khi họ đến phòng ăn tập trung thì phát hiện trong số mười ba người hôm qua đã có hai người biến mất. Hiện nay, số lượng Tương Nhân và Tương Nữ đã tăng lên mười ba, phe Tương Nữ hoàn toàn chiếm ưu thế áp đảo.

Trước sự đe dọa của cái chết, các món ăn đều trở nên nhạt nhẽo, Lương Mễ Diệp thỉnh thoảng đưa một miếng thức ăn lên miệng vẻ ngán ngẩm. Cô nhìn thấy Tiểu Kế và Tiểu Mai từ bên ngoài đi vào, cả hai vừa đi vừa cười nói, trông rất thoải mái.

Điều khiến Lương Mễ Diệp khá bất ngờ đó là, sau khi Tiểu Mai ngồi xuống, ánh mắt cô lập tức dán lên người Lâm Thu Thạch, đôi bên trao đổi một cái nhìn kín đáo. Lương Mễ Diệp đang tập trung sự chú ý về phía hai người này nên phát hiện ngay ra những tín hiệu lạ,

gương mặt cô lộ vẻ hồ nghi, lòng thầm nghĩ: Lâm Thu Thạch và Tiểu Mai có quan hệ gì với nhau?

Trong lúc Lương Mễ Diệp suy nghĩ, Lâm Thu Thạch ngồi bên cạnh đột nhiên thả đôi đũa trên tay xuống, lãnh đạm nói: “Nhân lúc mọi người có mặt đông đủ, tôi có vài chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì vậy?” Tôn Nguyên Châu hỏi.

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đã tìm ra gián điệp rồi.”

Lời này vừa thốt ra, cả căn phòng lập tức trở nên xôn xao. Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng họ bị sửng sốt vì lời Lâm Thu Thạch nói.

Anh ta đã tìm ra gián điệp? Mới có một ngày trôi qua, rốt cuộc anh ta tìm ra gián điệp bằng cách nào?

“Thật hay đùa thế?” Lương Mễ Diệp cũng không khỏi thất kinh, cô chỉ mới không gặp Lâm Thu Thạch một ngày, mà cậu đã tìm ra thông tin về gián điệp?!

“Dĩ nhiên là thật.” Lâm Thu Thạch cười nhạt.

“Kẻ đó là ai?” Tôn Nguyên Châu hỏi với vẻ kích động.

Lâm Thu Thạch không nói gì, chỉ đưa mắt về phía một người. Người này thấy Lâm Thu Thạch nhìn mình chằm chằm lập tức bốc hỏa, nói oang oang: “Anh nhìn cái chó gì vậy? Ý anh tôi là gián điệp? Chắc là vì tôi đòi anh giao nộp chìa khóa phải không? Thù đến mức phải bôi nhọ tôi ư?” Người đang nói chính là Tiểu Kế, kẻ luôn cựa cãi với Lâm Thu Thạch.

“Có thật là Tiểu Kế không?” Những người khác đều bán tín bán nghi. Mâu thuẫn giữa Tiểu Kế và Lâm Thu Thạch thì ai cũng chứng

kiến, nếu Lâm Thu Thạch không có chứng cứ sẽ khó mà thuyết phục bọn họ.

“Dĩ nhiên là gã.” Lâm Thu Thạch cười nhạt: “Gã là kẻ duy nhất trong số chúng ta có thể thoải mái mở rương mà không bị nghi ngờ.”

“Cái gì? Anh định dùng lý lẽ đó để chứng minh tôi là gián điệp ấy hả?” Tiểu Kế nói: “Do tôi may mắn nên mở ra vật phẩm, anh không phục cũng làm gì được tôi chứ?”

“Vật phẩm đó có thật do anh mở rương không?” Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người đều đã xem cuốn hướng dẫn luật chơi rồi phải không?”

Tất cả gật đầu.

“Nội dung trong cuốn luật chơi đó không khác nhiều so với luật chơi board game.” Lâm Thu Thạch nói: “Đây là luật chơi cải tiến mà thôi.”

Trong giai đoạn đầu, độ khó của trò chơi khá là cao, bởi vì bọn họ chưa có bất cứ vật phẩm nào để sử dụng. Nhưng với luật chơi cải tiến thì khác, độ khó của giai đoạn đầu đã được giảm bớt, bằng chứng rõ ràng nhất chứng tỏ điều này đó là trước khi người chơi tiến vào biệt thự, họ được chọn dùng một vài vật phẩm, trong số đó có Ông Nghe của Tiểu Kế. Cây bút máy được dùng trong nghi thức Bút Tiên mà Lâm Thu Thạch mở được cũng nằm trong số này.

Ban đầu, Lâm Thu Thạch tưởng điều này là do luật chơi ở thực tế và trong cửa có sự khác biệt, nhưng giờ đây nghĩ lại, thì hoàn toàn không phải.

Ông Nghe mà Tiểu Kế sở hữu hoàn toàn không phải do gã mở rương mà có, nhiều khả năng đó là vật phẩm để chung với cuốn

hướng dẫn luật chơi, để dành cho người chơi sử dụng. Tiểu Kế đã giấu nó vào trong rương, rồi đem mở ra trước mặt mọi người.

“Ha ha.” Đứng trước nghi vấn của Lâm Thu Thạch, Tiểu Kế tỏ ra rất bình thản, gã nói: “Đó chỉ là lời nói suông không có chứng cứ, mọi người đều biết anh và tôi từng xích mích, anh định chỉ dùng vài câu nói rồi phán tôi tội chết sao? Dư Lâm Lâm, hình như anh hơi ngây thơ rồi đấy?”

Lâm Thu Thạch nhún vai, nói bằng giọng đều đều: “Vừa rồi chỉ là suy luận của tôi, dĩ nhiên nếu không có bằng chứng xác thực, tôi sẽ không nói chuyện này ra.”

Tiểu Kế nghe vậy hơi lặng đi, rồi gã cười nhạt nói: “Được thôi, anh nói xem, chứng cứ đâu? Tôi nói rõ trước, con người tôi ghét nhất là bị đổ oan, nếu anh không đưa ra được bằng chứng thuyết phục thì...”

Lâm Thu Thạch nhìn gã khinh bỉ: “Không cần khoa môi múa mép nữa, chứng cứ anh muốn, đang treo trên cổ anh đó.”

Mọi người đều đồng loạt nhìn về cổ của Tiểu Kế, chiếc Ống Nghe đang treo trên đó có đúng là dùng để phán đoán Tương Nhân có mặt trong rương hay không.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Nguyễn Nam Chúc buộc phải làm như vậy để hủy đi kỹ năng mạnh nhất của Tương Nữ, nếu chỉ ngăn chặn, Tương Nữ vẫn có thể sử dụng kỹ năng ở làn tiếp theo. Thiết lập trò chơi trong truyện có chỉnh sửa một số chi tiết, luật chơi của board game ngoài đời ác hơn một chút.

Chương 117

Giận à?

“Ông Nghe của tôi thì sao?” Tiểu Kế có vẻ hoàn toàn không e sợ trước sự vạch trần của Lâm Thu Thạch, gã hỏi lại bằng giọng điệu sắc bén.

Lâm Thu Thạch nói: “Sáng nay anh đã dùng Ông Nghe rồi đúng không?”

Tiểu Kế không trả lời ngay, gã nhanh nhạy nhận ra câu hỏi của Lâm Thu Thạch dường như là một cái bẫy, do vậy gã chọn cách im lặng.

Nhưng Tiểu Mai ngồi bên cạnh Tiểu Kế thì lãnh đạm nói một câu: “Đúng vậy, sáng nay Tiểu Kế đã dùng Ông Nghe rồi, có cả người khác chứng kiến.” Cô đưa tay chỉ một người đứng trong đám đông.

Người bị chỉ gật đầu, tỏ ý xác nhận điều Tiểu Mai nói là sự thật, anh ta nói: “Hôm nay khi đi ngang phòng khách, quả thật tôi đã thấy Tiểu Kế mở rương, có dùng cả Ông Nghe.”

“Ồ, điều này có nghĩa là Ông Nghe của anh vẫn hoạt động bình thường đúng không?” Lâm Thu Thạch nói: “Vậy anh có thể đưa Ông Nghe cho tôi xem thử không?”

Tiểu Kế cười nhạt một tiếng: “Để tôi xem anh giở trò gì.” Gã tháo Ông Nghe trên cổ xuống, ném cho Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch đón lấy Ông Nghe, nói: “Tiểu Mai, có phải cô chưa ăn gì không?”

Tiểu Mai gật gật đầu, cô lạnh nhạt đáp: “Phải, hôm qua Tiểu Kế phát hiện một rương có Tương Nhân, cho nên tôi không được ăn.” Việc này chẳng có gì lạ, ngược lại rất bình thường, vì số lượng Tương Nhân đang càng lúc càng nhiều, nếu Tiểu Kế từ đầu chí cuối không mở trướng Tương Nhân lần nào thì mới kỳ lạ.

“Ừm, phát hiện được động tĩnh của Tương Nhân, chứng tỏ Ông Nghe này hoạt động bình thường.” Lâm Thu Thạch nói: “Vậy giờ chúng ta cùng thử nghiệm một chút.” Cậu đeo Ông Nghe lên cổ, đưa mặt nghe vào lòng ngực của mình. Không ngoài dự liệu, Ông Nghe không thu thập được bất kỳ âm thanh nào cả, trong tai chỉ có một khoảng im lặng.

“Chẳng nghe thấy gì cả.” Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người thử mà xem.” Cậu đưa Ông Nghe cho những người khác.

Mọi người đón lấy vật phẩm, sau một hồi cẩn thận lắng tai, họ xác định không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả.

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Ông Nghe của anh rõ ràng đã hỏng, rốt cuộc anh làm cách nào để nghe thấy âm thanh bên trong rương?”

Tiểu Kế hát cảm lên, nói: “Tôi tưởng anh có cách gì hay ho để chứng minh tôi có tội, xin lỗi nha, trước đây tôi đã thử rồi, chiếc Ông Nghe này là thứ đặc biệt, không thể dùng nó để nghe nhịp tim của người bình thường được.”

Lâm Thu Thạch nửa cười nửa không: “Ồ? Anh chắc chứ?”

Tiểu Kế nói: “Vật phẩm trong cửa luôn hơi khác so với thế giới thực. Dư Lâm Lâm, không lẽ anh định dùng cách này để bôi nhọ rồi

cướp đi Ống Nghe của tôi?!” Tiểu Kế gõ mặt bàn một cách bực dọc, trông như sắp nổi điên vì bị vu oan vô cớ.

Lâm Thu Thạch nói: “Anh chắc chắn cái Ống Nghe này không nghe được tiếng tim đập, chỉ là vật phẩm đặc biệt chứ?”

“Chứ sao, đó là vật phẩm của tôi, không lẽ anh hiểu về nó hơn tôi?” Tiểu Kế nói như đinh đóng cột. Ống Nghe nằm trong tay gã, gã muốn nói gì những người khác đâu thể kiểm chứng được.

“Thật là đáng tiếc.” Lâm Thu Thạch đặt chiếc Ống Nghe lên tay, nói như thờ dài: “Nếu anh không nói như vậy, có lẽ tôi còn phải bối rối.” Vừa nói, cậu vừa tháo các bộ phận của Ống Nghe ra.

Phần dẫn truyền âm thanh vốn là một vòng kim loại có thể tháo rời, bên trong vòng kim loại có miếng tròn đặc biệt có tác dụng khuếch âm. Khi Lâm Thu Thạch tách vòng kim loại, lấy đĩa khuếch âm ra, những người khác hoàn toàn sửng sờ. Bởi vì bên trong vòng kim loại, phía sau đĩa khuếch âm đáng lẽ phải trống rỗng thì lúc này nút đầy bông gòn, như vậy âm thanh rõ ràng không thể nào truyền đi được, chẳng trách Ống Nghe bị vô hiệu hóa.

Tiểu Kế nhìn thấy bông gòn, đầu tiên gã ngẩn ra, sau đó gương mặt biến sắc, gào lên: “Ai cho anh tháo Ống Nghe của tôi.” Vừa nói, gã vừa định lao vào đoạt lại Ống Nghe từ tay Lâm Thu Thạch, nhưng Tôn Nguyên Châu đứng gần đó đã sớm đoán trước được tình hình, kịp thời ngăn cản.

Thấy mình không thể lấy lại Ống Nghe, Tiểu Kế bắt đầu chửi tục, sự kích động của gã có gì đó bất ổn.

Bị Tiểu Kế đe dọa và chửi bới, gương mặt Lâm Thu Thạch vẫn chẳng có phản ứng, cậu bình thản lôi bông ra khỏi vòng kim loại,

sau đó lấp Ông Nghe lại như cũ. Lần này, khi đặt mặt nghe vào lồng ngực, cậu có thể nghe rất rõ âm thanh tim đập.

Lâm Thu Thạch cười nói: “Anh dùng cái này để phát hiện trong rương có Tương Nhân hay Tương Nữ hay không à? Có vẻ khó đó.”

Tiểu Mai cũng bật cười khinh bỉ. Từ sau khi mất người yêu, dường như ở cô đã xảy ra một sự thay đổi không thể quay đầu. Vẻ non nớt và nhát gan của người mới biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng khôn tả.

Thấy Lâm Thu Thạch và Tiểu Mai kể tung người hứng, Tiểu Kế cuối cùng đã hiểu ra vấn đề. Gã cảm hận nhìn Tiểu Mai, chửi: “Mày phản bội tao? Đồ điếm khốn kiếp... Mày nhét bông vào Ông Nghe của tao phải không?!”

Tiểu Mai khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Tiểu Kế: “Là tao thì sao?”

“Khốn nạn, tại sao mày lại bán đứng tao??” Tiểu Kế nói: “Chính tao đã giúp mày giết Ngụy Tu Đức...”

Tiểu Mai nghe vậy bật cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt. Cô dùng tay gạt giọt lệ ở khóe mắt, nói: “Sao mày ngây thơ quá vậy? Mày làm vậy chỉ để giúp tao sao? Không lẽ mày không được lợi gì từ chuyện đó? Huống hồ.” Giọng Tiểu Mai trở nên hằn học, nếu có thể, chắc cô đã róc thịt Tiểu Kế ra cho hả giận: “Tương Nữ giết người yêu tao, còn mày thì hợp tác với nó? Mày đáng chết lắm!!!”

Tiểu Kế thở dốc, mắt đỏ ngầu vì giận.

Để ngăn Tiểu Kế giãy giụa, bọn họ lấy dây thừng trói gã lại. Sau khi lấp Ông Nghe về như cũ, Lâm Thu Thạch tiện tay để nó lên bàn, lãnh đạm nói: “Anh còn muốn nói gì nữa không?”

Tiểu Kế nghiêng răng cười nhạt: “Ha ha, là tao thì sao, có giỏi thì chúng mày giết tao đi.” Quả thực gã đoán biết rương có Tương Nhân hay không không phải nhờ Ông Nghe, bởi vì mỗi ngày Tiểu Kế cần mở ba rương, cho nên gã buộc phải nghe theo chỉ thị của Tương Nữ để tìm ra những rương an toàn, tránh trường hợp xảy ra sai sót.

Nếu hôm qua gã không nói ra chuyện trong rương Tiểu Mai định mở có Tương Nhân, có lẽ sẽ còn chút hy vọng lật lại lời buộc tội. Nhưng giờ gã hiểu ra rằng, những người khác đã nghi ngờ mình từ lâu lắm rồi.

“Thật đáng tiếc.” Lâm Thu Thạch đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Kế: “Anh tưởng tôi không dám giết chết anh à?” Cậu cúi xuống, nhìn chằm chằm Tiểu Kế: “Có nhiều cách lắm.”

Ánh mắt của Lâm Thu Thạch khiến Tiểu Kế run lẩy bẩy, sau đó gã phát giác ra phản ứng của bản thân, dậm ra giận dữ, bèn nghiêng răng cười nhạt, nói: “Ha ha ha ha, mày thật là đáng thương! Giết tao thì được gì, giết tao người yêu mày có sống lại không? Cô ta đã chết rồi, chết từ đêm qua, chết trong tay của Tương Nữ. Chắc mày muốn biết Bình Cứu Hỏa ở đâu phải không? Tao nói mày biết, chính tao đã giấu nó trong một chiếc rương, chúng mày sẽ vĩnh viễn không thể tìm ra được đâu!”

Tiểu Kế nói xong, Lâm Thu Thạch vẫn bất động. Tiểu Mai đứng bên cạnh cậu bỗng bước lên, xô Tiểu Kế ngã ra đất, di mạnh chân trên bàn tay Tiểu Kế. Đoạn cô thét lên chói tai: “Tất cả là tại mày, tại mày nên anh ấy mới chết! Đồ quái vật, đồ quái vật đi hợp tác với quỷ quái để hại người! Mày đáng chết lắm!”

“Bình tĩnh một chút đi Tiểu Mai!” Tôn Nguyên Châu vội giữ cô gái lại. Anh ta sợ cô có hành động quá khích, mặc dù việc quát mắng, đánh đập có thể khiến cô hả giận, nhưng rồi chính bản thân cô sẽ bị cuốn vào vòng xoáy của thù hận.

“Tôi biết rồi.” Tiểu Mai dừng lại, dừng dưng nói: “Tôi biết, tôi sẽ không chết đâu, tôi sẽ sống thật tốt, thay cả phần của anh ấy.” Cô lấy tay lau giọt nước mắt, khẽ thấp giọng: “Đáng lẽ ra tôi mới là người mở chiếc rương đó.”

Nghe Tiểu Mai nói vậy, Tiểu Kế liền bật cười ha hả. Gã chĩa cái nhìn nanh nọc về phía Lâm Thu Thạch, đang định dùng lời lẽ khiêu khích hai kẻ mất người yêu, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng bước chân thanh thoát, một giọng cười vang lên: “Ai bảo tôi chết nào?”

Mọi người đều ngẩn ra, hướng ánh mắt của mình về phía cửa. Nguyễn Nam Chúc, kẻ đáng lý đã chết vào đêm qua nay lại xuất hiện. Nguyễn Nam Chúc rạng rỡ mỉm cười nhìn tất cả, khoan thai đi đến trước mặt Lâm Thu Thạch, nói: “Anh yêu, em về rồi nè.”

Lâm Thu Thạch liếc hán một cái, không nói gì.

Lâm Thu Thạch im lặng nhưng Tiểu Kế thì thét àm lên: “Không thể nào, không thể nào, tại sao cô vẫn còn sống... Không thể nào!!!” Giết chết Nguyễn Nam Chúc là nước đi thành công nhất của Tiểu Kế, bởi vì chìa khóa đã bị hủy cùng với cả một vật phẩm có khả năng giết chết Tương Nữ! Vậy mà kẻ đáng lẽ đã chết kia lại đang xuất hiện ngay trước mặt gã, chẳng may may sứt mẻ!

“Anh bạn, có biết tại sao người có nhiều kinh nghiệm thường không dám đưa người mới nhảy cóc quá nhiều cửa không?” Nguyễn Nam Chúc nhìn Tiểu Kế ánh mắt tràn ngập sự thương hại: “Bởi vì

chỉ những người đã chơi vượt qua các cửa trước mới thu thập được những lá bài tẩy, anh nghĩ những cửa trước đó để chơi thôi à?”

Lâm Thu Thạch đứng kế Nguyễn Nam Chúc, cậu quan sát người bên cạnh, để ý thấy trên cổ tay Nguyễn Nam Chúc có thêm một ký hiệu màu đỏ như được vẽ lên, trông vô cùng nổi bật trên làn da trắng muốt.

“Xem nè, giờ tôi vẫn khỏe re.” Nguyễn Nam Chúc nói với Tiểu Kế: “Ngạc nhiên chưa, bất ngờ chưa?”

Tiểu Kế tức run cả người, trông gã như sắp ngất đi.

“Trời đất, làm thế nào mà cô sống được hả Chúc Manh!?” Nhìn thấy Nguyễn Nam Chúc, Lương Mễ Diệp cũng không khỏi sửng sò, cô hỏi ra câu mà tất cả mọi người đều muốn hỏi: “Đáng lẽ... Đáng lẽ cô đã...”

“Đã bảo rồi, người ta có lá bài tẩy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “không cần lo lắng quá...” Khi nói câu này, hắn lén liếc Lâm Thu Thạch một cái, thấy Lâm Thu Thạch làm thinh, chẳng hề để ý đến mình, Nguyễn Nam Chúc bất giác than thầm trong lòng.

“Bây giờ, việc quan trọng là bắt gã nói ra vị trí của Bình Cứu Hỏa.” Lâm Thu Thạch nói: “Đó là thứ khá quan trọng.”

“Để tôi hỏi cho.” Tiểu Mai dịu dàng nói, cô vén những sợi tóc vương trên vành tai: “Tôi sẽ có được đáp án, mà không làm gã chết.”

“Mày định làm gì?!” Ánh mắt của Tiểu Mai khiến Tiểu Kế kinh sợ, gã tuôn ra một tràng tục tĩu dọa nạt, nhưng thấy Tiểu Mai không phản ứng gì, gã bèn chuyển sang níu kéo bằng tình cảm: “Tiểu Mai, anh thật sự thích em! Nếu không anh đã chẳng giúp em giết Ngụy Tu Đức!”

“Ha ha.” Tiểu Mai cười cợt: “Giết Ngụy Tu Đức?” Cô hồ hững nói: “Người mới ngốc nghếch dĩ nhiên là dễ điều khiển hơn so với một tay lão luyện khôn ngoan, vả lại, tao không tin mày sẽ để tao sống đến cuối cùng.” Nếu Tiểu Kế đã cầu kết với Tương Nữ, để tránh việc Tương Nữ đột nhiên trở mặt, chắc chắn gã phải giết hết tất cả mọi người để mình trở thành đối tượng được cửa bảo vệ, nếu Tiểu Mai tin vào lời lẽ mê hoặc của gã thì cô thật sự quá ngốc.

Về điểm này, Tiểu Mai hiểu rất rõ, đây cũng là lý do cô hợp tác với Lâm Thu Thạch. Nói dứt câu, Tiểu Mai quay sang Nguyễn Nam Chúc: “Tôi cứ tưởng chị chết thật rồi cơ.”

Nguyễn Nam Chúc cười cười, không thể hiện thái độ gì cả.

Sau đó, mọi người bắt đầu thẩm vấn Tiểu Kế, bắt gã khai ra chỗ cất giấu Bình Cứu Hỏa. Lâm Thu Thạch ngồi bên cạnh, từ đầu chí cuối chẳng nói gì. Trên thực tế, từ khi Nguyễn Nam Chúc trở về, Lâm Thu Thạch vẫn chưa nói với hắn nửa lời.

Nguyễn Nam Chúc ban đầu còn cười trêu Lâm Thu Thạch, về sau dần cảm nhận thấy điều bất ổn, vội vàng gọi Lâm Thu Thạch ra nói chuyện riêng.

Lâm Thu Thạch vô cảm đi theo Nguyễn Nam Chúc sang một gian phòng khác, cậu lên tiếng: “Nói đi, em muốn nói gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Lâm Lâm, anh giận đấy à?” Hắn tận dụng khuôn mặt xinh đẹp bày ra vẻ đáng thương, khẽ hạ giọng: “Anh đừng giận em mà.”

Quả thực nếu là thường ngày, thấy Nguyễn Nam Chúc như vậy, cơn giận của Lâm Thu Thạch đã sớm tiêu tan rồi, nhưng hôm nay cậu chỉ lạnh lùng “ừm” một tiếng, không tỏ thái độ gì.

“Lâm Lâm, Lâm Lâm...” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đừng giận, anh giận thì em buồn lắm.” Hấn nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, thận trọng chạm khẽ lên môi cậu: “Được không nào?”

Lâm Thu Thạch không hề dao động: “Anh chỉ hỏi em một câu thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ừm.”

Lâm Thu Thạch: “Em có nắm chắc bản thân sẽ vượt qua được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Dĩ nhiên là chắc...”

Nhưng hấn chưa dứt lời, Lâm Thu Thạch đã giận dữ cắt ngang, cơn thịnh nộ cậu kiềm nén đã sắp sửa bộc phát, thậm chí còn gọi thẳng tên của Nguyễn Nam Chúc: “Nguyễn Nam Chúc, mẹ kiếp, đến nước này rồi mà em còn định lừa tôi?!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Lâm Lâm, thật sự là em có cách nên mới dám làm vậy, anh còn nhớ chiếc vòng màu đỏ em đưa anh ở cửa *Lấy người làm gương* chứ? Chiếc vòng đó có thể đẩy lui ba lượt tấn công của quỷ quái...” Hấn giơ cổ tay lên, để lộ vết tích màu đỏ tươi: “Anh xem, em vẫn khỏe mạnh đúng không?” Hấn vừa nói vừa mỉm cười lấy lòng.

Nghe Nguyễn Nam Chúc giải thích xong, Lâm Thu Thạch cười nhạt, nói: “Nếu em nắm chắc bản thân có thể sống sót, thế sao lại để chìa khóa và Bạch Mộc Xuân ở phòng không mang theo?” Càng nói Lâm Thu Thạch càng tức giận, cuối cùng gần như rít lên: “Em nghĩ tôi ngốc nên muốn nói gì thì nói phải không?”

Nguyễn Nam Chúc vẫn muốn giải thích, nhưng Lâm Thu Thạch không còn muốn nghe nữa, cậu nói: “Mấy chuyện này khi nào ra khỏi đây tính tiếp, hiện giờ tâm trạng tôi rất tệ, nếu nói nữa, tôi vẫn

sẽ nổi điên với em thôi.” Dứt lời, cậu quay lưng bỏ đi, không cho Nguyễn Nam Chúc cơ hội nào để giải thích.

Nguyễn Nam Chúc khóc không ra nước mắt.

Lúc đó Lâm Thu Thạch cứ tưởng Nguyễn Nam Chúc thật sự đã bị hại, mãi đến khi cậu nghe được lời từ biệt của hắn. Khi đó Nguyễn Nam Chúc đã nói: “Dư Lâm Lâm, em yêu anh.” Câu nói đó khiến Lâm Thu Thạch sực tỉnh, trong giây lát cậu nhận ra điều gì đó.

Nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự cảm thấy mình sắp chết, thì lời bày tỏ cuối cùng đó ít nhất hắn cũng sẽ gọi tên thật của Lâm Thu Thạch, chứ không thể nào gọi Dư Lâm Lâm.

Sau khi hiểu ra tất cả, Lâm Thu Thạch ngăn lại cảm xúc sắp mất khống chế của bản thân, đồng thời dồn nén sự phẫn nộ đối với việc làm của Nguyễn Nam Chúc vào tận sâu trong lòng.

Ở bên kia, cuộc thẩm vấn đã có kết quả, Tiểu Kế cuối cùng đã khai ra nơi cất giấu Bình Cứu Hỏa. Không rõ Tiểu Mai dùng cách gì lấy được thông tin này, Lâm Thu Thạch cũng không hề hỏi. Cậu không lường thiện đến mức có thể tha thứ cho kẻ suýt nữa hại chết Nguyễn Nam Chúc, không đích thân ra tay đã là sự kiềm chế tốt cùng rồi.

Tiểu Kế đã khai nhận tất cả mọi thứ, gã kể mình bị Tương Nữ mê hoặc ngay từ khi mới đặt chân tới nơi này. Gã may mắn hơn Điền Cốc Tuyết đã chết rất nhiều, vừa bước vào cửa đã lấy được vật phẩm để trên bàn, sau đó cũng chính gã đem giấu sách hướng dẫn.

Dĩ nhiên, để tránh sự hoài nghi của những người khác, gã đặt vật phẩm vào một chiếc rương trong phòng khách. Sau khi đọc xong cuốn luật chơi, gã cũng để nó trong một góc phòng ăn.

Về sau, Tiểu Kế mở liền ba rương trước mắt những người khác, danh chính ngôn thuận sở hữu vật phẩm, đồng thời mở khóa kỹ năng đầu tiên cho Tương Nữ.

Còn Điền Cốc Tuyết hoàn toàn chỉ là đạn khói Tương Nữ tung ra nhằm đánh lạc hướng. Trước đó, khi nghi ngờ Điền Cốc Tuyết, Nguyễn Nam Chúc đã cảm thấy sự tình không chỉ đơn giản như vậy, bởi vì với IQ của Điền Cốc Tuyết rất khó đảm nhận được vai trò gián điệp. Quả nhiên, phía sau cô ta còn một Tiểu Kế thâm hiểm, gã thâm hiểm đến mức khiến cho không một ai hoài nghi mình.

Việc Nguyễn Nam Chúc đột nhiên gặp nạn khiến Lâm Thu Thạch có động lực suy nghĩ lại về tất cả mọi thứ. Cậu ngầm liên lạc với Tiểu Mai, nhờ cô giới thiệu khéo với Ông Nghe, sau đó cậu gặp may mắn do Tiểu Kế tự mình để lộ dấu vết, giúp Lâm Thu Thạch khẳng định được chắc chắn thân phận gián điệp của Tiểu Kế.

Tất cả mọi thứ đều thuận lợi, ngoại trừ việc người nào đó đã lừa cậu.

Nguyễn Nam Chúc chắc chắn đã đoán được sự tồn tại của gián điệp thứ hai ngay từ đầu, thậm chí hẳn đoán được việc gián điệp thứ hai sẽ ra tay với mình. Để tránh cho Lâm Thu Thạch bị liên lụy, hẳn đã che giấu mọi thứ, một mình gánh chịu hai kỹ năng của Tương Nữ. Thực tế, hành động của Nguyễn Nam Chúc tiềm ẩn sự nguy hiểm nhất định, cho dù hẳn chắc đến tám mươi phần trăm vòng ngọc có thể đỡ được kỹ năng của Tương Nữ, thì vẫn có hai mươi phần trăm khả năng xấu sẽ xảy ra, chính vì thế hẳn đã bỏ lại vật phẩm và chìa khóa ở phòng, một mình tiến vào căn phòng nhốt Điền Cốc Tuyết.

Lâm Thu Thạch hiểu tất cả, nhưng cậu vẫn không thể tìm được cơn tức giận, cứ nghĩ đến việc Nguyễn Nam Chúc có thể đã chết một cách cô độc trong căn phòng đó, thậm chí là chết mất xác, cậu lại cảm thấy không thể chịu nổi.

“Hai người không sao chứ?” Khi Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đi ra, bầu không khí kỳ quái giữa đôi bên khiến những kẻ chứng kiến không khỏi lo lắng, Lương Mễ Diệp bèn khẽ đánh tiếng hỏi thăm.

“Không sao.” Lâm Thu Thạch nói một cách lạnh nhạt: “Có chuyện gì được chứ?”

Lương Mễ Diệp: “...” Nhìn hai người đã thấy có chuyện rồi. Đây là lần đầu tiên Lương Mễ Diệp trông thấy vẻ lấy lòng trên mặt Nguyễn Nam Chúc.

“Cục cưng à, anh có đói không?”

“Không.”

“Cục cưng ơi, anh khát chứ?”

“Không...”

“Cục...”

“Đừng gọi tôi là cục cưng.”

“Lâm Lâm...”

“Im mồm.”

Những người xung quanh nghe được cuộc đối thoại trên, nét mặt đều trở nên khó tả. Tôn Nguyên Châu cố nén cười, khẽ ho vài tiếng, nói, hai người yêu thương nhau quá nhỉ, nhưng bây giờ không phải là lúc âu yếm tình tứ, chúng ta nên thảo luận về Tương Nữ thì hơn.

Thống kê lại những vật phẩm đã có, tìm ra cách giết Tương Nữ, thoát ra ngoài, đó mới là vấn đề trọng yếu vào lúc này.

“Chúng ta có nhiều nhất là sáu ngày.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau sáu ngày nữa, Tương Nữ sẽ lại có thể kích hoạt *Ở ngay bên bạn*, khi ấy nếu chưa ra khỏi... E rằng chẳng bao giờ ra được nữa.”

“Hiện giờ, chúng ta sở hữu Bạch Mộc Xuân có thể giết Tương Nữ, chỉ cần tìm đúng vị trí của nó rồi ra tay. Nếu muốn sử dụng kỹ năng, Tương Nữ bắt buộc phải khóc to.” Tôn Nguyên Châu cố gắng sắp xếp các suy nghĩ của mình: “Việc của chúng ta là chờ đợi...”

“Đúng thế.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Khổ nỗi Bạch Mộc Xuân chỉ dùng được một lần, nếu dùng sai chỗ, chúng ta sẽ bỏ mất một cơ hội quan trọng.” Bạch Mộc Xuân chỉ có thể sử dụng trước khi mở rương mà thôi, hấn tiếp: “Chỗ Xăng lần trước tuồn qua khe cửa vẫn chưa dùng đến, đây cũng là vật phẩm quan trọng.”

“Ừm, không rõ rương của Tương Nữ có khác biệt gì lớn so với rương chứa Tương Nhân không.” Lâm Thu Thạch nói: “Nếu Ông Nghe có thể phân biệt sự khác nhau này thì tốt, nếu không thể sẽ khá phiền phức.”

Trước mắt, mỗi lần Tương Nữ gào khóc, họ chỉ có thể xác định nó đang ở phòng nào, chứ chưa thể tìm thấy cụ thể chiếc rương nó ẩn nấp.

Tóm lại, kế hoạch này kỳ thực có tồn tại rủi ro.

“Nếu tìm thêm được một số vật phẩm nữa thì ổn hơn,” Nguyễn Nam Chúc nói, “nhưng thời gian chẳng đợi ai.”

Mọi người trở nên trầm ngâm.

Hôm nay, có lẽ do đánh hơi thấy có biến nên Tương Nữ không sử dụng kỹ năng và không khóc, Lâm Thu Thạch chỉ xác định được

Tương Nữ đang ở lâu một, còn vị trí cụ thể, cậu hoàn toàn mơ hồ.

Tương Nữ không khóc, phe người cũng không có tiến triển, chỉ đành tiếp tục đợi.

Trong lúc chờ, Nguyễn Nam Chúc liên tục mặt dày bắt chuyện với Lâm Thu Thạch. Cậu ban đầu còn ậm ừ, câu được câu không, về sau bực quá chẳng buồn nói nữa, chuyển sang cắm đầu vào điện thoại.

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ hờn dỗi, chỉ ước được biến thành thứ mà Lâm Thu Thạch đang cầm trong tay.

Lương Mễ Diệp đứng bên nhìn thấy cảnh đó phải cố nín cười. Thủ lĩnh Hắc Diệu Thạch ngoài đời cao ngạo lạnh lùng là thế, ai ngờ trong cửa lại thành ra thế này. Dĩ nhiên cô không dám cười thành tiếng, tránh để Nguyễn Nam Chúc què độ, thẹn quá hóa giận... Lương Mễ Diệp đâu phải đối tượng được đặc cách như Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch rõ ràng vẫn còn giận, giận nhiều là đằng khác.

Nguyễn Nam Chúc thấy cậu mặt ủ mày chau, cảm thấy dùng ưu thế ngoại hình của Chúc Mạnh mà còn không dễ được Lâm Thu Thạch, đến khi ra tới thế giới thực chắc chắn sẽ càng phiền phức.

Thế là đêm đó, trong giờ ngủ, Nguyễn Nam Chúc lẳng lặng mò lên giường Lâm Thu Thạch.

“Lâm Lâm, em sợ.” Mỹ nhân mở lớn đôi mắt đen láy diễm lệ, nhìn Lâm Thu Thạch vẻ vô tội: “Cho em ngủ cùng được không?”

Lâm Thu Thạch làm mặt lạnh: “Em sợ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Vâng.”

Lâm Thu Thạch: “Khéo ghê, tôi cũng sợ.” Cậu vừa nói vừa ngồi dậy, bỏ lại Nguyễn Nam Chúc để trèo sang chiếc giường trống.

Nguyễn Nam Chúc: “...” Tiêu rồi tiêu rồi, Lâm Lâm nhà mình giận thật rồi, giận đến độ không đỡ nổi luôn.

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Nguyễn Nam Chúc: Giận à?

Lâm Thu Thạch: Đâu có.

Nguyễn Nam Chúc: Giận à?

Lâm Thu Thạch: Đâu có.

Nguyễn Nam Chúc: Giận...

Lâm Thu Thạch: Hỏi nữa ông đập chết.

Nguyễn Nam Chúc: (¯`•,•´¯)

Ha ha ha xin giới thiệu với quý vị câu chuyện hằng ngày giữa pop Nguyễn và pip Lâm.^[4]

Chương 118

Xin chào Tiểu Mai

Lâm Thu Thạch là người ôn hòa, nhưng một khi người ôn hòa ấy nổi giận thì có thể khiến Nguyễn Nam Chúc phải bối rối không biết nên xử sự thế nào. Nhưng dù sao họ đang ở trong cửa, Lâm Thu Thạch sẽ không để chút vấn đề giữa mình và Nguyễn Nam Chúc làm ảnh hưởng đến việc chung.

Như một nhiệm vụ, cậu thuật lại cho Nguyễn Nam Chúc nghe tất cả những việc xảy ra sau khi hắn bị nhốt, đặc biệt là phản ứng của những người khác, cùng toàn bộ động thái của Tiểu Kế.

Nguyễn Nam Chúc chăm chú lắng nghe, rồi hỏi một câu: “Gã là người đầu tiên hỏi anh vị trí cất giữ chìa khóa à?”

“Đúng.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu. Kỳ thực chuyện này hơi lạ, Tiểu Kế hợp tác với Tương Nữ thì sẽ chẳng cần quan tâm tới việc chìa khóa bị hủy, vậy mà gã lại là kẻ đầu tiên quan tâm, thậm chí bất chấp việc gây ra sự ác cảm với Lâm Thu Thạch, cũng phải đòi Nguyễn Nam Chúc giao nộp chìa khóa.

Nếu Tiểu Kế không phải là gián điệp, thì hành động của gã hoàn toàn hợp lẽ, nhưng hiện tại thân phận gián điệp của Tiểu Kế đã bị đưa ra ánh sáng, hành động này bỗng trở nên bất thường, hoàn toàn không ăn nhập.

“Em cảm thấy gã Tiểu Kế này biết điều gì đó.” Nguyễn Nam Chúc cố tình gợi chuyện để Lâm Thu Thạch nói nhiều hơn: “Anh

thấy sao hả Lâm Lâm?”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch lãnh đạm đáp: “Anh đoán có thể gã biết vị trí của đường hầm.”

Khi biết vị trí đường hầm và sở hữu chìa khóa, người chơi có thể rời khỏi tòa nhà. Có lẽ Tiểu Kế cũng sợ phía Tương Nữ dờ chừng, nên muốn tìm một lối thoát thứ hai cho bản thân.

“Chỉ sợ gã không nói.” Lương Mễ Diệp đang ngồi trên một chiếc giường gần đó, cô nói tiếp: “Không biết Tiểu Mai có cách nào khiến gã khai ra không.”

Nguyễn Nam Chúc chìm vào im lặng.

Họ bàn bạc thêm một lát rồi rời giường, vệ sinh cá nhân, trước tiên họ định đến phòng ăn.

Lúc này, Tiểu Kế đang bị trói trong phòng ăn. Tối hôm qua, họ cắt cử Tôn Nguyên Châu và hai người cùng nhóm của anh ta ở lại canh gác, suốt đêm qua không có động tĩnh gì, có lẽ không xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Trước khi đến phòng ăn, Lâm Thu Thạch đến nơi mà Tiểu Kế khai cất giấu Bình Cứu Hỏa. Cậu lắng tai nghe động tĩnh trong rương, phát hiện bên trong có một Tương Nhân.

“Có Tương Nhân.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc hơi ngẫm nghĩ, nói: “Mễ Diệp, cô gọi Nhậm Như Viễn tới đây.”

Lương Mễ Diệp gật gật đầu, xuống tầng gọi Nhậm Như Viễn. Nhậm Như Viễn rất hiểu ý, đã mang cả Xăng đến chỗ Nguyễn Nam Chúc, nói: “Tôi rước lên trên nhé.”

“Làm đi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Thế là Nhậm Như Viễn đổ xăng lên mặt rương, châm lửa đốt. Giây lát sau, khi rương gỗ bắt lửa, từ bên trong vọng ra tiếng kêu thảm thiết. Nắp rương bật mở, một nhân hình với làn da trắng ớn bò ra, tứ chi gãy nát, cơ thể bị bó thành một khối vuông đang không ngừng giãy giụa, nhưng ngọn lửa đã bén vào cơ thể của nó, một mùi thịt cháy khét lợm giọng bốc lên.

Nghe thấy tiếng động, những người khác nhanh chóng bu lại, tất cả họ được dịp chứng kiến cảnh tượng đáng sợ ấy.

Lâm Thu Thạch chợt chú ý đến điều gì đó, cậu liếm liếm môi, vẻ mặt không dễ chịu cho lắm.

Khoảng vài phút sau, tiếng kêu của Tương Nhân nhỏ dần, trông nó hiện giờ giống như một cục than.

Mọi người thấy Tương Nhân đã bất động, liền chìm vào im lặng. Khá lâu sau, giọng nói của Tiểu Mai vang lên phá vỡ bầu không khí: “Đây chẳng phải là Ngụy Tu Đức ư?”

“Đây chắc là Tương Nhân do lão ta biến thành.” Tôn Nguyên Châu liếc Tiểu Mai một cái: “Đã biến thành Tương Nhân thì không còn là người nữa rồi.”

“Vậy sao.” Tiểu Mai bâng quơ đáp.

Lâm Thu Thạch nín thở rảo bước đến chỗ chiếc rương, nhìn vào bên trong, quả nhiên thấy một Bình Cứu Hỏa lặng lẽ nằm ở sâu trong góc. Cậu thò tay lấy Bình Cứu Hỏa ra, đưa cho Tôn Nguyên Châu.

Tôn Nguyên Châu không nhận, anh ta nói: “Nhóm cậu giữ đi, lúc nào thích hợp thì dùng, miễn sao nó có thể cứu được chúng ta.”

Lâm Thu Thạch nhìn sang Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn gật đầu, bèn cầm lấy Bình Cứu Hỏa.

Trong phòng hiện giờ nồng nặc mùi thịt người cháy khét, cho nên lấy được Bình Cứu Hỏa xong, mọi người vội vã bỏ ra ngoài, không ai có ý định nấn ná thêm dù chỉ giây lát, chỉ có Tiểu Mai cứ đứng ở cửa ra, hồi lâu vẫn bất động.

Lâm Thu Thạch liếc cô một cái, định nói gì đó, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Khi trở về phòng ăn, Lâm Thu Thạch chợt phát hiện quân số vốn dĩ là mười một, nay lại thiếu đi hai người. Đợi đến khoảng chín giờ, vẫn không thấy hai người kia quay lại, mọi người biết có lẽ họ sẽ không bao giờ quay lại nữa. Theo trí nhớ của Lâm Thu Thạch, hai kẻ mất tích dường như đã nhịn đói khoảng ba ngày, xem ra họ không chịu đựng nổi nữa, sáng nay đã đi mở rương...

Lúc này, quân số chỉ còn chín người, cả căn biệt thự ngập tràn Tương Nhân do Tương Nữ tạo ra.

Nỗi sợ hãi, cơn đói và sự tuyệt vọng đã đủ hủy hoại toàn bộ ý chí của một con người, vào thời khắc này, nếu có kẻ gây ra chuyện quá khích thì cũng chẳng có gì lạ.

Tiểu Kế sau một ngày không ăn, không ngủ trông đã tiều tụy hơn hẳn so với hôm qua.

Nhưng cái nhìn của Tiểu Mai dành cho gã vẫn không gợn chút thương cảm nào. Việc đầu tiên cô làm khi bước vào phòng ăn là đá ngã chiếc ghế mà Tiểu Kế đang bị trói trên đó.

Những người khác thấy vậy cũng không nói gì, bởi lẽ nếu họ không phát hiện thân phận gián điệp của Tiểu Kế, chắc gã sẽ hại họ còn thê thảm hơn.

Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống bên cạnh Tiểu Kế, vừa gặm bánh mì, vừa nói: “Tiểu Kế, nói đi, có phải anh còn chuyện gì giấu

bọn này không.”

Tiểu Kế không nói không rằng, chỉ dùng ánh mắt căm hận nhìn tất cả mọi người.

“Tôi nghĩ anh nên hiểu rõ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Kẻ địch của anh bây giờ không phải là bọn tôi, mà là Tương Nữ. Bọn tôi không được phép giết anh, nhưng Tương Nữ thì có thể.” Hấn vôn vè chiếc nĩa trong tay: “Anh nghĩ rương tiếp theo mình mở, sẽ là rương trống hay rương chứa Tương Nhân?”

Tiểu Kế theo phản xạ định mở miệng phản bác, nhưng lời lên đến miệng lại không phát ra được, bởi vì gã nhận ra rằng, lời của Nguyễn Nam Chúc thật sự có lý.

Một khi gã không còn giá trị lợi dụng, Tương Nữ chắc chắn sẽ chẳng nương tay. Giống như Điền Cốc Tuyệt trước đây vậy...

“Mấy người dám thề sẽ không hại tôi không?” Tiểu Kế nói: “Nếu mấy người bảo đảm được chuyện đó, tôi sẽ khai.”

“Dĩ nhiên là được.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ở trong cửa đã có quy định không thể giết người, anh cũng biết mà...”

Tiểu Kế rơi vào trầm tư.

Lâm Thu Thạch đột nhiên để ý đến Tiểu Mai, cô đứng bên cạnh Tiểu Kế, khi lắng nghe cuộc đối thoại, gương mặt cô lộ vẻ tức giận. Lâm Thu Thạch cứ nghĩ Tiểu Mai sẽ nói gì đó, nhưng đến cuối cùng cô vẫn giữ im lặng.

“Được, tôi sẽ nói cho mấy người vị trí của đường hầm.” Tiểu Kế nói: “Nhưng, tôi không dám chắc đường hầm có bị dịch chuyển đi chỗ khác hay không.”

“Anh mở được đường hầm lúc nào?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Mở được từ lâu rồi.” Tiểu Kế nói: “Hình như ngay ngày đầu tiên.” Gã lãnh đạm nói tiếp: “Cho nên tôi vẫn luôn muốn lấy được chìa khóa...” Chỉ cần có chìa khóa trong tay, gã sẽ trở thành người đầu tiên thoát ra ngoài, không cần mạo hiểm tiếp tục hợp tác với Tương Nữ.

Nhưng gã không ngờ rằng, cuối cùng chìa khóa lại rơi vào tay Nguyễn Nam Chúc.

“Đi thôi, mang gã đến đây xem thử.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Tất cả cùng đi đến căn phòng mà Tiểu Kế nói, đó là phòng bếp ở tầng một. Trong phòng bếp có tổng cộng tám rương, ba trong số đó được dán giấy nhớ, xem ra đã mở rồi. Tiểu Mai dùng tay sờ lên một trong ba chiếc rương đã mở, Lâm Thu Thạch còn nhớ, người yêu cô vì mở rương này mà mất đi tính mạng.

“Cái nào?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Cái đó.” Tiểu Kế chỉ chiếc rương nằm gần cửa ra vào.

“Mày nói đừng hằm ở trong rương này, thì hãy tự mở ra cho mọi người xem.” Tiểu Mai lạnh lùng nói.

“Mày tưởng tao ngốc à?” Tiểu Kế nổi cơn: “Chắc chắn Tương Nữ cho Tương Nhân mai phục trong đó, tao mà mở khác gì tự tìm cái chết? Chúng mày có vật phẩm xác định sự có mặt của Tương Nhân mà? Lấy ra dùng đi chứ!”

Tôn Nguyên Châu lấy ra chiếc ống nghe đoạt được từ Tiểu Kế, thận trọng nghe kỹ rồi nói: “Có tiếng động.”

“Có tiếng động cũng chẳng sao.” Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm nói: “Nếu chắc chắn đừng hằm ở trong rương này, chúng ta dùng Bạch Mộc Xuân là xong.” Hắn lấy vật phẩm ra.

Bạch Mộc Xuân có thể giết Tương Nữ, dĩ nhiên cũng giết được Tương Nhân.

“Vậy thì dễ thôi.” Tiểu Kế nói: “Dùng Bạch Mộc Xuân trước để đánh tan tất cả những thứ khác, rồi mở ra là xong?” Gã bật cười như điên: “Chúng ta sắp được rời khỏi nơi này rồi!”

Hiện tại có chín người còn sống, ngoại trừ Tiểu Kế và Tiểu Mai, tất cả đều là kẻ lão luyện.

Tiểu Kế và Tiểu Mai tuy bị Ngụy Tu Đức lừa gạt, nhưng nếu có thể thoát ra khỏi nơi này, họ sẽ thu hoạch được cực lớn: Đó là nhảy cóc thẳng lên cửa cấp mười một, nhận được quãng thời gian sống sót khá lâu. Chuyện này chẳng khác nào trúng số độc đắc.

“Có dùng không?” Tôn Nguyên Châu liếc Nguyễn Nam Chúc.

“Chờ chút.” Nguyễn Nam Chúc bấy giờ đang để ý đến chiếc gương ở góc tường, hấn quay sang hỏi Tiểu Kế: “Anh tìm ra đường hầm vào ngày thứ hai hả?”

“Đúng, thì sao?” Tiểu Kế nói.

“Vậy chắc anh cũng biết thời điểm Điền Cốc Tuyết mở ra *Đung đă đung đă* chứ.” Nguyễn Nam Chúc hỏi tiếp.

Tiểu Kế sửng người: “Hình như cô ta tìm thấy ngay ngày đầu...” Dường như nhớ ra điều gì đó, cơ thể gã bất giác run lên bần bật: “Ý cô là sao?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ý tôi là muốn xác định xem, vào lúc này, Tương Nữ còn có thể sử dụng kỹ năng đó hay không.”

Tiểu Kế chìm vào im lặng.

Trên thực tế, rất có khả năng là như vậy, bởi vì trong ngày đầu tiên khi họ đổ bộ tới tòa biệt thự này, Tương Nữ đã khóc một lần,

nhưng khi đó chưa ai để tâm. Và lại theo như cuốn luật chơi, có những kỹ năng được sử dụng trong thời gian dài và không cần khóc báo hiệu, ví dụ như *Lời đáp đối gian*.

Trong board game, *Lời đáp đối gian* là kỹ năng bị động của Tương Nữ, bất cứ khi nào người chơi thăm vấn Tương Nữ, đều chỉ nhận được lời nói dối.

Sau khi hiểu ra chuyện này, vàng trán Tiểu Kế lập tức ướm dẫm mồ hôi, gã nuốt một cái khó khăn: “Ý cô là, rất có khả năng chiếc rương này đã bị tráo đổi???”

“Đúng thế,” Nguyễn Nam Chúc nói, “có khả năng chuyện đó đã xảy ra.” Hắn tiếp: “Hoặc là chúng ta chỉ đang cả nghĩ thôi.”

Đứng giữa sự sống và cái chết, đâu có thứ gọi là cả nghĩ. Bởi vì chỉ cần một trong muôn vàn khả năng trở thành sự thực, thì có nghĩa là mất mạng một trăm phần trăm.

Sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Nguyễn Nam Chúc và Tiểu Kế, tất cả mọi người đều im lặng, nhìn chằm chằm vào chiếc rương đó.

Kỹ năng *Đung đa dung đưa* của Tương Nữ có thể sử dụng với đường hầm. Trong phòng hiện tại có tổng cộng tám rương, cũng có nghĩa họ có khả năng cao mở trúng Tương Nhân hoặc Tương Nữ.

“Làm sao đây?” Tuyên Tử Huệ vẻ như sắp sụp đổ, cô ta cũng đã mất đi đồng đội, hai ngày nay nhịn đói, cô ta biết mình không thể chịu đựng đến ngày thứ ba, sáng mai giá nào cũng phải mở rương. Và mở rương, nghĩa là phải đứng trước sự đe dọa của Tương Nữ.

Tiểu Kế đứng đó như trời trồng, dường như không thể ngờ bản thân đã tự đeo đá vào chân, gây cản trở cho chính mình. Gã đờ đẫn

nói: “Làm thế nào bây giờ, hay là chúng ta đi mở thêm rương, xem có tìm được vật phẩm hữu dụng nào khác không?”

Nguyễn Nam Chúc thở hắt ra, nói: “Hiện giờ số rương chưa mở không còn nhiều, Tương Nhân thì những mười bốn con, cộng thêm Tương Nữ là mười lăm, chắc chắn chúng ẩn nấp đầy trong các rương chưa mở.”

Trong các rương chưa mở vẫn còn vài vật phẩm phe người cần đến. Tương Nữ sẽ không để họ có được các thứ này một cách dễ dàng.

“Vậy phải làm sao.” Giọng Tôn Nguyên Châu khàn khàn: “Không lẽ chỉ còn cách ngồi chờ chết?”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Độ khó của cửa cấp mười thể hiện ở đây, muốn vượt qua không phải chuyện gì dễ dàng. Cánh cửa đã đưa tới cho mọi người một thách thức cực lớn, đó là tiếp tục chịu đựng những đợt công kích và tìm kiếm thêm vật phẩm, hay là lựa chọn ngay một trong tám rương ở căn phòng này.

Họ có một phần tám khả năng tìm thấy đường hầm, nhưng một khi mở sai...

Chẳng ai lên tiếng, chiếc rương phía trước dường như biến thành ác quỷ đe dọa tính mạng của họ.

Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc lên tiếng: “Đợi đến ngày mai ta quay lại, ngày mai sẽ có thêm lượt sử dụng Ống Nghe, khi đó hãy xem xem có bao nhiêu rương an toàn.”

Có lẽ cũng chỉ còn cách đó, mọi người tưởng chừng sắp được ra ngoài, giờ chỉ biết cúi đầu rầu rĩ, bầu không khí tuyệt vọng lại lần nữa lan tràn trong nhóm.

Tất cả tản ra, để lại mình Tiểu Kế trong phòng ăn.

Lương Mễ Diệp nói: “Chẳng lẽ cửa muốn chúng ta chết sạch???” Còn chín người chơi, trong phòng bếp có tám rương, nếu chơi trò đổi mạng thì số lượng vừa đủ, nhưng ai sẽ chịu dùng tính mạng bản thân làm bàn đạp cho kẻ khác chứ.

Nguyễn Nam Chúc lạnh nhạt nói: “Chuyện này cũng thường thôi mà.” Hắn nhìn sang Lâm Thu Thạch, thấy Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ gì đó.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Lâm Lâm, sao anh không nói gì?”

Lâm Thu Thạch liếc hắn một cái: “Nói gì bây giờ?”

Nguyễn Nam Chúc bảo: “Nói đại cái gì cũng được.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi chẳng có gì để nói.”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh...”

Lâm Thu Thạch dường như đoán được Nguyễn Nam Chúc định nói gì, bèn giơ tay ra hiệu dừng: “Đã nói rồi, giờ chỉ bàn việc chính thôi.”

Nguyễn Nam Chúc tức thì bày ra điệu bộ tủi hờn, gọi: “Lâm Lâm...”

Lâm Thu Thạch không để hắn có cơ hội đặt chân lên sàn diễn, cậu vội đứng dậy, nói: “Tôi đi thăm Tiểu Mai.”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Hắn khẽ thở hắt ra, vừa ngoảnh sang thì đúng lúc thấy vẻ mặt hả hê nín cười của Lương Mễ Diệp.

Nguyễn Nam Chúc: “Hay không?”

Lương Mễ Diệp cười ha hả: “Có, có.” Nguyễn Nam Chúc cao ngạo lạnh lùng là thế mà cũng phải bó tay trước Lâm Thu Thạch, vở kịch này quả thực rất hay ho.

Lâm Thu Thạch đi loanh quanh một vòng, rồi xuống phòng ăn ở tầng một.

Căn biệt thự hoàn toàn không còn vẻ ồn ào như mấy ngày trước đó, mỗi khi đêm xuống, căn nhà liền chìm vào sự vắng lặng chết chóc. Vậy nhưng khi Lâm Thu Thạch đi vào phòng ăn, cậu thấy Tiểu Mai đang ngồi đó, tay cầm một chai rượu, chậm rãi uống.

Phía đối diện cô gái là Tiểu Kế, miệng gã bị nhét giấy, đang nhìn Tiểu Mai một cách sợ hãi.

“Tiểu Mai?” Lâm Thu Thạch gọi tên cô gái: “Sao vẫn chưa đi nghỉ?”

Tiểu Mai nghe thấy giọng Lâm Thu Thạch, bèn nhìn cậu một cái, cười cười: “Không ngủ được.” Cô hớp một ngụm rượu, rồi nói như vậy.

Lâm Thu Thạch đi đến bên cô gái, ngồi xuống.

Tiểu Mai hỏi cậu có muốn uống rượu không, Lâm Thu Thạch từ chối.

“Khi biết Chúc Mạnh chết, anh cảm thấy thế nào?” Tiểu Mai nói.

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi muốn báo thù cho cô ấy.”

Tiểu Mai nói: “Muốn giết chết kẻ gián điệp đúng không?”

Lâm Thu Thạch liếc Tiểu Kế một cái, rồi gật gật đầu.

“Thật ra tôi cũng nghĩ giống anh.” Tiểu Mai nói: “Nếu không do Tiểu Kế, chúng ta đã được ra ngoài lâu rồi. Gã không những giúp Tương Nữ, mà còn cản trở chúng ta, loại người đó quả thật đáng chết.” Giọng điệu cô nhẹ bẫng, nhưng Tiểu Kế ngồi đối diện nghe xong liền bắt đầu vùng vẫy, nhìn Lâm Thu Thạch vẻ cầu cứu.

Lâm Thu Thạch lạnh lùng liếc gã một cái, không thể hiện thái độ gì. Cậu đâu phải thánh nhân, cứ nghĩ đến việc Nguyễn Nam Chúc suýt nữa phải chết trong cô độc vì Tiểu Kế, là cậu không thể nào thông cảm cho con người này được.

Tất cả là do Tiểu Kế tự làm tự chịu.

“Đi ngủ đi.” Tiểu Mai nói: “Muộn lắm rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Còn cô?”

Tiểu Mai nói: “Tôi không ngủ được, để tôi uống thêm lát nữa. Anh hãy đối xử tốt với Chúc Mạnh, chị ấy rất yêu anh.” Cô nói thêm: “Dĩ nhiên, tôi biết anh cũng rất yêu chị ấy.” Tiểu Mai vừa nói vừa lấy tay quệt một giọt lệ trên khóe mắt.

Lâm Thu Thạch đứng dậy: “Chắc chắn cậu ấy mong cô sống thật hạnh phúc.” Cậu đang nói về người yêu của Tiểu Mai.

“Ừm, tôi biết.” Nghe câu nói của Lâm Thu Thạch, Tiểu Mai bất giác bật cười: “Ai mà không muốn được sống hạnh phúc chứ? Tôi ngồi thêm một lát rồi cũng đi nghỉ đây, chúc anh ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.” Lâm Thu Thạch quay lưng bỏ đi.

Cậu cảm thấy dáng vẻ hiện tại của Tiểu Mai có gì đó thật quen thuộc, nghĩ kỹ lại, hình như đó là chính cậu khi ý thức được rằng mình sẽ mất đi Nguyễn Nam Chúc. Nỗi lo lắng của Nguyễn Nam Chúc ngày trước là có cơ sở, Lâm Thu Thạch là tuýp người không thể bình thản đối diện với việc mất đi người yêu. Lâm Thu Thạch trở lại phòng, thấy Nguyễn Nam Chúc đã đi ngủ.

Nghe được tiếng bước chân của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra nhìn, khẽ gọi: “Anh về đấy à.”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh về rồi.”

Nguyễn Nam Chúc kéo chăn ra: “Anh đến đây với em được không? Không có anh em không ngủ được.”

Lâm Thu Thạch đến bên hắn, nói: “Lần sau không được lừa anh nữa.”

Nguyễn Nam Chúc sửng sò.

“Em hứa đi, lần sau không được lừa anh nữa. Phải diễn kịch cũng ổn, hay sẽ chết cũng được, em hãy hứa sẽ nói tất cả với anh.”
Lâm Thu Thạch nói: “Anh là người thân thiết nhất với em, anh có quyền được biết tất cả. Anh không cần cái gọi là chỉ vì muốn tốt cho anh.”

Nguyễn Nam Chúc vòng tay níu cổ Lâm Thu Thạch, hôn lên mí mắt Lâm Thu Thạch nhằm xoa dịu, rồi nói: “Được, em hứa, sau này sẽ không giấu anh bất kỳ điều gì nữa.”

Lâm Thu Thạch nói: “Đi ngủ thôi.”

Nguyễn Nam Chúc cảm thấy hoàn toàn mãn nguyện. Mặc dù hắn không rõ vì sao Lâm Thu Thạch bỗng nhiên suy nghĩ thông thấu, nhưng cậu đã chịu để ý đến hắn, hắn cũng hứa từ nay về sau sẽ không để xảy ra chuyện tương tự. Nguyễn Nam Chúc thầm nhủ, trong mối quan hệ này, kẻ may mắn nhất, thật ra chính là bản thân.

Lâm Thu Thạch ôm lấy Nguyễn Nam Chúc, dần chìm vào giấc ngủ.

Sáu giờ sáng hôm sau, từ phòng ăn vọng ra một tiếng thét khiến Lâm Thu Thạch sực tỉnh. Cậu mở mắt ra, trông thấy gương mặt mơ màng của Nguyễn Nam Chúc.

“Sao vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Xảy ra chuyện rồi.” Lâm Thu Thạch nói: “Xuống dưới xem thử.”

Hai người trèo khỏi giường, cùng Lương Mễ Diệp vội vàng đi thẳng xuống tầng một. Họ thấy Tuyên Tử Huệ đang đứng trước cửa phòng bếp với khuôn mặt kinh hãi.

“Chuyện gì vậy?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

Tuyên Tử Huệ lắc đầu nguầy nguậy, chỉ tay vào trong phòng bếp.

Lâm Thu Thạch ngược mắt nhìn lên, thấy Tiểu Mai lạnh lùng đứng giữa phòng, tay cầm một con dao ăn, vết máu tươi rải rác khắp nơi. Nếu chỉ có vậy thì chưa đến nỗi, điều đáng sợ nhất là xung quanh chỗ cô đứng vất đầy các bộ phận cơ thể người, thậm chí có cả những mẩu thịt vụn trông như bị lóc ra bằng dao.

Tiểu Kế vốn bị trói trên ghế lúc này đã biệt tăm, Lâm Thu Thạch cũng đoán được kết cục của gã là gì.

“Tiểu Mai!!” Lâm Thu Thạch sửng sờ: “Cô giết Tiểu Kế rồi ư?!”

Tiểu Mai lãnh đạm nói: “Bốn rương trống, không thấy đường hầm. Trong rương này là Tương Nhân, và cũng không chứa đường hầm. Còn lại tổng cộng ba cái nữa.”

Lâm Thu Thạch lập tức hiểu ra Tiểu Mai đang làm gì. Cô ép Tiểu Kế mở rương, dùng mạng của Tiểu Kế để tìm vị trí đường hầm.

“Tiểu Mai! Ở trong cửa, chúng ta không được phép giết người!” Lâm Thu Thạch cất giọng khàn đặc: “Cô...”

“Tôi biết là không được giết người, tôi biết chứ.” Tiểu Mai lạnh lùng cười: “Nhưng tôi đâu có ý định sống tiếp.”

Cô đưa mắt nhìn ba chiếc rương trống đã mở, một rương khác đang phát ra tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Kế rồi nở nụ cười rặng ngời.

“Khoan đã...” Lâm Thu Thạch đoán ra cô định làm gì, nhưng cậu không kịp ngăn cản, chỉ đành giương mắt nhìn Tiểu Mai đi đến trước một chiếc rương, thản nhiên thò tay cầm lấy nắp rương, rồi cười nói: “Thật ra tên tôi không phải Tiểu Mai, trong tên của anh ấy có một chữ Mai, nên tôi mới đặt cho mình biệt danh đó.” Cô nói thật nhẹ, khẽ thở ra: “Hãy cho em thêm một cơ hội ở bên anh.”

Bàn tay cô gái khẽ cử động, nắp rương mở ra, để lộ một Tương Nhân ở bên trong.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tương Nhân đó, Tiểu Mai nở một nụ cười rạng rỡ. Hai cánh tay trắng ờn của Tương Nhân quắp lấy cơ thể cô, nhưng Tiểu Mai không vùng vẫy, gương mặt cô bỗng như tràn trề hạnh phúc, cô dang tay ôm lấy Tương Nhân kia, để cho bản thân bị kéo đi trong sự mãn nguyện.

Lâm Thu Thạch đứng một bên quan sát tất cả, cậu biết tại sao Tiểu Mai lại mãn nguyện như vậy, Tương Nhân trong chiếc rương đó, chính là người yêu của cô.

Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch đột nhiên lên tiếng, hần nói: “Đây là một kết thúc đẹp đấy chứ?”

“Là kết thúc đẹp.” Lâm Thu Thạch bình thản đáp: “Ít nhất anh cảm thấy như vậy.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì nữa, hần dành tất cả sức lực nắm chặt lấy tay của Lâm Thu Thạch.

Chương 119

Cuộc sống thực

Trong phòng bếp có tổng cộng tám rương, Tiểu Kế mở ba cái, Tiểu Mai mở ba cái, vậy là còn lại hai.

Lâm Thu Thạch thử nghe hai chiếc rương này, xác định một trong hai có âm thanh, chiếc rương còn lại trống rỗng.

Sau khi biết được tình hình của từng rương, sự việc giờ đây trở nên dễ dàng, Lâm Thu Thạch mở rương trống ra, để chắc chắn đường hầm không có trong đó. Nguyễn Nam Chúc đứng bên cạnh cậu bèn dùng Bạch Mộc Xuân với rương còn lại. Hắn cắm Bạch Mộc Xuân vào nắp rương, sau đó lấy một chiếc ghế dùng làm búa, từ từ đóng xuống.

Khi Bạch Mộc Xuân từng nhịp lún sâu, trong rương bắt đầu vang lên tiếng hét thảm thiết. Máu tươi phun trào từ lỗ hồng trên nắp, khiến chiếc rương gỗ màu đen ướt đẫm.

Họ đã từng nghe tiếng khóc này nhiều lần, đó chính là tiếng khóc của Tương Nữ. Chỉ có điều lần này, Tương Nữ gào khóc có vẻ thảm hơn một chút. Mọi người đứng quanh rương, im lặng không chút cảm xúc lắng nghe tiếng hét.

Họ không còn xa lạ với cái chết, lần này đối diện với Tương Nữ, nỗi sợ như đã bị xua tan. Sự may mắn đóng vai trò quá quan trọng trong trò chơi này, nếu họ không mở được Bạch Mộc Xuân, hoặc nếu không có Tiểu Mai tự nguyện hy sinh, e rằng họ sẽ phải chịu

thêm nhiều trắc trở mới có thể ra ngoài, ít nhất phải mất thêm vài mạng người nữa.

So với khi mới đến, gương mặt mọi người đều rã rời phờ phạc hơn vài phần.

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, họ đứng trước rương, chờ cho tiếng khóc bên trong yếu dần.

“Ai mở đây?” Khi tiếng khóc hoàn toàn tắt lịm, một đồng đội của Tôn Nguyên Châu cất tiếng hỏi.

“Đề tôi.” Tôn Nguyên Châu nói: “Quãng thời gian qua, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ.” Rõ ràng anh ta cũng mang vật hộ thân bên người, nhưng nếu không nhờ Nguyễn Nam Chúc làm Tương Nữ mất đi hai kỹ năng, e rằng số người chết sẽ nhiều hơn hiện tại.

Anh ta tiến lên một bước, nắm lấy chiếc rương, hơi dùng sức, khiến cái nắp mở ra.

Giây phút đó, tất cả mọi người đều nín thở. Cũng may sự việc diễn ra không khác nhiều so với dự liệu của họ. Tương Nữ đã biến mất, trong rương chỉ còn một vũng máu đỏ tươi, phía sau vũng máu là một cửa hang đen ngòm, bên dưới có một dãy bậc thang dài dẫn xuống, không nhìn rõ đích đến.

Tất cả tiến vào hang, men theo bậc thang đi xuống.

Cuối cùng, khi những bậc thang kết thúc, họ nhìn thấy một cánh cửa sắt.

Nguyễn Nam Chúc lấy chìa khóa ra, tiến tới mở cửa. Sau khi cửa mở, hắn nhặt mảnh giấy gợi ý rơi trên đất.

Cửa cấp mური đã kết thúc ở đó, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch đều bình an rời khỏi, còn lấy được gợi ý của cấp mური

một.

Trước khi ra ngoài, Tôn Nguyên Châu bóng gió bày tỏ ý muốn hợp tác với họ trong lần tiếp theo.

Nguyễn Nam Chúc không nói rõ được hay không, chỉ bảo anh ta để lại thông tin liên lạc. Sau đó, hắn cùng Lâm Thu Thạch đi theo đường hầm ánh sáng để trở về thế giới thực.

Được quay về với hiện thực, được hít thở bầu không khí của thực tại lần nữa, Lâm Thu Thạch lại cảm thấy sự sống tuyệt vời biết bao. Cậu chạy thoăn thoắt lên tầng, trông thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng ở đầu cầu thang, cũng chuẩn bị đi xuống.

Thế rồi, cứ như đã hẹn trước, cả hai dang tay ôm chặt lấy người kia, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể đối phương truyền lại. Chỉ khi làm như vậy, họ mới xác thực rằng bản thân vẫn còn sống.

Đúng lúc đó, Trình Thiên Lý đi ngang qua, nhìn cặp đôi đang ôm siết lấy nhau, nó đành im lặng ngậm thức ăn cho chó làm ngọt. Cậu nhóc lầu bầu đang giữa thanh thiên bạch nhật thế này, trong nhà lại có người chưa thành niên, hai người giữ ý một chút khỏi làm ảnh hưởng đến em chứ.

Nguyễn Nam Chúc lờm thàng nhóc, Trình Thiên Lý vội vàng lướt luôn.

“Có lấy được gợi ý không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Lấy được rồi.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

“Có khác biệt gì so với gợi ý trước đó của em không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm một lát, không trả lời mà đưa tay lấy giấy gợi ý từ trong túi quần, đưa cho Lâm Thu Thạch. Cậu nhận

lấy mảnh giấy, thấy được nội dung bên trong, lập tức gương mặt cậu lộ ra vẻ sửng sốt, bởi vì trên tờ giấy nhỏ chỉ viết đúng ba chữ: *Không lời giải.*

“Sao lại như vậy?!” Lâm Thu Thạch kinh ngạc thốt lên.

Từ cửa đầu tiên cho tới cửa cấp mười, gợi ý luôn cung cấp cho họ những thông tin hữu ích, vậy nhưng gợi ý của cấp mười một này chỉ ghi vồn vẹn ba chữ *Không lời giải.* Lâm Thu Thạch ngẩng lên nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Cái lần trước em lấy được cũng vậy à?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Đây là lý do mà hắn phải vào cửa cấp mười thêm lần nữa, chính vì gợi ý thu thập trước đó không thể dùng được, không giúp ích gì cả.

Cửa cấp mười một không có gợi ý cho họ, mảnh giấy lần này đã chứng minh chuyện nhất được gợi ý vô dụng không phải trường hợp cá biệt.

Lâm Thu Thạch nhìn tờ giấy gợi ý, cảm thấy tâm trạng hơi chùng xuống. Cậu ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng nói với Nguyễn Nam Chúc rằng: “Không sao, chỉ cần có em ở bên, anh sẽ không sợ nữa.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bèn bật cười, hôn nhẹ lên trán Lâm Thu Thạch.

Mặc dù gợi ý cho cửa cấp mười một lần này khiến người ta cảm thấy nặng nề, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch xem được một tin tức trên tivi, tường thuật vụ tai nạn xe cộ nghiêm trọng xảy ra ở khu trung tâm thành phố. Một chiếc xe bus chở mười mấy hành khách đâm vào thành cầu, dẫn đến sáu người chết, hơn hai mươi người bị thương.

Trong danh sách những người tử nạn, Lâm Thu Thạch thấy tên một chàng trai trẻ là Lý Bác Mai, cậu chọt nghĩ tới vài việc, bèn khẽ thờ dài.

Ít nhất Tiểu Mai và người yêu của cô đã có cơ hội nói lời từ biệt lần cuối. Khi quay lại thế giới thực, họ đã kịp ôm lấy nhau, vui vẻ đến cõi vĩnh hằng. Có khi họ còn kịp trao cho nhau một nụ hôn dịu dàng, cùng ước nguyện về kiếp sau.

Nguyễn Nam Chúc cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hấn cảm điều khiển lên chuyển sang kênh khác.

“Người ở lại bao giờ cũng đáng thương hơn.” Lâm Thu Thạch nói: “Nếu cả hai cùng ra đi, sẽ tốt hơn nhiều.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chung quy vẫn có chút không ổn.” Ai ổn nhìn thấy người yêu mình chết? Nếu người ấy được sống hạnh phúc thì tốt biết mấy.

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn hấn: “Em có từng nghĩ, nếu Tiểu Mai sau khi thoát khỏi cửa ra ngoài, cô ấy sẽ phải đối mặt với cái chết của người yêu mình thêm lần nữa không.” Và còn là cái chết ngay trước mắt mình. Điều này thật sự quá tàn nhẫn.

“Cũng phải.” Nguyễn Nam Chúc đáp bằng giọng đều đều, hấn đồng tình với suy nghĩ của Lâm Thu Thạch.

Từ cửa cấp mười đến cửa cấp mười một còn cách một quãng thời gian dài, họ không cần phải vội.

Nhưng vài tháng nữa, Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tạ sẽ phải bước vào cánh cửa cấp mười của mình.

Chính vì vậy mà thời gian này, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của cặp song sinh. Hình như Trình Nhất Tạ

đang dẫn Trình Thiên Lý cày cửa liên tục, nhiều đến mức Trình Thiên Lý gần như kiệt sức.

“Hu hu hu hu em khổ quá anh ơi.” Trình Thiên Lý khóc lóc than thở với Lâm Thu Thạch: “Đạo này cứ ba ngày anh em lại dẫn em vào cửa một lần, em sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Lâm Thu Thạch nhìn thẳng nhóc đầy thương cảm, nói: “Yên tâm mà đi đi, anh sẽ giúp em chăm sóc Bánh Mì thật tốt.” Vừa nói cậu vừa xoa xoa cái mông nhỏ tròn trĩnh của Bánh Mì.

Trình Thiên Lý vẫn định nói thêm vài câu, nhưng đã bị Trình Nhất Tạ lời đi luôn. Lâm Thu Thạch nhìn theo cặp song sinh mà thấy buồn cười.

Nhờ sự có mặt của Nguyễn Nam Chúc, Hắc Diệu Thạch luôn có nhiều đơn hàng và tiền phí ở mức cao. Có vô số người muốn Nguyễn Nam Chúc dẫn dắt họ vượt cửa.

Cố Long Minh liên lạc với Lâm Thu Thạch thông qua diễn đàn, bóng gió tỏ ý muốn gia nhập Hắc Diệu Thạch.

Sau khi biết được suy nghĩ của hắn, Lâm Thu Thạch bèn đến nói chuyện với Nguyễn Nam Chúc.

“Anh thấy sao?” Nguyễn Nam Chúc hỏi Lâm Thu Thạch.

“Anh thấy cậu ta rất có tiềm năng.” Lâm Thu Thạch nói ra đánh giá của mình về Cố Long Minh: “Là một hạt giống tốt.”

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ: “Bao giờ cửa cấp sáu của cậu ta mở?”

Lâm Thu Thạch nói: “Hình như là đầu năm sau.” Cậu nhắm tính sơ lược: “Có lẽ rơi vào tháng Tết Âm lịch.”

“Đừng vội trả lời cậu ta.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em muốn gặp cậu ta ở trong cửa một lần đã.” Đợi sau khi tận mắt thấy được tư chất của Cố Long Minh, lúc đó dẫn hắn vào Hắc Diệu Thạch cũng chưa muộn. Dù gì không phải bất cứ ai cũng đủ tư cách để trở thành thành viên của Hắc Diệu Thạch.

Thời gian này, không khí trong biệt thự khá bận rộn, người thì nhận khách, người thì cày cửa, chỉ có Lâm Thu Thạch rảnh rỗi không có việc gì làm. Cậu định nhận thêm vài đơn hàng từ trên mạng, nhưng bị Nguyễn Nam Chúc ngăn cản, hắn nói đợi qua năm sau hãy làm, thời gian này nên nghỉ ngơi thật tốt, chú ý điều dưỡng tinh thần.

Tháng Mười hai, khí trời dần chuyển lạnh, giữa tháng có một trận tuyết lớn.

Trong biệt thự bật hệ thống sưởi, Lâm Thu Thạch nằm cuộn người trên sofa, chập chờn muốn ngủ thiếp đi.

Không rõ hiện giờ Nguyễn Nam Chúc đang làm gì, gần đây hắn khá bận, hình như việc có liên quan đến Bạch Lộc.

Trang Như Hiệu trở về biệt thự, bả vai và đỉnh đầu lấm tấm dính tuyết. Lâm Thu Thạch nghe tiếng động, ngẩng lên thấy có cả người trắng xóa, bèn nói: “Sao không mang dù theo?”

Trang Như Hiệu nói: “Không nghĩ trời sẽ đổ tuyết.”

Giờ đây, Lâm Thu Thạch đã không còn nhìn thấy bất cứ hình bóng nào của Hạ Như Bội nơi Trang Như Hiệu nữa. Cô gái ngây thơ vừa đáng yêu vừa nhút nhát ngày trước dường như chỉ là một ảo ảnh, người phụ nữ với ánh mắt lạnh lùng đang ở trước mắt mới là thực tại.

“Ở Bạch Lộc xảy ra vài chuyện.” Trang Như Hiệu vừa lau tóc bằng khăn bông vừa nói: “Kim Vũ Nhuế đã chết.” Cô tuyên bố cái chết của Kim Vũ Nhuế như thể đây là một việc chẳng lấy gì làm quan trọng.

Kim Vũ Nhuế là thủ lĩnh kế tiếp của Bạch Lộc sau khi Lê Đông Nguyên qua đời. Lâm Thu Thạch từng có duyên gặp gỡ cô ta một lần, thật không ngờ mới đó mà đã đi rồi.

“Vì cửa à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Ừm.” Trang Như Hiệu nói: “Tôi phải đi đây.” Cô cầm tách trà nóng trên bàn, chậm rãi nhấp một ngụm: “Tôi sẽ trở thành thủ lĩnh Bạch Lộc.”

Lâm Thu Thạch nói: “Có ổn không?”

Trang Như Hiệu cười cười: “Không ổn cũng phải ổn, anh đã có Nguyễn Nam Chúc bảo vệ, nhưng người bảo vệ tôi không còn nữa.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

“Thật ngưỡng mộ hai người, nếu tôi sớm được như anh, có lẽ anh ấy đã không phải chết.” Trang Như Hiệu đang nói về Lê Đông Nguyên, cô tiếp: “Đáng tiếc trên đời không có thuốc hồi hận. Cảm ơn sự chăm sóc của mọi người suốt thời gian qua.”

Mặc dù sống ở Hắc Diệu Thạch suốt một quãng thời gian, nhưng Trang Như Hiệu không hề hòa nhập vào tập thể, hiển nhiên cô đã sớm biết trước sẽ có ngày mình rời đi.

Lâm Thu Thạch nói: “Mọi việc suôn sẻ thuận lợi nhé.”

“Ừm.” Trang Như Hiệu tiếp: “Cảm ơn lời chúc của anh.”

Nói đoạn, cô lên tầng thu dọn hành lý. Lâm Thu Thạch đứng dậy đi ra cửa, nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ lớn sát sàn nhà, thấy

Nguyễn Nam Chúc đã trở về nhưng không vào. Hắn đang tựa bên chiếc xe hơi đỗ sát cổng biệt thự đứng lặng thinh.

Những bông tuyết trắng rơi xuống mái tóc đen nhánh như lông quạ của hắn, đôi mắt đen hơi sụp xuống, hai cánh môi xinh đẹp mím chặt thành một đường thẳng.

Lâm Thu Thạch gọi: “Nguyễn Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc ngược mắt lên, khẽ mỉm cười với Lâm Thu Thạch. Nụ cười toát lên từ trong đôi mắt, không quá nồng nhiệt, nhưng đủ sưởi ấm trái tim Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch lấy một chiếc ô ở gần cửa, đi ra ngoài, căng ô lên che cho Nguyễn Nam Chúc: “Sao lại không mở ô?” Tuyết phương Nam khác với phương Bắc, rất dễ tan khi rơi trên cơ thể người, do đó mái tóc và bờ vai Nguyễn Nam Chúc lấm đốm đầy những vệt nước.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Quên mất.”

Lâm Thu Thạch bảo: “Em phải đưa cô ấy qua đó à?”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

“Tình hình bên Bạch Lộc thế nào rồi?” Lâm Thu Thạch có cảm giác chuyện này không đơn giản.

“Không ổn lắm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em không dám chắc cô ấy có thể gánh vác nổi.”

Liên tiếp hai đời thủ lĩnh gặp nạn, đây không phải chuyện tốt lành gì với Bạch Lộc. Nếu là Trang Như Hiệu của trước kia, chắc chắn Nguyễn Nam Chúc sẽ không đồng ý cho cô trở về cáng đáng, nhưng bây giờ, Nguyễn Nam Chúc quyết định tôn trọng ý muốn của

Trang Như Hiệu, Lê Đông Nguyên muốn Trang Như Hiệu sống cuộc sống bình an, nhưng đôi khi cuộc sống kiêu đó lại là một sự giày vò.

Bài học này, chính Lâm Thu Thạch đã dạy Nguyễn Nam Chúc.

Trang Như Hiệu nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc, khi bước ra, hành lý của cô trông rất ít. Cô đến rồi đi như một khách trọ.

“Đi đường cẩn thận.” Lâm Thu Thạch nói với cô gái.

“Cảm ơn.” Trang Như Hiệu cảm ơn Lâm Thu Thạch, bước lên xe của Nguyễn Nam Chúc.

Vậy là chỉ còn Lâm Thu Thạch cầm ô đứng nhìn theo chiếc xe đi xa dần trong màn tuyết rơi, cho tới khi nó hoàn toàn biến mất.

Đó là lần cuối cùng cậu gặp Trang Như Hiệu. Về sau, thông qua Nguyễn Nam Chúc, cậu được biết Trang Như Hiệu đã ổn định lại cục diện ở Bạch Lộc, kế thừa một cách hoàn hảo chí hướng của Lê Đông Nguyên.

“Chính cô ấy giết Kim Vũ Nhuế phải không?” Lâm Thu Thạch khi đó đã hỏi Nguyễn Nam Chúc như vậy.

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta không thể đưa ra lời khẳng định cho sự việc còn chưa nắm rõ, có điều, Kim Vũ Nhuế quả thực bị thất bại trong lần vào cửa cùng với Trang Như Hiệu.”

“Thế à.” Lâm Thu Thạch nói: “Vậy còn Lê Đông Nguyên, rốt cuộc anh ta chết như thế nào?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Trang Như Hiệu nói là có liên quan đến Kim Vũ Nhuế, còn sự thật ra sao, em cũng không rõ.”

Lâm Thu Thạch “à” một tiếng.

Trang Như Hiệu rời đi chưa được bao lâu thì Tết đến, nhưng vì sang năm Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý sẽ phải vào cửa nên năm nay mọi người không chuẩn bị gì nhiều. Cặp sinh đôi mọi năm chọn về quê ăn Tết, năm nay cũng ở lại. Chúng cố gắng tận dụng thời gian còn lại để cày thật nhiều cửa.

Cửa cấp sáu của Cố Long Minh sẽ mở vào đúng dịp Tết, hình như là mừng Mười Tết. Khi biết Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc muốn đi cùng mình, dĩ nhiên là hẳn vui mừng phát điên.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc đã nói rất rõ với hẳn rằng, họ sẽ không dẫn dắt Cố Long Minh, càng không bảo đảm giữ mạng cho hẳn trong cửa cấp sáu này. Họ dặn Cố Long Minh chuẩn bị sẵn tâm thế đối đầu với những điều không hay, những lời này có nghĩa ngầm nhắc nhở Cố Long Minh sớm chuẩn bị di chúc hay chuyện hậu sự các thứ, để tránh khi từ cửa ra ngoài chưa kịp làm gì xác đã lạnh.

Cố Long Minh quá đỗi kinh hãi trước sự thẳng thắn của cô gái tên Chúc Manh này, bèn nói, Lâm Lâm à, đây là bạn gái của anh đó sao?

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, đáp, đúng vậy.

Cố Long Minh: “Lần này cô ấy sẽ đi cùng chúng ta ư?”

Lâm Thu Thạch: “Đúng vậy.”

Cố Long Minh: “Cô ấy giỏi không?”

Lâm Thu Thạch: “Giỏi hơn cả tôi.”

Cố Long Minh cẩn thận suy xét, hẳn cảm thấy kẻ lợi hại hơn cả Lâm Thu Thạch ắt hẳn thuộc loại siêu lợi hại, do đó trông vô cùng mừng rỡ.

Gợi ý của cửa cấp sáu lần này do bên Nguyễn Nam Chúc cung cấp, trước mắt vẫn đang lựa chọn, Lâm Thu Thạch nhìn chung không hề lo lắng.

Tết đến, trong biệt thự náo nhiệt vô cùng.

Trình Thiên Lý cuối cùng đã được anh trai thả cho xả hơi vài ngày, bèn mặt dày kéo Lâm Thu Thạch lên đi mua một đồng pháo hoa về.

Lâm Thu Thạch nói: “Nhưng thành phố mình cấm đốt pháo hoa mà?”

Trình Thiên Lý nói: “Chúng ta ở ngoại ô, ngoại ô đó anh! Không ai quản lý đâu.”

Lâm Thu Thạch nghi ngờ nhìn thẳng nhóc: “Nhóc chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Trình Thiên Lý giả bộ đáng thương: “Em chỉ có mỗi sở thích đó thôi, anh chiều em một tý không được à?”

Lâm Thu Thạch: “Được rồi được rồi, thích làm gì thì làm.”

Sau đó, hai người tìm một khoảng đất trống, bắt đầu đốt pháo hoa. Những thành viên khác trong biệt thự đứng ngắm từ xa. Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người cũng qua đây đốt cùng cho vui.”

Trần Phi nói: “Đó là trò của trẻ con, bọn này lớn rồi, mặt mũi đâu mà tham gia chứ.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Trần Phi đã vậy, Trình Nhất Tạ đứng cạnh anh ta cũng mang bộ mặt y chang, đúng kiểu tôi chẳng muốn nói chuyện với loại ấu trĩ như mấy người.

Lâm Thu Thạch liếc nhìn Trình Thiên Lý, bấy giờ nó đang cười toe toét như thằng ngốc, nhất thời không biết nên nói gì.

Trình Thiên Lý ngốc nghếch đương nhiên không biết mình đang bị ghẻ lạnh, vẫn đang vừa cười ngu ngơ vừa chống hông đốt pháo hoa. Nó nhìn theo trái pháo bay vút lên từ mặt đất, nổ tung giữa màn trời tối sẫm, rồi bật cười ha ha.

“Đẹp quá đi.” Nó phấn khích như một đứa trẻ, đôi mắt nó nheo lại thành một đường, đồng tử phản chiếu ánh sáng rực rỡ từ pháo hoa.

Lâm Thu Thạch nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc đang đứng ở nơi xa, ánh mắt hai người giao nhau, họ đều nhìn thấy nụ cười trong đôi mắt đối phương.

Những nụ cười này chỉ kéo dài được vài phút rồi tiêu tan, bởi vì từ đằng xa bỗng vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

“Mẹ kiếp, chạy mau!!” Dịch Mạn Mạn gào lên: “Bị bắt là bị phạt tiền đó!”

Vậy là cả đám kéo nhau chạy biến. Trình Thiên Lý lui nhanh như một chú thỏ. Lữ Diễm Tuyết chạy chậm nhất, thấy vậy bèn tức quá giậm chân, chửi: “Sớm biết thế hôm nay bà không đi cao gót!”

Cũng may các thanh niên chuồn nhanh nên không bị bắt, khi về đến biệt thự, mọi người cười òa lên trong phòng khách. Trình Thiên Lý còn ảm ức nói, sao cảnh sát đến nhanh thế, còn bao nhiêu ống pháo em chưa kịp đốt!

“Anh đã bảo nhóc đừng phóng pháo hoa thẳng lên trời, rất dễ lộ, mà nhóc không nghe.” Trần Phi nói: “Đấy nhé, hậu quả ngay trước mắt nhé.”

Giấc mơ đốt pháo hoa mừng năm mới của Trình Thiên Lý thế là tan thành mây khói, mọi người lấy sủi cảo chuẩn bị từ trước đó ra

khởi lòng hấp, vừa ăn vừa tám chuyện. Họ cùng trải qua một đêm Giao thừa náo nhiệt.

Giao thừa xong, Lâm Thu Thạch lên sang phòng Nguyễn Nam Chúc ngủ cùng.

Đây là cái Tết vui nhất mà Lâm Thu Thạch từng trải qua. Năm ngoái cậu vẫn chưa thực sự thân thiết với các thành viên Hắc Diệu Thạch, nhưng năm nay, cậu gần như đã coi nơi này là nhà của mình.

Nguyễn Nam Chúc trở mình, vòng tay ôm eo Lâm Thu Thạch, hơi thở của hắn phả trên cổ Lâm Thu Thạch.

Chẳng mấy chốc, cơn buồn ngủ đã ập tới, cả hai mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, biệt thự đón hai vị khách lạ. Lâm Thu Thạch cứ tưởng đó là người của một tổ chức khác, nhưng khi xuống tầng một xem thử thì hóa ra lại là bố mẹ của cặp song sinh.

Hai người mang theo một bao đặc sản quê nhà, tươi cười chia cho mọi người trong biệt thự.

Trước đây, Lâm Thu Thạch từng nghe Trình Thiên Lý nói về bố mẹ mình. Trình Thiên Lý nói cha mẹ nó không hề biết các con đang làm gì. Trình Nhất Tạ nói dối rằng chúng ở đây để trị căn bệnh di truyền kia, nhưng cụ thể việc chữa trị như thế nào, chúng chưa từng kể rõ với bố mẹ.

Dù vậy, đối với một gia đình từng trải qua cơn tuyệt vọng mà nói, phương pháp chữa trị không phải là điều quan trọng. Bố mẹ họ như đã thống nhất từ trước, đều không truy hỏi cặn kẽ. Chỉ cần các con có thể sống tiếp là được, cách chữa trị như thế nào, thật sự chẳng hề quan trọng.

Trình Thiên Lý nhìn thấy Lâm Thu Thạch đang đứng bên hành lang tầng hai, bèn vẫy tay gọi cậu, nói: “Anh Thu Thạch, mau xuống đây, bố mẹ em có quà cho anh này!”

Lâm Thu Thạch đi xuống, hỏi thăm bố mẹ Trình Thiên Lý, tức thì bị Trình Thiên Lý dúi ngay một túi kẹo hoa quả bự chẳng vào tay, nói: “Anh thích ăn kẹo đúng không? Bố mẹ em mua riêng tặng anh đấy.”

Lâm Thu Thạch cảm ơn họ một cách chân thành. Họ nở nụ cười đầy cảm kích, nói, cảm ơn cháu đã chăm sóc hai đứa nhà cô chú.

Sau đó cả hội còn ăn một bữa cơm với bố mẹ Trình Thiên Lý. Đáng lẽ Trần Phi muốn mời họ ở lại chơi vài ngày, nhưng hai người rất kiên quyết từ chối, nói rằng mình còn có việc phải về trước.

Trình Nhất Tạ định nói rồi lại thôi, cuối cùng cậu ta không nói giữ bố mẹ ở lại gì cả.

“Họ đã biết chưa?” Sau khi tiễn hai người đi, Lâm Thu Thạch hỏi Trình Nhất Tạ.

“Chưa biết ạ.” Trình Nhất Tạ nói: “Hình như bố mẹ em tưởng chúng ta đang làm việc gì đó không hay.” Cậu ta trầm ngâm giây lát: “Nhưng họ cũng không khuyên em gì hết.”

Đối với các bậc làm cha làm mẹ mà nói, con mình được sống là niềm hạnh phúc lớn nhất, đặc biệt là khi trong nhà có một cặp song sinh mắc bệnh nan y. Thật khó tưởng tượng nếu họ phải cùng lúc mất đi hai đứa con, họ làm sao có thể đối diện với việc đó được.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch nói: “Không thì giải thích với họ một chút.”

Trình Nhất Tạ nói: “Giải thích rồi, nhưng bố mẹ em không tin lắm.” Cậu ta liếc nhìn vào biệt thự: “Nhưng sau lần này, chắc họ đã yên tâm hơn đôi chút.”

Lâm Thu Thạch: “Họ có hay đến đây không?”

“Ít lắm.” Trình Nhất Tạ nói: “Đây mới là lần thứ hai.”

Lần thứ nhất là khi Trình Nhất Tạ đón Trình Thiên Lý về ở chung. Khi đó, Trình Thiên Lý vẫn chỉ là đứa trẻ, sau khi may mắn vượt qua được cửa thứ nhất, nó khóc lóc gọi điện thoại cho anh trai. Trình Nhất Tạ vội trở về nhà trong đêm, đón em trai về biệt thự. Mẹ chúng sau khi được nghe giải thích, trong ánh mắt chỉ toàn là buồn rầu, bà không ngăn cản, chỉ hỏi một câu: “Có thật Thiên Lý sẽ sống sót không con?”

Câu trả lời của Trình Nhất Tạ là: “Con sẽ cố hết sức.”

Sau đó, bà không bao giờ hỏi gì nữa.

Thế là Trình Thiên Lý, đáng lẽ đã chết từ mấy năm về trước, thì đến nay vẫn khỏe mạnh. Trình Nhất Tạ đã thực hiện lời hứa của mình. Cậu ta đã khiến thằng em ngốc nghếch, từng bị bệnh tật giày vò tiếp tục sống một cách mạnh khỏe.

Chương 120

Cửa thứ mười ba

Ăn Tết xong, thời điểm vào cửa của Cố Long Minh cũng gần kề.

Nguyễn Nam Chúc đã chọn xong giấy gợi ý cửa cấp sáu, nội dung ghi trên giấy là một cái tên rất quen thuộc với mọi người: Minotaur. Một quái vật đầu bò tót thân hình người làm nhiệm vụ canh gác mê cung, được nhắc đến trong thần thoại Hy Lạp.

Trong thần thoại, Minotaur được sinh ra bởi cuộc phối ngẫu giữa người và bò trắng, tính tình tàn bạo vô cùng. Con quái vật bị nhốt trong một mê cung cực lớn ở Crete, mỗi năm cần phải ăn bảy cặp đồng nam đồng nữ. Về sau, nó bị con riêng của Quốc vương Athens là Theseus chém chết. Tóm lại, xét riêng câu chuyện thần thoại thì không có quá nhiều thông tin liên hệ với cửa, có lẽ sau khi vào cửa, gặp được tình hình thực tế mới có thể từ từ tìm ra ý nghĩa của gợi ý.

Lâm Thu Thạch đưa cho Cố Long Minh xem trước nội dung gợi ý. Cố Long Minh sau khi xem được thì tỏ ra vô cùng cảm kích với Lâm Thu Thạch. Nhưng Lâm Thu Thạch cũng rất dứt khoát nhắc nhở Cố Long Minh chuẩn bị tinh thần trước, rằng lần vào cửa này họ không thể đảm bảo an toàn cho Cố Long Minh được.

Cố Long Minh đồng ý tất cả, nói bản thân đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc một đi không trở lại.

Thời gian cửa mở là mừng Mười Tết, thời điểm mà mọi hoạt động ăn mừng năm mới đã vào hồi kết thúc. Sau kỳ nghỉ an nhàn, mọi người quay trở về với guồng quay công việc.

Lâm Thu Thạch sắp sẵn những vật dụng cần thiết, giờ chỉ còn việc chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, mừng Mười đã đến. Đó là một buổi chiều thời tiết mát mẻ, trong biệt thự không còn ai, chỉ có Lâm Thu Thạch ngồi ở phòng khách ăn hạt bí do Lư Diễm Tuyết rang. Tài bếp núc của Lư Diễm Tuyết vẫn luôn ở phong độ đỉnh cao. Hạt bí rang ủ thêm ngũ vị hương, thơm nức mũi, Lâm Thu Thạch chỉ cần một nắm là đủ giết thời gian cả buổi chiều.

Nguyễn Nam Chúc đang ở trên tầng, quần áo vừa thay xong. Lâm Thu Thạch thấy thời giờ sắp điểm, bèn khoác chiếc ba lô bị nhét đến căng phòng lên tầng tìm hắn.

Do gặp phải quy tắc giới hạn bữa ăn từ cánh cửa lần trước, lần này Lâm Thu Thạch cố tình mang theo khá nhiều đồ ăn. Có một số vật dụng hằng ngày ở thế giới thực có thể mang vào cửa, các loại vũ khí phạm quy thì không được, ví dụ như các vũ khí nóng như súng... sẽ không thể mang vào cửa.

Dĩ nhiên sau khi vào cửa, họ sẽ có khả năng phải đối mặt với những quy định đặc biệt, như ở cửa Viện điều dưỡng Waverly Hill, NPC đã đưa ra quy định không được ăn đồ ăn từ ngoài mang vào. Trên thực tế, trong đa số trường hợp, những quy định như vậy thường ít khi xuất hiện, nhưng có chuẩn bị vẫn hơn, chuyện bị cấm ăn khi chưa mở rương ở cửa cấp mười khiến Lâm Thu Thạch bị ám ảnh khá nhiều.

Lâm Thu Thạch đi vào phòng Nguyễn Nam Chúc, ngồi lên giường, cùng chờ đợi với hắn. Cậu cảm thấy không khí xung quanh dần dần thay đổi, bỗng nhiên, Nguyễn Nam Chúc ngồi bên cạnh cậu đã biến mất. Lâm Thu Thạch đứng dậy, mở cánh cửa phòng trước mặt ra, ngoài hành lang đã xuất hiện mười hai cánh cửa sắt màu đen quen thuộc.

Cậu đi đến cánh cửa số sáu, đưa tay mở ra. Một giây sau, Lâm Thu Thạch bị một lực hút siêu mạnh kéo vào cửa, cảnh vật xung quanh biến hóa đảo lộn cực lớn. Khi mở mắt trở lại, cậu cảm nhận được những dao động rất nhỏ ở dưới chân mình.

Lâm Thu Thạch định thần nhìn kỹ, phát hiện mình đang có mặt trên một con thuyền cũ kỹ, có kích thước cực lớn. Bấy giờ đang là hoàng hôn, mây đen trên trời sà xuống thấp đến ghê người, dường như chực chờ đổ ập xuống mặt biển. Đại dương tối đen thăm thẳm đang cuộn trào trước mắt cậu, những ngọn sóng bị cơn gió cuốn tung bọt nước.

Lâm Thu Thạch ngửi thấy mùi tanh mặn mẫn của nước biển, chiếc tàu cũ dưới chân không ngừng chao đảo vì sóng và gió. Cậu cúi xuống, nhìn mặt tàu lát gỗ, bên trên vẫn còn dính một vài nhánh rong biển, thoạt nhìn khiến người ta thấy cực kỳ khó chịu.

Lâm Thu Thạch tiến lên trước vài bước, trong khoang tàu tỏa ra ánh đèn mờ mịt, cậu men theo hành lang tiến vào bên trong, nghe thấy ở đó vọng ra tiếng gào khóc thê lương.

“Hu hu hu hu, tại sao tôi lại có mặt ở đây, rốt cuộc các người đã làm gì tôi hả!!” Đã lâu lắm rồi Lâm Thu Thạch không nghe thấy tiếng khóc của người mới, cậu cảm thấy hơi kinh ngạc, liếc qua người đang khóc lóc tí tê, đó là một cô gái trẻ, đang giơ tay quệt nước mắt:

“Lũ biến thái, chắc chắn là tôi bị mấy người bắt cóc, tôi phải báo cảnh sát bắt hết mấy người!!”

Đa phần những người xung quanh đều im lặng nghe tiếng khóc của cô gái. Người mới luôn phản ứng theo một vài cách giống nhau, đa số thì khóc, một vài người định bỏ chạy, bộ phận khác do tinh thần quá yếu đuối nên vừa đặt chân vào cửa đã hoàn toàn suy sụp.

Lâm Thu Thạch đứng im không nhúc nhích, cậu để ý thấy quanh chỗ cô gái đang khóc còn có vài người khác mang sắc mặt không được tốt lắm. gương mặt những kẻ này tràn ngập sự kinh hoàng, rõ ràng là bị hút vào cửa khi chưa hề chuẩn bị, chắc hẳn họ cũng là người mới giống cô gái kia. Được cái họ không khóc lóc âm ỉ, xem ra vẫn còn giữ được sự bình tĩnh.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh đã tìm được mục tiêu của mình: Một cô gái ngồi trong góc, đang mỉm cười nhìn về phía cậu.

Cô gái mặc váy dài, đúng như trang phục trước khi vào cửa của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch đã khá chắc chắn, bèn thông thả đi đến trước mặt cô gái, giơ tay ra: “Dạ Lâm Lâm.”

“Chúc Mạnh.” Cô gái nắm lấy tay cậu, cười nói: “Đã có duyên gặp mặt, xin hãy trân trọng.”

Lâm Thu Thạch phì cười: “Đúng thế, hãy trân trọng nhân duyên này.”

Cái tên kịch sĩ này đúng là không có sân khấu cũng tự tạo sân khấu để nhảy lên.

Hai người đang nói chuyện, từ cửa khoang có một người đàn ông trẻ nghênh ngang đi vào. Diện mạo người này tuy lạ hoắc,

nhưng bộ đồ hần mặc trên người đã nói cho Lâm Thu Thạch biết thân phận của hần. Đó chẳng phải ai khác ngoài Cố Long Minh, người đã hẹn trước với Lâm Thu Thạch qua mạng.

Cố Long Minh ước nhẹp từ trên xuống dưới, vừa bước vào hần đã làm bầm chửi: “Má nó chứ lại ném mình vào xuống cứu sinh... Sao không thả luôn xuống biển ấy, ganh tỵ với vẻ đẹp trai của anh hay gì...”

Mặc dù hần nói rất nhỏ, nhưng thính giác Lâm Thu Thạch đủ nhạy để có thể nghe rất rõ nội dung câu chửi đổng của hần. Lâm Thu Thạch nhất thời cảm thấy chẳng biết nên cười hay nên khóc.

Dĩ nhiên, cậu không cười ra tiếng, chỉ ho khan một cái, dùng tay che miệng, cố gắng nín nhịn. Ánh mắt Cố Long Minh đảo qua đám đông một lượt, rồi nhanh chóng dừng lại ở chỗ Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc. Hần cười hì hì tiến lại gần, chào hỏi hai người, giả vờ như đây chỉ là một sự tình cờ.

Thật ra trò giả vờ làm quen này chỉ có tác dụng ở những cửa cấp thấp, còn sau này, ai cũng thuộc loại yêu tinh yêu quái cả, những kẻ đi một mình không dẫn theo đồng đội mới được coi là lập dị.

Lâm Thu Thạch trước đây cũng lo rằng những người khác sẽ nhận ra họ vốn là một đội, nhưng hiện tại cậu cảm thấy chuyện này chẳng có gì quan trọng nữa.

Khoang hành khách của con tàu không lớn lắm, ánh sáng cũng không đủ, thiết bị chiếu sáng trong khoang chỉ là vài chiếc đèn dầu nhỏ treo trên trần, ngọn lửa trong tim đèn chốc chốc lại lay động theo cơn rung lắc của con tàu cũ kỹ.

Trời bên ngoài đã tối sẫm, lượng người tụ tập cùng lúc càng đông, cuối cùng dừng lại ở con số mười bốn.

Mọi người vừa quan sát xung quanh, vừa nói chuyện với đồng đội của mình. Chẳng mấy chốc, họ đã tách ra thành mấy nhóm, những người mới do đó bị cô lập, đành tự động hội họp lại cùng nhau.

Trong khi các nhóm rì rầm bàn luận, từ ngoài cửa, một người đàn ông trung niên bước vào. Ông ta ăn mặc như cướp biển thời Trung cổ, tay cầm một chiếc đèn dầu chập chờn chớp tắt.

“Chào mừng đến với tàu San Hô Đen.” Người đàn ông lên tiếng, giọng ông ta khản đặc, nghe như chứng nghiện rượu hoặc nghiện thuốc lâu năm đã khiến cổ họng ông ta bị tổn thương đến mức không thể cứu vãn: “Hy vọng các vị sẽ có khoảng thời gian vui chơi thoải mái tại đây.” Dứt lời, ông ta bật cười như một kẻ tâm thần, tiếng cười khé cổ chẳng khác nào tiếng móng tay cào trên bảng đen, nghe tê cả da đầu.

“Mười ngày nữa, San Hô Đen sẽ cập cảng.” Ông ta tiếp: “Khi đó, lịch trình coi như kết thúc, quý vị hãy cố gắng tận hưởng quãng thời gian tuyệt đẹp này.”

Khi người đàn ông nói xong, có một người đột nhiên lao ra khỏi khoang. Lâm Thu Thạch tưởng người này làm vậy do quá sợ hãi, không ngờ một lát sau cậu nghe thấy từ bên ngoài vọng lại tiếng nôn ói ầm ĩ, hóa ra là một kẻ đen đui bị chứng say sóng.

“Đây rốt cuộc là nơi nào vậy?” Cô gái trẻ mới khóc lóc ban nãy cảm thấy hoảng sợ vì người đàn ông vừa xuất hiện, cô nói: “Chúng ta đang quay chương trình truyền hình ư? Thật sự tôi rất sợ, cho tôi rút lui được không, tôi không muốn tham quan gì cả, xin ông...”

Tay cướp biển hoàn toàn không để ý đến cô, ông ta nhìn đăm đăm với ánh mắt lạnh lẽo.

Cô gái kia định tiến lên níu tay ông ta cầu xin, nhưng khi tới gần, đột nhiên cô dừng lại, sau đó vội vã giật lùi mấy bước, sắc mặt trắng bệch, cứ như vừa trông thấy một điều cực kỳ kinh khủng.

Lâm Thu Thạch không có khả năng quan sát sắc bén như Nguyễn Nam Chúc, lại thêm ánh sáng trong khoang tàu mờ mịt, khó mà nhìn rõ bất cứ thứ gì. Nguyễn Nam Chúc bèn hạ giọng giải thích chuyện vừa xảy ra: “Trên người lão bám đầy một thứ côn trùng màu đen.”

Cố Long Minh rùng mình, nói: “Rốt cuộc ông ta còn sống hay đã chết vậy.”

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhìn chung chẳng hay ho gì cả.”

Thông thường, những NPC mang nhiệm vụ truyền đạt thông tin quan trọng sẽ tương đối bình thường. Nếu bọn họ cũng bất thường thì cửa đó có lẽ không có nhân vật nào bình thường cả.

Lâm Thu Thạch không ngờ bối cảnh của cửa lần này lại là một chiếc tàu cũ, trước mắt chỉ mới biết được thông tin thời gian giới hạn là mười ngày.

“Đi nào, tôi sẽ dẫn quý vị tới chỗ nghỉ ngơi.” Người đàn ông nói: “Trời sắp tới rồi... và cũng sắp mưa nữa.” Ông ta nói xong hai câu lại bật cười như điên, điệu cười của ông ta khiến tất cả mọi người càng thêm bất an.

NPC dẫn họ đến khoang hành khách, công việc chia phòng bắt đầu.

Các phòng nghỉ tại đây đa phần là phòng đôi, chỉ có một số ít phòng ba người. Đáng lẽ Lâm Thu Thạch bị phân vào một phòng đôi, nhưng Cố Long Minh đã mặt dày đề nghị đổi phòng với một người khác, bằng mọi cách có được phòng ba mới thôi.

“Ở đây mà cậu cũng dám mặc cả à?” Lâm Thu Thạch dành cho Cố Long Minh ánh mắt kính phục.

Cố Long Minh: “Vì sợ chết mà...” Hắn không muốn ở một mình, mặc dù làm kỳ đà cản mũi chẳng hay ho gì, nhưng vẫn còn hơn làm một xác chết.

Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không, nói: “Hợp lý.”

Họ vốn định kiểm tra tình hình trên tàu một lượt, nhưng vì thời giờ đã muộn, đi lại ở bên ngoài vào lúc này quả thực quá nguy hiểm, do vậy họ quyết định nghỉ ngơi, chờ sáng mai tính tiếp.

Thế là cả ba cầm theo chìa khóa về phòng, tắm rửa qua loa rồi lên giường đi ngủ.

Nhân lúc Nguyễn Nam Chúc thay quần áo, Cố Long Minh kéo kéo Lâm Thu Thạch, khẽ nói: “Người anh em à, anh là đồ không lương tâm, có bạn gái xinh đẹp như thế mà không giới thiệu với tôi?”

Lâm Thu Thạch ậm ừ nói: “... À.”

“Thật sự quá đỉnh.” Cố Long Minh nói: “Ôi, nếu tôi có người yêu xinh như thế, chắc tôi sẽ dính lấy cô ấy suốt ngày mất.”

Vừa nói, hắn vừa nhìn Lâm Thu Thạch một cách ngưỡng mộ.

Lâm Thu Thạch thấy Cố Long Minh như vậy, trong lòng bắt đầu nghĩ, nếu biết Nguyễn Nam Chúc thật ra là trai giả gái, không biết hắn sẽ phản ứng thế nào. Dĩ nhiên Lâm Thu Thạch sẽ không nói với Cố Long Minh ngay, bởi vì hiện tại hắn vẫn chưa là thành viên của

Hắc Diệu Thạch, trong khi chuyện Nguyễn Nam Chúc giả gái quả thực là bí mật lớn nhất của Hắc Diệu Thạch...

Bên kia, Nguyễn Nam Chúc đã thay xong quần áo đi ra, nói: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch đáp qua loa: “Cậu ta khen em xinh.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy, “à” lên một tiếng đầy ẩn ý.

Cố Long Minh: “...” Sao hẳn lại cảm thấy sau lưng lạnh lạnh thế nhỉ?

Chiếc tàu quanh năm lênh đênh giữa sóng nước nên giường ngủ tản ra mùi ẩm mốc, nằm lên gây cảm giác không thoải mái cho lắm. Càng về đêm, sóng và gió biển càng mạnh, ngay các căn phòng ngủ cũng bắt đầu lắc lư. Lâm Thu Thạch nhớ tới cái người bị say sóng ngã ngoài ban tối, đến khi họ rời khỏi vẫn liên tục nôn mửa, cậu cảm thấy người này coi như chẳng còn hy vọng gì.

Sắc trời bên ngoài đã tối đen, chỉ còn tiếng gió thổi vù vù và tiếng những cơn sóng vỗ vào nhau. Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, dần chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng còn chưa kịp thiếp đi hẳn, cậu đã bị một tiếng sấm làm sực tỉnh. Tiếng sấm như đánh xuống ngay trên đỉnh đầu họ, ầm một tiếng cực lớn, đánh thức cả ba người đang mơ màng.

Tiếp theo đó là tiếng mưa rơi lộp độp. Âm thanh của những giọt mưa rào rào đáp xuống lẫn với tiếng gió rít gào, cứ như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ.

Căn phòng càng rung lắc dữ dội hơn, Lâm Thu Thạch bật dậy khỏi giường.

Qua lớp kính cửa sổ, cậu nhìn ra màn đêm bên ngoài, chợt thấy trên boong tàu có hai ngọn đèn sáng. Ở trên tàu gần như chỉ có thể dùng đèn dầu, nhưng tại sao hai cây đèn kia không bị thổi tắt giữa cơn mưa dữ dội... Lâm Thu Thạch đang cảm thấy thắc mắc, chợt cậu nhận ra ánh đèn này có gì đó không ổn. Đúng lúc đó, Nguyễn Nam Chúc ngồi phía sau khẽ nhắc: “Đừng nhìn nữa.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

“Đó không phải đèn,” Nguyễn Nam Chúc nói, “mà là một đôi mắt.”

Một đôi mắt màu vàng, không thuộc về con người. Chủ nhân đôi mắt đang rình mò điều gì đó với vẻ ác ý, như một mãnh thú tìm kiếm con mồi.

Lâm Thu Thạch nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, cậu nói: “Đó là thứ gì vậy?”

“Không biết nữa, không nhìn rõ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nó mang đường nét của con người, nhưng lại không giống người.”

Lâm Thu Thạch khẽ nhíu mày, lần thứ hai nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu phát hiện đôi mắt đã biến mất.

Những tiếng sấm đì đùng vang lên, mùi tanh của biển càng lúc càng nồng.

Nguyễn Nam Chúc trèo lên giường của Lâm Thu Thạch, cả hai ôm lấy nhau mà ngủ, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc mộng. Chú chó độc thân duy nhất Cố Long Minh thì không có được điềm phúc ấy. Hắn nằm bên cạnh Lâm Thu Thạch, ánh mắt ai oán, thầm nghĩ những ngày kế tiếp chắc chắn sẽ bị nhồi thức ăn cho chó đến nứt bụng.

Cơn mưa kéo dài đến gần sáng mới ngớt dần. Tuy mưa đã tạnh, nhưng sắc trời vẫn không quang đãng hơn là bao. Mây đen vẫn giăng kín khoảng trời bên trên chiếc tàu. Khi tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Lâm Thu Thạch còn tưởng trời vẫn chưa sáng. Cậu nhìn đồng hồ, phát hiện bây giờ đã là tám giờ, vậy mà cảnh vật bên ngoài vẫn tối om.

“Chào buổi sáng.” Nguyễn Nam Chúc cất tiếng chào Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nói: “Chào buổi sáng, hôm nay trời âm u quá nhỉ.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc sẽ tiếp tục mưa.” Hấn và Lâm Thu Thạch đi lên boong tàu, nhìn nước biển đen sì đang cuộn sóng dữ dội quanh thân tàu.

Ngược mắt nhìn ra xa, họ không tìm được bất cứ dấu hiệu nào của đất liền, chỉ có biển nước mênh mang, còn chiếc tàu cũ kỹ này là thực thể duy nhất.

Hoàn cảnh bị cô lập dễ khiến tinh thần con người này sinh những suy nghĩ tiêu cực, ngay đến Lâm Thu Thạch cũng cảm thấy hơi khó chịu với cảnh vật trước mắt.

“Nào, đi ăn sáng thôi.” Cố Long Minh gọi họ.

“Cậu chàng này thần kinh khá vững đấy.” Nguyễn Nam Chúc nghe tiếng gọi của Cố Long Minh, bèn nói một câu đầy ẩn ý.

“Phải.” Lâm Thu Thạch nói: “Tổ chất tâm lý của cậu ta không tệ.”

Để sinh tồn trong cửa, bạn có thể không quá thông minh, nhưng nhất định phải có lòng dũng cảm. Đứng trước những tình cảnh kinh hoàng, nỗi sợ hãi có thể khiến con người ta đánh mất khả năng tư

duy, người thông minh đến mấy mà thiếu đi lòng kiên định, sẽ trở nên kém cỏi hơn cả cậu bé Trình Thiên Lý có thần kinh thô.

Ba người đến phòng ăn, bầu không khí tại đó thật u ám nặng nề, có thể dùng từ tràn ngập mùi chết chóc để hình dung.

Lâm Thu Thạch ban đầu chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng khi nhìn thấy thực đơn, cậu cũng bất giác tụt cả hứng.

Các món ăn đều là cá, mà còn không tươi ngon gì cho cam. Cố Long Minh dùng đũa chọc vào một chiếc đầu cá có đôi mắt trợn trừng, nói: “Cái này ăn được hả?” Chỉ nhìn thôi cũng đủ mắc ói rồi.

“Trông có vẻ khó nuốt.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu ném thử xem?”

Cố Long Minh gấp một ít thịt ở mang cá, đưa lên miệng ném thử. Cơ mặt hắn co rúm tức thì: “Má nó, cửa này bị cắt xén chi phí thức ăn hả? Khó ăn không thể tả được, chẳng khác gì đồ ăn để ba, bốn ngày. Anh ném thử không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi chịu.”

Cố Long Minh: “...”

Bữa sáng đa phần đều là cá ươn, ngoài ra còn một vài thứ mì sợi và đậu hạt trông nhạt nhẽo chẳng có mùi vị. Hoàn cảnh trên tàu đã đủ khắc nghiệt rồi, đồ ăn như này chẳng khác nào tăng thêm độ khó.

Nhưng nhóm Lâm Thu Thạch hoàn toàn không quan tâm, thấy có vẻ khó nuốt trôi bữa sáng, họ lẳng lẳng bảo nhau về phòng, lấy đồ ăn đã chuẩn bị sẵn từ trong ba lô ra.

Cố Long Minh thấy họ lôi ra một lọ ớt chưng dầu Má Nuôi^[5], không khỏi trợn tròn mắt: “Hai người mang cả Má Nuôi theo cơ à, bộ

tính đi du xuân hay sao vậy?”

“Có ăn không?” Lâm Thu Thạch đổ dầu ớt Má Nuôi lên món mì lấy về từ phòng ăn.

“Có chứ có chứ, đổ nhiều vào.” Cố Long Minh mặt dày nói.

Cuối cùng họ đã giải quyết xong bữa sáng, chuẩn bị đi thám thính một vòng quanh tàu.

Chiếc tàu này tổng cộng có ba tầng, cấu trúc giống với loại tàu lớn thời Trung Cổ, nhưng rất cũ kỹ, dấu vết thời gian có mặt khắp mọi nơi.

Ngoại trừ NPC hôm qua, họ không thấy bất kỳ thủy thủ nào khác trên tàu, hình như cả chiếc tàu chỉ có duy nhất một NPC. Chờ ngày tàu cập bến là nhiệm vụ mà NPC giao cho mọi người, nhưng Lâm Thu Thạch hoàn toàn có cơ sở để tin rằng, nếu họ không thể tìm ra cửa trong vòng mười ngày, chuyến du lịch này sẽ liên tục lặp lại hết mười ngày này tới mười ngày khác.

Khi đi lên tầng hai, Lâm Thu Thạch nghe thấy một chuỗi âm thanh lộc cộc. Cậu không biết Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh có nghe thấy không, bèn hỏi: “Hai người nghe thấy gì không?”

“Gì?” Cố Long Minh dường như không hề nghe thấy.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nghe được loáng thoáng, nhưng không rõ lắm.”

“Âm thanh phát ra từ trong góc kia...” Lâm Thu Thạch đi theo hướng tiếng động, nói: “Qua đó xem thử đi.”

Còn chưa kịp đi đến nơi, Lâm Thu Thạch đã ngửi thấy một mùi cá tanh nồng nặc khó mà chịu nổi, khiến ai ngửi thấy cũng buồn

nôn. May mà Trình Nhất Tạ không có ở đây, nếu không chắc đã ngất ngay tại trận rồi.

Mùi cá và tiếng động đều xuất phát từ một căn phòng. Bởi vì bây giờ khoảng cách đã đủ gần, Cố Long Minh và Nguyễn Nam Chúc cũng bắt đầu nghe thấy tiếng lộc cộc đó.

Ba người đi chậm dần, xuyên qua cửa kính, họ nhìn thấy cảnh vật bên trong phòng.

Đó là một gian phòng bếp, bên trong treo một số dụng cụ nấu bếp, thứ đầu tiên đập vào mắt bọn họ chính là đồng cá chết được treo dày đặc gần đó.

Chính giữa phòng là một người mặc tạp dề, y đứng quay lưng lại với nhóm Lâm Thu Thạch, đang cầm cúi chặt cái gì đó. Cố Long Minh quan sát một lúc, suýt nữa thì nôn ra, nói: “Đừng bảo hắn đang làm đồ ăn sáng cho chúng ta...”

Nguyễn Nam Chúc rất tinh: “Nhiều khả năng là như vậy.”

Cố Long Minh: “Oe!!” Sáng nay hắn đã ném một miếng cá.

Lâm Thu Thạch vỗ vỗ vai Cố Long Minh tỏ vẻ an ủi.

Có điều, người ở trong căn bếp này chính là NPC thứ hai họ trông thấy trên tàu.

Ba người đứng ở cửa bếp nhìn một lát, thấy người này chẳng làm gì khác ngoài việc chặt cá, vì thế cả ba định đến chỗ khác xem thử.

Họ mau chóng phát hiện ra một gian phòng tương đối đặc biệt, cửa phòng có khóa, cửa sổ kéo rèm, bên trong rất yên tĩnh, nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi cá tanh nồng nặc. Ban đầu, Lâm Thu Thạch tưởng rằng đó là mùi họ bị dính phải khi đứng ở gian bếp,

nhưng sau khi người kỹ mới phát hiện đó là mùi bốc ra từ trong phòng.

“Có cần vào trong xem không?” Cố Long Minh đứng bên cửa cố gắng nhìn vào trong, nhưng chẳng thấy gì cả.

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ một lát, nói: “Thử xem sao.” Sau đó, hắn rút kẹp tóc ra, bắt đầu mở khóa.

Cố Long Minh trợn mắt nhìn những động tác thuần thục của hắn, rồi lại nhìn Lâm Thu Thạch: “Đây... Đây là kỹ năng cơ bản trong tổ chức của anh hả?”

Lâm Thu Thạch cười pha trò: “Đúng thế, muốn gia nhập tổ chức thì phải học phá khóa trước.”

Cậu nói đến đây thì nghe thấy một tiếng “cạch”, Nguyễn Nam Chúc đã mở khóa xong. Điều cực kỳ lạ lùng là khi Nguyễn Nam Chúc thử đẩy cửa, cánh cửa không hề nhúc nhích, mặc dù khóa đã bị giải quyết rồi. Điều này có nghĩa bên trong vẫn còn một ổ khóa nữa, dây khóa cố định vị trí của cánh cửa, khiến họ chỉ có thể mở ra một kẽ hở, chứ không thể hoàn toàn đẩy ra.

“Gỡm đã.” Lâm Thu Thạch đột nhiên cất giọng, ngăn Nguyễn Nam Chúc tiếp tục mở cửa: “Dừng lại đi, bên trong cửa có tiếng động gì đó.”

Nguyễn Nam Chúc khựng lại. Ngay giây phút hắn dừng động tác, từ khe cửa bỗng thò ra một bàn tay đầy vảy, trên tay là những cái móng tay sắc nhọn, và một đôi mắt màu vàng. Từ phía bên kia khe cửa, đôi mắt ấy nhìn ra bên ngoài đầy vẻ thăm dò và đe dọa.

Chương 121

Mê cung

Thứ đó chỉ xuất hiện chưa đầy một tích tắc rồi mau chóng biến mất trước mắt cả ba người, phía trong cửa chỉ còn lại bóng tối tịch mịch.

Cố Long Minh nuốt nước bọt, nói: “Cái... Cái gì thế nhỉ?” Thứ này chắc chắn không phải là người, chẳng có ai lại mang cặp mắt màu vàng cả.

“Không biết.” Lâm Thu Thạch nói: “Tôi chưa nhìn kỹ lắm.” Cậu quay sang Nguyễn Nam Chúc, thấy hắn đang cau mày.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đó là một sinh vật hình người, toàn thân mọc đầy vảy cá.” Hắn tiếp: “Đôi mắt màu vàng...”

“Không lẽ là người cá?” Cố Long Minh cảm thấy nếu đúng là như vậy thì hắn còn miễn cưỡng cảm thấy dễ chịu hơn chút.

“Có khả năng là người cá.” Nguyễn Nam Chúc cười tí mắt nhìn hai người còn lại: “Nhưng là loại người cá có cái đầu hình cá.”

Cố Long Minh tưởng tượng theo lời Nguyễn Nam Chúc mà rung mình.

Cánh cửa trước mặt họ dù đã mở ra một khe nhỏ, nhưng không ai còn muốn tiếp tục do thám nữa, họ quyết định bỏ đi. Trước khi đi, Nguyễn Nam Chúc tiện tay đóng cửa lại như cũ, hắn nói: “Khi chưa biết gì, tạm thời đừng nên đụng vào thứ ở trong đó.”

Tiếp theo, ba người tranh thủ thời gian đi thăm dò các khu vực khác ở trên tàu. Họ nhận ra chiếc tàu này rất lớn, ít nhất có thể chứa vài trăm người, thậm chí bên dưới lớp ván sàn còn cất giấu nòng pháo, tuy vậy họ không hề tìm thấy đạn dược.

Trong lúc nhóm Lâm Thu Thạch đi khắp nơi thu thập thông tin, trên boong tàu đột nhiên rung lắc một trận, hình như có người đã gặp chuyện.

Khi Lâm Thu Thạch đến nơi, cậu thấy cô gái khóc lóc thảm thiết vào ngày hôm qua đang ngồi trên chiếc xuồng cứu sinh duy nhất của con tàu, bên cạnh cô còn có một người đàn ông, cả hai cầm theo mái chèo, xung quanh để khá nhiều nước ngọt và đồ ăn. Rõ ràng, họ định trốn thoát khỏi con tàu, tự mình chèo khỏi đây.

“Mau trở lại đi, hai người sẽ chết đấy!!” Đám người phát hiện ra hành động của họ đang xông vào xô xát, một người dày dạn kinh nghiệm có lòng cảnh báo hai kẻ liều mạng. Người này huơ tay với hai người mới, hét lên: “Những chỗ khác không đi được đâu, sẽ chết thật đấy, hai người mau quay lại đi...”

“Các người đừng có lừa tôi!” Cô gái thét lên the thé, cô lia ánh mắt bực dọc về đám người đứng trên tàu: “Còn lâu tôi mới đi với các người, chắc chắn các người sẽ dẫn tôi đến một nơi đáng sợ nào đó! Tôi sẽ tự rời khỏi đây!”

Nói đoạn, cô cứ tưởng người kia sẽ tiếp tục khuyên mình, nhưng chợt phát hiện bầu không khí trở nên im lặng một cách kỳ quái. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm mặt nước bên dưới chiếc xuồng cứu sinh, trong ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi khó tả.

“Sao thế? Các người nhìn cái gì vậy?” Cô gái dường như đã phát giác ra điều gì, cổ nuốt nước bọt, biểu cảm cứng đờ, chậm

chậm xoay đầu nhìn mặt biển ở quanh đó.

Mặt biển rất yên bình, nhưng màu sắc nước biển có gì đó không ổn, khu vực xung quanh xuồng cứu sinh là một mảng đen thẫm, dường như có một thứ gì đó... đang ẩn nấp dưới đó.

“Á...” Cô gái rùng mình, nhìn sang người đàn ông đi cùng: “Chúng ta mau đi thôi.”

Bàn tay cầm mái chèo của người kia cũng đang run rẩy, anh ta hoảng hốt gạt đầu, hai người cùng nhau chèo, định rời khỏi vùng biển mêh mông rộng lớn này.

Khi mái chèo tiếp xúc với nước biển, mặt nước bên dưới xuồng bắt đầu nhấp nhô nổi lên những con sóng nhỏ. Trong khoảnh khắc ấy, cô gái nghe thấy âm thanh của một thứ gì đó đang bơi lại với tốc độ cực nhanh. Cô chưa kịp phản ứng, một chiếc đuôi cá cực lớn đã dựng lên khỏi mặt nước, vồ mạnh xuống chiếc xuồng cứu sinh.

Chiếc xuồng nhỏ bị cá quấy đuôi đập tan tành, hai người ở trên xuồng nhanh chóng chìm vào biển nước. Lúc này, cô gái đã nhìn thấy được một phần hình thù của con cá khổng lồ kia.

Đó là một con cá lớn có hình thể lớn đến kỳ dị, những chiếc răng nhọn đâm ra tua tủa, sắc bén như lưỡi dao, chiếc miệng cực lớn đang mở ra, đủ để nuốt trọn toàn bộ chiếc xuồng. Cơ thể nó có màu xanh lục đậm, kích thước của con cá lớn đến mức không thể thu hết vào tầm mắt. Cô biết rằng, bản thân mình còn chẳng đủ cho nó nhét kẽ răng.

Tận mắt chứng kiến chiếc xuồng cứu sinh bị đập nát khiến mọi người gần như nín thở.

Lâm Thu Thạch phản xạ nhanh nhất, ngay khoảnh khắc chiếc xuồng bị lật úp, cậu kịp vơ lấy chiếc phao cứu sinh gần đó, ném đến

chỗ cô gái và người bạn của cô.

Cô gái đang vùng vẫy trong làn nước cố gắng dùng tất cả sức lực cuối cùng để nắm lấy phao cứu sinh, Lâm Thu Thạch nhanh như cắt giữ một đầu dây thừng, kéo phao vào gần mạn tàu, miệng hét: “Nắm chặt vào...”

Nơi họ đứng khá cao nên có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể con cá đó. Căn cứ theo hình dạng bóng đen dưới mặt nước, con cá phải có kích cỡ tương đương với chiếc tàu của họ, nhưng dường như nó không có ý định tấn công con người, mà chỉ đưa ra lời cảnh cáo với những kẻ muốn tẩu thoát.

Những người khác bấy giờ mới tỉnh ra, vội ném phao cứu sinh cho người còn lại, rồi thả thang dây để hai người leo lên khỏi mặt nước.

Khi leo thang dây, cô gái kia cứ run lên bần bật, nhưng cũng may đã leo được tới nơi. Vừa đặt chân lên boong tàu, cô liền ngã vật ra đất, không nói được một lời nào.

“Đã nói với cô là không thể đi rồi mà.” Lâm Thu Thạch nhớ người luôn miệng cảnh báo hai người mới ban nãy tên là Tống Vĩnh Ninh, một tay lão luyện khá tốt tính. Anh ta tiếp tục nói với cô gái: “Mau thay quần áo rồi đi nghỉ ngơi đi.”

“Thứ đó... Thứ đó rốt cuộc là gì vậy?” Cô gái run rẩy nhớ đến con cá cực lớn kia, lẩm bẩm hụt hơi: “Nó luôn núp gần chiếc tàu này sao? Liệu nó có tấn công tàu không?”

Chẳng ai biết đáp án, cho nên họ chỉ im lặng nhìn cô gái.

Sự im lặng khiến cô gái càng cảm thấy bất an, nhưng cũng không còn cách nào khác, cô đành quệt nước mắt, cùng người bạn của mình rời đi. Cũng may tai nạn lần này chỉ nguy hiểm chứ không

mắt mạng, có lẽ đó là bài học mà cửa dành cho người mới chưa hiểu quy tắc.

Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn mặt biển sẫm màu, không còn nhìn ra bóng dáng con cá kia nữa.

Thấy mọi thứ đã trở lại bình thường, đám đông tụ tập trên boong tàu dần dần giải tán.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Sự việc này dường như chỉ là một đoạn nhạc đệm không mấy quan trọng, chẳng mấy ảnh hưởng đến cục diện của cửa.

Giờ cơm trưa đến, các món ăn vẫn toàn là thứ cá chết có mùi vị buồn nôn. Nhóm Lâm Thu Thạch không ăn cá, chỉ lấy mì trộn với dầu ớt Má Nuôi để ăn.

Những người khác thấy họ mang cả Má Nuôi theo, đều lữ lượt bày tỏ sự ngưỡng mộ qua ánh mắt. Có một thanh niên chịu hết nổi, bèn mặt dày đến hỏi xin Nguyễn Nam Chúc một muỗng dầu ớt chưng, Nguyễn Nam Chúc liếc cậu ta một cái, thế mà cho thật.

“Cảm ơn, cảm ơn nhiều.” Cậu chàng kia cảm kích nói: “Tôi tên là Thẩm Giác Tân, nếu có việc gì cần tôi giúp, mọi người cứ nói nhé!” Sắc mặt cậu ta trông không tốt cho lắm, làn da vàng như sáp nến, tựa như người mắc bệnh nặng.

Lâm Thu Thạch nhớ người này, cậu ta chính là thành viên say sóng nặng nhất, cả ngày hôm qua chỉ nằm trên giường, bây giờ có thể đứng dậy đi lại quả là một bước đột phá lớn.

Cố Long Minh vừa ăn vừa liếc ngang liếc dọc khắp phòng, như đang suy nghĩ gì đó, vẻ mặt hẩn hực kỳ nghiêm trọng.

Đợi đến khi bữa trưa kết thúc, hắn mới bày tỏ một chút suy nghĩ của mình.

Đúng lúc này, Lâm Thu Thạch muốn đi WC nên bảo Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh cứ nói chuyện trước, lát nữa mình sẽ quay lại tham gia.

Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh tìm một góc khuất trên hành lang, khẽ trò chuyện với nhau.

“Manh Manh.” Cố Long Minh nói: “Chị còn nhớ gợi ý nhắc đến công phẩm của Minotaur chứ?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhớ, sao vậy?”

Cố Long Minh nói: “Câu chuyện thần thoại cho biết tế phẩm cần bao gồm bảy nam bảy nữ, hiện giờ quân số của chúng ta cũng là mười bốn phải không?” Hắn dừng lại giây lát, giọng nói trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Ban nãy ở trong phòng ăn, tôi đã đếm thử, đúng bảy nam bảy nữ luôn!”

Nghe xong suy đoán của Cố Long Minh, Nguyễn Nam Chúc bỗng trở nên trầm ngâm trong giây lát, rồi nói: “Bảy nam bảy nữ... Tính cả tôi hả?”

Cố Long Minh chẳng hiểu ra sao: “Dĩ nhiên phải tính cả chị chứ.”

Nguyễn Nam Chúc tựa vào lan can, không nói tiếng nào. Cố Long Minh gãi đầu: “Sao chị không nói gì cả?”

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ một lát, nói: “Cậu lại đây, tôi cho cậu xem cái này hay lắm.” Nói rồi, hắn vẫy vẫy tay.

Đầu óc Cố Long Minh vẫn hoàn toàn mờ mịt, vừa tiến lại gần, hắn chợt thấy Nguyễn Nam Chúc vén váy lên.

“Má!” Mặt Cố Long Minh đỏ bừng cả mặt, hấn nói: “Chị làm gì vậy... Mà khoan.” Hấn phát hiện có gì đó không đúng đang cộm lên bất thường, đôi mắt hấn hơi dờ ra: “Đó là cái gì?”

Nguyễn Nam Chúc nở nụ cười tươi rói, ghé sát tai Cố Long Minh, chẳng buồn giả giọng nữa. Một chút giọng trầm ấm quyến rũ, rõ ràng là giọng đàn ông vang lên bên tai Cố Long Minh: “Tôi nói cậu nghe một bí mật, thật ra tôi không phải bạn gái của Dư Lâm Lâm, mà là người đàn ông của anh ấy.”

Cố Long Minh: “...” Biểu cảm của hấn lúc này thậm chí không thể dùng từ như sét đánh ngang tai để hình dung nữa, hấn thật sự quá khiếp sợ. Hấn nhìn Nguyễn Nam Chúc như thể nhìn ngày tàn của thế giới vậy.

“Cho nên không phải bảy nam bảy nữ đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên, không loại trừ khả năng có nữ cải trang thành nam.”

Cố Long Minh không trả lời, hấn còn chưa thể vượt qua cơn đã kích kia.

Nguyễn Nam Chúc vỗ vai hấn đầy vẻ cảm thông, nói: “Người anh em, cứ bình tĩnh, từ từ rồi sẽ quen thôi.”

Cố Long Minh im lặng một lát, rồi thốt ra một câu oán trách: “Thế mà anh ta còn khinh thường khi tôi đóng giả nữ sinh cấp ba, hứ, quỷ không hà.”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Hấn nhìn hình thể của Cố Long Minh, thử tưởng tượng bộ dạng người này khi đóng giả con gái. Có lẽ Trần Phi và Cố Long Minh sẽ hợp nhau về nhiều điểm.

Lâm Thu Thạch không biết những việc vừa xảy đến, từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, trông thấy dáng vẻ thất thần của Cố Long Minh, cậu không khỏi lấy làm lạ: “Sao vậy? Lại xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em vừa nói cho cậu ta biết một vài sự thật.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nếu không có gì thì tại sao mặt Cố Long Minh lại có vẻ ai oán dữ vậy.

“Phải rồi, ban nãy cậu định nói gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Không có gì.” Cố Long Minh nói: “Bây giờ không có gì nữa rồi.”

Lâm Thu Thạch thật sự thấy lạ. Đáng lẽ cậu định hỏi cho rõ, nhưng từ phòng ăn ở tầng hai đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hoàng. Ba người đưa mắt nhìn nhau, vội vàng đi tới nơi xảy ra sự việc. Đến nơi, họ thấy một người đang đi đi lại lại trong phòng như vừa mất sổ gạo.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Biến mất rồi, biến mất rồi, biến mất rồi...” Trong ánh mắt người kia ngập tràn nỗi sợ hãi, anh ta không ngừng lặp lại một câu duy nhất: “Biến mất rồi, rõ ràng đang ở ngay bên cạnh, đang ở ngay bên cạnh...”

“Anh bình tĩnh lại đi.” Lâm Thu Thạch khuyên nhủ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh kể lại cho rõ, biết đâu bọn tôi có thể giúp được!”

Người kia liếc Lâm Thu Thạch một cái, run giọng nói: “Căn phòng biến mất rồi, căn phòng của bọn tôi biến mất rồi...”

Nguyễn Nam Chúc: “Nghĩa là sao?” Dường như hắn đã hiểu ra điều gì đó, bèn nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem thử!”

Nguyễn Nam Chúc vội vã xoay lưng đi khỏi phòng ăn. Khi đến các căn phòng quanh đó, rốt cuộc họ đã hiểu hàm ý trong câu nói của người kia: Ngoại trừ phòng ăn, vị trí của tất cả các căn phòng

đều đã thay đổi, căn phòng vốn dĩ ở khoang dưới thì lại xuất hiện gần bên phòng ăn, còn căn phòng ở cạnh phòng ăn, lúc này đã biến mất không một dấu tích, có lẽ nó đã bị di chuyển tới vị trí khác.

Khi nhìn thấy những thay đổi này, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu óc Lâm Thu Thạch là hai chữ “mê cung”.

“Hóa ra là như vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Quả là bất ngờ.”

“Nhưng tại sao vị trí phòng ăn lại không thay đổi?” Cố Long Minh thấy lạ vì điều này.

“Mê cung cần phải có một điểm khởi đầu.” Nguyễn Nam Chúc sắp xếp lại suy luận của mình: “Phòng ăn có lẽ là điểm bắt đầu của mê cung.”

“Vậy điểm cuối nằm ở đâu?” Cố Long Minh hỏi.

“Điểm cuối mê cung dĩ nhiên là nơi Minotaur đang có mặt.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Dĩ nhiên, hiện giờ chúng ta vẫn chưa thể biết, trong cửa này Minotaur ám chỉ điều gì.”

Những người khác bắt đầu lũ lượt kéo về phòng ăn, kẻ nhậy cảm chưa cần bước vào bên trong đã phát hiện ra khung cảnh có sự thay đổi.

“Phòng của tôi đi đâu mất rồi? Ba lô của tôi vẫn để trong phòng chưa mang ra!” Một người sau khi phát hiện ra sự tình đã hoảng lên, định chạy ngay đi tìm đồ: “Tôi phải tìm lại cái túi của tôi!!” Người này vội vã xoay lưng, chạy đến vị trí trước đây vốn là phòng ngủ của mình.

Nhưng anh ta có tìm được thứ mình muốn hay không, lại là chuyện khác.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, các căn phòng lại lần nữa có sự thay đổi. Trước tiên, bắt đầu có sương bốc lên trên cửa phòng, sau đó đến lượt số hiệu trên cửa phòng thay đổi. Rõ ràng, các căn phòng bị tráo đổi trong thời gian quá ngắn, Lâm Thu Thạch thử canh thời gian, thấy cứ khoảng năm phút, chúng lại đổi chỗ cho nhau.

Cũng may họ đều quen mang đồ đạc theo bên mình, nếu không chắc đã cuống cuống lên y như người ban nãy.

Những người đang ở trong các căn phòng bị dịch chuyển hình như không gặp vấn đề gì lớn. Bởi vì sau lần dịch chuyển này, có một người bước ra từ căn phòng phía trước mặt, gương mặt người này hoàn toàn ngỡ ngác, hỏi: “Tôi đang ở lâu một mà?” Anh ta liếc trái quay phải, nhận ra mình đang đứng gần phòng ăn: “Sao bây giờ lại ở đây thế này?”

Không ai trả lời anh ta, tất cả sự chú ý của họ đều tập trung vào các căn phòng đang không ngừng thay đổi. Sự im lặng chết chóc lan nhanh trong đám đông như một bệnh dịch.

Nhìn cảnh tượng mê cung biến hóa, Lâm Thu Thạch lại nghĩ đến nội dung viết trong giấy gợi ý, cậu cố suy luận ý nghĩa của hình tượng Minotaur.

Do sự biến đổi xảy đến đột ngột, tất cả mọi người đều rơi vào nỗi hoảng sợ ngắn hạn. Nhưng rất nhanh, đã có những người điều chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục công việc điều tra.

Vào lúc này, sự khác biệt giữa các trạng thái tinh thần thể hiện rất rõ, những kẻ có thể sớm bình tĩnh lại sẽ có nhiều cơ may sống sót hơn.

Nhóm Lâm Thu Thạch thử đi tìm căn phòng trước đây của mình, nhưng họ nhận ra không có cách nào tìm được. Cứ năm phút, các căn phòng lại di chuyển, mỗi lần di chuyển, tất cả các phòng đều rời vị trí ban đầu, muốn đi rà soát tất cả các phòng trong thời gian ngắn như vậy là điều không thể.

Cho nên đa phần mọi người đều bỏ cuộc bởi sức cùng lực kiệt.

Lâm Thu Thạch chạy một hồi cũng thấm mệt, bèn đứng trên boong tàu nhìn mặt biển, nghỉ ngơi một lát.

Trời mỗi lúc một tối, mặt biển cuộn lên từng đợt sóng bạc dưới cơn gió vi vu, những tầng mây đen nặng nề trên tầng không cũng trĩu xuống.

Cố Long Minh đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch, nói: “Tối nay chúng ta ngủ ở đâu đây?” Vậy là chìa khóa phòng NPC đưa hôm qua coi như bỏ đi, chẳng bỏ công Cố Long Minh còn mặt dày xin xỏ đổi phòng nữa chứ.

“Tìm đại một phòng mà ngủ.” Lâm Thu Thạch nói: “Có giường là được rồi.”

Lúc Lâm Thu Thạch đang nói chuyện, cậu nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, quay ra nhìn thì thấy đó là người mới vừa định tẩu thoát bằng xuồng cứu sinh hồi sáng nay. Cô đứng cách chỗ Lâm Thu Thạch khá xa, ánh mắt có chút ngập ngừng: “Anh... Dư Lâm Lâm...”

Lâm Thu Thạch nói: “Xin hỏi có việc gì vậy?”

Cô gái liếc nhanh Nguyễn Nam Chúc một cái rồi thu lại ánh mắt, đoạn cất lời một cách gượng gạo: “Tôi có vài chuyện muốn nói riêng với anh được không?”

Lâm Thu Thạch nhìn sang Nguyễn Nam Chúc: “Manh Manh?”
Cậu tôn trọng ý kiến của Nguyễn Nam Chúc.

“Đi đi.” Nguyễn Nam Chúc dừng dưng nói, trông không có vẻ gì căng thẳng. Hấn hờ hững khoát tay: “Đi sớm về sớm.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, đi theo cô gái.

Cố Long Minh đứng bên cạnh nheo mắt cười nói: “Chị không lo à?”

“Lo gì?” Nguyễn Nam Chúc hỏi vặn lại.

Cố Long Minh nói: “Lo người ta dụ dỗ Dư Lâm Lâm ấy.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cậu thấy tôi đẹp hơn hay cô ta đẹp hơn?”

Cố Long Minh thành thật đáp: “Chị.” Mặc dù chỉ là đàn ông giả gái.

Nguyễn Nam Chúc: “Cậu thấy tôi giỏi hơn hay cô ta giỏi hơn?”

Cố Long Minh: “Chị...”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai: “Dư Lâm Lâm đâu có mù, tôi có gì phải sợ chứ?” Hấn chẳng phải là thiếu nữ đang tuổi xuân xanh luôn tìm kiếm cảm giác an toàn, đều là người trưởng thành cả rồi, việc gì phải ghen tuông một cách ấu trĩ.

Cố Long Minh giơ ngón tay cái tỏ vẻ khâm phục.

Về phía Lâm Thu Thạch, cậu đi theo cô gái kia đến một phía khác của boong tàu, cô gái vừa đi vừa chốc chốc ngoảnh lại nhìn phía sau, trông có vẻ thấp thỏm.

Lâm Thu Thạch cũng không vội hỏi, đợi khi họ đi đủ xa khỏi Nguyễn Nam Chúc, cô gái mới lên tiếng: “Chuyện là... Ngại quá... tôi muốn hỏi anh và cô gái đó có phải một cặp không?”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu thừa nhận: “Cô ấy là người yêu tôi. Còn cô tên là gì?”

“Anh có thể gọi tôi là Tiểu Mạt.” Tiểu Mạt nói: “Đây là lần đầu tiên tôi biết đến cửa, hóa ra chúng ta có thể dẫn theo người khác cùng đi nhỉ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Được chứ. Không biết cô muốn nói gì với tôi?”

Tiểu Mạt khẽ nuốt nước bọt, ngập ngừng nói: “Tôi... Tôi thấy, bạn gái anh và cái anh đang đứng cạnh...”

Lâm Thu Thạch ngẩn ra, cậu biết người Tiểu Mạt đang nhắc đến là Cố Long Minh: “Họ làm sao?”

“Họ có gian tình!” Tiểu Mạt sốt sắng nói: “Chiều nay, lúc tôi tình cờ đi ngang tầng trên, khi đó anh không có mặt, tôi chính mắt trông thấy bạn gái anh vén váy cho anh kia xem!”

Lâm Thu Thạch: “...” Nghe Tiểu Mạt nói vậy, Lâm Thu Thạch nhất thời chìm vào im lặng dằng dặc. Dưới váy của Nguyễn Nam Chúc có cái gì, cậu là người rõ nhất.

“Tôi không gạt anh đâu!” Sự im lặng của Lâm Thu Thạch dường như khiến Tiểu Mạt hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: “Vén váy xong, cô ta còn lại gần thì thầm gì đó vào tai anh kia mà!”

Lâm Thu Thạch: “..” Cậu có lý do để tin rằng sau khi vén váy cho Cố Long Minh xem, tên kịch sĩ tài ba Nguyễn Nam Chúc này sẽ phần khích hỏi thêm rằng có to không?

Chẳng trách chiều nay trông Cố Long Minh có vẻ khó ở, từ đầu chí cuối cứ định nói gì lại thôi như thế, xem ra đã chịu đả kích tinh thần không nhẹ.

Tiểu Mạt nói: “Dư Lâm Lâm à, anh cũng đừng buồn... Anh là một người tốt.” Cô thở dài: “Nếu không có anh ném phao cứu sinh cho, chắc tôi đã chết rồi.” Xem ra, cô gái cố tình đến báo cho Lâm Thu Thạch việc này cũng là vì muốn báo ơn cứu mạng.

Lâm Thu Thạch định nói gì đó, nhưng không biết nên nói thế nào cho phải, cuối cùng đành bảo: “Tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

Tiểu Mạt nói: “Anh... Định sẽ làm gì?”

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát, rồi đáp: “Còn làm gì nữa, đành phải tha thứ cho cô ấy thôi.”

Tiểu Mạt: “...” Khoảnh khắc mà Lâm Thu Thạch nói câu đó, cô loáng thoáng như thấy trên đầu cậu nhú ra một cặp sừng.

“Bởi vì tôi yêu cô ấy.” Yêu, nên mới nhẫn nhịn tên kịch sĩ thành tinh đó. Lâm Thu Thạch cảm ơn Tiểu Mạt rồi xoay người, khẽ khoát tay, bỏ lại đám mây sặc sỡ mà ra đi^[6].

Gương mặt Tiểu Mạt méo xệch, hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được. Nhìn cách phản ứng của Dư Lâm Lâm, rõ ràng chuyện này không phải lần đầu xảy ra, nói cách khác, Dư Lâm Lâm mọc sừng đã quen... Sau khi suy đoán như vậy, tâm trạng Tiểu Mạt trở nên cực kỳ phức tạp, cuối cùng khi rời khỏi boong tàu, gương mặt cô méo xẹo đến độ chẳng còn hàng lông mày nữa.

“Cô ta nói gì với anh vậy?” Lâm Thu Thạch vừa về, Nguyễn Nam Chúc đã hỏi ngay.

Lâm Thu Thạch liếc hần một cái: “Nói em đấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “Em?”

Lâm Thu Thạch: “Chiều nay, em đã cùng Cố Long Minh làm gì?”

Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh đưa mắt nhìn nhau. Cố Long Minh chịu hết nổi, bèn nói: “Dư Lâm Lâm, sao anh không nói với tôi trước.”

Lâm Thu Thạch nói: “Nói với cậu cái gì cơ?”

Cố Long Minh: “Nói với tôi người yêu anh là đàn ông đó.”

Lâm Thu Thạch: “Giới tính quan trọng vậy à?”

Cố Long Minh đơ ra: “Thì đúng là không quan trọng...”

Lâm Thu Thạch: “Nếu vậy, nói hay không thì có gì khác nhau? Hôm nay muộn rồi, đi, về đi ngủ thôi.” Lâm Thu Thạch dứt lời, Nguyễn Nam Chúc bèn khoác tay Lâm Thu Thạch, tựa vào vai cậu, cười đầy ẩn ý với Cố Long Minh.

Cố Long Minh: “...” Chúc Mạnh à, xin chị đừng cười nữa, chị cười trông giống thứ yêu phi hại nước hại dân lắm luôn, còn Lâm Thu Thạch chính là vị hoàng đế vì sủng phi mà trở nên hèn kém.

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc một cái, hai bên trao đổi ánh mắt: Vui lắm hả?

Nguyễn Nam Chúc: Vui lắm luôn.

Lâm Thu Thạch: Vậy cứ chơi tiếp đi.

Nguyễn Nam Chúc: Yêu anh lắm, cục cưng của em.

Kịch sĩ tài ba Nguyễn Nam Chúc nay đã có thêm một khán giả, rõ ràng đã chìm đắm vào nghiệp diễn đến nỗi không thể dứt ra được.

Chương 122

Minotaur

Tờì càng lúc càng tối, bởi các phòng ở đã bị đổi chỗ loạn xạ nên nhóm Lâm Thu Thạch đành chọn đại một căn phòng ở tầng hai để nghỉ qua đêm.

Cũng may sau khi bị dịch chuyển, khóa cửa cũng trở thành khóa trong, họ không lo việc có chìa khóa hay không.

Căn phòng họ chọn cũng là phòng ba giường, bên trong còn có một số túi đồ, rõ ràng là do người nào đó để lại từ hôm qua, Lâm Thu Thạch nói ngày mai sẽ mang các túi về cho chủ của nó, không nên để trong phòng nữa, tránh lại thất lạc.

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, coi như đồng tình với Lâm Thu Thạch.

Sau khi họ trở về phòng chưa bao lâu, bên ngoài lại có mưa.

Những cơn gió biển rào rạt khiến uy lực của cơn mưa lớn hơn, con tàu lênh đênh giữa mặt biển rộng lớn trông thật đơn chiếc, mong manh, như thể chỉ một giây nữa nó sẽ bị nuốt chửng bởi mặt nước đen ngòm.

Tàu bập bênh chao đảo không ngừng, đến những chiếc giường cũng trở nên nghiêng ngả như vũng đũa, cảm giác chẳng mấy dễ chịu. Ngay đến Lâm Thu Thạch không bị say sóng mà vẫn phải lăn khỏi giường để làm dịu bớt cảm giác khó chịu. Nếu đổi lại là một

người mắc chứng say sóng, e rằng đã nôn sạch tất cả những gì có trong dạ dày ra ngoài.

“Lâm Lâm, anh không sao chứ?” Nguyễn Nam Chúc thấy sắc mặt Lâm Thu Thạch không được tốt, bèn lên tiếng hỏi han. Chiếc giường lắc lư có vẻ như chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, hắn vẫn nằm im trên giường, mặt không hề biến sắc.

Lâm Thu Thạch lắc đầu, tỏ ý bản thân không sao. Cậu nói: “Hơi chóng mặt nên ngồi dậy một lúc.”

Hình ảnh bên ngoài cửa sổ cũng đang biến chuyển không ngừng, có lúc Lâm Thu Thạch nhìn thấy cabin, có lúc lại nhìn thấy mạn tàu. Lúc này, cậu tình cờ thấy được boong tàu, nước mưa đang vã xối xả lên sàn gỗ.

Đèn thấp bên ngoài đều đã tắt, Lâm Thu Thạch chỉ có thể trông thấy những đường nét lờ mờ của boong tàu. Nhìn thêm một lúc, đợi cho mưa hơi ngớt, Lâm Thu Thạch dự định nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng khi chuẩn bị đặt lưng, cậu chợt để ý thấy trên boong tàu xuất hiện hai cái bóng mờ mờ.

Một trong hai cái bóng đang đứng, chiều cao khoảng hai mét; cái còn lại nằm ngã trên đất, bị cái bóng cao lớn kéo lê trên mặt sàn.

Trong số họ không có ai cao đến hai mét cả, rõ ràng, thứ đang xuất hiện trước mắt Lâm Thu Thạch không phải là con người, và cái nó đang kéo lê chính là...

Lâm Thu Thạch quay sang, ném cho Nguyễn Nam Chúc một ánh mắt.

Cả hai chẳng cần nói mà vẫn hiểu ý nhau, Nguyễn Nam Chúc lẳng lặng đi đến sau lưng Lâm Thu Thạch, cùng nhìn về phía Lâm Thu Thạch đang dõi theo.

Trông thấy cái bóng cao lớn đó, vẻ mặt hần đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Lâm Thu Thạch không dám nói gì, thứ đó đang cách họ rất gần, nếu phát ra tiếng động, rất có khả năng sẽ thu hút sự chú ý của nó. Đến khi đó, việc gì sẽ xảy ra vẫn còn là ẩn số.

Chiếc bóng cao lớn dừng lại giữa boong tàu, cúi xuống, vùi đầu vào chỗ bóng đen đang bị nó kéo đi. Một giây sau, Lâm Thu Thạch chợt nghe thấy một âm thanh cực kỳ khó chịu. Đó là tiếng gặm nhấm thịt sống, tiếng hàm răng sắc nhọn xé ngọt lớp da, dứt từng thớ thịt sống ra, sau đó nhai nuốt ngấu nghiến. Một mùi tanh tưởi tràn ngập trong không khí, mùi của máu.

Lâm Thu Thạch đã hiểu tất cả những chuyện vừa xảy ra. Cơn mưa bên ngoài ngớt dần, mưa trên biển đến nhanh, đi cũng nhanh. Mây đen tan đi, để lộ mảnh trăng bạc sáng trong. Dưới ánh trăng lành lạnh, rớt cuộc cậu đã nhìn rõ tất cả cảnh tượng đang diễn ra.

Trước mắt Lâm Thu Thạch lúc này là một con quái vật cao lớn, đầu giống như đầu cá chết lâu ngày, mang trên cổ nó đang động đậy, mình mẩy ánh lên màu xanh đen phát tởm. Thứ bắt mắt nhất của con quái vật chính là hai con mắt trắng dã cực lớn, bên trên không hề có mí mắt, hai tròng mắt cứ thế lồi trên hốc mắt, lúc này nó đang chăm chú nhìn con mồi bên dưới.

Trước mặt nó là một xác người đã bị ăn mất một nửa, khuôn mặt không còn nữa nên không thể trông rõ là ai, chỉ có thể dựa vào quần áo để đoán đó là một người đàn ông.

Sau khi chứng kiến tất cả mọi chuyện trước mắt, Lâm Thu Thạch gần như nín thở. Cậu nghĩ đến Minotaur, con quái vật ở trong

mê cung. Khi ăn thịt người, liệu trông nó có giống con quái vật ở trước mắt họ hay không?

Quái vật thong thả ăn gần hết phần thịt trên cơ thể người đó. Gương mặt nó dính đầy máu tươi, miệng phát ra những tiếng rít kỳ cục, giống như âm thanh đang ồ ồ thoát thẳng khỏi cổ họng. Mặc dù không hiểu nó đang nói gì, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn nghe ra cảm xúc hưng phấn trong đó.

Quái vật có vẻ rất hài lòng, bởi vì con mồi lần này rất ngon miệng, khiến vị giác của nó thỏa mãn hoàn toàn.

Sau khi ăn no, con quái vật xoay lưng tiến vào căn phòng gần nó nhất, tiếp đó cảnh vật biến đổi, căn phòng và boong tàu đều biến mất trước mắt Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cuối cùng đã dám nói chuyện, cậu nói: “Cái gì thế này...”

Nguyễn Nam Chúc nhú mày: “Người cá?”

Lâm Thu Thạch: “...” Từ một mức độ nào đó, có thể gọi đó là một loại người cá.

“Chắc đây chính là Minotaur.” Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta có thể đánh lại thứ đó không nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc dùng ngón tay gõ lên cằm: “Nếu có súng thì em sẽ thử.”

Nhưng không thể mang theo súng vào cửa, trong cửa cũng không khuyến khích các hành vi lỗ mãng, nhất định sẽ có cách để giết con quái vật này mà không cần đối đầu trực diện với nó.

Lâm Thu Thạch nghĩ đến sợi dây được nhắc đến trong câu chuyện thần thoại về Minotaur.

Nguyễn Nam Chúc cũng đã nghĩ tới điều đó, hai người đang nghiền ngẫm thì Cố Long Minh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nói: “Sao hai người vẫn chưa ngủ? Tôi đã được một giấc rồi đấy...”

Nguyễn Nam Chúc nhìn sang Lâm Thu Thạch: “Mọi lần cậu ta vẫn ngủ say như chết vậy à?”

Lâm Thu Thạch: “Cậu ta nói chỉ khi ở cạnh anh mới ngủ say như thế.”

“Hừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vậy từ giờ hai người không nên vào cửa cùng nhau nữa.”

Cố Long Minh mặt vẫn ngỡ ngác, rõ ràng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Bây giờ cứ ngủ đi đã.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngày mai đi thu thập thông tin tiếp, chúng ta còn hiểu quá ít về con tàu này.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, đồng ý với đề nghị của Nguyễn Nam Chúc.

Hai người trở lại giường, lần này không còn tiếng mưa tiếng sóng quấy nhiễu nên chẳng mấy chốc họ đã chìm vào trong mộng.

Sáng hôm sau, họ dậy từ rất sớm, đi lên boong tàu.

Bấy giờ, trên boong tàu đã có khá nhiều người tụ tập. Sau khi phát hiện ra thi thể bị ăn chỉ còn trơ bộ xương, đám đông bắt đầu xì xào bàn tán.

“Sao lại như vậy, sao lại như vậy...” Trong đám đông có tiếng khóc của một phụ nữ, chị ta nói: “Quái vật, trên tàu này có quái vật!!”

“Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tống Vĩnh Ninh hỏi.

“Đêm qua, bọn tôi ở trong phòng nghe được một vài tiếng động.” Người phụ nữ kia chờ đợi nói: “Thế rồi anh ấy ra ngoài kiểm

tra, rồi không quay lại nữa.”

“Đêm qua hình như tôi cũng trông thấy con quái vật.” Người đang nói là một cô gái, hình như tuổi không lớn lắm, cô gái khẽ nói tiếp: “Nó có cái đầu cá, nó kéo người này lên boong, rồi ăn... ăn thịt.”

“Tại sao cô không cứu anh ấy!!” Nghe cô gái nói vậy, người phụ nữ như thể tìm thấy nơi thích hợp để trút giận, chị ta phẫn nộ gầm lên, thậm chí định lao vào cô gái trẻ: “Cô đứng trơ mắt nhìn anh ấy bị giết thế sao!”

Cô gái kia giật nảy mình, bật khóc tức tưởi, nói: “Tôi cũng sợ chứ bộ.”

“Đủ rồi.” Một người đứng gần đó giơ tay cản người phụ nữ lại, bực mình nói: “Cô trách người ta làm gì, nếu có thật sự lo lắng, sao không tự ra ngoài tìm anh ta? Boong tàu có bị chuyển vị trí đâu.”

Người phụ nữ kia âm ỨC nhìn kẻ vừa nói, vẫn định đáp trả gì đó, người kia lại lạnh lùng chốt hạ một câu: “Bản thân vô dụng, đừng nên trách ai cả.”

Người phụ nữ gào lên khóc thảm thiết.

Lâm Thu Thạch này giờ không hề lên tiếng, chỉ im lặng quan sát thi thể dưới đất.

Có thể thấy, con quái vật kia rất thích thú với con mồi của mình, không những ăn sạch nội tạng non mềm, còn gặm nhấm quá nửa phần da thịt, chỉ để lại những phần khó nhai nhất là đầu và phần xương tứ chi nhẵn bóng không còn dính tí thịt nào.

“Phải làm gì với thi thể này bây giờ?” Thời tiết ở bối cảnh này rất nóng nực, chỉ mới qua một đêm mà thi thể trên boong đã bắt đầu

thối rửa, thậm chí còn có ruồi muỗi vo ve ở xung quanh, nhìn vô cùng khó chịu.

“Ném xuống biển đi.” Ai đó cất giọng uể oải: “Đâu thể để ở đây mãi.”

Người phụ nữ luôn miệng gào khóc kia chẳng có ý kiến gì về việc này, chỉ khẽ sụt sịt mấy cái, không dám nhìn thi thể ghê sợ ấy thêm lần nữa.

Vậy là mấy người đàn ông tìm một mảnh vải rách đến, bọc thi thể lại ném xuống biển.

Cái xác vừa rơi xuống, mặt biển liền dậy sóng. Lâm Thu Thạch thử nhìn kỹ, mới phát hiện dưới biển có những con cá nhỏ đang nhe răng nhọn hoắt chờ đợi. Cũng may lần trước khi Tiểu Mạt rơi xuống nước, lũ cá này không xuất hiện.

Dường như cửa tương đối bao dung đối với những người có ý định bỏ trốn trong lần đầu tiên vào cửa, ít nhất là cho họ cơ hội sửa chữa lỗi lầm.

Sau khi thi thể được dọn dẹp, trên boong tàu chỉ còn vết máu trông vô cùng chướng mắt.

Tống Vĩnh Ninh đến gần đó lấy cây chổi lau nhà, lau sạch vết máu trên boong tàu, vậy là dấu vết cuối cùng của người đã chết cũng biến mất.

Mọi người nán lại bàn luận về con quái vật.

“Đó là người cá.” Cô gái trẻ từng nhìn thấy quái vật nói: “Nó rất cao, ít nhất hai mét, thân hình rất tráng kiện... Nó kéo người đó lên boong để ăn thịt, gặm sạch xong thì đi vào một căn phòng bất kỳ.”

“Sau đó thì sao?” Tống Vĩnh Ninh hỏi.

“Sau đó căn phòng bị tráo đổi.” Cô gái trẻ đáp: “Tôi cũng không biết nó đã đi đâu.”

Hiện giờ, các căn phòng luôn không ngừng xáo trộn, muốn tìm ra con quái vật từ vô số căn phòng ở đây là việc không thể nào. Huống hồ dù có tìm ra, chưa chắc bọn họ đã hạ nổi nó.

Nguyễn Nam Chúc mãi suy nghĩ gì đó nên một mực im lặng.

Ánh mắt Lâm Thu Thạch hướng đến những con muỗi vẫn đang bay vòng vòng ở boong tàu, cậu lại gần, giơ tay bắt lấy một con. Sau khi nhìn con muỗi ở trong tay, cậu khẽ cau mày.

“Sao vậy?” Nguyễn Nam Chúc đã nhận ra biểu cảm khác thường của Lâm Thu Thạch.

“Em đã bao giờ thấy con muỗi nào thế này chưa?” Lâm Thu Thạch xòe tay ra, để lộ con muỗi mà mình vừa bắt.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy con muỗi trong tay Lâm Thu Thạch thì hơi sửng sờ.

Chỉ thấy con muỗi này mang một khuôn mặt người, mặc dù trông cực kỳ nanh ác, nhưng quả thực đó là một khuôn mặt người, có mắt mũi, còn có chiếc miệng hình ống kéo dài ra như một chiếc kim.

Con muỗi này chỉ lớn bằng hạt gạo, phải nhìn kỹ mới thấy rõ được hình dáng của nó.

Khi nhìn con muỗi, Nguyễn Nam Chúc chợt nhớ ra điều gì đó, bèn nói: “Anh có nhớ NPC mà chúng ta gặp lúc mới đến đây không?”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát, lập tức hiểu ra Nguyễn Nam Chúc định nói gì, cậu đáp: “Ý em muốn nói là mấy con côn trùng trên

người ông ta à?” Cơ thể của NPC đó quả thực phủ dày đặc côn trùng, nhưng lúc ấy họ đều không để ý. Bây giờ, sau khi trông rõ bộ dạng đáng sợ của mấy con muỗi, họ mới liên tưởng đến những thứ bâu trên người NPC kia.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hình như ông ta đang ở trong phòng ăn.”

Lâm Thu Thạch liếc đồng hồ, thấy sắp tới giờ cơm trưa, bèn nói: “Đi thôi, qua đó xem thử.”

Hiện tại, đồ ăn hằng ngày của họ đều do NPC bị muỗi bâu đầy người kia mang đến. Nói thật lòng, đây chẳng phải việc khiến người ta có thể vui vẻ, bởi vì lũ muỗi dày đặc khắp người ông ta dễ khiến mọi người nghĩ rằng biết đâu trong các đĩa thức ăn cũng có vài con muỗi rơi vào.

Nguyễn Nam Chúc đã nghĩ ra một cách, hẩn lấy từ trong ba lô của mình một chiếc túi chườm ấm, xé mở phần mặt sau có keo dính rồi đến chỗ NPC kia đi dạo một vòng. Chẳng mấy chốc, trên mặt túi chườm đã dính chi chít những xác muỗi đen sì.

Sau khi quan sát, họ biết chắc rằng lũ muỗi trên cơ thể NPC kia cùng một loại với những con muỗi họ thấy trên boong tàu: Đều là loại muỗi mang mặt người.

“Mắc ói quá.” Cố Long Minh tỏ vẻ kinh tởm cực độ: “Đừng nói trên tàu này toàn loại muỗi này nha? Đêm qua tôi có tiện tay đập chết vài con rồi ấy.”

“Nhiều khả năng là như vậy.” Lâm Thu Thạch nhìn mấy con muỗi, hơi có vẻ suy nghĩ: “Theo em... loại muỗi này liệu có liên quan gì tới mê cung không?”

“Ý anh là...” Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, nói ra một từ: “Sợi dây.”

Rõ ràng, mê cung mà họ đang rơi vào khác hẳn với mê cung của Minotaur. Các gian phòng liên tục biến đổi, cho nên dựa vào một sợi dây vật lý chắc chắn không thể tìm ra quái vật ẩn trong nơi sâu nhất của mê cung, liệu có phải sợi dây kia tồn tại theo một cách khác, ví dụ như là muối chẳng hạn...

Mắt Cố Long Minh sáng lên: “Rất có thể là vậy!”

Loại muối mặt người này dường như đặc biệt mẫn cảm với máu, sau khi quái vật ăn thịt người, trên người chắc chắn sẽ dính đầy máu, do vậy không chừng lũ muối sẽ giúp họ tìm ra được tung tích của quái vật.

“Để có muối thì...” Cố Long Minh chuyển hướng nhìn đến gã NPC mặt mày vô cảm kia, nhăn nhó nói: “Không lẽ chúng ta phải lấy trên người thằng cha đó.”

“Nhiều khả năng.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Cố Long Minh: “...” Nói thật lòng, chỉ nhìn gã NPC này thêm vài cái cũng đủ khiến Cố Long Minh ói mửa.

“Nếu muối là sợi dây, vậy thì cái gì là rượu?” Lâm Thu Thạch chống tay lên cằm, cậu lật đi lật lại mấy miếng cá ươn nhìn đã chẳng muốn ăn: “Anh có cảm giác điều này khá quan trọng.”

Trong thần thoại, Theseus đã dùng cuộn dây để đi vào mê cung, tìm thấy Minotaur, giết chết con quái vật lúc ấy đang uống rượu khai vị.

Hiển nhiên, rượu trong trường hợp này ám chỉ một thứ khác, có điều trước mắt họ vẫn chưa lần ra đầu mối.

Rượu khai vị? Trên con tàu này chẳng có lấy một giọt rượu nào, hôm qua Cố Long Minh từng oán thán, nói một con tàu như thế này mà không có rượu rõ ràng là việc cực kỳ bất thường.

Cả ba không ai đụng vào cá ươn, họ tiếp tục ăn lương khô mà mình mang theo. Số lương khô còn lại đủ chống đỡ ít nhất mười ngày, hoàn toàn đủ cho đến khi họ rời khỏi đây.

Trong cửa này, thời hạn mà NPC đưa cho họ cũng là mười ngày. Nói cách khác, nếu trong mười ngày, họ không tìm ra cách để thoát khỏi cửa, trên tàu sẽ phát sinh những biến đổi khôn lường.

“Mười ngày nữa tàu sẽ cập bờ thật ư?” Cố Long Minh hỏi.

“Không thể cập bờ được đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Rất có thể khi thời hạn trôi qua, quái vật sẽ nổi điên giết chết hàng loạt, sau đó cuộc du ngoạn trên tàu lại bắt đầu từ đầu.” Có nghĩa những kẻ sống sót sẽ trải nghiệm thêm mười ngày nữa, cứ như vậy mãi, cho đến khi trên tàu chỉ còn một người duy nhất sống sót, người đó sẽ rơi vào trạng thái vô địch dưới sự bảo vệ của cửa, muốn làm gì thì làm, việc tìm ra cửa và chìa khóa sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Nhưng.” Cố Long Minh cảm thấy việc này không ổn lắm: “Nhưng với một người bình thường, sẽ rất khó để liên tưởng các sự vật này với nhau, ví dụ con muỗi và sợi dây.” Hắn gảy gảy con muỗi mặt người bị Lâm Thu Thạch để trên bàn: “Người bình thường liệu có để ý tới những thứ này không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Bên trong cửa đâu có thiếu thời gian, chưa nghĩ ra ngay thì cứ từ từ mà nghĩ.” Giọng hắn rất bình thản: “Rời khỏi trước khi phát điên là được.”

Cố Long Minh: “...”

Lời của Nguyễn Nam Chúc khiến Lâm Thu Thạch nhớ đến một người mới của Hắc Diệu Thạch trước đây - Tần Bất Đãi. Dường như gã cũng vì ở trong cửa quá lâu, dẫn đến không thể khôi phục trạng thái bình thường sau khi rời khỏi cửa, cuối cùng đã phát điên.

Trong lúc họ nói chuyện, NPC kia đã bày biện xong các món ăn, sau đó quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch thấy thế bèn bám theo. Cậu nhìn NPC đi vào một căn phòng bất kỳ, rồi biến mất trước mắt họ.

Được cái NPC này cứ tới giờ cố định sẽ xuất hiện, họ không lo ông ta biến mất luôn, nhưng phải làm thế nào để bắt được đám muỗi bu trên người ông ta đây... Chuyện này quả thực khá phiền phức.

Dùng chai đựng? Dùng máu tươi? Nhưng kiếm đâu ra máu bây giờ? Ba người đang bàn bạc thì từ trong phòng ăn lại vọng ra tiếng tranh cãi. Kẻ cãi nhau là Thẩm Giác Tân - người tưởng như đã tắt thở vì say sóng, và người phụ nữ sáng nay vừa mất đi đồng đội, Giản Thiên Viên.

Do chính mắt nhìn thấy đồng đội của mình bị ăn còn một nửa thân xác nên tinh thần Giản Thiên Viên chịu ảnh hưởng rất lớn, chị ta tỏ ra vô cùng cáu gắt.

Nhưng sự nóng nảy không phải điều làm mọi người khó hiểu nhất, điều kỳ lạ nhất chính là khẩu vị kinh dị của chị ta.

Khi tất cả mọi người đều tỏ ra kinh tởm món cá ươn, Giản Thiên Viên lại có vẻ rất thích món này. Chị ta nhồi nhét thứ cá trắng bọt bốc mùi hôi thối vào miệng, gương mặt đầy vẻ thỏa mãn, có vẻ rất hạnh phúc.

Thẩm Giác Tân ngồi gần đó vẫn đang quay cuồng vì say sòng, thấy Giản Thiên Viên ăn cá ươn như chết đói, cậu ta thực sự chịu hết nổi, loạng choạng bỏ chạy ra ngoài, nôn sạch mọi thứ trong dạ dày lên sàn boong tàu.

Hành động của cậu ta hình như đã kích thích vào thần kinh vốn đang rất mỏng manh của Giản Thiên Viên, chị ta gào lên, thậm chí đập bàn đánh rầm đầy phẫn nộ: “Nôn cái gì mà nôn, có phải mày khinh tao không!!”

Thẩm Giác Tân chẳng hiểu tại sao tự nhiên bị chửi, vội giải thích mình nôn vì say sòng.

“Vậy sao ban nãy mày không nôn?” Giản Thiên Viên lạnh lùng nói: “Tại sao lại nôn khi tao đang ăn...”

Thẩm Giác Tân đáp: “Tôi không cố ý đâu, nãy giờ tôi nhịn mãi, tự nhiên không nhịn được nữa nên mới vậy.”

Giản Thiên Viên ném thẳng miếng cá trong tay vào người Thẩm Giác Tân, tiếng gào rú như bị kìm nén từ lâu vọt ra khỏi cổ họng. Thẩm Giác Tân bị ném cá thối cũng điên tiết, cả hai lao vào cãi nhau. Hai bên anh một câu tôi một câu liên miên không dứt, Thẩm Giác Tân mãi cãi quên cả say sòng, đến lúc sực nhớ ra, suýt nữa thì cậu ta ựa luôn một bãi ngay trước mặt Giản Thiên Viên.

Những người khác thấy tình hình không ổn, bèn vội tách hai người ra.

Giản Thiên Viên vẫn phừng phừng lửa giận, cào rách mấy đường trên tay những kẻ can ngăn. Không còn cách nào khác, mọi người đành tìm đồ nghề trói chị ta lại, rồi bảo Thẩm Giác Tân mau chóng rời khỏi phòng ăn.

“Thôi bỏ đi, anh cũng biết bạn cô ấy vừa chết. Chỉ là một cô gái, anh tính toán với người ta làm gì.” Mọi người cố gắng khuyên nhủ Thẩm Giác Tân, để cậu ta có thể bình tĩnh lại.

“Cái bà chị này cũng lạ.” Thẩm Giác Tân âm ỉc nói: “Có phải tôi muốn nôn đâu. Với lại thứ cá đó mà chị ta cũng ăn nổi sao...”

Chẳng ai nói lại câu gì, bởi vì lời của Thẩm Giác Tân quả thật có lý. Món cá ươn này rõ ràng không phải cho người ăn, thịt cá đã nát bét, vừa gắp là rã ra, lại không bỏ muối, dường như đã để ở ngoài trời rất lâu, thậm chí còn người thấy mùi ôi thiu thoang thoảng. Mấy ngày trước đó, chính Giản Thiên Viên đã chê món cá này, vậy mà hôm nay chị ta ăn ngon lành, ngay đến đầu cá cũng gặm sạch, làm cảm xúc của những người chứng kiến cảnh ấy trở nên phức tạp.

Lúc này, Giản Thiên Viên đã bị trói gô vào ghế, cảm xúc đã dần dần lắng dịu, chị ta nói: “Mọi người thả tôi ra đi, tôi sẽ không cãi nhau với cậu ta nữa đâu.”

“Thiên Viên, cô bình tĩnh lại đi. Bọn tôi biết cô đang rất buồn.” Có người tiếp tục khuyên nhủ: “Cô phải mạnh mẽ lên.”

Giản Thiên Viên không nói gì, chỉ gật đầu.

Mọi người bèn cởi trói, thả chị ta ra. Họ cứ nghĩ Giản Thiên Viên được thả sẽ bỏ đi, không ngờ chị ta lại ngồi xuống bàn, tiếp tục ăn món cá kinh tởm đó.

Nhìn thấy cảnh ấy, vẻ mặt tất cả mọi người liền trở nên khó coi.

Cố Long Minh thật sự chịu hết nổi, bèn khẽ hỏi một câu: “Ngon lắm hả?”

Giản Thiên Viên liếc hần một cái, lạnh lùng bảo: “Không ngon thì đã sao, chẳng lẽ cậu còn thứ khác có thể cho tôi ăn?”

Cố Long Minh: "..."

Dù trả lời như vậy, nhưng trông dáng vẻ của Giản Thiên Viên rất hờnghệ thậ. Dường như đối với chị ta, món cá thiu thối trong miệng chẳng khác nào mỹ vị nhân gian, chị ta liên tục nhét cá vào miệng, không ngừng lấy một giây.

Thấy vậy, mọi người chẳng ai bảo ai, đều rời khỏi phòng ăn đi ra bên ngoài. Rõ ràng họ cảm thấy ghê sợ, nếu tiếp tục nhìn cảnh đó, e rằng sẽ có người không nhịn được mà bắt đầu nôn ọe giống Thảm Giác Tân. Đến lúc đó, chỉ sợ Giản Thiên Viên lại có cơ làm àm ĩ một trận.

"Sao chị ta có thể ăn nổi cơ chứ." Cố Long Minh nói, sắc mặt đã chuyển sang tái xanh.

"Cậu cảm thấy Giản Thiên Viên có đang nói dối không?" Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng.

"Sao cơ?" Cố Long Minh ngẩn ra.

"Ý em là Giản Thiên Viên đã che giấu điều gì đó trong chuyện tối hôm qua?" Lâm Thu Thạch nói xong, liếc nhìn về phía phòng ăn.

Chương 123

Vật tế thứ hai

Rốt cuộc tối qua đã xảy ra những chuyện gì, ngoại trừ Giản Thiên Viên và người đồng đội xấu số đã chết của chị ta, không còn người nào hay biết.

Lâm Thu Thạch nhớ lúc sáng hôm qua, Giản Thiên Viên là một trong những người chê bai mùi vị thức ăn, vậy mà hôm nay, khi đứng trước bữa trưa cá chết kinh tởm đó, chị ta lại biểu hiện rất lạ. Điều này khiến Lâm Thu Thạch có một suy đoán không hay. Liệu có phải Giản Thiên Viên đã chịu ảnh hưởng từ quái vật...

Giản Thiên Viên chẳng hề quan tâm đến suy nghĩ của những người xung quanh, sau khi chén no nê, chị ta thỏa mãn vỗ nhẹ cái bụng một chút rồi rời khỏi phòng ăn. Khi đi ra cửa, dường như để ý thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình với ánh mắt sợ hãi, chị ta nở nụ cười lạnh nhạt, lẩm bẩm một mình rằng: “Thật ra mùi vị không tệ, nếu thích, mọi người cũng nếm thử xem.”

Chẳng ai đáp lời Giản Thiên Viên, chị ta khẽ nhún vai hờ hững, quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch thấy chị ta đi vào một căn phòng bất kỳ, sau đó căn phòng thay đổi, Giản Thiên Viên cứ thế biến mất trước mắt tất cả mọi người.

Các căn phòng liên tục biến đổi, cứ cách vài phút, phía trước boong tàu lại là một căn phòng mới.

Có người may mắn được những kẻ khác nhặt được đồ dùng bỏ quên trong phòng, có người đen đủi, chẳng bao giờ tìm lại được căn phòng ban đầu của mình nữa.

Lâm Thu Thạch có một phát hiện mới, khi đi lại trên hành lang, họ may mắn bắt gặp căn phòng khóa mà họ tìm thấy vào hôm qua. Nhưng lúc này hơi khác với lúc trước, cửa phòng bây giờ đang mở rộng, chiếc khóa xích móc bên trong để cố định cánh cửa giờ nằm rải rác trên đất, vỡ thành nhiều đoạn, trông có vẻ như bị phá hoại bởi vũ lực.

“Tôi nhớ căn phòng này.” Lâm Thu Thạch nói: “Phòng 201.” Cậu nhìn tấm biển phòng, trong đầu hiện ra con số phòng hôm qua đã trông thấy: “Không biết bây giờ thứ đó có còn bên trong không?”

Nguyễn Nam Chúc đứng bất động trước cửa phòng, mắt nhìn sâu vào bóng tối như mực sau cánh cửa, nói: “Bên trong có động tĩnh gì không?”

“Không.” Lâm Thu Thạch lắng tai nghe một hồi rồi lắc đầu, cậu chắc chắn bản thân mình không hề cảm nhận được bất cứ động tĩnh nào.

“Chắc thứ đó đã bỏ đi rồi.” Nguyễn Nam Chúc sai một bước lên trước, tiến vào trong phòng, tiện tay thấp cây đèn dầu để trên bàn.

Ánh sáng mờ mịt khiến căn phòng không lớn lắm sáng lên, giúp cả nhóm nhìn rõ bài trí trong phòng.

Đây là một căn phòng bình thường nhưng cũng bất thường. Cách bày biện trong phòng bình thường, các vật dụng của nó không khác mấy so với nơi ở của nhóm Lâm Thu Thạch, nhưng điểm bất thường là trong phòng có thêm một thứ: Những chiếc vảy cá.

Vảy cá nằm rải rác khắp trong phòng, cộng thêm mùi cá tanh khiến người ta mắc ói. Lâm Thu Thạch còn để ý thấy mặt sàn căn phòng có một chất dịch giống nước nhưng nhớt nháp hơn, trông thật sự rất ghê tởm.

Những vết cào xước trên các bức tường và đồ gia dụng cũng nói cho họ biết, căn phòng này đã từng là nơi nhốt con quái vật.

Lâm Thu Thạch bắt đầu kiểm tra các vết cào, thấy chúng hẳn rất sâu, bề mặt gỗ thịt kiên cố mà còn thành như vậy, nếu là thịt da con người, e rằng chẳng đỡ nổi một cú tấn công.

Cố Long Minh bị những dấu vết trong phòng làm cho buồn nôn kinh khủng, còn Nguyễn Nam Chúc thì rút một chiếc khăn giấy từ trong ngực áo ra, nhặt nhanh mấy cái vảy cá cất đi.

Mặc dù trước mắt, họ chưa biết vảy cá có tác dụng gì, nhưng cảm giác vô áy náy, có phòng ngừa vẫn hơn.

Lâm Thu Thạch thử tìm kiếm những dấu tích khác, rất nhanh, cậu phát hiện một chiếc giày đàn ông trong góc phòng, chiếc giày này khiến Lâm Thu Thạch nghĩ đến kẻ xấu số bị ăn thịt vào đêm qua. Không lẽ con quái vật đã mang nạn nhân trở về phòng? Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ, đột nhiên Cố Long Minh nói một câu: “Sắp đến lúc rồi.” Từ khi bước vào phòng, hắn đã luôn để ý thời gian, lúc này chỉ còn vài chục giây nữa là hết năm phút.

“Đi thôi, ra ngoài đã rồi tính.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nơi này chắc không còn gì hữu ích nữa đâu.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng.

Không bao lâu sau khi họ rời khỏi căn phòng, một phòng ngủ khác đã thế chỗ nó. Về mặt Lâm Thu Thạch hơi trầm ngâm.

Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu đang nghĩ gì.

Lâm Thu Thạch nói: “Anh nghĩ có thể tình hình nguy hiểm hơn một chút so với những điều chúng ta suy đoán.”

“Nói vậy nghĩa là sao?” Cố Long Minh nghi ngờ hỏi.

“Vị trí của con quái vật đó có thật là cố định không?” Lâm Thu Thạch nói: “Hay là có thể di động?” Trước khi nhìn thấy căn phòng kia, cậu luôn cho rằng vị trí của quái vật là cố định. Nhưng giờ đây, đứng trước chiếc dây khóa bị đứt, cậu liền có một dự cảm không hay. Con quái vật có thể tự mình di chuyển, nó có thể đi lại trong mê cung, mặc dù không thể thoát ra ngoài giống như mọi người, nhưng những người đang lạc lối tại đây cũng chỉ là những con mồi đối với nó.

“Có lẽ sự lo lắng của anh là đúng.” Nguyễn Nam Chúc liếc nhìn đồng hồ: “Phe ta còn mười ba người, đủ cho nó ăn mười ngày.”

Cố Long Minh cười khan: “Hai người đang đùa đó hả?”

Nguyễn Nam Chúc nhún nhún vai: “Cậu thích coi đó là đùa cũng được.”

Đến thời gian bữa tối, Lâm Thu Thạch cho rằng sẽ gặp được NPC bị muỗi bu kín người kia, nhưng hóa ra ông ta không hề xuất hiện. Có lẽ nhân vật này chỉ xuất hiện trong phòng ăn vào buổi trưa, thuộc dạng NPC làm mới theo thời gian cố định...

Bữa tối vẫn chẳng thể khiến ai hứng thú, ngoại trừ Giản Thiên Viên.

Chị ta lại tiếp tục xuất hiện trong phòng ăn, tiếp tục ngấu nghiến những miếng cá. Vì tướng ăn thô lỗ của Giản Thiên Viên, mọi người càng không có tâm trạng đụng đũa chút nào, sau khi ăn vài miếng mì, ai nấy lần lượt rời khỏi.

Nhóm Lâm Thu Thạch cũng không ngoại lệ, nhưng trước khi bỏ đi, Lâm Thu Thạch để ý quan sát Giản Thiên Viên thật tỉ mỉ, xem có phát hiện ra sự thay đổi đặc biệt nào của chị ta hay không.

Nhưng có lẽ cậu đã quá đa nghi, Giản Thiên Viên hiện tại vẫn chỉ là con người thuần túy, ngoài việc đột nhiên cuồng món cá ra, chị ta chẳng có biểu hiện gì bất thường.

“Tôi sợ ngày mai quay lại, chị ta đã biến thành thứ đó.” Cảm xúc của Cố Long Minh đối với Giản Thiên Viên hiện tại rất phức tạp, hẳn cũng đang có chung suy nghĩ với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều không nói gì.

Đêm đó, Lâm Thu Thạch không ngủ được. Đầu óc cậu không ngừng nghĩ đến Giản Thiên Viên cùng những biểu hiện của chị ta, cả sự liên quan giữa manh mối và sự vật trong cửa nữa.

Còn Nguyễn Nam Chúc thì lấy từ trong túi ra mấy chiếc vảy cá, đặt lên bàn, tỉ mỉ quan sát.

Đêm nay không có mưa, mảnh trăng sáng treo trên tầng mây, chiếu xuống khoang tàu và mặt biển một lớp ánh sáng mỏng màu bạc. Gió biển mang hương nồng và cái nóng phả vào cửa sổ, chiếc giường bên dưới khe kẽ đung đưa. Nếu không phải đang trong cửa, họ quả thực cứ ngỡ như mình đang thảnh thơi hưởng thụ một kỳ nghỉ.

Lâm Thu Thạch nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng phía sau cửa sổ cứ cách năm phút lại thay đổi một lần.

Có đôi lúc nhìn thấy được boong tàu, có đôi lúc thấy mạn tàu, cũng có lúc chỉ là một bức tường đen sì. Hai người ở phía sau cậu dường như đã ngủ, hơi thở của họ trở nên đều đều. Vào lúc Lâm Thu Thạch sắp thiếp đi, cậu bỗng nghe được một âm thanh cực

nhỏ, như là vật gì đang đi lại trên lớp ván bằng gỗ vậy. Thứ này rất nặng, mỗi bước đi của nó khiến ván gỗ phát ra tiếng rắc rắc nhỏ, nó cũng không đi giày dép gì, Lâm Thu Thạch thậm chí còn nghe thấy tiếng dấp dính của lớp da tiếp xúc với mặt gỗ.

Âm thanh đó mỗi lúc một gần, cuối cùng dừng lại gần cửa sổ của họ.

Lâm Thu Thạch nín thở, khẽ hé mắt ra, cậu thấy một cái bóng cao lớn, che hết ánh sáng của cửa sổ. Lâm Thu Thạch còn ngửi thấy một mùi tanh tưởi quen thuộc - cậu biết thứ đang đứng ngược sáng đó rốt cuộc là gì rồi.

Đó chính là quái vật mình người đầu cá khổng lồ bọn họ trông thấy vào đêm qua.

Lúc này, nó đang đứng ngay trước cửa sổ phòng ngủ của nhóm Lâm Thu Thạch, chiếc mũi hình như đang khẽ khụt khịt tìm kiếm một mùi gì đó. Lâm Thu Thạch nín thở, không dám nhúc nhích.

Nhờ ánh trăng, Lâm Thu Thạch thấy thứ đó chậm rãi đưa tay đến chỗ cửa sổ, bắt đầu dùng các ngón tay dính màng lác mạnh khung cửa.

Khung cửa sổ không lấy gì làm kiên cố, bị rung lác tạo ra tiếng động cực lớn, Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh đang ngủ say lập tức sực tỉnh. Vừa mở mắt ra, họ liền trông thấy cái bóng khổng lồ đứng ngoài cửa sổ, nghe thấy những tiếng khò khè trầm đục như tiếng dã thú đang gầm gừ.

Lâm Thu Thạch cứ tưởng Cố Long Minh đang ngái ngủ mà nhìn thấy cảnh này sẽ kinh hãi hét lên, nhưng không ngờ hắn chỉ rùng mình một cái, hạ thấp giọng: “Trời má, tôi đang mơ ác mộng thôi đúng không? Sao thứ này lại đứng trước cửa phòng chúng ta...”

Nguyễn Nam Chúc cũng rất bình tĩnh, hắn rút con dao lấy từ phòng ăn ra, nói: “Chắc vì nó thấy chúng ta rất ngon miệng?”

Cố Long Minh sờ lên mặt mình, cảm thấy không thể tin nổi: “... Trông tôi ngon lắm hả?”

Nguyễn Nam Chúc nhìn hắn đầy cảm thông: “Nhiều quái vật có khẩu vị mặn lắm.”

Lâm Thu Thạch quả thực bội phục hai kẻ có thần kinh bằng thép này.

Quái vật chỉ khẽ ra tay liền khiến cho khung cửa sổ bị thủng một lỗ lớn, tấm kính cửa bị đập nát hoàn toàn, mảnh vỡ rải đầy mặt đất. Nó định chui qua lỗ hổng đó vào trong, nhưng sau khi phát hiện ra lỗ cửa này quá nhỏ, hai con mắt lồi trắng dã của con quái bắt đầu di động, nó chuyển sự chú ý sang cánh cửa ra vào bằng gỗ gần đó.

“Mẹ kiếp.” Cố Long Minh chửi tục: “Không lẽ nó định vào thật à!”

“Xem ra đúng là vậy đó.” Nguyễn Nam Chúc nhíu mày: “Chẳng lẽ điều kiện tử vong lần này là ngẫu nhiên? Không... Không thể nào có chuyện này! Chúng ta chắc chắn đã bỏ sót điều gì đó!”

Trong lúc họ nói chuyện, người cá bắt đầu húc mạnh cửa ra vào. Cánh cửa làm bằng gỗ vốn đã không mấy chắc chắn chẳng mấy chốc lung lay chực đổ dưới sự tấn công của con quái vật, Lâm Thu Thạch thậm chí có thể nghe thấy tiếng thớ gỗ gãy rãng rác.

“Đợi lát nữa nó xông vào, tôi sẽ chặn nó lại còn hai người chạy thoát qua đường cửa sổ.” Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên, vẫn bình tĩnh như thường. Hắn nói tiếp: “Nghe rõ chưa, Lâm Lâm?”

“Không.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh sẽ không bỏ em lại một mình mà chạy, em đừng giẫm vào vết xe đổ của bản thân.” Cậu nhíu mày, trông có vẻ rất không vui.

Nguyễn Nam Chúc im lặng giây lát, rồi thở dài như bỏ cuộc: “Thôi được, sẽ như anh muốn.” Hấn đưa cho Lâm Thu Thạch một con dao ăn.

“Tôi cũng không đi đâu.” Cố Long Minh đứng gần đó nói với vẻ căng thẳng.

Nguyễn Nam Chúc tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng cũng không khuyên nữa. Sau khi nhìn đồng hồ, hấn nói: “Ba mươi giây, cố gắng giữ nó ở ngoài thêm ba mươi giây nữa.”

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh thoát cái hiểu ý: Ba mươi giây nữa, các căn phòng sẽ biến đổi, họ sẽ được dịch chuyển khỏi chỗ này, bỏ lại con quái vật.

Nhưng khoảng thời gian ba mươi giây này không dễ giành được, bởi vì người cá đã dùng móng vuốt sắc nhọn của nó bửa gãy một nửa cánh cửa, chẳng mấy chốc nó sẽ có thể lách tằm thân đầy vảy đó qua lỗ hổng.

Cố Long Minh kéo chiếc bàn ra chặn cửa, Nguyễn Nam Chúc còn định kéo cả giường ra chắn cho đủ đô.

Lâm Thu Thạch nhìn theo Nguyễn Nam Chúc, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. Cậu nhớ rằng khi người cá đi đến cửa sổ phòng họ, hành động đầu tiên của nó chính là khịt mũi...

“Đưa mấy cái vảy em mang về lúc ban ngày cho anh!” Lâm Thu Thạch kêu lên.

“Sao cơ?” Nguyễn Nam Chúc khẽ sừng sốt.

“Mấy cái vảy em lấy từ phòng của quái vật ấy...” Lâm Thu Thạch lớn tiếng lặp lại lần nữa.

Cũng may Nguyễn Nam Chúc phản ứng rất nhanh, sau khi hiểu ra Lâm Thu Thạch định nói gì, hắn lập tức rút một chiếc túi giấy nhỏ từ trong túi áo, sau đó ném thẳng ra ngoài qua khe hở trên cửa sổ.

Những chiếc vảy cá trong túi giấy rơi lả tả trên hành lang, tên người cá đang tập trung húc cửa đột nhiên dừng lại, đi về phía chiếc túi giấy, cúi xuống, dường như định nhặt những chiếc vảy lên.

Nhìn thấy cảnh đó, Lâm Thu Thạch thầm thở phào. Nhưng một giây sau, khi phát hiện trong túi giấy chỉ toàn vảy cá chứ không có gì khác, người cá rống lên một tiếng đầy phẫn nộ, lại lao về phía căn phòng của nhóm Lâm Thu Thạch.

Nhưng chỉ bấy nhiêu động tác cũng đủ cho ba mươi giây trôi qua. Khi người cá sắp sửa lao đến chỗ họ đám vỡ cánh cửa gỗ lần nữa thì cũng là lúc căn phòng tráo đổi vị trí, người cá biến mất trước mắt họ.

Lâm Thu Thạch vội vã mở cánh cửa ra vào bị tông tanh bành thành mấy mảnh ra. Sau khi chắc chắn người cá không còn ở bên ngoài, cậu cùng hai người kia dọn đến căn phòng bên cạnh.

Sự lo lắng của họ chẳng mấy chốc đã trở thành sự thực, bởi vì khoảng ba phút sau, tên người cá lại tìm đến chỗ căn phòng. Lần này, nó phá hủy hoàn toàn cánh cửa, lao vào bên trong.

Bây giờ, nhóm Lâm Thu Thạch đã trốn trong một căn phòng nhỏ cách đó không xa. Xuyên qua kính cửa sổ, họ biết được những việc đã xảy ra ở bên ngoài.

Tiếng đổ vỡ liên tiếp vang lên, khi biết chắc con mồi đã chạy thoát, người cá rời đi trong tiếng thở nặng nhọc. Nhưng có vẻ như nó đã tìm thấy mục tiêu khác, cái miệng lớn hơi hé ra, để lộ những

chiếc răng nhọn chi chít, và cả hàng nước dãi nhều ra từ khóe miệng.

Ba người núp trong phòng không dám gây ra một tiếng động nào. Mãi đến khi người cá đi xa, Cố Long Minh mới thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ nó, hóa ra là nó đi theo mùi cá đến đây, tôi cứ tưởng chúng ta chết chắc rồi chứ!”

Họ không ngờ cá ở đây lại có tác dụng như vậy, nếu không nhờ Lâm Thu Thạch phản ứng kịp thời, e rằng ít nhất một trong ba người đã phải bỏ mạng.

Mặc dù người cá đã bỏ đi, nhưng vẻ mặt Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa hề thư giãn. Ánh mắt căng thẳng của hắn khiến Cố Long Minh hơi thấp thỏm, bèn hỏi: “Sao thế? Chúc Mạnh?”

“Tôi nghĩ Giản Thiên Viên lần này chết chắc.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Cố Long Minh đang định hỏi tại sao, chợt nhớ tới những thay đổi kỳ dị của Giản Thiên Viên vào ban ngày. Có vẻ như chị ta đã ăn rất nhiều cá, thậm chí khi rời khỏi phòng ăn, họ đều có thể ngửi thấy mùi tanh nồng nặc đó từ trên người Giản Thiên Viên. Ngay đến họ còn ngửi thấy mùi đó, thì không nghi ngờ gì nữa, con quái vật này chắc chắn có thể đánh hơi thấy dễ dàng.

Quả nhiên, sau khi người cá rời khỏi chỗ họ không lâu, thính lực nhạy bén của Lâm Thu Thạch bắt được một tiếng kêu thê thảm của phụ nữ. Tiếng hét này phát ra từ khoảng cách khá xa nên Lâm Thu Thạch chỉ nghe được loáng thoáng, còn Cố Long Minh và Nguyễn Nam Chúc hầu như không nghe thấy gì.

Tiếng hét thảm thiết tiếp diễn mãi cùng với tiếng khóc và tiếng gào rú đau đớn, cuối cùng âm thanh trở nên yếu dần, chỉ còn lại

tiếng gầm gừ, cắn xé khiến người ta lạnh người.

Những âm thanh này vang lên từ trên boong tàu, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không muốn biết họ sẽ nhìn thấy gì vào sáng mai.

Chắc đó sẽ lại là một thi thể rỗng ruột, nội tạng bị ăn hết, chỉ còn trơ bộ khung xương.

Dường như Nguyễn Nam Chúc biết Lâm Thu Thạch mất ngủ, hấn ngồi xuống giường Lâm Thu Thạch, nằm xuống bên cạnh cậu, đặt cằm lên đỉnh đầu người yêu, khẽ hôn lên tóc cậu.

Hơi ấm truyền lại từ phía sau khiến cơ thể lạnh cóng của Lâm Thu Thạch được an ủi đôi chút, nhưng những âm thanh đáng sợ ngoài kia vẫn tiếp tục vọng vào trong tai, thoảng như vẫn còn nghe được tiếng gào khóc của Giản Thiên Viên...

“Cô ta chết rồi.” Lâm Thu Thạch nói.

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Ngủ đi, đây là chuyện bình thường thôi.”

Lâm Thu Thạch than thở: “Biết đâu có cách gì khiến anh cứu được cô ta.”

“Nhưng anh phải cứu được bản thân trước đã.” Nguyễn Nam Chúc luồn tay vào tóc của Lâm Thu Thạch: “Chúng ta còn thiếu một thanh kiếm để giết chết quái vật.”

Trong thần thoại, Theseus đã dùng một thanh kiếm dài để giết chết quái vật mình người đầu bò tót; còn trong hiện tại, họ vẫn chưa thấy bất cứ thứ gì có thể gây sát thương với người cá. Dao ăn thì chắc chắn là không ổn rồi.

“Tìm thấy sợi dây rồi.” Lâm Thu Thạch nói: “Rượu khai vị cũng đã có.” Sau cái chết của Giản Thiên Viên, cậu đã hiểu ra hàm nghĩa

của rượu khai vị.

Nguyễn Nam Chúc khẽ lướt qua vành tai của Lâm Thu Thạch, nói: “Ngủ đi, mai tính.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, nhắm mắt lại.

Nói là đi ngủ, nhưng cậu vẫn không thể ngủ ngon, cứ thế nửa mê nửa tỉnh, mơ màng đến khi trời sáng.

Thời tiết hôm nay không đẹp, tầng mây dày đặc bao trùm lấy vòm trời, khung cảnh u ám đến rợn người.

Lâm Thu Thạch dậy từ rất sớm, cùng Nguyễn Nam Chúc và Cố Long Minh lên boong tàu. Không ngoài dự đoán, ở đó đã có thêm một thi thể, mặc dù không thể nhìn rõ gương mặt, nhưng từ quần áo có thể biết đúng là Giản Thiên Viên.

Bụng chị ta bị xẻ đôi, chỗ cá hôm qua ăn đã biến mất, cùng với đó là tất cả nội tạng trong cơ thể.

“Ừa...” Thẩm Giác Tân vốn bị say sóng lại nôn mửa. Một vài cô gái kém chịu đựng khác cũng cùng chung hoàn cảnh.

Lâm Thu Thạch thấy Tiểu Mạt - người đã mách chuyện cho mình hôm qua cũng có mặt ở hiện trường. Trông cô đã bớt hẳn vẻ non nớt của người mới, gương mặt trở lì hơn nhiều, dường như cô đã hoàn toàn tiếp nhận cảnh tượng kinh khủng trước mắt.

Đã hai ngày trôi qua, Giản Thiên Viên là vật tế thứ hai dâng cho quái vật.

Mọi người thu dọn qua loa cái xác của Giản Thiên Viên. Nói là thu dọn, thật ra cũng chỉ là đem những bộ phận còn lại của xác chết quăng xuống biển cho cá ăn.

“Hôm qua tôi cũng nhìn thấy con quái vật đó.” Số người nhìn thấy quái vật đã nhiều lên, một người run rẩy thuật lại chuyện xảy ra vào đêm hôm trước: “Nó đi qua cửa phòng tôi, đến phòng của Giản Thiên Viên, sau đó bửa nát cánh cửa, lôi Giản Thiên Viên ra khỏi phòng...”

“Thứ đó thật đáng sợ.” Người kia nói: “Tôi không thể cứu được cô ấy, tôi không phải đối thủ của con quái vật đó.”

Chẳng ai có thể đánh lại một quái vật cao tới hai mét, nếu có vũ khí nóng thì may ra cầm cự được một thời gian, nhưng trong tình cảnh chỉ có dao ăn, thì chẳng ai dám mang tính mạng bản thân ra đùa giỡn.

Lâm Thu Thạch rõ ràng đã hơi mệt, cậu tìm một chỗ trong phòng ăn rồi ngồi xuống, nghịch nghịch mấy hạt đậu trong đĩa đồ ăn.

NPC chuyên cung cấp đồ ăn cho bọn họ cũng đã xuất hiện, trông bộ dạng ông ta vẫn giống y như ngày đầu Lâm Thu Thạch nhìn thấy, ngay đến biểu cảm trên gương mặt cũng chẳng có chút gì thay đổi.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đưa mắt nhìn nhau, Nguyễn Nam Chúc đứng dậy trước, hấn đi đến chỗ NPC kia.

“Xin chào ông.” Nguyễn Nam Chúc lên tiếng chào hỏi.

NPC không nói gì, chỉ liếc Nguyễn Nam Chúc một cái bằng ánh mắt lạnh lùng, như thể bản thân ông ta chỉ là một người máy, trong thiết lập không hề có nội dung liên quan đến việc chào hỏi người khác.

“Xin chào ông.” Nguyễn Nam Chúc chào lại lần nữa. Người đàn ông vẫn không trả lời.

Nguyễn Nam Chúc nghiêng nghiêng đầu, giơ tay đẩy rơi đĩa thức ăn trước mặt xuống đất. Chiếc đĩa cùng những miếng thịt cá bên trên đều rơi xuống, vung vãi bê bết cả.

“Cô làm gì vậy?” Cuối cùng, người đàn ông đã chịu mở miệng, nghe giọng điệu có vẻ rất không hài lòng.

“Tôi muốn hỏi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “khi làm thức ăn, trên người ông có nhiều muối giống như bây giờ không?”

Người đàn ông nói: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Nguyễn Nam Chúc tiện tay chộp một cái, bắt được một con muỗi mặt người đang bay vo ve quanh người NPC, nói: “Không hiểu hả?”

Người đàn ông thấy vậy, bèn thả chiếc muỗi múc thức ăn xuống, xoay lưng định bỏ đi. Nhưng Nguyễn Nam Chúc đã đặt tay lên vai ông ta, ngăn lại: “Ông định đi đâu?”

Người kia bắt đầu run rẩy.

Lâm Thu Thạch đứng từ xa quan sát, ban đầu cậu tưởng rằng NPC đang sợ hãi hoặc phẫn nộ. Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra đó không phải là sợ, cũng chẳng phải giận dữ, mà là cơ thể ông ta đang rã ra.

Thân hình NPC từ đầu cho tới chân bắt đầu co lại một cách nhanh chóng, trở thành một khối đen. “Vù” một tiếng, thứ đó tản ra giữa phòng ăn, biến thành vô số những con muỗi bay dày đặc trong không khí.

Những người có mặt đều bị cảnh tượng ấy làm cho kinh ngạc sửng sờ, họ bắt đầu đập muỗi như điên.

Nhưng đàn muỗi tới bất chợt mà ra đi cũng trong chớp mắt, chúng cứ thế biến mất ngay tại trận, NPC vừa mới đứng trước mặt họ giờ chỉ còn lại bộ quần áo trống trơn.

“Trời má.” Cố Long Minh hoàn toàn không thể ngờ chuyện như vậy có thể xảy ra, hần ngơ ngạc nói: “Hóa ra thằng cha này là yêu tinh muỗi à?”

Lâm Thu Thạch: “...” Chính cậu nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu, quay sang nhìn Lâm Thu Thạch: “Vậy là từ nay không còn ai làm cá cho chúng ta ăn nữa rồi?”

Lâm Thu Thạch: “... Có lẽ vậy.”

Nguyễn Nam Chúc nhún vai, tỏ vẻ mình vô tội trong chuyện này. Về mặt những người khác trong phòng ăn cũng trở nên phức tạp, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Nguyễn Nam Chúc: “Nếu thế thật thì đáng tiếc quá.”

Mọi người: “...” Không đáng tiếc gì đâu, cảm ơn cô còn chưa hết đó.

Chương 121

Trường kiếm

Sau khi đàn muỗi phân tán, nhóm Lâm Thu Thạch rời khỏi phòng ăn. Khi họ vừa bước ra ngoài, chợt phát hiện trên hành lang xuất hiện vài con muỗi đang bay loạn xạ, chúng đập cánh vù vù, tạo thành một đường đen nhạt trong không trung, nổi về phía một căn phòng nào đó.

Đây có lẽ chính là hàm nghĩa của sợi dây. Lâm Thu Thạch vốn cho rằng mọi thứ sẽ phức tạp hơn một chút, nhưng không ngờ Nguyễn Nam Chúc chỉ đi bừa một bước, họ đã có được đáp án chính xác. Cậu liếc nhìn Nguyễn Nam Chúc, nói: “Có cần đi theo lũ muỗi hay không?”

“Cũng được.” Nguyễn Nam Chúc kiểm tra thời gian, thấy hiện tại vẫn còn sớm: “Đi thôi.”

Sau đó, họ lần theo đàn muỗi, đi đến căn phòng được chỉ.

Cứ mỗi năm phút, vị trí các phòng sẽ bị tráo đổi, lúc này hướng bay của đàn muỗi cũng chưa xác định, chúng lượn vòng trong không trung, con nọ nổi con kia. Ba người nhóm Lâm Thu Thạch đi theo hướng muỗi bay, chẳng mấy chốc, họ phát hiện ra một điều bất ổn: Tại một điểm mốc, lũ muỗi bắt đầu chia làm hai, một đám bay qua trái, một đám bay qua phải, hướng về hai địa điểm khác nhau.

“Sao lại như vậy?” Khi thấy đàn muỗi chia đôi, Cố Long Minh ngăn người thắc mắc. Hắn tiện tay tóm một con muỗi rồi nhốt nó

trong lòng bàn tay. Một lát sau hắn thả ra, thấy con muỗi nhanh chóng trở về vị trí của mình trong đàn: “Tại sao lũ muỗi lại chia ra làm hai, chẳng lẽ...”

Cố Long Minh hiểu ra điều gì đó, hắn quay sang nhìn Lâm Thu Thạch với sắc mặt khó coi: “Không lẽ có hai con quái vật?”

Đây có lẽ là đáp án duy nhất, nhưng Lâm Thu Thạch cứ cảm thấy câu chuyện không đơn giản như vậy, cậu nói: “Chúng ta cũng chia ra nhé?”

Nguyễn Nam Chúc hơi trầm ngâm: “Được, Cố Long Minh và anh đi bên trái, để em đi bên phải.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, cậu không giành đi một mình, chỉ dặn dò Nguyễn Nam Chúc nếu xảy ra chuyện gì bất thường thì đừng cố chấp theo đuổi, lần này mục đích chủ yếu là thu thập tin tức mà thôi.

Nguyễn Nam Chúc lắng nghe lời dặn dò tha thiết của Lâm Thu Thạch, bất giác nhoèn miệng cười: “Lâm Lâm nhà mình trưởng thành thật rồi, đã biết lo cho em rồi đấy, thật là ấm áp ghê.”

Lâm Thu Thạch: “... Anh nói nghiêm túc đấy.”

“Được rồi, em biết là anh nghiêm túc.” Hắn lại gần, thản nhiên chạm vào khoe môi Lâm Thu Thạch: “Em sẽ cẩn thận, hẹn lát nữa gặp lại.”

Lâm Thu Thạch vẫy vẫy tay với hắn: “Lát nữa gặp.”

Trong lúc hai người nói chuyện, khung cảnh xung quanh lại lần nữa biến hóa. Đích đến lại bị thay đổi, lần này dường như lũ muỗi đang di chuyển xuống khoang tàu bên dưới.

Lâm Thu Thạch và Cố Long Minh không dám làm chậm trễ thời gian, họ bắt đầu rảo bước thật nhanh, mong có thể đến được căn

phòng đích trước khi xảy ra dịch chuyển lần nữa.

Tốc độ của hai người rất nhanh, họ mất khoảng nửa tiếng để tìm thấy căn phòng mà lũ muỗi đang hướng đến. Sau khi tới đích, đàn muỗi mặt người đang bay lòng vòng trên không trung đồng loạt đậu xuống cánh cửa thành một lớp dày đặc, Lâm Thu Thạch vừa lại gần khu vực này đã ngửi thấy mùi cá tanh nồng nặc.

Mùi tanh quả thực quá đậm đặc, không khác gì mùi khi họ phát hiện căn phòng của quái vật lần trước, họ không khỏi nghi ngờ căn phòng trước mặt đang là nơi giam giữ quái vật người cá khổng lồ họ đã gặp phải tối qua.

Sau khi áp sát căn phòng, Lâm Thu Thạch không vội đột nhập bên trong ngay. Cậu kê tai lên cánh cửa, chăm chú lắng nghe những âm thanh phát ra từ bên trong. Trong phòng rất yên tĩnh, dường như không có sinh vật sống nào, nhưng Lâm Thu Thạch nghe được một điểm bất thường, đó là tiếng thở cực khẽ vọng ra từ phía bên kia... Tiếng thở này cách cậu rất gần, dường như thứ đó đang ở mặt sau cánh cửa.

Cố Long Minh đứng bên cửa sổ nhìn vào bên trong. Dường như hắn đã phát hiện ra điều gì đó trong bóng tối dày đặc, bèn vội giật lùi hai bước, gương mặt biến sắc. Cố Long Minh ra hiệu cho Lâm Thu Thạch bằng cách chỉ vào trong phòng, kinh hãi gật đầu ý bảo bên trong đang có thứ đó.

Lâm Thu Thạch cũng đứng dậy, rảo bước về phía cửa sổ để nhìn.

Qua kẽ hở nơi rèm cửa, cậu trông thấy một đôi mắt màu vàng ẩn hiện trong bóng tối. Đó là đôi mắt của loài cá, hốc mắt tròn xoe,

trông mắt màu vàng rất rõ, bây giờ nó đang do thám động tĩnh bên ngoài với vẻ không thiện ý chút nào.

Cặp mắt của thứ đó chậm rãi di động một lát, hình như nó đã phát hiện bên ngoài có người. Lâm Thu Thạch thấy nó chậm rãi há miệng ra, để lộ ra hàng răng trắng ớn nhọn hoắt và lởm chởm, cùng chiếc lưỡi loang loáng ánh xanh.

Khoan đã... Mắt màu vàng sao? Lâm Thu Thạch nín thở, cậu cảm thấy bản thân vừa bắt được một đầu mối quan trọng. Cậu nhanh nhẹn rút điện thoại, mở chức năng chiếu sáng lên, sau đó chiếu vào trong phòng qua kẽ hở rèm cửa.

Tia sáng từ điện thoại chiếu vào phòng khiến Lâm Thu Thạch rốt cuộc đã có thể nhìn rõ thứ đó - một sinh vật khó có thể miêu tả bằng lời, ít nhất cho tới thời điểm này Lâm Thu Thạch chưa từng gặp thứ gì giống như vậy.

Quái vật mang một cái đầu cá cực lớn, bên dưới là thân người èo uột. Bởi vì chiếc đầu quá lớn và nặng khiến con quái vật không cách nào đứng thẳng, thân người dài ngoẵng hoàn toàn không tương thích với cái đầu chỉ có thể bò sát đất. Thứ thu hút sự chú ý nhất chính là cái gai dài ở trên đỉnh đầu con quái vật, chiếc gai ấy vừa nhọn hoắt vừa sắc bén... khiến Lâm Thu Thạch lập tức liên tưởng đến cây trường kiếm dùng để giết Minotaur trong thần thoại.

Người cá bị thu hút bởi tia sáng mạnh mà Lâm Thu Thạch chiếu vào, miệng nó phát ra một hồi gào rống kỳ quái. Cố Long Minh ngấm nhìn vẻ ngoài dị dạng của quái vật bất giác sờ sờ cánh tay của mình, gượng cười nói: “Cái gì vậy trời?”

“Con quái vật ban đầu chúng ta nhìn thấy hình như chính là người cá này.” Lâm Thu Thạch nói: “Cậu còn nhớ cặp mắt màu vàng

lúc đó không?”

Cố Long Minh gật gật đầu, ra hiệu rằng mình còn nhớ.

Nhắc đến cặp mắt màu vàng, Cố Long Minh hơi hiểu ra. Mắt của quái vật người cá ăn thịt người không phải màu vàng, mà có màu trắng ờn gờm ghiếc, nhưng đó chỉ là một chi tiết nhỏ dễ bị bỏ qua, nhất là trong tình huống họ đang bị tấn công. Bây giờ Lâm Thu Thạch nhắc đến điều đó, Cố Long Minh mới lờ mờ nhớ ra.

“Tóm lại là có hai con quái vật?” Cố Long Minh nuốt nước bọt: “Vây tác dụng của quái vật kia lẽ nào chính là...” Hắn di chuyển tầm mắt đến chiếc gai dài nhọn hoắt trên đỉnh đầu quái vật, nói ra điều không khác mấy so với suy đoán của Lâm Thu Thạch: “Trường kiếm?”

Lâm Thu Thạch nói: “Có khả năng là vậy.”

Ít nhất cho tới lúc này, họ chưa tìm thấy thứ gì thích hợp và trông giống vũ khí hơn. Trên thực tế, ngay khoảnh khắc nhìn rõ ngoại hình của người cá này, đầu óc Lâm Thu Thạch đã nảy ra suy đoán tương tự, Cố Long Minh rõ ràng cũng suy nghĩ y hệt.

Tiếng trao đổi của hai người dường như khiến quái vật bên trong bị kích động, nó bắt đầu bò qua bò lại trong phòng với vẻ sốt ruột, tương tự vẻ vẹo vọ trông vừa quái đản vừa đáng sợ.

Lâm Thu Thạch thấy con quái có vẻ nóng nảy, cậu có dự cảm không lành, vội kéo Cố Long Minh giật lùi mấy bước.

Hai người vừa né qua một bên thì bức tường bằng gỗ kiên cố trước mặt họ xuất hiện một chiếc gai nhọn hoắt, rõ ràng là thứ ở trong phòng đã húc đầu vào tường, sau đó nó liên tiếp để lại vài chiếc lỗ trên đó. Nếu ban nãy họ không kịp tránh ra có lẽ không may bị gai nhọn đâm trúng, chắc chắn sẽ đau đớn vô cùng.

Ngay sau khi Lâm Thu Thạch xác định được thân phận của quái vật, thời gian trao đổi vị trí lại tới. Căn phòng trước mắt họ biến mất, thay vào đó là một phòng ngủ thông thường. Đàn muỗi cũng bắt đầu đổi hướng bay, có vẻ như vị trí của quái vật hiện giờ là ở trên boong tàu.

Cố Long Minh hồi tưởng tượng ra hình dáng của con quái vật cá đó là lại thấy kinh tởm. Kỳ thực trước khi vào cửa này, hắn khá thích ăn cá, nhưng sau mấy ngày bị tra tấn bởi mùi tanh, giờ đây cứ nghĩ đến vị cá là dạ dày hắn đảo lộn. E rằng sau khi rời khỏi nơi này, sẽ phải mất một thời gian rất dài nữa hắn mới thoát khỏi trạng thái buồn nôn khi nhìn thấy cá.

Lâm Thu Thạch nói: “Đi, đến chỗ Chúc Mạnh xem thử.”

Cố Long Minh gật đầu.

Hai người rời khỏi khoang ngầm. Khi lên trên, họ thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng trên boong, chống cằm nhìn xuống mặt nước đen ngòm. Nghe tiếng bước chân của họ, Nguyễn Nam Chúc mới ngoảnh ra: “Phát hiện gì không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Hình như bọn anh tìm thấy trường kiếm rồi.”

Nghe vậy, cặp mắt Nguyễn Nam Chúc tức thì sáng lên: “Tìm thấy rồi sao?”

Lâm Thu Thạch gật gù đầu, kể sơ về thứ họ nhìn thấy ở dưới tầng hầm cho Nguyễn Nam Chúc nghe, nhấn mạnh về chiếc gai dài trên đầu con quái vật. Chiếc gai này quả thực rất sắc nhọn và chắc chắn, là vũ khí tấn công rất tốt.

Nguyễn Nam Chúc thì nói rằng hắn tìm thấy người cá khổng lồ ăn thịt người vào đêm qua.

“Nhưng làm thế nào chúng ta giết chết được tên người cá đó.”
Cố Long Minh ngồi xồm trên sàn tàu, cúi đầu ử rữ ăn kẹo hoa quả Lâm Thu Thạch cho, nói: “Tôi cảm thấy con mắt đó không hề dễ đối phó hơn quái vật người cá chúng ta từng gặp lần trước.”

Những vết thương lớn thường không đáng ngại bằng vết thương sâu, một vết thương sâu sẽ rất khó liền miệng, đặc biệt là trên tàu - một nơi thiếu thốn về thiết bị y tế và thuốc thang. Nếu không may bị chiếc gai nhọn đó đâm trúng, cho dù không chết ngay tại chỗ thì vài ngày sau cũng sẽ chết vì các biến chứng như uốn ván...

Nguyễn Nam Chúc lắng nghe lo lắng của Cố Long Minh, lựa lời an ủi hẳn rằng, đừng lo, nếu thật sự xảy ra chuyện đó, mọi người sẽ giúp cậu ra đi bớt đau đớn.

Cố Long Minh: “... Thôi không cần đâu, cảm ơn chị nhiều.”

Lâm Thu Thạch thì cảm thấy đây rõ ràng là một mâu thuẫn, họ cần phải xử lý tên người cá mắt vàng trước mới có thể tiêu diệt được Minotaur, nhưng vấn đề hiện tại là họ đối phó với người cá mắt vàng bằng cách nào, không lẽ dùng dao ăn đối chọi với thứ đó?

Ba người đang thảo luận về việc làm thế nào để tấn công quái vật, bỗng nghe từ phía phòng ăn vang lên những âm thanh hỗn loạn, có tiếng người tri hô và tiếng gào thét đau đớn.

Nghe thấy những âm thanh này, họ biết ngay chắc chắn đã có việc gì đó xảy ra. Lâm Thu Thạch ném cho Nguyễn Nam Chúc một ánh mắt, rồi xoay lưng đi về phía phòng ăn. Còn chưa vào tới nơi, họ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng. Lâm Thu Thạch cúi xuống xem, phát hiện trên mặt sàn có máu chảy lênh láng, một người đàn ông bị

thương đang nằm giữa phòng ăn, tay ôm chặt vết thương trên bụng. Vết thương của anh ta có vẻ rất sâu, máu tươi ồ ộc trào ra ngoài.

Cố Long Minh tiến lên vài bước, nói: “Có chuyện gì vậy? Sao lại bị thương?” Hấn cởi bỏ áo ngoài, lấy đó làm vải băng bó vết thương cho người kia một cách thuần thục, có lẽ hấn muốn giúp người kia cầm máu.

Nhìn hành động của Cố Long Minh, trong đầu Lâm Thu Thạch bỗng có một vài phỏng đoán về nghề nghiệp ngoài đời của hấn.

“Lúc ở ngoài, cậu ấy phát hiện ra đám muối bay về một hướng, thế là bọn tôi đi theo xem thử.” Người đang nói là đồng đội của kẻ bị thương, ban nãy anh ta là kẻ đứng ngoài, chứng kiến việc bạn mình bị thương, giọng nói của anh ta vẫn chưa hết run rẩy: “Nhưng khi chúng tôi đến đó, từ trong phòng bỗng chòi ra một cái gai dài ngoằng, đâm trúng người cậu ấy.”

Cố Long Minh cau mày: “Tình hình không hay lắm, hình như bị đâm trúng thận.” Bọn họ không có thiết bị y tế nào để có thể sử dụng trong lúc này, nhìn lượng máu đã bị mất, e rằng người này...

Một cô gái đứng gần đó nói: “Tôi có mang thuốc xịt cầm máu, có dùng được không?”

“Đưa tôi thử xem.” Cố Long Minh nói: “Thôi thì còn nước còn tát.”

Hấn cố gắng giữ chặt cơ thể người kia, làm giảm lượng máu ứa ra, sau đó phun hơn nửa chai thuốc cầm máu, may mà máu từ vết thương đã ngừng chảy.

“Rốt cuộc thứ gì đã đâm trúng bạn của anh vậy?” Có người thấy tình hình đã bớt nguy cấp, bèn chuyển sự chú ý sang người đồng đội vẫn lờ lạng của nạn nhân.

“Hình như là một con cá.” Người sống sót trả lời: “Tôi không chắc lắm... Chỉ nhìn thấy thoáng qua thì tai nạn đã xảy ra rồi.”

“Chúng ta cũng qua đó xem thử đi.” Mọi người rõ ràng quan tâm đến con cá kia hơn, họ lần lượt rời khỏi phòng ăn.

Thế là chỉ giây lát sau, trong phòng chỉ còn lại lác đác vài mống.

“Làm sao đây? Bạn tôi còn hy vọng cứu không?” Người đó tuyệt vọng hỏi Cố Long Minh.

Cố Long Minh thờ dãi, nói: “Nếu thoát ra ngoài sớm thì còn cứu được, nhưng...” Đây không phải nơi họ muốn là có thể thoát ra ngay.

Mọi người nghe vậy đều im lặng. Cố Long Minh nhìn máu tươi trên tay, nói: “Tôi đi rửa tay cái đã.” Hắn đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Hơi thở của người bị gai đâm vào bụng càng lúc càng yếu, mặc dù Cố Long Minh đã cố hết sức, nhưng vài tiếng đồng hồ sau, anh ta vẫn tắt thở.

Lúc này, phòng ăn bị bao phủ trong mùi máu tanh nồng nặc, đúng lúc tới giờ ăn, bữa tiệc cá chết lại được dọn lên làm cho mùi cá trộn lẫn với mùi máu tanh, khiến mọi người mất hết khẩu vị. Thậm chí còn không thèm ăn qua loa cho qua bữa, họ lần lượt trở về phòng riêng.

Nguyễn Nam Chúc ngồi im một chỗ không động đậy, Lâm Thu Thạch cũng không hồi thúc, cậu biết chắc chắn Nguyễn Nam Chúc không rời đi là vì có suy tính riêng.

Cố Long Minh thì vì việc người vừa chết vào buổi chiều kia mà trở nên hơi trầm lặng, chỉ thi thoảng khua chiếc thìa trên đĩa một cách uể oải, trông chẳng có vẻ gì muốn ăn.

Đợi những người khác đều bỏ đi gần hết, Nguyễn Nam Chúc chọt rút từ trong người ra mấy cái túi ni lông.

“Em định làm gì?” Lâm Thu Thạch ngẩn ra.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em nghĩ cửa sẽ không để chúng ta đối đầu với con quái vật đó, chênh lệch lực lượng quá lớn.”

Lâm Thu Thạch: “Em định...”, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc trút tất cả cá trên bàn ăn vào túi ni lông, được một bao đầy ăm ắp, “mang cá cho con quái vật ăn hả?”

“Thứ khiến Minotaur mê muội trong thần thoại là rượu khai vị.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hiện giờ chúng ta gần như đã biết rượu khai vị ám chỉ thứ gì.”

Cá có thể lên men trong dạ dày, xẻ dạ dày ra là có thể ném được, đúng là “rượu khai vị” không trật đi đâu được.

Cho nên Nguyễn Nam Chúc định dùng cá ươn để dẫn dụ Minotaur đến chỗ quái vật mắt vàng, nhưng không rõ làm vậy có ổn hay không. Tóm lại cứ phải thử một phen.

Dù sao cách này vẫn khả thi hơn là dùng dao ăn khiêu chiến với con quái vật đó.

Nguyễn Nam Chúc gói ghém đóng cá ươn lại, cầm ra ngoài, đi theo đàn muỗi đến căn phòng của quái vật mắt vàng.

Lúc này, bên ngoài phòng của quái vật mắt vàng đã có thêm rất nhiều lỗ thủng nhỏ, rõ ràng là do nó dùng chiếc gai nhọn trên đỉnh đầu tạo ra.

Nguyễn Nam Chúc bảo nhóm Lâm Thu Thạch đứng cách xa một chút, hất giơ tay lên, ném túi cá qua khe cửa sổ.

Túi cá ươn rơi đánh bẹp trên mặt đất, quái vật mắt vàng hồ hởi lao đến, dùng tay cầm lên bắt đầu nhai nhồm nhoàm. Tốc độ ăn của nó rất nhanh, chẳng mấy chốc cả túi cá Nguyễn Nam Chúc mang đến đã bị ăn sạch sẽ. Cũng may họ sớm đã có chuẩn bị, vội vã quẳng thêm mấy túi nữa vào trong.

Trong lúc quái vật ăn cá, Nguyễn Nam Chúc đứng bên ngoài luôn chú ý quan sát, Lâm Thu Thạch cũng sợ hãi bị thương, máu của người bị thương trước đó vẫn còn vương trên cửa sổ kia.

Quái vật mắt vàng ăn hết sạch cá, đến đầu cá cũng không còn, sau khi ăn no, nó tỏ vẻ phũ phề thỏa mãn, nằm lăn ra mặt sàn ngủ khò khò.

“Đi thôi.” Nguyễn Nam Chúc nói với Lâm Thu Thạch.

Bấy giờ trời đã hơi muộn, mặc dù hẳn rất muốn ở lại để xem chuyện gì sẽ xảy ra khi đêm đến, nhưng ở bên ngoài vào ban đêm không phải là hành động sáng suốt.

Ba người bèn đi tìm một gian phòng ngủ để nghỉ ngơi, nằm trên giường chờ đợi màn đêm buông xuống.

Tia nắng cuối cùng theo mặt trời lặn xuống, biến mất trên bầu trời. Đêm nay không có trăng, chỉ có gió biển vi vu, cùng với đám mây đen phủ lên nền trời như một tấm rèm.

Lâm Thu Thạch không ngủ được mấy, cứ ngẩn người nhìn ra cửa sổ.

Nguyễn Nam Chúc vốn đang nằm ở một giường khác, kết quả vừa nằm được một lát đã lại đến bên Lâm Thu Thạch, cả hai ôm lấy nhau.

Không trò chuyện, không trao gửi ánh mắt, họ thậm hiểu ý nhau như đã trải qua một đêm như thế này hàng trăm ngàn lần trước đây.

Cả hai đều đang chờ đợi, chờ đợi đáp án của cuộc thử nghiệm.
Khoảng ba giờ sáng, sự chờ đợi rốt cuộc đã có kết quả.

Tại Lâm Thu Thạch nắm bắt được một tiếng gào rú của dã thú, sau đó là tiếng đấu đá kịch liệt. Nơi phát ra tiếng động cách khá xa chỗ họ, nghe không rõ là chuyện gì đã xảy ra, nhưng âm thanh đấu đá kia kéo dài khá lâu, mãi đến khi trời sắp sáng mới dần biến mất.

“Anh nói con nào sẽ thắng?” Nguyễn Nam Chúc khẽ hỏi.

“Không biết nữa.” Lâm Thu Thạch nói: “Con nào thắng cũng như nhau.”

Mặc dù nhìn chung sự việc tiến triển theo chiều hướng thuận lợi, nhưng vẫn có một vài điều xảy ra ngoài phạm vi dự liệu của họ. Không lâu sau khi tiếng đấu đá dừng lại, trên tàu bỗng phát ra tiếng khóc và kêu thét của con người. Nghe những âm thanh này, Lâm Thu Thạch không khỏi sửng sò, cậu vội ngồi dậy khỏi giường, đi ra cửa sổ. Cậu muốn nhìn rõ rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảnh vật bên ngoài vẫn đang chìm trong bóng tối, cậu không thể nào nhìn rõ được.

Cũng may thị lực của Nguyễn Nam Chúc đã phát huy tác dụng cần thiết, hắn nhìn thấy một người không ngừng giãy giụa bị người cá kéo lên boong.

“Sao lại như vậy?!” Nghe lời mô tả từ Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch không thể tin nổi: “Hôm nay rõ ràng không ai ăn cá trong phòng ăn mà...”

Nguyễn Nam Chúc nhú mày, nói: “Anh... có nhớ người hôm qua bị Giải Thiên Viên cào bị thương không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nói tiếp: “Hình như cả ngày nay anh ta không tới phòng ăn.”

Tất cả sự chú ý của Lâm Thu Thạch đều đặt trên hai con quái vật, cho nên không hề cân nhắc về điều này: “Nhưng không tới phòng ăn là chuyện tốt mà?”

Không đến phòng ăn nghĩa là không ăn cá, vậy thì sao có thể bị quái vật để mắt tới.

Nguyễn Nam Chúc gượng cười: “Không phải chỉ phòng ăn mới có cá.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lập tức nhớ đến căn bếp bản thủ đó.

“Trong bếp còn rất nhiều cá để ăn.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tóm lại thế nào cũng phải có vật tế.”

Lâm Thu Thạch thở dài. Cậu cứ nghĩ đêm nay không có ai phải hy sinh, nhưng xem ra cậu đã quá ngây thơ, cửa vốn dĩ không nhân từ như vậy. Ở lại nơi này càng lâu, số người chết và bị thương sẽ càng nhiều.

Tiếng thét của người kia nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn sự tịch mịch của bóng đêm.

Trước khi trời sáng, Lâm Thu Thạch miễn cưỡng thiếp đi một lát, nhưng không rõ vì ngủ không ngon nên gặp phải ác mộng, hay hoàn toàn không thể ngủ được, mà cậu cứ có cảm giác thứ đó luôn đi lại quanh căn phòng của họ tới sáng. Cậu thậm chí còn ngửi thấy mùi cá tanh kinh tởm kia.

Ngày thứ ba, tinh thần cả nhóm Lâm Thu Thạch đều không tốt lắm, suốt vài ngày nay họ không được ngủ ngon giấc vì hết chuyện này tới chuyện khác quấy nhiễu.

Sau cuộc khảo nghiệm khắc nghiệt của những ngày đầu, mọi người đều đã không còn phản ứng về việc thi thể xuất hiện trên boong tàu nữa. Họ thu dọn thi thể một cách thành thực, cọ rửa sạch sàn gỗ, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sự chú ý của Lâm Thu Thạch không để ở boong tàu. Cậu đến phòng ăn từ rất sớm nhằm truy tìm dấu vết của đàn muỗi. Nhưng cậu thất vọng nhận ra rằng đàn muỗi đóng vai trò sợi dây ngày hôm qua đã biến mất.

“Đừng sốt ruột.” Nguyễn Nam Chúc nhìn đồng hồ: “Bây giờ vẫn còn rất sớm.”

Lâm Thu Thạch “Ừm” một tiếng, tỏ ý đã hiểu.

Không có sợi dây, họ không thể tìm thấy hai con quái vật, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Khoảng mười một giờ trưa, điều Lâm Thu Thạch chờ đợi rốt cuộc đã đến. NPC ngày hôm qua biến thành đàn muỗi nay lại xuất hiện trong phòng ăn, vẫn bộ quần áo ấy, vẫn vẻ mặt ấy, chẳng khác nào NPC làm mới theo thời gian cố định trong các trò chơi.

Lần này không cần Nguyễn Nam Chúc ra tay, một người chủ động đến trước mặt NPC đó, đưa tay vỗ mạnh vai ông ta một cái.

Cảnh tượng giống ngày hôm qua lại xảy ra. Đàn muỗi bay tán loạn, biến mất trong phòng ăn; cùng lúc đó, hai sợi dây hình thành từ những con muỗi xuất hiện ở ngoài phòng, dẫn đường tới một nơi chưa biết.

Nhóm Lâm Thu Thạch bắt đầu đi theo sợi dây để tìm tới nơi mình muốn. Vài phút sau, họ đến trước cửa một căn phòng. So với ngày hôm qua, căn phòng này quả thực có sự khác biệt rất lớn. Đứng bên ngoài đã có thể thấy rất rõ có một trận ác chiến đã xảy ra

ở đây vào đêm qua, cửa sổ làm bằng gỗ nát bấy, khóa trên cửa ra vào cũng bị phá hỏng bằng bạo lực.

Xem ra hai con quái vật đã đánh một trận sống mái. Nhưng theo tình hình cuối cùng tối qua, dường như tên người cá khổng lồ đã chiếm phần ưu thế trong cuộc chiến.

Chương 125

Người ăn cá

Còn về kết quả của trận chiến này... Lâm Thu Thạch chậm rãi đi đến trước cửa căn phòng, nhìn qua khe cửa.

Bên trong bị bao trùm bởi bóng tối, khó lắm mới thấy được căn phòng đang rất bừa bộn. Tất cả các đồ dùng trong phòng đều bị ném xuống đất, thứ gây chú ý nhất chính là con quái vật người cá đang nằm ở chính giữa phòng, thoạt trông chỉ còn thoi thóp. Đây chính là quái vật mắt vàng mà Lâm Thu Thạch nhìn thấy vào hôm qua, nó vẫn còn sống, nhưng hơi thở của nó cực kỳ yếu ớt. Cho dù Lâm Thu Thạch đi đến gần bên, nó cũng không hề phản ứng lại.

Lâm Thu Thạch cực kỳ thận trọng, đặc biệt là khi áp sát con quái vật, dù sao họ cũng chưa biết chắc nó còn khả năng chiến đấu hay không.

Cũng may tình hình thực tế tốt hơn một chút so với tưởng tượng của họ, trên mình quái vật chỉ có vài vết thương, máu của nó không phải màu đỏ mà có màu xanh đen trông khá ghê rợn, vừa dính nhớt sền sệt vừa có mùi tanh hôi. Quái vật nằm trên sàn, thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc lại gần nhưng không mấy may nhúc nhích, cả khi hai người đã tới ngay trước mặt, nó cũng không hề động đậy.

Nguyễn Nam Chúc nhìn chằm chằm con quái vật, sau giây lát im lặng, hắn nhón chân giẫm nhẹ lên lớp da của nó, thấy nó không

có phản ứng gì, bèn nói: “Sắp chết rồi.”

“Ừm.” Lâm Thu Thạch quan sát con quái vật, hơi thở của nó mỗi lúc một yếu, cuối cùng tần suất hô hấp dừng hẳn. Vậy là nó đã tắt thở. Lâm Thu Thạch rút con dao ăn từ trong người ra: “Đề anh.”

“Khoan đã.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thu Thạch quay sang, cậu cứ tưởng Nguyễn Nam Chúc sẽ ngăn mình ra tay, nào ngờ hắn lấy từ trong ba lô ra một đôi găng tay cao su, đưa cho Lâm Thu Thạch: “Đi găng vào, đừng để dính thể dịch của nó.”

Thứ chất dịch màu xanh đen chảy ra từ cơ thể quái vật vốn dĩ đã khiến người ta cảm thấy không hề dễ chịu. Nếu có thể, tốt nhất là không nên để bản thân tiếp xúc với thứ đó, bởi vì ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, đón lấy đôi găng tay rồi đi vào. Nắm chặt con dao ăn trong tay, cậu bắt đầu quỳ một chân xuống đất, cắt lấy vật trông như chiếc gai trên đỉnh đầu quái vật.

Cậu hành động rất thận trọng, vừa làm vừa tập trung quan sát động tĩnh từ phía quái vật, chỉ sợ nó chưa chết hẳn mà đột nhiên vùng lên.

Nhưng may mắn là, cho đến khi Lâm Thu Thạch lấy được chiếc gai nhọn ra khỏi đầu nó, quái vật không hề có bất cứ phản ứng nào. Trên thực tế, nó đã chết ngắc rồi, tuy cặp mắt màu vàng vẫn mở trừng trừng, nhưng cơ thể đã không còn cử động lên xuống theo nhịp thở nữa.

Lâm Thu Thạch đứng dậy, đưa chiếc gai dài cho Nguyễn Nam Chúc, sau đó tháo găng tay ra vứt qua một bên.

Đó là một chiếc gai dài nhọn hoắt, dài tầm nửa mét, cực kỳ cứng, có thể dễ dàng xuyên thủng tấm ván gỗ. Trên đó đã nhuộm không ít vết máu đen sì. Có thể biết được trong trận chiến vừa xảy ra, chiếc gai này đã để lại không ít vết thương trên người quái vật mắt trắng.

Nguyễn Nam Chúc dùng túi ni lông bọc chiếc gai lại, thận trọng để vào trong ba lô.

Lâm Thu Thạch nói: “Dây, trường kiếm, rượu khai vị, đều đã sẵn sàng.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Đợi đến tối đã.”

Lâm Thu Thạch gật đầu.

Ba người đi lên boong tàu, tìm một chỗ ngồi nói chuyện. Những người khác vẫn tiếp tục lùng sục khắp nơi trong khoang tàu, tìm kiếm các đầu mối liên quan đến cửa và chìa khóa.

“Cánh cửa này coi bộ khá đơn giản.” Cố Long Minh nói.

“Đơn giản chỗ nào hả?” Nguyễn Nam Chúc lãnh đạm nói: “Nếu không nhờ Lâm Lâm phát hiện ra manh mối về lữ muối, e rằng đến bây giờ chúng ta vẫn mù mò chẳng biết gì cả.”

Trước NPC bị muối bu đầy người, tất cả mọi người đều theo phản xạ muốn tránh xa, họ đâu có biết ông ta mới chính là điểm mấu chốt để thoát khỏi nơi này.

“Cũng đúng.” Cố Long Minh gãi gãi đầu: “Cả hai người đều quá lợi hại.”

Nguyễn Nam Chúc: “Tên thật của cậu là gì?”

Nghe Nguyễn Nam Chúc hỏi, sau một thoáng sửng sốt, Cố Long Minh lộ vẻ vui mừng. Hắn biết rằng Nguyễn Nam Chúc hỏi tên

thật là có ý gì: Nguyễn Nam Chúc đã đồng ý cho hần gia nhập Hắc Diệu Thạch. Trước mặt hần còn là một người lợi hại hơn cả Lâm Thu Thạch... Cố Long Minh cười cười, nói ra tên thật của mình: “Tên thật của tôi là Diệp Điều.”

Nguyễn Nam Chúc gật gù đầu, tỏ ý đã hiểu: “Sau khi ra khỏi cửa này, tôi sẽ đến gặp cậu sau.”

“Chị biết tôi sống ở đâu hả?” Cố Long Minh thắc mắc.

“Dĩ nhiên là biết.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu không sao tôi có thể yên tâm để cậu và Lâm Lâm nhà tôi cùng đi chung chứ.” Không những hần biết Cố Long Minh sống ở đâu, còn biết tên thật của hần nữa, câu hỏi này chỉ để thăm dò thành ý của Cố Long Minh mà thôi.

Cố Long Minh: “..” Hần nhất thời không biết phải nói gì nữa.

Do những việc xảy ra trong vài ngày này mà số người tụ tập tại phòng ăn hôm nay đã ít đi khá nhiều, chỉ thấy lác đác một vài người ngồi bên bàn cơm.

Họ ngồi trong phòng ăn, đều chỉ ăn cho có lệ, thoạt trông bầu không khí có vẻ tương đối hòa hợp.

Bọn Nguyễn Nam Chúc dĩ nhiên không ăn cá, nhưng điều khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy khó hiểu là những người khác dường như không ghét cá như họ. Thậm chí anh chàng bị say sóng kia hôm nay cũng ăn vài miếng.

“Anh không thấy ghê à?” Cố Long Minh không nhận được hỏi người ngồi gần mình một câu.

“Hình như cũng không ghê như tưởng tượng.” Trước đó mấy ngày, Thẩm Giác Tân còn nôn ói đến không ra dạng người, vậy mà hôm nay trông cậu ta khá tỉnh, ít nhất sắc mặt không còn vàng vọt như trước. Cậu ta nói: “Ờ... Tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh đừng nên ăn thì hơn, cá này trông không được tươi.”

Thẩm Giác Tân gãi gãi đầu: “Cũng được mà.” Vừa nói, cậu ta vừa ăn thêm một miếng, vẻ mặt chẳng có vẻ gì là khó chịu.

Thấy Thẩm Giác Tân như vậy, nét mặt Lâm Thu Thạch hơi phức tạp. Trước đây cậu đã từng ném thử vị cá, thật sự rất ghê, bây giờ mùi tanh tươi này vẫn là cái mùi trước đó, không hề thay đổi. Chẳng hiểu sao Thẩm Giác Tân lại cho rằng món cá không có vấn đề...

Lâm Thu Thạch đang suy nghĩ, bỗng thấy Nguyễn Nam Chúc nhấc đĩa lên gấp một miếng cá, chậm chậm đưa lên miệng.

“Chúc Mạnh?!” Lâm Thu Thạch thấy Nguyễn Nam Chúc làm vậy thì giật nảy mình, thật không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại định ném cá.

Nguyễn Nam Chúc ăn xong một miếng, cặp mày liền nhíu lại: “... Đúng là không tanh thật.”

“Không tanh à?” Lâm Thu Thạch cảm thấy sự việc có gì đó không ổn, nghe Nguyễn Nam Chúc nói xong bèn tự mình ăn thử một miếng, thấy mùi vị vẫn nhạt nhẽo và tanh hôi như thường: “Rõ ràng vẫn tanh mà... Khoan đã...” Cậu nhìn Nguyễn Nam Chúc, ánh mắt tràn đầy vẻ sững sờ: “Không lẽ rượu khai vị được chọn ngẫu nhiên?”

Nguyễn Nam Chúc im lặng, chọt đôi đĩa vào miệng cá trong đĩa.

Hiện nay, số người còn sống là mười một, nhưng trong phòng ăn chỉ có bảy người. Trừ đi Nguyễn Nam Chúc, trong bảy người ít nhất có ba kẻ đã cầm đĩa lên ăn cá, từ biểu cảm trên mặt họ, có thể

thấy việc ăn cá chẳng có gì là miễn cưỡng cả, thậm chí trông còn ngon lành say sưa là khác.

Lâm Thu Thạch dấy lên một dự cảm không lành, cậu nói: “Chúc Mạnh, đừng ăn nữa, chúng ta về phòng đi.”

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy nhưng không nhúc nhích, hấn cụp mắt, nhìn chăm chăm món cá trước mặt, cứ như món cá này toát ra một ma lực cực kỳ hấp dẫn, khiến hấn nhất thời không thể dứt ra được.

Vẻ mặt của hấn khiến da đầu Lâm Thu Thạch tê rần, cậu đưa mắt ra hiệu cho Cố Long Minh. Cố Long Minh hiểu ý, cùng cậu mỗi người nắm lấy một tay Nguyễn Nam Chúc, lôi ra khỏi phòng ăn.

Ba người tìm đại một căn phòng, sau khi vào trong, Lâm Thu Thạch vội vàng lột ga giường trói Nguyễn Nam Chúc vào ghế.

Cũng may trong lúc Lâm Thu Thạch làm tất cả những chuyện này, Nguyễn Nam Chúc vẫn khá bình thản, cùng lắm chỉ khẽ nhíu cặp lông mày xinh đẹp một chút, hỏi: “Anh trói em làm gì?”

Lâm Thu Thạch bình tĩnh đáp: “Anh sợ em ăn cá.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì nữa, hấn nghiêng nghiêng đầu, nét mặt hơi toát vẻ ngờ ngác, như thể chính hấn cũng không biết vì sao mình lại thích ăn cá. Lâm Thu Thạch cứ tưởng hấn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng Nguyễn Nam Chúc không nói gì cả, chỉ bảo: “Thôi được.”

Cánh cửa này có vẻ quá đơn giản, đơn giản đến mức khiến người ta mất đi sự cảnh giác. Lâm Thu Thạch bảo Cố Long Minh đưa Nguyễn Nam Chúc xuống hành lang khoang dưới, để tránh bị đưa đi khi các căn phòng dịch chuyển. Bản thân Lâm Thu Thạch thì

quay lại phòng ăn, cậu phát hiện tất cả mọi người ở đó đều đang bắt đầu ăn cá.

Dưới con mắt của những người này, thứ cá ôi thiu như biến thành món ngon hiếm có, họ cầm cúi ăn lấy ăn để hoàn toàn không để ý sự có mặt của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch chỉ nhìn một lát rồi xoay người bỏ đi. Khi cậu lên tới boong tàu thì gặp Tiểu Mạt, cô gái từng mách chuyện cho cậu, đang tái mặt quỳ trong góc khuất. Thấy Lâm Thu Thạch đến, cô nhìn về phía cậu bằng ánh mắt kinh hoàng.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Phòng bếp...”, Tiểu Mạt nói như hết hơi, “phòng bếp... xảy ra chuyện rồi...”

“Sao cơ?” Lâm Thu Thạch nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ như sắp phát điên cả rồi.” Tiểu Mạt đứng khá xa Lâm Thu Thạch, dường như cô hơi sợ người khác đến gần mình: “Họ đang ăn cá, ăn như điên vậy.”

Chỉ vồn vện mấy câu ngắt quãng đó cũng đủ để Lâm Thu Thạch hiểu ra Tiểu Mạt muốn nói gì, cậu gật đầu, bảo: “Được rồi, tôi biết rồi, cô hãy bảo trọng nhé.”

Tiểu Mạt nói: “Anh... Anh định qua đó hả?”

Lâm Thu Thạch: “Ừm, tôi sẽ qua đó xem thử.”

Tiểu Mạt nghe vậy liền im lặng.

Lâm Thu Thạch tiến về phía phòng bếp, nơi nằm bên cạnh phòng ăn. Vị trí của phòng bếp cũng là cố định, chưa đến nơi mà Lâm Thu Thạch đã ngửi thấy mùi cá tanh tươi.

Bước chân Lâm Thu Thạch dừng lại trước cửa bếp, cậu không tiến vào, vì nghe thấy những tiếng gặm nhấm kỳ quái vọng ra từ bên trong. Từ cửa sổ, cậu nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng của căn bếp.

Ở đó có vài người đang quỳ trên đất, vùi mặt vào một con cá cực lớn. Con cá này chưa hề được chế biến, nằm phơi thấy trắng ớn bọt bọt, trong thớ thịt cá còn có thể thấy rõ cả tơ máu. Ba kẻ có mặt hình như không hề để tâm đến những điều này, mặt họ gần như ngập trong cá, Lâm Thu Thạch có thể loáng thoáng trông thấy vẻ thỏa mãn của họ, dường như thứ này là một món ăn mỹ vị hiếm có.

Ngay cả Lâm Thu Thạch, người vốn có năng lực chịu đựng rất mạnh, khi chứng kiến cảnh này cũng bất giác thấy ruột gan đảo lộn.

Cậu hít vào một hơi thật sâu, ổn định lại tinh thần, sải chân tiến vào căn bếp, hô lên một tiếng: “Mọi người không sao chứ?” Cậu muốn thử xem những người này có còn giữ được lý trí hay không.

Nhưng sự thật trước mắt khiến Lâm Thu Thạch lạnh người. Những kẻ này có vẻ không hề nghe thấy tiếng gọi của cậu, vẫn chỉ biết mỗi món cá mà thôi. Thậm chí họ không buồn ngẩng lên, trông như đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái bình thường của một con người.

Thấy vậy, Lâm Thu Thạch lập tức nghĩ tới điều gì đó, vội vàng bỏ đi. Cậu đang lo cho Nguyễn Nam Chúc, sợ rằng Nguyễn Nam Chúc cũng gặp phải những thay đổi tương tự.

Sau khi Lâm Thu Thạch rời khỏi, Cố Long Minh đã đưa Nguyễn Nam Chúc cùng với chiếc ghế ra ngoài hành lang. Hành lang không bị di động, vì vậy khi Lâm Thu Thạch trở về, cậu thấy Nguyễn Nam Chúc vẫn ngồi trên ghế, chỉ là vẻ mặt có chút không vui.

“Chúc Mạnh.” Lâm Thu Thạch gọi: “Em cố nhịn một chút, chờ hết đêm nay sẽ ổn thôi.”

“Em đói lắm rồi.” Nguyễn Nam Chúc cúi đầu, một lọn tóc rủ xuống khuôn mặt khiến cả người hắn trở nên yếu đuối tiêu tụy hơn hẳn. Dáng vẻ đáng thương ấy khiến những người xung quanh khó mà cự tuyệt. Hắn mím môi, đôi mắt long lanh: “Lâm Lâm, cho em ăn đi mà.”

Lâm Thu Thạch vội lấy đồ ăn từ trong ba lô ra, nhưng khi đưa đến miệng Nguyễn Nam Chúc, hắn lại mím môi, nói: “Không, em không muốn ăn cái này.”

“Thế em muốn ăn cái gì?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Em muốn ăn cá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh cho em ăn một chút thôi được không?” Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt van lơn.

Nói thật lòng, nếu là chuyện khác, đứng trước bộ dạng đó của Nguyễn Nam Chúc, chắc Lâm Thu Thạch đã mềm lòng mất rồi. Nhưng lúc này, cậu không thể không trở nên cứng rắn, nói: “Không được.”

Vẻ đáng thương của Nguyễn Nam Chúc chợt biến mất, ánh mắt hắn trở nên lạnh lạnh, giọng điệu băng giá đến đáng sợ: “Lâm Thu Thạch, anh có biết mình đang làm gì không?”

Đó là vẻ mặt của Nguyễn Nam Chúc ở đời thực, lạnh lùng, cao ngạo, như một vị thần nhìn xuống những sinh vật hèn mọn.

“Biết chứ.” Thế nhưng Lâm Thu Thạch không mảy may dao động, cậu đưa tay nâng cằm Nguyễn Nam Chúc lên, nói rành rọt từng chữ một: “Anh biết rõ mình đang làm gì. Muốn ăn cá hả? Đừng có mơ.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thu Thạch, dường như muốn tìm kiếm một chút dao động trong đó. Nhưng rõ ràng hắn đã thất bại, đành dụi giọng trở lại: “Lâm Lâm, Lâm Lâm à, người ta muốn ăn cá thật mà...”

Thái độ của hắn cứ thay đổi liên tục như vậy hết lần này đến lần khác, khổ nỗi Lâm Thu Thạch quá kiên quyết, không bị đả động chút nào.

Cố Long Minh đứng bên cạnh chứng kiến, cảm thấy vô cùng bội phục. Hắn nói: “Lâm Lâm à, thế mà anh cũng chịu được?”

Lâm Thu Thạch: “Không chịu được thì làm thế nào? Không lẽ mặc cho cô ấy ăn cá?”

Cậu kể lại chuyện xảy ra ở phòng ăn và phòng bếp cho Cố Long Minh. Cố Long Minh nghe xong nhăn mặt: “Sao đột nhiên lại như vậy...” Hắn chợt nghĩ ra điều gì đó: “Không lẽ do cái chết của người cá mắt vàng mà tiến trình bị đẩy nhanh tốc độ?”

“Không biết nữa.” Lâm Thu Thạch giơ tay lên xem đồng hồ. Còn khoảng bốn tiếng nữa là trời tối, họ buộc phải vượt qua khoảng thời gian này.

Trạng thái hiện giờ của Nguyễn Nam Chúc là một hình chiếu giảm nhẹ của những kẻ đang ngấu nghiến ăn cá ngoài kia. Lâm Thu Thạch thử nhắm tịt, những người còn giữ được tỉnh táo trên tàu hiện tại không quá bốn người, số còn lại đều đã lú lẫn như trúng tà.

Mặc cho Nguyễn Nam Chúc giở đủ trò uy hiếp rồi nũng nịu, Lâm Thu Thạch đều vờ như không nghe thấy. Cuối cùng, Nguyễn Nam Chúc dường như đã thấm mệt nên không mở miệng nữa, chỉ im lặng ngồi trên ghế.

Lâm Thu Thạch bắt đầu chuẩn bị cho hành động buổi tối.

Giờ đây, khắp tàu đều là rượu khai vị, trường kiếm đã nằm trong tay, sợi dây cũng đã xuất hiện, cậu quả thực chẳng khác nào chàng kỵ sĩ sắp bước vào mê cung giải cứu công chúa. Tuy rằng với tình thế trước mắt, có vẻ như công chúa của cậu đã bị cậu tự tay trói trên ghế.

Cố Long Minh thấy tình trạng của Nguyễn Nam Chúc như vậy, không khỏi than thở lắc đầu, nói: “Sao lạ thế nhỉ, trước đó tôi và anh đều từng ném món cá, tại sao kẻ trúng chiêu lại là Chúc Manh?”

Lâm Thu Thạch ra hiệu rằng chính mình cũng không rõ.

Chắc chắn có một quy luật nào đó ẩn giấu trong chuyện này, có lẽ chính những người chưa từng ăn cá mới là đối tượng bị trúng chiêu, nhưng hiện tại tất cả vẫn chỉ là phỏng đoán. Đáp án thật sự như thế nào không phải điều đáng phải quan tâm, quan trọng là họ buộc phải nhanh chóng giải quyết cánh cửa này. Lâm Thu Thạch đầu thế trói Nguyễn Nam Chúc mãi như vậy.

Đây là lần đầu tiên cậu mong trời tối đến thế, khi thấy cảnh vật đang dần dần bị bao phủ bởi bóng đêm, Lâm Thu Thạch cùng Cố Long Minh dời chiếc ghế cùng Nguyễn Nam Chúc vào trong phòng.

Nguyễn Nam Chúc từ đầu chí cuối chẳng nói câu gì, nhưng Lâm Thu Thạch hiểu rõ, từ ánh mắt Nguyễn Nam Chúc, cậu có thể nhìn ra hắn vẫn chưa từ bỏ ý định đang nung nấu.

“Lâm Lâm.” Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thu Thạch liếc Nguyễn Nam Chúc một cái.

“Lâm Lâm, anh muốn một mình đi đối đầu với quái vật à?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Em không yên tâm để anh đi một mình, anh cho em được đi cùng anh có được không?”

“Không được.” Lâm Thu Thạch nói: “Xem kìa, em lại định lừa anh rồi.”

Nguyễn Nam Chúc vẫn tiếp tục huyền thuyên: “Em đâu có lừa anh, khi nào anh đi đánh quái vật, em sẽ ở bên yểm trợ cho anh mà.”

Lâm Thu Thạch nghe Nguyễn Nam Chúc nói vậy, cảm thấy đáng lẽ mình nên tức giận, thế nhưng cậu lại không khỏi bật cười: “Yểm hộ ấy hả, chỉ sợ đến lúc ấy anh đang đánh quái ở đằng trước, em ở phía sau lén ăn cá thì có.”

Nguyễn Nam Chúc lờm Lâm Thu Thạch một cái, không ừ hừ gì.

“Món cá ngon đến thế cơ à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc mím môi, không đáp.

“Ngon hơn anh không?” Lâm Thu Thạch lại nói.

“Dĩ nhiên là anh ngon hơn rồi.” Nguyễn Nam Chúc lâu bầu, hiện giờ hắn đang ở trong trạng thái cực kỳ bất ổn, chẳng khác nào một đứa trẻ: “Nhưng bây giờ em đói lắm, lại không thể nuốt anh vào bụng được, em không nữa.”

Lâm Thu Thạch nghe vậy chỉ biết bật cười.

Cố Long Minh đứng gần đó lạng lẽ đớp thức ăn cho chó, trong đầu nghĩ hai người này có thôi đi không, đến lúc nào rồi mà còn đóng phim tình cảm.

Lâm Thu Thạch nhìn sắc trời bên ngoài đang dần tối đi, lòng thảm láy làm may mắn vì bản thân và Cố Long Minh vẫn còn tỉnh táo, nếu không quả thực họ sẽ gặp rắc rối với cánh cửa này.

Sau khi trời dần tối, Nguyễn Nam Chúc trở nên yên lặng hơn, cứ nhìn mãi cảnh vật ngoài cửa sổ không nói gì. Lâm Thu Thạch vốn tưởng rằng hắn chỉ đang nghỉ ngơi một lát, chút nữa sẽ lại đòi ăn cá, thật không ngờ hắn cứ thế ngủ luôn.

“Có cần đặt cô ấy lên giường không?” Cố Long Minh khẽ hỏi Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc đã bị trói cả ngày hôm nay rồi.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Không, cứ để vậy đi.” Cậu không dám chắc Nguyễn Nam Chúc có đang ngủ thật hay không, nếu là giả vờ, với thân thủ của Nguyễn Nam Chúc, e rằng cậu và Cố Long Minh hợp sức cũng khó mà ngăn cản nổi.

Huống hồ bây giờ trời đã sắp tối, quái vật chẳng bao lâu nữa sẽ xuất hiện, Nguyễn Nam Chúc mà ra ngoài rất dễ gặp nguy hiểm.

“Để tôi đi với anh thì hơn.” Cố Long Minh nhìn Lâm Thu Thạch láy chiếc gai dài từ trong ba lô ra, nói: “Có chuyện gì còn có người tiếp ứng.”

“Cậu ở đây trông cô ấy đi.” Lâm Thu Thạch lắc đầu từ chối đề nghị của Cố Long Minh: “Nếu chuyến đi này của tôi không thành công, dù có thêm cậu cũng không thay đổi được điều gì. Huống hồ hiện nay tình hình của cô ấy không ổn định, cần có người ở bên trông chừng.”

Cố Long Minh thấy Lâm Thu Thạch kiên quyết như vậy cũng không tiện nói thêm, đành chúc cậu thuận lợi.

Lâm Thu Thạch gật đầu, cảm ơn lời chúc của Cố Long Minh.

Khi trời tối hẳn, Lâm Thu Thạch dùng khá nhiều thời gian quan sát động thái ở bên ngoài. Cuối cùng, lỗ tai cậu nắm bắt được một âm thanh cực nhỏ. Thứ âm thanh này cậu đã từng nghe rất nhiều

lần, chính là tiếng động khi con quái vật khổng lồ di chuyển trên sàn bằng gỗ.

Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn Cố Long Minh, nói: “Tôi đi đây.”

Cố Long Minh nói: “Anh, cứ yên tâm mà đi, tôi sẽ chăm sóc chị nhà cẩn thận.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao câu này nghe cứ sai sai.

Cố Long Minh thấy phản ứng của Lâm Thu Thạch thì khẽ cười, nói: “Được rồi, tôi đùa thôi, với lại làm gì có chị nhà nào ở đây. Thôi đi đi, đi sớm về sớm.”

Lâm Thu Thạch đẩy cửa bước ra ngoài, địa điểm đầu tiên hướng tới là phòng ăn.

Phòng ăn là điểm khởi đầu của mê cung, cũng là nơi xuất phát của đàn muỗi, từ đây đi theo đường bay của chúng sẽ tìm thấy con quái vật.

Lâm Thu Thạch cầm trường kiếm, thận trọng theo đàn muỗi tiến lên phía trước. Cậu nhanh chóng nghe thấy một tiếng động rất khó chịu xen lẫn với tiếng bước chân của mình, giống như tiếng dã thú đang ăn thịt con mồi, mà tại nơi này chỉ có một kiểu con mồi duy nhất... Sau khi vượt qua boong tàu, Lâm Thu Thạch trông thấy mục tiêu của mình.

Một con quái vật người cá khổng lồ, thân thể vạm vỡ, phủ đầy vảy cá đen sì. Có điều so với ngày hôm qua, trên người nó đã có thêm vô số vết thương. Lâm Thu Thạch dĩ nhiên biết những vết thương ấy vì sao mà có. Lúc này, tất cả sự chú ý của người cá đều tập trung vào các người đang bị cắn xé thành một mớ hỗn độn, gần như không hề chú ý đến Lâm Thu Thạch đang chầm chậm tiến lại gần mình từ phía sau.

Lâm Thu Thạch biết đây là cơ hội duy nhất của mình, cho nên cậu thận trọng, nhưng cũng bùng bùng quyết tâm. Cậu nắm chắc chiếc gai trong tay, từ từ giơ lên cao, sau đó nhanh như cắt đâm thẳng vào cổ của người cá.

Người cá rú lên một tiếng hãi hùng, máu tươi phun ra ồng ộc, sau đó ngã nhào ra đất.

Lâm Thu Thạch chưa vội thả lỏng, sau khi người cá ngã ra đất, cậu còn bồi thêm mấy nhát nữa, đến khi chắc chắn con quái vật đã chết mới dám thở phào.

Cậu đứng im tại chỗ nghĩ ngợi thêm một lát, rồi dùng chiếc gai dài mở ổ bụng của người cá tìm kiếm, cố nhịn cơn buồn nôn trào lên tận cổ. Cuối cùng, cậu tìm ra thứ mình muốn trong đồng thức ăn nát bấy: Một chiếc chìa khóa cổ bằng đồng trông rất đối bình thường. Mặc dù trông chẳng có điểm gì đặc biệt, nhưng lúc này trong mắt Lâm Thu Thạch, nó là vật xinh đẹp nhất thế gian.

Cậu nhặt chìa khóa lên, nhét vào túi, rồi khởi boong tàu.

Chương 126

Rời tàu

Cuối cùng đã có chìa khóa trong tay, Lâm Thu Thạch nhanh chóng trở lại hành lang nơi Cố Long Minh và Nguyễn Nam Chúc đang ở. Thế nhưng khi về tới nơi, cậu chỉ còn thấy chiếc ghế trống không và tấm ga giường rơi trên mặt đất. Nguyễn Nam Chúc đáng lẽ bị trói trên ghế và cả Cố Long Minh đều không rõ tung tích.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Thu Thạch không khỏi toát mồ hôi lạnh đầy trán. Đầu óc cậu xoay chuyển cực nhanh, vô số ý nghĩ lướt qua, đồng thời cậu chạy như bay về phía phòng ăn.

Khi tới gần cửa, còn chưa bước vào trong, Lâm Thu Thạch đã nghe thấy những tiếng nhai nuốt rợn người.

Âm thanh này khiến Lâm Thu Thạch có một dự cảm cực kỳ không hay, cậu không dám đi thẳng vào trong mà chậm chậm đảo qua chỗ cửa sổ để quan sát tình hình trước.

Cậu thấy tất cả những kẻ còn sống hiện đều tụ tập ở phòng ăn, bao gồm cả Cố Long Minh - người trước đó không hề có biểu hiện bất thường. Họ vây quanh một chiếc bàn tròn, tay cầm những con cá chết trắng ớn, nhét lấy nhét để vào miệng, trông đáng vẻ mê muội rợn người. Ngồi bên cạnh Cố Long Minh chính là người mà Lâm Thu Thạch lo lắng nhất, Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc cũng đang ăn cá, mặc dù so với những người xung quanh, động tác của hắn không đến nỗi thô lỗ, nhưng

sự thật là hắn đang dùng đũa để gắp cá đưa lên miệng.

Lâm Thu Thạch chứng kiến cảnh tượng trước mắt, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Cậu nhìn món cá ở trên bàn trong giây lát, từ sâu trong lòng trào dâng lên một cảm giác khao khát kỳ lạ, giống như Nguyễn Nam Chúc trước đây... Hình như món cá ươn này cũng đâu khó ăn cho lắm.

Suy nghĩ ấy lướt qua đầu óc Lâm Thu Thạch, cậu nhanh nhạy phát giác mình đang rơi vào trạng thái bất ổn. Cúi xuống nhìn chiếc chìa khóa, Lâm Thu Thạch biết rõ tình huống không ổn bèn nghiêng rặng, lách người đi vào trong.

Những người đang cầm cúi ăn cá trong phòng ăn hoàn toàn không để ý tới kẻ vừa bước vào. Tất cả sự chú ý của họ đều đặt ở chiếc bàn trước mắt, họ không hề quan tâm đến những gì đang xảy ra. Điều này đã giúp ích cho Lâm Thu Thạch, cậu đi quanh phòng ăn một vòng, nhưng không tìm thấy thứ muốn tìm. Lâm Thu Thạch nghĩ đến một nơi khác: Phòng bếp.

Phòng ăn và phòng bếp là hai gian phòng duy nhất không bị tráo đổi vị trí trên con tàu này, Lâm Thu Thạch đã tìm ra chìa khóa nên phỏng đoán lối ra nằm ở một trong hai căn phòng đó.

Phòng ăn không có, thì chỉ còn lại phòng bếp.

Khi sắp rời khỏi phòng ăn, Lâm Thu Thạch đưa mắt nhìn những người đang quây quần ăn cá quanh chiếc bàn tròn. Bỗng nhiên, cậu để ý tới một chi tiết, một luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng cậu.

Trên gương mặt của người đầu tiên ăn cá bỗng xuất hiện những chiếc vảy màu xanh, vảy như mọc ra từ da người đó, chạy dọc từ trán xuống khuôn mặt, trông có vẻ như chúng đã bắt đầu xuất

hiện được một lúc rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy, không biết cuối cùng anh ta sẽ biến thành thứ gì.

Nhưng dù thành thứ gì, Lâm Thu Thạch cũng không mong chuyện đó sẽ xảy ra.

Vậy nên cậu dời bước khỏi phòng ăn, chỉ kịp nhìn lại Nguyễn Nam Chúc một lần.

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang cúi đầu, thong thả ăn món cá. Dáng vẻ dửng dưng của hắn khiến trái tim Lâm Thu Thạch hơi nhói lên. Nhưng Lâm Thu Thạch không dám tiếp tục trì hoãn thêm nữa, bởi vì cậu nhận thấy bản thân bắt đầu không còn căm ghét món cá nữa, thậm chí còn vô thức nuốt nước bọt.

Lâm Thu Thạch quay lưng đi ra khỏi phòng ăn, đến phòng bếp ở kế bên.

Lúc này trong bếp không có người, chỉ có cá ươn rơi vãi lung tung khắp nơi, từ thớt gỗ, mặt sàn, trong các thùng, chỗ nào cũng đầy những cá, căn phòng nồng nặc mùi tanh thối lợm giọng. Nhưng Lâm Thu Thạch chẳng còn hơi sức mà tránh né những thứ đó, cậu cúi đầu xuống, bắt đầu tìm kiếm thứ mình muốn.

Rất nhanh, Lâm Thu Thạch phát hiện đường hầm màu đen trong một chiếc thùng lớn. Cậu bò vào trong đường hầm, ở tận cùng nơi đó có một cánh cửa sắt màu đen. Cánh cửa ấy khiến tinh thần con người ta phấn khích làm sao! Lâm Thu Thạch không để ý đến những thứ khác nữa, cậu dùng chìa khóa mở luôn khóa trên cánh cửa, con đường tràn ngập ánh sáng xuất hiện trước mắt cậu.

Sau đó, Lâm Thu Thạch cúi xuống nhặt mảnh giấy rơi trên mặt đất. Cậu không xem kỹ mà vội nhét mảnh giấy vào túi áo.

Đoạn cậu quay người, đi về phía phòng ăn.

Những người ở phòng ăn vẫn đang ăn cá. Lần này, Lâm Thu Thạch đi thẳng đến chỗ Nguyễn Nam Chúc, gọi tên hắn: “Chúc Mạnh.”

Nguyễn Nam Chúc ngược lên nhìn Lâm Thu Thạch một cái: “Lâm Lâm.”

“Em qua đây với anh một chút được không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng em muốn ăn cá.”

Lâm Thu Thạch: “Anh biết, em vừa ăn vừa đi với anh cũng được mà, chỉ một lát thôi, anh vừa phát hiện ra trong bếp có nhiều cá lắm.”

Nguyễn Nam Chúc im lặng giây lát, rồi đồng ý với đề nghị của Lâm Thu Thạch. Hắn cầm theo cái đĩa đựng cá, đứng dậy nói: “Có thật không?”

“Thật.” Lâm Thu Thạch trả lời chắc nịch.

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy mới chịu theo Lâm Thu Thạch đi ra bên ngoài.

Lâm Thu Thạch khế thờ phào, Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa bị ảnh hưởng quá nặng, nếu không cậu đành phải dùng bạo lực. Dù rằng dùng bạo lực là hạ sách, bởi Lâm Thu Thạch tự biết sức mình, cậu hoàn toàn không thể đánh thắng Nguyễn Nam Chúc, tới lúc đó nhất định là thê thảm.

Nguyễn Nam Chúc ngoan ngoãn theo Lâm Thu Thạch đi vào phòng bếp, nhìn thấy bên trong đầy ắp cá ươn thì vui lắm. Nhân lúc hắn đang mừng rỡ, Lâm Thu Thạch đẩy hắn vào trong chiếc thùng có chứa lối ra.

Nguyễn Nam Chúc tự nhiên bị đẩy, không khỏi ngẩn ra. Hắn đứng bên dưới, ngẩng lên nói với giọng ám ức: “Sao anh lại đẩy em xuống đây?”

Lâm Thu Thạch không đáp, cũng nhảy xuống đường hầm cùng với Nguyễn Nam Chúc rồi nắm lấy tay hắn, dẫn hắn đến lối ra. Cậu chỉ vào bên trong, nói: “Trong đó có nhiều cá lắm, em vào là biết.”

“Thật không?” Nguyễn Nam Chúc bán tín bán nghi.

“Thật.” Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc cười, ấy vậy mà hắn thật sự tin lời của Lâm Thu Thạch, xoay lưng đi vào trong đường hầm, thoát cái không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Thấy vậy, Lâm Thu Thạch thở phào nhẹ nhõm. Cậu giơ tay lên xem đồng hồ rồi nghiêng răng trở ra ngoài, quay về phòng ăn.

Trên thực tế, Lâm Thu Thạch cũng cảm giác được rằng mình không còn chống đỡ được bao lâu nữa, bởi vì món cá ươn trong phòng bếp càng lúc càng thu hút cậu. Đồng thịt ươn tanh tưởi kinh tởm đó trở nên thật hấp dẫn trong mắt cậu. Cậu đành dồn tất cả ý chí còn lại để chống chọi với ý nghĩ đó.

Đối với Cố Long Minh, Lâm Thu Thạch không dùng thái độ dịu dàng như với Nguyễn Nam Chúc, cậu chọn cách đơn giản nhất là đi vòng ra sau lưng thằng cha to xác đang u mê vì món cá, dùng tay đánh cho hắn ngất đi rồi vác lên vai. Khi vác Cố Long Minh ra ngoài, Lâm Thu Thạch hơi ngẫm nghĩ, tiện tay dắt cả cô gái tên Tiểu Mạt theo cùng. Còn về những người khác... quả thực cậu lực bất tòng tâm. Cậu chỉ có thể dốc hết sức, cứu được người nào hay người đó chứ không thể đảm bảo an toàn cho tất cả.

Lâm Thu Thạch mang Cố Long Minh và Tiểu Mạt đến cửa đường hầm rồi ném họ xuống. Xong việc, cậu thở dốc rồi cũng trèo vào trong.

Cậu không dám trì hoãn thêm nữa, bởi vì cậu nhận thấy chính mình cũng đang muốn ăn thứ cá đó. Rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy đến với những kẻ vẫn đang ngấu nghiến món cá trong phòng ăn kia, Lâm Thu Thạch không biết, có điều chắc chắn đó không phải một chuyện hay ho gì.

Men theo đường hầm đầy ánh sáng, Lâm Thu Thạch trở lại với hiện thực.

Khi trở lại phòng khách, người thấy mùi hương quen thuộc, tận hưởng không gian ấm áp quanh mình, cậu mới cảm nhận được cuộc sống tươi đẹp thêm lần nữa.

Nguyễn Nam Chúc xuất hiện bên cạnh Lâm Thu Thạch, sắc mặt tệ vô cùng. Hắn vội vã xông vào nhà vệ sinh, sau đó bên trong vọng ra tiếng nôn ọe.

Lâm Thu Thạch cảm thán nghĩ, cũng may mình không ăn phải món cá ươn đó, nếu không bây giờ chắc đang ở cùng chỗ với Nguyễn Nam Chúc.

Khoảng hơn hai chục phút sau Nguyễn Nam Chúc mới rời khỏi nhà vệ sinh. Hắn nôn khá lâu, sau đó lại tắm rửa, lúc này nửa thân dưới đang quấn khăn tắm, hắn lau mái tóc ướt với vẻ mặt không được vui.

“Không sao chứ?” Lâm Thu Thạch đang ăn kẹo, tâm trạng dần trấn tĩnh lại theo vị ngọt lan tỏa nơi đầu lưỡi.

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu tỏ ý bản thân không sao.

“Tại sao lại như vậy?” Lâm Thu Thạch hơi nghi hoặc: “Tại sao mọi người đột nhiên đều phát cuồng vì món cá? Quái vật đã chết rồi mà?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chắc do số người không đủ.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Số người chết chưa đủ, chúng ta tìm ra đáp án của câu đố quá nhanh.” Hắn thở hắt ra, cũng lấy một viên kẹo nhét vào miệng: “Chuyện như vừa rồi em từng gặp một lần, khi đó em được dẫn dắt bởi một người lão luyện, trong cửa có một nhân vật rất ghê gớm, chưa có ai chết, anh ta đã tìm ra chìa khóa rồi.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc: “Và rồi tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng bất bình thường.”

Lâm Thu Thạch: “... Vậy cũng được luôn?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Những tình huống như vậy rất hiếm khi xảy ra, em cũng không ngờ chúng ta lại gặp phải.” Mọi người đều coi việc nhanh chóng thoát ra ngoài là ưu tiên số một, ai mà ngờ ít người chết cũng là nguyên nhân gây ra tai họa chứ? Huống hồ đầu rơi máu chảy là tình trạng chung của đa số cửa, ngay như ở cửa này cũng đã có ba người chết trước khi họ tìm ra chìa khóa.

Thật không ngờ ngàn đó người chết vẫn chưa đủ đáp ứng điều kiện ẩn về số người chết tối thiểu.

Lâm Thu Thạch nói: “Vậy tại sao anh không bị ảnh hưởng?”

“Anh nghe được những âm thanh mà người khác không nghe thấy đúng không?” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đó là món quà cửa dành

cho anh.”

Lâm Thu Thạch tiếp tục lắng nghe.

“Em thì có thể trông thấy những thứ người khác không thể thấy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Trên người của mỗi người đều có hào quang khác nhau.”

Lâm Thu Thạch: “Hào quang?” Cậu nhớ mang máng trước đây Nguyễn Nam Chúc đã từng nhắc đến chuyện này, khổ nỗi lần đó cậu nghe mà không để ý.

“Đúng vậy, hào quang.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hào quang trên người càng sáng, sẽ càng ít bị cửa ảnh hưởng. Anh là người có hào quang sáng nhất mà em từng gặp, tóm lại, anh cực kỳ thích hợp với cửa.”

Lâm Thu Thạch nhất thời không biết nên nói gì, nhưng theo như Nguyễn Nam Chúc, có lẽ đây là một chuyện tốt.

Quả thực khi ở trong cửa, cậu không phải chịu quá nhiều ảnh hưởng của cảm xúc tiêu cực. Có nhiều người, bao gồm cả Nguyễn Nam Chúc mỗi lần thoát ra khỏi cửa đều mất vài ngày để trấn tĩnh, nhưng cậu thì không cần, cùng lắm chỉ ngủ một giấc là cậu khôi phục như thường.

Đây chính là tố chất bẩm sinh, ưu điểm lớn nhất của Lâm Thu Thạch.

“Tối nay mình cùng đi ăn một bữa ra trò nhé.” Lâm Thu Thạch nhìn gương mặt khá là xuống sắc của Nguyễn Nam Chúc, nói: “Được không?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, đồng ý với đề nghị của Lâm Thu Thạch.

Sau đó, Lâm Thu Thạch quay về phòng liên hệ với Cố Long Minh, hỏi thăm tình hình của hắn.

Cố Long Minh đã trở về nhà, nói đã nôn hết những thứ trong dạ dày ra, hiện giờ hề nghĩ tới vị của món cá đó là hắn lại buồn nôn, còn nói chắc nịch rằng sẽ kiêng cả trong một thời gian dài. Lâm Thu Thạch cười trêu chọc: “Khi đó cậu ăn ngon lành lắm mà.”

Cố Long Minh: “Lúc đó chẳng khác nào bị trúng tà... Hay do chúng ta giẫm nhầm phải mìn gì nên đột nhiên bị như vậy?”

Lâm Thu Thạch nói cho Cố Long Minh biết suy luận của Nguyễn Nam Chúc. Cố Long Minh nghe mà trợn mắt há miệng, nói: “Có chuyện đó nữa hả?” Nhưng cũng chẳng cần chú ý đến chuyện này quá, họ đã đi qua vô số cánh cửa, nhưng rất hiếm khi xảy ra tình huống dễ dàng thoát ra trước khi đạt đến số lượng thương vong tối thiểu.

Sau đó, hai người hẹn thời gian gặp nhau. Lâm Thu Thạch báo cho Cố Long Minh địa chỉ, dĩ nhiên không phải một địa chỉ chính xác, cậu chỉ bảo rằng khi Cố Long Minh có mặt, họ sẽ tới đón.

Họ chọn ẩm thực Hồ Nam hương vị đậm đà cho bữa tối, món ăn đặc sắc nhất của tiệm này vốn là món đầu cá dầm tiêu, nhưng vừa nhìn thấy món này, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều không hẹn mà cùng giở sang trang khác.

Nguyễn Nam Chúc có vẻ không hứng ăn uống lắm, chỉ thi thoảng mới gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, rõ ràng chuyện xảy ra ở trong cửa đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới hắn.

Lâm Thu Thạch thì ăn rất vui vẻ, suốt thời gian ở trong cửa, họ không được ăn thức ăn nóng, suốt ngày hầu như chỉ có mì trứng,

lượng khô. Lần này được cải thiện một bữa, quả thực cậu rất hạnh phúc.

Sau khi ăn xong trở về biệt thự, cả hai gặp anh em Trình Thiên Lý, Trình Nhất Tạ đang ngồi trong phòng bàn luận gì đó. Khi lại gần, Lâm Thu Thạch mới biết hai anh em cũng vừa ra khỏi một cửa cấp thấp.

Trình Nhất Tạ đang tổng kết lại những sai lầm mà Trình Thiên Lý mắc phải. Trình Thiên Lý ôm chú chó Bánh Mì của mình, chăm chú lắng nghe, thấy Lâm Thu Thạch đã về bèn vội vàng đứng dậy, nói: “Thu Thạch, anh về rồi đấy à, chị Lư nấu canh cá diếc đấy, anh uống một ít nhé?”

Vừa nghe thấy chữ cá, cả Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều biến sắc, vội vàng từ chối ý tốt của Trình Thiên Lý.

Trình Nhất Tạ sao có thể không biết âm mưu của thằng em trai, cậu ta đứng phía sau lạnh lùng nói: “Sao hả, vừa uống hết ba chén bây giờ lại định thêm chén thứ tư à? Đừng bảo chốc nữa mà lại muốn đi vệ sinh đấy nhé.”

Trình Thiên Lý lập tức rũ ra như tàu lá úa, nó hiểu anh trai của mình, dám chắc anh nó sẽ không cho nó đi vệ sinh lắm.

Bất đắc dĩ, Trình Thiên Lý chỉ còn cách đưa mắt cầu cứu Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch cúi gằm xuống, mắt nhìn mũi, vờ như không hề hay biết. Cặp song sinh sắp tiến vào cửa cấp cao, Trình Nhất Tạ dày công dạy dỗ cậu ngốc Trình Thiên Lý cũng là chuyện nên làm.

Ba ngày sau, Cố Long Minh bay đến thành phố này. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đích thân ra đón.

Lâm Thu Thạch vốn nghĩ rằng gã đàn ông cơ bắp cuồn cuộn ở trong cửa ngoài đời thực chắc cũng cao to vạm vỡ, ai ngờ khi đến nơi lại gặp một thanh niên đeo kính, dáng vẻ thư sinh, thoạt trông còn khá trẻ. Lâm Thu Thạch đoán hẳn trẻ hơn mình nhiều.

“Cố Long Minh.” Chàng trai trẻ chìa tay ra.

“Lâm Thu Thạch.” Lâm Thu Thạch nắm lấy tay hắn, nói: “Đợi lâu rồi phải không?”

“Không lâu lắm.” Cậu thanh niên có tên giả Cố Long Minh, tên thật là Diệp Điều bật cười, đưa mắt nhìn anh chàng lạnh lùng, khí thế đứng kế bên Lâm Thu Thạch, khẽ hỏi: “Vị này là?”

Lâm Thu Thạch cười nói: “Chị dâu của cậu đấy.”

Diệp Điều: “...” Gương mặt hắn rõ ràng thoáng méo đi, chắc hẳn sau khi đối chiếu gã đàn ông lạnh lùng đẹp trai này với Chúc Manh, cô gái từng cười ha ha vén váy khoe hàng với hắn, sự tương phản cực độ khiến Diệp Điều nhất thời rối trí.

Lâm Thu Thạch đã sớm đoán được Diệp Điều sẽ phản ứng như vậy, nói thật lòng, cậu đã từng có phản ứng gần giống như Diệp Điều bây giờ. Cuối cùng, thanh niên họ Diệp cũng trấn tĩnh lại, lắp bắp nói với Lâm Thu Thạch một câu: “Ông anh thật là tinh mắt.”

Lâm Thu Thạch quả thực không nhịn được bật cười ha ha.

Nguyễn Nam Chúc cũng hơi nhếch khóe miệng.

Diệp Điều nhìn kỹ Nguyễn Nam Chúc, mặt đầy vẻ hoang mang.

“Đi nào, về biệt thự cái đã.” Lâm Thu Thạch nói: “Biết có người mới gia nhập nên các thành viên khác cố tình làm cơm thiết đãi đấy.”

“Em cảm ơn ạ.” Diệp Điều cảm kích nói.

Thế rồi Diệp Điều lên xe của Lâm Thu Thạch, ba người cùng trở về biệt thự. Trên đường, Nguyễn Nam Chúc lần lượt hỏi Diệp Điều một vài thông tin cá nhân, không tỏ thái độ gì.

Diệp Điều trả lời rất thành khẩn, những điều hắn nói không khác nhiều so với thông tin mà Nguyễn Nam Chúc điều tra được từ trước đó.

Diệp Điều xuất thân là con nhà nòi về phong thủy, nhưng lên đại học lại học về Tây y, sau khi tốt nghiệp vào làm việc tại cơ quan công an. Hắn tâm sự rằng trước đây mình từng là một người kiên định theo chủ nghĩa duy vật... cho tới khi biết đến sự tồn tại của cửa.

“Vậy vì sao cậu lại suýt chết?” Trong lúc đợi đèn đỏ, Lâm Thu Thạch tò mò đặt một câu hỏi.

“Em đi làm nhiệm vụ.” Diệp Điều nói: “Sau đó bỗng nhiên thấy mình xuất hiện ở trong cửa. Khi sống sót ra khỏi cửa đầu tiên, em bị tên cướp bắn trúng ổ bụng.” Sau đó, Diệp Điều được đưa vào bệnh viện, bác sĩ lấy viên đạn ra xong còn trầm trồ nói rằng hắn rất may mắn, bị bắn trúng bụng vậy mà viên đạn chỉ đi vào phần mềm, nội tạng không hề bị ảnh hưởng, chuyện này quả thực khó tin vô cùng.

Có thể tưởng tượng ra, nếu khi ấy Diệp Điều mất mạng trong cửa thì kết cục cuối cùng sẽ là chết vì bị thương nặng.

“Nhưng tại sao cậu phải giả trang thành nữ sinh cấp ba?” Lâm Thu Thạch nhìn Diệp Điều, nhớ lại lần đầu gặp gỡ ở trong cửa, hình ảnh Diệp Điều mặc váy ngắn trông cay mắt đến nhường nào.

“Chẳng phải thân phận nữ sinh trung học sẽ dễ khiến người khác buông lỏng đề phòng à?” Diệp Điều nói: “Anh xem đấy, chính anh cũng mắc bẫy.” Hắn nói câu này với vẻ hồ hởi lắm, nhưng nhận

thấy Nguyễn Nam Chúc ngồi gằn đóm lạnh lùng lườm mắt với mình, nụ cười trên mặt Diệp Điều lập tức héo đi. Hắn luống cuống tìm lời giải thích: “Dĩ nhiên, so với anh nhà thì tất cả những cô gái khác chẳng đáng là gì, nữ sinh trung học cũng thế...”

Nguyễn Nam Chúc liếc hắn một cái, chẳng thèm phản ứng.

Diệp Điều bị Nguyễn Nam Chúc nhìn mà toát mồ hôi đầy đầu. Hắn nào có thể ngờ nổi cô nàng Chúc Mạnh ưa diễn trò trong cửa ở đời thực lại mang dáng vẻ như vậy. Nếu không vì thái độ chắc chắn của Lâm Thu Thạch, hắn còn tưởng hai người này đang đùa với mình.

Khi Diệp Điều đến biệt thự, biết được Nguyễn Nam Chúc chính là thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, cảm giác không thể tin nổi kia càng lên đến đỉnh điểm.

Ở trong phòng bếp, Diệp Điều còn lén lút hỏi Lâm Thu Thạch, rằng tại sao anh Nguyễn lại phải giả gái?

Lâm Thu Thạch nhìn hắn, hệt như đang nhìn thấy chính mình hồi mới gia nhập tổ chức, cũng ôm đầy một bụng thắc mắc như thế. Cậu nói: “Hay cậu tự đi hỏi cậu ấy đi?”

“Em đâu dám.” Diệp Điều nói: “Anh Nguyễn trông đáng sợ lắm...”

“Đáng sợ lắm à?” Lâm Thu Thạch hỏi lại.

“Vâng.” Diệp Điều đáp: “Chẳng khác gì mấy tên tội phạm cực kỳ nguy hiểm mà em đã gặp.”

Lâm Thu Thạch: “Thế à...” Cậu chẳng biết nói sao.

Diệp Điều nói: “Tóm lại...”

“Tóm lại tại sao tôi phải mặc đồ nữ chứ gì?” Giọng Nguyễn Nam Chúc vang lên từ sau lưng hai người. Diệp Điều rùng mình, sợ sệt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc bật cười, đôi mắt đẹp nheo lại thành một đường cong dịu dàng: “Muốn biết câu trả lời cũng dễ thôi.”

Diệp Điều: “...”

Nụ cười của Nguyễn Nam Chúc dần trở nên lạnh lẽo: “Tự cậu thử là biết mà, nhỉ?”

Diệp Điều: “Nhưng...”

Nguyễn Nam Chúc: “Sao hả? Trước mặt Lâm Thu Thạch dám mặc đồ nữ mà trước mặt tôi lại không à?”

Diệp Điều kinh hãi đưa mắt cầu cứu Lâm Thu Thạch, cậu vờ như không thấy.

Thế là Diệp Điều trở thành mục tiêu giày vò tiếp theo của Nguyễn Nam Chúc, những thành viên khác của Hắc Diệu Thạch đều nhìn hấn bằng cặp mắt thương cảm. Tuy nhiên, trong sự thương cảm còn ngầm ẩn chứa chút khoái trá, nhất là Lâm Thu Thạch... Có trời đất chứng giám, cậu không bao giờ muốn đóng vai cô gái câm đáng thương nữa.

Sau khi làm tiệc chào mừng Diệp Điều, Hắc Diệu Thạch lại lần nữa đón chào thành viên mới, chỉ không rõ là thành viên này có thể đi được bao xa. Có vài việc, kết quả không phải là thứ quá quan trọng, ít nhất hiện giờ Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy vậy.

Thời gian dần trôi, thời điểm vào cửa của Trình Thiên Lý và Trình Nhất Tạ đã đến.

Bầu không khí trong biệt thự lại trở nên căng thẳng, tất cả mọi người không ai nói chuyện lớn tiếng. Có một điều khiến Lâm Thu Thạch khá bất ngờ đó là đến tận khi vào cửa, Trình Nhất Tạ vẫn không công bố gợi ý của mình.

Lâm Thu Thạch hiện giờ không còn là một người mới ngậy thơ, từ thái độ của Nguyễn Nam Chúc, cậu hiểu được tại sao Trình Nhất Tạ phải làm như vậy.

Bởi vì rất có thể gợi ý của Trình Nhất Tạ là gợi ý đặc biệt.

Đó là gợi ý có được khi trò chơi rơi vào tình trạng chỉ còn một người sống sót duy nhất, dạng gợi ý này có thể giúp người vào cửa gánh chịu một lần tấn công của quỷ quái ở cánh cửa tiếp theo.

Về việc Trình Nhất Tạ rốt cuộc đã lấy được gợi ý này như thế nào, Lâm Thu Thạch hoàn toàn không được biết. Điều duy nhất cậu biết là trước khi vào cửa một ngày, Trình Nhất Tạ và Nguyễn Nam Chúc lại cãi nhau một trận ra trò.

Cuối cùng, hai người giải tán trong không vui.

Trình Thiên Lý đứng ở dưới tầng chứng kiến sự việc, không khỏi có chút hụt hẫng. Nó nói với Lâm Thu Thạch: “Nếu em thông minh hơn một chút thì tốt biết mấy.”

Lâm Thu Thạch xoa xoa đầu cậu nhóc, nhỏ giọng an ủi: “Em như bây giờ đã là khá lắm rồi.”

Không phải ai cũng có bản lĩnh lợi hại, thông minh như Trình Nhất Tạ hay Nguyễn Nam Chúc, nhưng kẻ không thông minh có cách riêng để tồn tại, đâu thể đòi hỏi mọi thứ phải hoàn hảo không vết tỳ.

Huống hồ có lẽ Trình Thiên Lý không ý thức được rằng, chính sự tồn tại của nó đã cho Trình Nhất Tạ dũng khí đạp bằng mọi khó

khăn.

Trình Nhất Tạ hết mực yêu thương em trai mình, trong hai anh em, người này chính là chỗ dựa tinh thần kiên cố nhất cho người kia.

Chương 127

Song sinh

Nhưng đối mặt với thực tế, mọi lời nói an ủi cũng chỉ như muối bỏ biển.

Tinh thần của hai anh em họ Trình hay những người khác trong biệt thự đều sa sút vì lần vào cửa này. Diệp Điều mới vào Hắc Diệu Thạch nên không biết nhiều về tổ chức, nhưng dù vậy, hắn vẫn cảm nhận được bầu không khí nặng nề. Vốn dĩ là người có tính cách hoạt bát, nhưng khoảng thời gian này, đến nói chuyện hắn cũng chẳng dám to tiếng.

Vài ngày sau, cuối cùng cũng đến lúc cặp song sinh bước vào cửa.

Buổi sáng hôm đó trời rất đẹp, Lư Diễm Tuyết làm một bữa sáng thịnh soạn, có cả tiểu long bao mà Trình Thiên Lý thích nhất, nó đã có một bữa ăn rất vui vẻ, gần như mỗi miếng nuốt trọn một cái, chẳng khác nào con chuột đồng chỉ biết nuốt thức ăn.

Ngược lại khẩu vị của Lâm Thu Thạch rất bình thường, cậu cảm thấy tâm trạng của mình lúc này hơi giống với các vị phụ huynh khi chờ đợi kết quả thi đại học của con mình, những người khác có lẽ cũng tương tự. Thực tế thì cái giá phải trả khi thất bại trong cửa còn đau đớn hơn nhiều so với trượt đại học.

Lúc mọi người đang ăn, Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý đột nhiên đứng dậy, cùng bỏ lên tầng hai.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng hai đứa trẻ, ngay lập tức hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cậu thấy lo lắng kỳ lạ, đôi đũa cũng trượt qua những ngón tay vô lực, rơi xuống bàn.

Lư Diễm Tuyết là cô gái duy nhất trong Hắc Diệu Thạch sau khi Trang Như Hiệu rời đi, cô mỉm cười một cách gượng gạo: “Hai đứa nó sẽ ổn chứ? Anh Nguyễn?”

Nguyễn Nam Chúc ngồi bên cạnh Lâm Thu Thạch, đôi mắt sụp xuống. Hắn chẳng thể trả lời câu hỏi của Lư Diễm Tuyết.

Cánh cửa cấp mười, ngay cả chính bản thân Nguyễn Nam Chúc cũng không thể khẳng định rằng mình nhất định sẽ sống sót thoát ra.

Thông thường, thời gian một người ở trong cửa chỉ tương đương khoảng mười phút trong hiện thực.

Lâm Thu Thạch chưa bao giờ cảm thấy mười phút trôi qua lại khó khăn đến thế, cậu nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ trên tay và kim giây gạt về phía trước từng chút từng chút một. Thậm chí cậu còn bất giác nín thở, đến khi cạn hơi rồi mới vội vàng thở dốc mấy cái.

“Tôi muốn uống chút rượu, mọi người có muốn uống không?” Trần Phi đột nhiên đứng dậy, sốt ruột nói.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch, cũng không động viên gì.

Vì vậy Trần Phi đi lấy một chai rượu Mao Đài, sau đó họ bắt đầu uống rượu ngay giữa buổi sáng.

Ánh mặt trời lốm đốm chiếu qua cửa sổ, nhưng mọi người lại chẳng cảm nhận được một chút nhiệt độ nào. Lâm Thu Thạch nhắm chút rượu còn sót lại trong ly, bầu không khí trong căn phòng trở nên tĩnh lặng một cách khủng khiếp.

Nhưng phán quyết mà họ chờ đợi cuối cùng cũng đến.

Lúc chín giờ mười tám phút, phía trên tầng phát ra một tiếng gào khóc.

Lâm Thu Thạch cùng những người khác lập tức biến sắc, họ vội vã đi lên tầng, thấy cặp song sinh đang ngồi trên chiếc giường trong phòng ngủ.

Có điều lúc này, một đứa đang ôm lấy đứa kia, đứa được ôm đang học máu. Lâm Thu Thạch chưa bao giờ thấy nhiều máu tươi đến vậy, hết ngum này đến ngum khác, nhuộm đỏ cả ga trải giường, thảm trải sàn và mọi thứ trước mắt cậu.

“Không!! Không!!!” Tiếng gào thét nghe như tiếng ai điều vĩnh biệt của người ở lại đối với kẻ sắp chết: “Đừng bỏ lại anh, Thiên Lý, Thiên Lý...”

Trình Thiên Lý được ôm trong vòng tay anh trai, nhưng dường như nó không còn chút sức lực để nói gì nhiều. Nó mở to mắt, ánh mắt bắt đầu mất đi tiêu cự, những ngón tay từ từ vuốt nhẹ má Trình Nhất Tạ, gắng gượng nở nụ cười, khẽ gọi tiếng “anh”.

“A a a a a!!!” Trình Nhất Tạ thét lên điên cuồng, đau khổ hết như phải chứng kiến một phần linh hồn trong mình đang dần dần chết đi.

“120, nhanh gọi 120!!” Lưu Diễm Tuyết đã giàn giụa nước mắt, cô run rẩy gọi 120, sau đó lao đến trước mặt Trình Thiên Lý, nắm tay Trình Thiên Lý: “Thiên Lý, Thiên Lý, gắng lên, Thiên Lý...”

Trình Thiên Lý không nói lời nào, ánh sáng trong đôi mắt nó bắt đầu mờ đi, hơi thở cũng dần dần yếu ớt, như một bức tranh dần mất đi màu sắc chỉ còn những mảng đen trắng. Không khí lạnh lẽo cuốn quanh cơ thể nó, Trình Thiên Lý cố gắng mở miệng, gọi một tiếng “anh”, rồi dùng chút sức lực cuối cùng để nói: “Đừng... buồn.”

Thấy cảnh đó, Lâm Thu Thạch lấy tay bưng mặt, cậu chậm chậm quay lại, dựa vào tường, toàn thân không còn chút sức lực.

Bên tai cậu là tiếng khóc của Lưu Diễm Tuyết và Trình Nhất Tạ, như tiếng nhạc buồn đưa tiễn người ra đi.

Xe cứu thương có tác dụng gì chứ, họ đều biết cái giá phải trả cho sự thất bại là gì.

Cuối cùng, Trình Nhất Tạ từ chối nhân viên y tế. Khi họ đến thì Trình Thiên Lý đã ngừng thở, Trình Nhất Tạ không muốn để em trai yêu quý rời khỏi vòng tay mình một khắc nào.

Nguyễn Nam Chúc từ đầu chí cuối không nói gì. Cho đến khi thấy Trình Thiên Lý đã thực sự ra đi, hắn mới quay người đi vào phòng vệ sinh, lấy một chiếc khăn sạch, ngồi xổm trước mặt Trình Nhất Tạ, lau sạch từng vết máu trên mặt Trình Thiên Lý.

Trình Nhất Tạ lặng lẽ nhìn hành động của Nguyễn Nam Chúc, tia sáng trong mắt cậu đã tắt, chỉ còn lại một khoảng tối vô tận. Cuối cùng, cậu ta cũng mở miệng nói: “Anh Nguyễn.”

Nguyễn Nam Chúc ngược nhìn cậu ta.

Trình Nhất Tạ nói: “Em muốn rút khỏi Hắc Diệu Thạch.”

Nguyễn Nam Chúc không trả lời. Hai người đưa mắt nhìn nhau, dường như Nguyễn Nam Chúc đã hiểu ánh mắt của Trình Nhất Tạ, hắn nói: “Em hãy nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Trình Nhất Tạ im lặng.

Nguyễn Nam Chúc đưa tay vỗ vai Trình Nhất Tạ, giờ phút này, lời nói không mang lại chút tác dụng nào. Hắn đưa ngón tay chạm nhẹ vào má Trình Thiên Lý, gương mặt ấy đã lạnh như băng, không còn hơi ấm như lúc trước nữa.

“Là lỗi của em.” Trình Nhất Tạ nói: “Anh Nguyễn đã đúng.”

Nguyễn Nam Chúc không biết phải nói gì, chỉ cúi đầu ho một tiếng, như thể muốn kiềm nén một cảm xúc nào đó sắp sửa trào ra từ cổ họng.

“Cánh cửa này thực sự quá khó, cuối cùng chỉ còn mỗi hai chúng em sống sót.” Trình Nhất Tạ cúi xuống nhìn gò má em trai của mình, bình tĩnh nói: “Nó ngốc nghếch suốt một đời, chỉ có lần này thông minh.” Nét mặt của cậu ta dường như không có gì đau khổ, nhưng những giọt nước mắt lại không ngừng tuôn ra, không thể ngừng lại được.

“Lần này coi như em thông minh.” Trình Nhất Tạ dụi trán của mình lên trán Trình Thiên Lý mà nói: “Đều là lỗi của anh.”

Trong mắt của cậu ta thì Trình Thiên Lý như một đứa trẻ không trưởng thành, nhưng bây giờ, Trình Thiên Lý không cần phải lớn nữa.

Trình Thiên Lý sẽ không bao giờ có thể bước qua sinh nhật lần thứ mười tám của mình, thời gian của nó sẽ dừng lại khoảnh khắc này, không thể tiến thêm một giây phút nào.

Không ai nói ra lời an ủi nào, cũng không ai nói Trình Nhất Tạ phải kiên trì, nhẫn nại, rằng mọi thứ rồi sẽ qua đi. Trong lòng họ đều biết rõ rằng điều này sẽ mãi mãi không bao giờ vượt qua được. Tất

cả mọi lời nói giờ chỉ là lừa dối và lấp liếm mà thôi, họ đã thực sự mất đi nụ cười của đứa trẻ ngốc nghếch ấy.

Tiếng khóc của Lữ Diễm Tuyết xen cùng tiếng nấc nghẹn của Dịch Mạn Mạn.

Nguyễn Nam Chúc quay lưng rời khỏi căn phòng, xuống dưới tầng. Lâm Thu Thạch thì thu mình vào góc tường, như thể đã hóa thành tượng đá.

Đã từng chứng kiến bao cuộc biệt ly, nhưng họ vẫn không thể làm quen với nó. Ngay đến chú chó corgi Bánh Mì đang ngủ dưới tầng cũng cảm nhận được gì đó, hoảng hốt chạy lên cầu thang. Thế rồi khi phát hiện ra chủ nhân của mình nằm bất động, nó sủa lên những tiếng gáp gáp, như muốn đánh thức Trình Thiên Lý tỉnh dậy từ cơn mơ ngủ.

Nhưng đây không phải là giấc mơ, hoặc thậm chí là mơ đi chẳng nữa, thì đó cũng là cơn ác mộng mãi mãi không thể tỉnh được.

Lâm Thu Thạch cảm thấy bản thân không thể thở nổi, ngay đến cậu cũng đau đớn như vậy, huống hồ Trình Nhất Tạ là anh em song sinh với Trình Thiên Lý. Đó là cảm giác mà Lâm Thu Thạch không dám tưởng tượng.

Thời gian đã trôi qua như thế nào, Lâm Thu Thạch cũng không có nhiều ấn tượng nữa.

Đây có lẽ là cơ chế tự bảo vệ của cơ thể con người, có những ký ức sẽ được làm mờ đi bởi phản xạ có điều kiện. Nhưng khuôn mặt trắng nhợt của Trình Thiên Lý lại in sâu trong tâm trí của Lâm Thu Thạch, cậu nhớ quá rõ, rõ đến nỗi không thể ngủ được trong một thời gian dài.

Sau đó là lễ tang của Trình Thiên Lý.

Cha mẹ của cặp song sinh vội vã tìm đến. Ban đầu họ muốn đưa Trình Thiên Lý về nhà, nhưng Trình Nhất Tạ đã cản lại.

Trình Nhất Tạ nói muốn ở bên Trình Thiên Lý, cha mẹ không cách nào khuyên nhủ được nên đành phải theo ý của cậu ta.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Trình Nhất Tạ đã gầy đi rất nhiều, thậm chí thái dương còn xuất hiện ít tóc bạc.

Lúc này, cậu ta mới mười bảy tuổi, đáng lẽ là cái tuổi thanh xuân rạng ngời như hoa mới phải.

Trình Nhất Tạ ôm lấy bình tro của Trình Thiên Lý, rồi đặt nó vào trong nấm mộ nhỏ.

Ngôi mộ này được chia thành hai phần, một bên viết tên Trình Nhất Tạ, một bên viết tên Trình Thiên Lý. Trình Nhất Tạ nghĩ rằng có lẽ cậu ta sẽ ra đi trước, thậm chí cậu ta còn mạ vàng tên của mình, nhưng thực tế lại hoàn toàn khác với những gì cậu ta dự đoán.

“Em mới là người ích kỷ nhất.” Trong đám tang, Trình Nhất Tạ nói trước bia mộ rằng: “Em muốn đi trước, để nó ở lại.”

Thế nhưng người ở lại mới chính là người bi thảm nhất, Trình Nhất Tạ đột nhiên bật cười: “Ít nhất nó cũng không cần trải qua tất cả những chuyện này.”

Lâm Thu Thạch nhìn thấy nụ cười của cậu ta, rất muốn bảo cậu ta đừng cười nữa, nhưng lại nói không nên lời. Trên thực tế, mấy ngày nay, những câu mà Lâm Thu Thạch nói chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Sau đám tang, Trình Nhất Tạ mất tích.

Căn phòng của cậu ta vẫn như trước, chỉ là thiếu vài bộ quần áo và một chiếc va ly.

Lâm Thu Thạch là người đầu tiên phát hiện ra điều này, cậu hỏi Nguyễn Nam Chúc rằng Trình Nhất Tạ đi đâu rồi, Nguyễn Nam Chúc trả lời: “Em không biết.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

“Em không biết nó đã đi đâu, cũng không biết nó có thể đi đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói với giọng điềm tĩnh: “Kể từ lần đầu vào cửa, nó đã gia nhập Hắc Diệu Thạch. Hắc Diệu Thạch chính là nơi nó thuộc về.”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, ánh mắt hơi toát lên vẻ mờ mịt.

Nguyễn Nam Chúc khẽ thở dài, ôm lấy Lâm Thu Thạch, động viên: “Có những chuyện sớm đã nằm trong dự đoán rồi.”

“Bao gồm cả cái chết ư?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Hiển nhiên là vậy.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Ai cũng phải trải qua cái chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Nhưng cái chết của chúng đến quá sớm.” Hai đứa vẫn còn quá nhỏ, vẫn chưa trải nghiệm bất kỳ điều gì, chúng nên có nhiều thời gian hơn, và...

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ông trời không công bằng đâu.”

Nếu như Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý sinh ra với một cơ thể khỏe mạnh, hai đứa sẽ không bị kéo vào guồng quay của cửa. Biết rằng cửa tuy có nhiều khó khăn, nhưng cũng chính cửa đã cho cả hai có nhiều thời gian hơn, để có thể ngắm nhìn thế giới bao la rộng

lớn. Nhưng, ân huệ rồi cũng cạn. Từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, nỗi đau đó không phải ai cũng vượt qua được.

Tối hôm đó, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch nằm cạnh nhau, Lâm Thu Thạch hỏi: “Có phải gợi ý của Trình Nhất Tạ chính là loại gợi ý đó?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đúng vậy.”

Lâm Thu Thạch im lặng.

“Có một số việc, con người ta sớm hay muộn cũng sẽ phải trả giá.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hơn nữa cái giá phải trả đau đớn hơn so với tưởng tượng rất nhiều.”

Lâm Thu Thạch đang định nói gì đó, nhưng Nguyễn Nam Chúc chọt nhét vào miệng cậu một viên kẹo, Lâm Thu Thạch vừa ngậm kẹo vừa lúng túng nói: “Em cai được thuốc chưa?”

“Cai được rồi.” Nguyễn Nam Chúc trả lời.

Đến đây, Lâm Thu Thạch không biết nên nói gì. Trong khoảng thời gian này, số lần cậu im lặng ngày càng trở nên nhiều và lâu hơn.

Nguyễn Nam Chúc dường như nhận ra sự hoang mang ấy, hắn đưa tay ôm lấy Lâm Thu Thạch, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.”

Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Cái chết của Trình Thiên Lý dường như đã phá vỡ ảo giác về sự yên bình trong căn biệt thự, một bầu không khí u ám bắt đầu lan tràn khắp nơi.

Lưu Diễm Tuyết thường xuyên lau nước mắt lúc nấu ăn, không biết có phải vì cô nhìn thấy nguyên liệu nào đó rồi nghĩ tới người từng rất thích ăn món ăn này hay không.

Sau khi phát hiện chủ nhân của mình không còn, Bánh Mì cũng trở nên ủ dột trong một khoảng thời gian rất dài. Về sau, nhờ sự an ủi của Hạt Dẻ, nó mới miễn cưỡng trở lại trạng thái bình thường.

Trước sự ra đi của cặp song sinh, Lâm Thu Thạch luôn có một loại cảm giác không chân thực. Cậu tưởng như giây lát nữa khi trở lại phòng khách, mình vẫn sẽ thấy Trình Thiên Lý ngồi trên sofa xem tivi và cười hềnh hếch. Ảo giác này còn mãi cho tới một tối nọ.

Hôm đó, cậu đi xuống cầu thang và thấy tivi trong phòng khách đang chiếu phim kinh dị, có một người ngồi trên ghế sofa, cuộn mình trong chăn, trông vô cùng sợ hãi. Nhìn thấy cảnh đó, Lâm Thu Thạch buột miệng gọi: “Thiên Lý?!”

Nhưng từ trong chăn lại lộ ra khuôn mặt của Diệp Điều, hấn nhìn Lâm Thu Thạch, khẽ gọi: “Thu Thạch?”

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Điều, Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng nhận ra rằng cậu sẽ mãi mãi không nhìn thấy Trình Thiên Lý nữa. Đó là một cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Cảm giác đó tựa như giấc mộng bản thân tự thêu dệt để lừa dối chính mình, cuối cùng cũng bị ai đó phá hủy, không còn cách nào khác ngoài việc đối diện với hiện thực tàn khốc và rướm máu.

“Không có gì.” Lâm Thu Thạch quay đi.

Diệp Điều gọi tên Lâm Thu Thạch lần nữa, nhưng thấy cậu đã đi thẳng lên tầng. Gương mặt Diệp Điều hiện ra vẻ lo lắng, vì hấn đã thấy hai gò má đầm đìa nước mắt của Lâm Thu Thạch sau khi nhận ra mình. Hình như Lâm Thu Thạch đã tưởng nhầm hấn là Trình Thiên Lý... Không biết tại sao, trong lòng Diệp Điều có chút hối tiếc, nếu như hấn có thể tham gia Hắc Diệu Thạch sớm hơn thì tốt biết mấy, như vậy hấn có thể cùng các thành viên khác trải qua các

khung bậc cảm xúc, không đến mức cảm thấy bị xa cách trong tình cảnh này.

Sau khi quay trở lại phòng, Lâm Thu Thạch mới phát hiện ra mình đã khóc. Khi Trình Thiên Lý ra đi, cậu đã không rơi giọt nước mắt nào, không ngờ rằng lúc này lại không thể kiểm soát được cảm xúc của chính mình.

Cậu ngồi bên cạnh giường, chột hiệu vì sao Trình Nhất Tạ lại rời đi. Vì trong tòa biệt thự này, khắp nơi đều có dấu vết của Trình Thiên Lý, những vết tích này tựa như một con dao cùn, cứa từng nhát vào da thịt người ta mà không hề nhìn thấy máu.

Lâm Thu Thạch nằm trên giường, thở ra một hơi thật dài, cậu thả lỏng cơ thể rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Nguyễn Nam Chúc trở về vào giữa đêm, nhìn thấy Lâm Thu Thạch nằm cuộn người trên giường, hắn không đánh thức mà nhẹ nhàng đắp một chiếc chăn mỏng lên người Lâm Thu Thạch.

“Ừm.” Lâm Thu Thạch lại vì thế mà giật mình tỉnh giấc, ú ớ gọi một tiếng: “Nam Chúc.”

“Ơi.” Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống bên Lâm Thu Thạch: “Em đây.”

“Anh nhớ Thiên Lý quá.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em cũng nhớ nó.” Nguyễn Nam Chúc thản nhiên thừa nhận điều này: “Mỗi lần nhìn thấy Bánh Mì, em đều nhớ đến Thiên Lý.”

Nhớ dáng vẻ Thiên Lý ôm Bánh Mì, nhớ đến nét mặt tươi cười rạng rỡ của đứa trẻ ấy.

“Anh phải làm sao đây?” Lâm Thu Thạch nói: “Anh nhớ cả Ngô Kỳ, Đàm Tảo Tảo...” Họ đều là những vị khách đã đi qua cuộc đời Lâm Thu Thạch, nhưng đến, rồi lại đi.

“Chỉ có thể cố gắng chịu đựng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chịu đựng tới khi nỗi buồn qua đi là ổn thôi.”

Nghe giọng điệu điềm tĩnh của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch bỗng thấy trong lòng đau nhói. Sau khi Trình Thiên Lý ra đi, hầu như mọi người đều rơi vào tình trạng suy sụp tinh thần, chỉ có Nguyễn Nam Chúc bình tĩnh xử lý hậu sự. Hắn thông báo cho cha mẹ của cặp song sinh, liên hệ với nhà tang lễ và chọn thời gian chôn cất.

Lâm Thu Thạch không rõ Nguyễn Nam Chúc rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu việc tương tự mới có thể trở nên bình tĩnh đến vậy.

Nguyễn Nam Chúc nhìn thấu ánh mắt của Lâm Thu Thạch, hắn khẽ thở dài, rồi lại mỉm cười, nói: “Không cần phải xót xa cho em, thực sự em không thể thâm như anh tưởng tượng đâu.”

Có vài chuyện, dần dà sẽ thành quen.

Sau ba tháng rời khỏi Hắc Diệu Thạch, Trình Nhất Tạ gửi một bức thư cho Hắc Diệu Thạch nhưng không hề ghi địa chỉ, nội dung thư nói rằng hiện giờ cậu ta rất ổn, mọi người không cần phải lo lắng điều gì cả.

Lưu Diễm Tuyết là người đầu tiên nhận được bức thư. Cô nhìn nét chữ quen thuộc mà bật khóc, suýt chút nữa thì ngất đi tại chỗ. Cô ôm lấy lá thư, nước mắt nói: “Thằng nhóc này hư quá, sao bây giờ mới gửi thư, hư quá đi mất...”

“Có cách nào tìm ra nó đang ở đâu không?” Trần Phi hỏi Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc kiểm tra bức thư, lại lấy phong bì từ chỗ Lư Diễm Tuyết xem xét, cuối cùng lắc đầu: “Không có chút manh mối nào cả, nó cẩn thận quá.”

Trần Phi thở dài.

“Liệu nó có quay trở lại không?” Thực ra Dịch Mạn Mạn và Trình Nhất Tạ không thân thiết lắm, nhưng anh ta lại có mối quan hệ rất tốt với Trình Thiên Lý.

“Không biết.” Nguyễn Nam Chúc không đưa ra câu trả lời chắc chắn.

“Nó quay lại hay không cũng được, miễn sao trong lòng thấy thoải mái là được rồi.” Lư Diễm Tuyết nói xong câu này lại rơi nước mắt: “Nhưng làm sao nó có thể vượt qua chuyện này một mình, sao có thể vượt qua được chứ?”

Không ai biết câu trả lời, nhưng không vượt qua được cũng phải vượt qua. Bởi vì đây là thời gian sống mà Trình Thiên Lý đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy, Trình Nhất Tạ không thể bỏ cuộc được.

Lâm Thu Thạch nhìn chăm chăm vào nét chữ trên phong thư một hồi rất lâu mà không nói lời nào.

Cho đến khi Nguyễn Nam Chúc kéo cậu vào phòng, rồi nói: “Thu Thạch, dạo này anh cứ sao sao.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm?”

“Lúc nào cũng thần thờ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không nhận ra sao?” Nguyễn Nam Chúc khẽ cau mày, cái nhìn dừng lại trên gương mặt Lâm Thu Thạch.

“Anh thần thờ sao?” Lâm Thu Thạch lấy làm lạ: “Thật à?”

Nguyễn Nam Chúc không đáp, nhưng ánh mắt của hắn đã nói lên câu trả lời.

“À.” Lâm Thu Thạch đưa tay xoa xoa mặt mình, nói: “Anh chỉ thấy hơi mệt chút thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chúng ta đi nghỉ nhé.”

“Hửm?” Lâm Thu Thạch không ngờ Nguyễn Nam Chúc lại đột nhiên nói như vậy, cậu ngẩn ra một lúc, tâm trí lại bay đi đâu mất, mãi cho đến khi Nguyễn Nam Chúc véo nhẹ má cậu một cái: “Sao lại thần người nữa rồi?”

Lâm Thu Thạch: “Khụ khụ.” Bấy giờ cậu mới nhận ra rằng mình bị phân tâm, lại còn ngay lúc Nguyễn Nam Chúc đang chăm chú theo dõi, cậu bèn ho lên hai tiếng, lúng túng nói: “Xin lỗi.”

Nguyễn Nam Chúc thở dài.

Nhận thấy tinh thần của Lâm Thu Thạch không được thoải mái, Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng bắt tay vào chuẩn bị cho chuyến du lịch.

Vốn dĩ mùa xuân là mùa mà vạn vật sinh sôi nảy nở, tràn đầy cảm giác hạnh phúc, nhưng vì sự ra đi của Trình Thiên Lý, nên đối với họ, mùa xuân này còn khó vượt qua hơn so với mùa đông.

Thậm chí Lâm Thu Thạch hoàn toàn chẳng nhớ gì đến cảnh tượng đầm chồi nảy lộc, đến lúc cậu nhận ra thì đã là giữa hạ.

Hai bên đường là những hàng cây cao to rậm rạp dường như có một sức mạnh kỳ quái nào đó đã cướp mất những tháng vừa rồi khỏi cuộc đời họ.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Có điều suốt thời gian này, chẳng ai trong biệt thự muốn vào cửa nữa, vì vậy cuộc sống của mọi

người trở nên rất bình lặng. Nguyễn Nam Chúc cũng không vào cửa liên tục như trước mà chuẩn bị cùng Lâm Thu Thạch đi chơi một thời gian.

“Anh muốn đi đâu nào?” Nguyễn Nam Chúc cầm bản đồ hỏi Lâm Thu Thạch.

“Đi đâu cũng được, anh chưa bao giờ ra nước ngoài.” Lâm Thu Thạch nói: “Em đã đi bao giờ chưa?”

“Trước kia từng đi, nhưng giờ không thường xuyên nữa.” Nguyễn Nam Chúc trả lời.

Lâm Thu Thạch: “Trước kia ư?” Cậu đột nhiên nhớ ra, Nguyễn Nam Chúc rất hiếm khi nói về gia đình mình, và gần như không bao giờ nghe thấy hắn nhắc đến người thân.

“Ừ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Gia đình em rất khá giả, nhưng họ đều nghĩ rằng em bị điên.” Hắn ậm ừ khẽ như đang nói về chuyện không liên quan đến mình: “Về sau em không liên lạc với họ nữa.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ồ.” Cậu cảm giác Nguyễn Nam Chúc không có hứng thú khi nhắc đến chuyện gia đình, vì vậy cậu không hỏi thêm điều gì nữa.

“Nếu như anh muốn biết, em cũng có thể đưa anh về nhà một chuyến.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch nói: “Không muốn lắm.” Cậu mỉm cười: “Anh chỉ cần hiểu em là đủ rồi.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch: “Thật ư?”

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Chả vậy thì sao?”

Cuối cùng, họ chọn một quần đảo gần xích đạo tới đó nghỉ dưỡng.

Trần Phi rất ngạc nhiên khi biết họ muốn ra ngoài chơi, nói rằng anh Nguyễn đã không nghỉ ngơi mấy năm nay rồi, năm nay sao lại đột nhiên muốn đi chơi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thấy mệt mỗi nên muốn nghỉ ngơi thì có gì lạ?”

Trần Phi cười gượng: “Không lạ không lạ, hai người chơi vui vẻ nhé, có chuyện gì thì gọi điện cho bọn tôi.”

Nguyễn Nam Chúc “Ừ” một tiếng, quay ra nhìn Lâm Thu Thạch, phát hiện cậu lại đang ngẩn người trên ghế sofa. Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc lóe lên chút bất đắc dĩ, hần đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, cúi đầu cắn lên má Lâm Thu Thạch.

“Đau!” Sau khi bị Nguyễn Nam Chúc cắn một cái, Lâm Thu Thạch mới giật mình bừng tỉnh, cậu ôm mặt thối mác: “Sao em lại cắn anh?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em sợ không cắn cho anh quay lại thì hồn anh bay mất tiêu rồi.”

Lâm Thu Thạch không biết làm sao: “Đâu có nghiêm trọng đến vậy.”

Nguyễn Nam Chúc cắn rất mạnh, mặt của Lâm Thu Thạch bây giờ không chỉ vừa đau vừa rát, mà còn in rõ một dấu răng đều chần chẫn.

“Nếu sợ bị cắn thì đừng có ngẩn người ra nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói một cách rất nghiêm túc.

Lâm Thu Thạch tỏ ra gượng ngừng, cậu cũng không biết gần đây tại sao mình lại cứ ngẩn người ra như thế... Vả lại thực sự có thể kiểm soát được tình trạng thất thần hay sao?

Chương 128

Thời gian

Trong truyền thuyết, Hắc Diệu Thạch còn được gọi là giọt lệ của Apache, đây là hòn đá đen được hình thành từ giọt nước mắt rơi xuống vì người thân đã qua đời. Bất cứ ai có được Hắc Diệu Thạch thì sẽ hạnh phúc mãi mãi và không bao giờ khóc nữa.

Sau một thời gian dài, Lâm Thu Thạch mới biết ý nghĩa về cái tên của Hắc Diệu Thạch, cậu hỏi Nguyễn Nam Chúc rằng ai là người đã đặt tên cho Hắc Diệu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc nói, người đặt tên là một đàn anh của hắn.

Lúc đó, thành viên Hắc Diệu Thạch là những người khác, chỉ là thời gian trôi qua, mọi người đến rồi đi, chỉ có cái tên là không thay đổi mà thôi.

Sau khi nhận thấy Lâm Thu Thạch có biểu hiện lạ, Nguyễn Nam Chúc đã tự cho mình một kỳ nghỉ dài để đưa Lâm Thu Thạch đến hòn đảo nhiệt đới.

Đó là một hòn đảo ấm áp và ẩm ướt, nước biển có màu xanh ngọc tuyệt đẹp, với những bờ cát trắng và những cây dừa cao lớn, đôi khi có thể nhìn thấy vài chú ốc mượn hồn dễ thương vùi vĩa bò ngang bãi biển. Nếu đi chân trần trên bờ cát mỏng, sẽ cảm thấy hơi nóng rát và một chút ngứa ngáy khi dòng cát mềm mượt trượt qua từng kẽ chân.

Nguyễn Nam Chúc đứng dưới biển, gấu quần xắn cao, hần đang cúi đầu mò vớt thứ gì đó. Lâm Thu Thạch vẫn ngồi dưới chiếc ô che nắng cách đó không xa, thấy Nguyễn Nam Chúc đột nhiên ngừng lại, quay ra đi về phía mình.

Hòn đảo nhỏ này rất ít người, không gian vô cùng thanh tĩnh. Sau khoảng hơn một tháng nghỉ ngơi tại đây, nước da trắng muốt của Nguyễn Nam Chúc đã đen đi rất nhiều vì nắng, có điều màu da chocolate ngược lại khiến Nguyễn Nam Chúc trông thu hút hơn nhiều. Lúc này hần đang tiện tay cởi chiếc áo phông ướt ra, để lộ cơ bụng rám nắng tuyệt đẹp. Trên làn da vẫn còn những giọt nước rớt xuống từ cổ đến ngực, rồi biến mất vào đường eo thon.

Nguyễn Nam Chúc đến trước mặt Lâm Thu Thạch, đưa tay ra trao cho cậu một thứ. Lâm Thu Thạch cầm lấy, thấy đó là một chiếc vỏ ốc có nhiều màu sắc rất đẹp. Cậu mỉm cười hỏi: “Thối vào có ra tiếng không nhỉ?”

“Không biết nữa.” Nguyễn Nam Chúc ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch, bắt tréo chân rồi tiện tay nhặt một quả dưa, đoạn bẻ nó ra, đưa ống hút vào uống một cách thong thả.

Lâm Thu Thạch thử thổi con ốc, nhưng cậu không có kinh nghiệm, quả nhiên không thể thổi ra âm thanh gì. Cậu nghiêng nghiêng đầu, thoáng chút sầu muộn.

Thấy vậy, Nguyễn Nam Chúc lấy lại con ốc, nghiên cứu một lúc, sau đó chỉ phần trôn ốc và nói: “Hình như phải mài chỗ này đi mới được.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy mài thử xem có được không?”

“Lát nữa em sẽ đi tìm dụng cụ để mài.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Tối nay anh muốn ăn gì?”

Lâm Thu Thạch vươn vai một cái: “Để anh làm bữa tối cho, em mượn vỉ nướng thịt rồi đúng không... vậy thì không ăn cá nữa nhé.”

Nguyễn Nam Chúc “Ừ” một tiếng, sau đó hai người nằm dưới chiếc ô che nắng ngủ gà gật.

Ai ngờ một lúc sau, ông trời không hợp tác, khiến cho mây đen dày đặc đến phủ rợp bầu trời trong xanh, đường chân trời còn cào cuộn sóng. Nguyễn Nam Chúc tỉnh trước, quay sang thấy Lâm Thu Thạch đang nằm ngủ say bên cạnh, tim khẽ rung động, bèn lại gần đánh thức cậu: “Trời sắp mưa rồi.”

Lâm Thu Thạch mơ màng mở mắt ra, vẫn chưa kịp phản ứng gì thì Nguyễn Nam Chúc đã bế cậu lên, quay người đi thẳng vào căn phòng nhỏ phía sau.

Lâm Thu Thạch được đặt lên chiếc giường êm ái, có đôi tay dài luồn qua mái tóc cậu. Cảm giác dễ chịu khiến Lâm Thu Thạch không rõ mình đang tỉnh hay mê, cậu mơ màng nói: “Anh vừa nằm mơ.”

“Anh mơ thấy gì?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Anh mơ thấy em chết.” Lâm Thu Thạch nói, “anh sợ lắm.”

Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay Lâm Thu Thạch, chạm lên ngón tay cậu: “Đừng sợ, có em ở đây rồi.”

“Anh còn mơ thấy Thiên Lý.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh mơ thấy nó ngồi bên cạnh anh, hỏi anh có muốn xem phim không, nhưng đó là bộ phim anh đã xem rất nhiều lần rồi.” Lâm Thu Thạch mở to mắt: “Mọi thứ y như thật...”

Nguyễn Nam Chúc thấy Lâm Thu Thạch như vậy, trong lòng hơi nhói đau.

Trước kia, Lâm Thu Thạch phản ứng rất hồ hững đối với cái chết, cho đến lúc Trình Thiên Lý ra đi, mọi cảm xúc trong cậu mới đột nhiên bùng phát.

Những cảm xúc dồn nén từ sâu thẳm trong tâm hồn toàn bộ tuôn trào, khiến Lâm Thu Thạch không thở nổi.

Lâm Thu Thạch nói dông dài về những giấc mơ kỳ lạ của mình, cậu mơ thấy Nguyễn Nam Chúc tham gia bộ phim của Đàm Tảo Tảo, vụt trở thành một ngôi sao lớn, Đàm Tảo Tảo cũng không chết, cô đã kết hôn và sinh một bé gái dễ thương...

Càng nói, giọng Lâm Thu Thạch càng hạ xuống, dường như cậu đã tự nhận ra rằng những lời nói của mình chỉ là những tưởng tượng không thể thành hiện thực.

Nguyễn Nam Chúc gọi tên cậu, gắng đưa cậu thoát ra khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mê này: “Thu Thạch, em ở đây.”

Lâm Thu Thạch có vẻ sửng sờ, cậu mở mắt to, nói: “Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em sẽ không bỏ anh lại một mình đâu.” Chứng kiến những chuyện Trình Nhất Tạ phải trải qua, Nguyễn Nam Chúc càng củng cố một số suy nghĩ trong lòng, hắn nói: “Nếu em xảy ra chuyện gì không may thì em cũng sẽ không ép anh nhất định phải sống tiếp.”

Lâm Thu Thạch ngây người nhìn Nguyễn Nam Chúc, dường như cậu không ngờ rằng Nguyễn Nam Chúc lại nói ra những lời như vậy.

“Thực ra đây là điều tốt.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu như không có cửa, có thể em đã chết rồi, em sẽ không tham gia vào Hắc Diệu Thạch, cũng không gặp được mọi người. Đây là thời gian sống

em đã trộm về, không thể quá tham lam được.” Hấn vừa nói vừa nhẹ nhàng an ủi Lâm Thu Thạch.

Cảm xúc của Lâm Thu Thạch dần dần bình tĩnh lại. Bên ngoài trời mưa to, kèm theo gió biển gào thét, thổi tung rèm cửa tạo thành tiếng vù vù rít gào.

Lâm Thu Thạch ngáp dài rồi ngồi dậy, ánh mắt dần dần tỉnh táo lại: “Khi nào thì trời mới tạnh mưa đây.”

“Chắc phải hơn một tiếng nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vội gì, dù sao vẫn còn sớm mà.”

Thế là cả hai người cùng ngồi trên giường ngắm trời mưa. Việc làm hoàn toàn lãng phí thời gian nhưng thực sự hạnh phúc, họ không cần suy nghĩ về cửa, cũng không cần lo lắng về hậu quả của sự thất bại, chỉ cần tựa vào nhau, nhìn nhau là đủ rồi.

Cuối cùng mưa cũng tạnh sau hơn một tiếng đồng hồ, Nguyễn Nam Chúc ra ngoài tìm phòng ăn của khách sạn để mượn vật dụng nướng thịt, sau đó bắt đầu sơ chế nguyên liệu.

Nguyễn Nam Chúc không thạo nấu ăn lắm, hấn cảm cú nghiên cứu xem nên thái thịt bò thế nào.

Lâm Thu Thạch cảm thấy buồn cười khi nhìn điệu bộ của hấn, bèn bước tới nói: “Em nhóm lửa lên đi, để anh làm.”

“Được.” Nguyễn Nam Chúc gật đầu.

Thực ra nếu ngại phiền phức, họ có thể trực tiếp tìm đầu bếp của khách sạn, nhờ người ta nấu giúp, nhưng Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc lại muốn tự làm.

Sau khi trải qua một số chuyện, mọi thứ trong thực tế dường như đều trở nên tốt đẹp hơn, thậm chí những điều phiền phức tầm

thường cũng không làm con người ta chán nản.

Lâm Thu Thạch nhận lấy miếng thịt bò từ tay Nguyễn Nam Chúc rồi thái ra, chuẩn bị thêm ít rau củ, sau đó hai người đứng trên bãi biển nướng đồ ăn.

Thịt bò được dùng để nướng là loại hảo hạng, chỉ cần ướp thêm chút muối rồi nướng lên là đã rất ngon. Lâm Thu Thạch nướng xong miếng nào là nhét ngay miếng nấy vào miệng Nguyễn Nam Chúc. Nhìn làn da r ám nắng của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch bỗng cảm thấy như mình đang bón cho chú gấu đen nhốt trong sở thú. Bón được một lát, Lâm Thu Thạch không nhịn được bật cười thành tiếng.

Nguyễn Nam Chúc hiển nhiên nhận ra mình bị Lâm Thu Thạch chế giễu, hấn nuốt miếng thịt bò đang nhai xuống, nói: “Anh cười gì thế?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Em thấy anh giống đang cho gấu ăn không?”

Nguyễn Nam Chúc nhướng mày.

“Ha ha ha, chính là loại gấu trong sở thú ấy...” Lâm Thu Thạch vừa nói được nửa câu thì bị chú gấu chocolate hậm hực cắn một cái.

Chú gấu chocolate há miệng ra, để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, hấn nói: “Cười nữa là con gấu ăn thịt anh đó.”

Lâm Thu Thạch gắng gượng nín thình, nhưng đôi vai vẫn rung rung chứng tỏ rõ ràng cậu không thể kìm nén được cơn buồn cười đang dâng trào.

Nguyễn Nam Chúc nhắc bỗng cậu lên, một người đàn ông trưởng thành như Lâm Thu Thạch vậy mà chẳng khác nào món đồ

chơi trong tay Nguyễn Nam Chúc, nhẹ tâng. Lâm Thu Thạch bị vác thẳng lên vai, miệng kêu: “Khoan đã... lửa, lửa vẫn đang cháy kìa!”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Không sao.” Nói xong, hấn mang Lâm Thu Thạch vào phòng.

Sau cuộc đàm đạo, Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi đói, buổi tối cậu vẫn chưa ăn gì. Cậu chọc mũi chân vào lưng Nguyễn Nam Chúc, nói: “Anh đói.”

Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, đưa tay vuốt mái tóc ướt ra phía sau đầu. Hấn nhìn ra chỗ bếp nướng mà hai người để lại, nói một cách bất đắc dĩ: “Cháy hết cả rồi.”

Lâm Thu Thạch giận dỗi bảo: “Không cháy mới là lạ. Lâu như thế cơ mà...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh đợi chút nhé, em đi tìm đồ ăn cho anh.” Hấn quay vào phòng tìm chiếc áo khoác choàng lên người, sau đó đi ra ngoài.

Lâm Thu Thạch nhìn theo bóng lưng Nguyễn Nam Chúc, lại bắt đầu thất thần. Cậu lấy điện thoại ở bên cạnh ra xem, thấy một số tin nhắn trong đó vẫn chưa đọc. Những tin nhắn này đã được gửi từ nửa tháng trước nhưng cậu vẫn chưa xem, thực ra sau khi đến đây, Lâm Thu Thạch hầu như không dùng điện thoại.

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lúc, sau khi mở hòm tin nhắn ra, cậu phát hiện có rất nhiều người gửi tin nhắn cho mình, có người tỏ ra lo lắng cho hai người, người thì dò hỏi về tình hình cụ thể của họ.

Lâm Thu Thạch đang trả lời qua vài tin nhắn thì chợt nghe thấy có tiếng bước chân ngoài cửa.

Cậu ngẩng đầu, thầy Nguyễn Nam Chúc đem vào một chiếc đĩa thức ăn to. Hấn khó nhọc dùng chân để mở cửa, sau đó khép cửa

lại rồi bước vào.

“Sao em lấy nhiều vậy?” Lâm Thu Thạch đặt điện thoại xuống, đi ra giúp Nguyễn Nam Chúc cầm bát đồ.

Nguyễn Nam Chúc nhướng mày: “Giờ vẫn còn sớm mà, sợ anh lát nữa lại đói.”

Lâm Thu Thạch: “...” Dĩ nhiên cậu hiểu ý của Nguyễn Nam Chúc, cậu nói: “Một vừa hai phải thôi.”

Trên hòn đảo này chỉ có hai người, nên chẳng cần kiêng dè ai, cứ thoải mái sống theo ý mình.

Nguyễn Nam Chúc mặt dày nói: “Ăn không no thì phải làm sao.”

Lâm Thu Thạch. “...” Sao trước kia cậu không biết da mặt của Nguyễn Nam Chúc lại dày đến vậy.

Nhưng Lâm Thu Thạch thực sự đói quá rồi, cậu với tay lấy thức ăn trong đĩa, bắt đầu ăn một cách từ tốn.

Nguyễn Nam Chúc thấy chiếc điện thoại để gần đó, bèn hỏi: “Sao rồi, vừa nãy có ai gọi cho anh à?” Lâm Thu Thạch gần như không động đến điện thoại suốt cả tháng nay, Nguyễn Nam Chúc cũng không hỏi, dù sao nếu có chuyện gì gấp, mọi người sẽ liên lạc với mình.

“Không.” Lâm Thu Thạch đáp, “anh chỉ xem tin nhắn gửi đến một chút...” Cậu dừng lại một lúc rồi thì thầm: “Có tin gì về Nhất Tạ chưa?”

Nguyễn Nam Chúc lắc lắc đầu.

Câu trả lời nằm trong dự đoán của Lâm Thu Thạch, nhưng không hiểu sao cậu vẫn có chút thất vọng. Cậu cụp mắt, tiếp tục ăn.

“Nhưng em đại khái đoán được Nhất Tạ sẽ đi đâu.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh còn nhớ Trác Phi Tuyền không?”

Lâm Thu Thạch chợt nhớ ra điều gì đó, cậu tròn mắt nhìn về phía Nguyễn Nam Chúc: “Ý em là em gái Trác Phi Tuyền... Trác Minh Ngọc phải không?”

“Đúng.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Có lẽ Trình Nhất Tạ sớm đã dự liệu sẽ có ngày hôm nay.” Cậu ta đoán biết một trong hai anh em sẽ phải chết, nhưng không ngờ rằng người ra đi lại là em trai của mình.

“VẬY...” trong lòng Lâm Thu Thạch có vài lời muốn nói. Nhưng Nguyễn Nam Chúc lại lắc đầu, nói: “Mọi thứ chỉ là suy đoán mà thôi.”

Lâm Thu Thạch thở dài, không hỏi tiếp nữa.

Quãng thời gian chỉ có hai người là tuyệt vời nhất, không cần phải nghĩ về những thứ lộn xộn ngoài kia, chỉ cần tận hưởng cuộc sống là đủ.

Mỗi ngày đều ngủ cho đến khi tự thức giấc, ăn đồ ngon, ngắm cảnh đẹp, ở bên người quan trọng nhất, cuộc sống như vậy đã dần khiến Lâm Thu Thạch hồi phục. Trạng thái tinh thần của cậu bắt đầu minh mẫn trở lại, mặc dù tốc độ hồi phục rất chậm, nhưng so với tình trạng thơ thần trước kia thực sự đã đỡ hơn rất nhiều.

Thấy Lâm Thu Thạch như vậy, Nguyễn Nam Chúc thầm thở phào trong lòng.

Hai người đi nghỉ đúng hai tháng mới quay trở về Hắc Diệu Thạch.

Trong khoảng thời gian này, Trần Phi nhận trách nhiệm dẫn Diệp Điều qua cửa. Tuy không giỏi bằng Nguyễn Nam Chúc, nhưng Trần Phi vẫn được coi là cao thủ, anh ta dẫn Diệp Điều mang theo

gợi ý cày cửa cấp thắp vài lần, về cơ bản là để Diệp Điều dần quen với cuộc sống ở Hắc Diệu Thạch.

Thấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc trở về, Diệp Điều rất phấn khích, nói: “Anh Lâm, cuối cùng anh cũng trở lại rồi!”

Lâm Thu Thạch nói: “Ừm, cảm thấy sao rồi?”

Diệp Điều đáp: “Em cảm thấy khá ổn.” Trong lúc Diệp Điều nói chuyện, Hạt Dẻ nằm cuộn mình trong lòng hắn. Xem cách nựng mèò của hắn, chắc hắn cũng có tư chất sen tiềm tàng: “Sao anh đen đi nhiều quá vậy?”

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều đen đi trông thấy, màu da tựa như màu chocolate. Nhưng đàn ông đen một chút cũng chẳng sao, trông càng khỏe mạnh hơn.

Lâm Thu Thạch nhìn bắp tay đen thui của mình, cười nói: “Phơi nắng đấy.”

Diệp Điều cũng cười: “Phơi kiểu gì mà rám đều ghê.”

Lâm Thu Thạch nghĩ thực ra cũng không đen lắm... đặc biệt là Nguyễn Nam Chúc... ừm... kể ra cũng khá là vui mắt...

Tất nhiên, cậu không dám nói ra điều này, dẫu sao Nguyễn Nam Chúc vẫn đang ngồi cạnh cậu, vì vậy cậu chỉ hỏi về tình hình gần đây của Hắc Diệu Thạch.

Tuy rằng sự ra đi của Trình Thiên Lý là một đả kích lớn đối với họ, nhưng mọi người đều đang cố gắng thoát khỏi trạng thái ủ rũ nặng nề, dần khôi phục lại tần suất làm việc như trước kia.

Mới đó mà nửa năm đã trôi qua, Lâm Thu Thạch không khỏi sửng sốt, cậu cảm thấy như mọi chuyện mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Nguyễn Nam Chúc về được hai ngày thì Bạch Minh tìm đến, nói có việc muốn tìm bàn.

“Đã bao lâu rồi anh không vào cửa?” Bạch Minh ngồi bên ghế sofa trong phòng khách, đi thẳng vào vấn đề.

“Nửa năm.” Nguyễn Nam Chúc trả lời rất thản nhiên.

“Nửa năm?!” Với câu trả lời này, Bạch Minh hiển nhiên có chút ngạc nhiên, y nhìn Nguyễn Nam Chúc từ trên xuống dưới, nói: “Anh có phải là Nguyễn Nam Chúc không thế, hay là bị ai khác đã nhập?”

Nguyễn Nam Chúc liếc xéo một cái: “Có gì nói thẳng đi.”

Bạch Minh hất hàm ra hiệu cho Nguyễn Nam Chúc đi lên thư phòng.

Nguyễn Nam Chúc quay đầu nói với Lâm Thu Thạch đang ngồi xem tivi: “Anh cũng lên cùng đi.”

Lâm Thu Thạch chỉ vào mình: “Anh hả?”

“Ừ.” Sau khi xác nhận lại, Nguyễn Nam Chúc quay lưng đi thẳng lên lầu.

Bạch Minh cũng ngạc nhiên không kém Lâm Thu Thạch, nhưng y tiếp nhận điều này rất nhanh chóng. Đôi mắt y toát ra ánh nhìn ẩn ý, y mỉm cười nói: “Thật ngỡ ngàng mộ hai người.”

Lâm Thu Thạch nghĩ anh ngỡ ngàng mộ bọn tôi làm gì, những người có thể ở bên thần tượng của mình chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

Ba người cùng đến thư phòng, Bạch Minh và Nguyễn Nam Chúc bắt đầu bàn việc. Câu nói đầu tiên của Bạch Minh đã thu hút tất cả sự chú ý của Lâm Thu Thạch, y nói: “Anh Nguyễn, thực sự anh đã gặp người vượt qua mười hai cánh cửa bao giờ chưa?”

Nguyễn Nam Chúc trả lời vồn vện một chữ: “Chưa.”

Bầu không khí động đặc lại trong giây lát, Bạch Minh nói: “Chưa à?”

“Chưa.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

Bạch Minh lại hỏi: “Tại sao lại như vậy, theo quy tắc của cửa...”

Y vừa nói được một nửa thì bị Nguyễn Nam Chúc ngắt lời: “Không cần nhắc đến quy tắc của cửa nữa, bây giờ tôi đang nghi ngờ quy tắc của cửa thứ mười một và mười hai không giống với các cửa trước đó.”

Bạch Minh nhíu mày.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Tôi từng nói chuyện với một người đã vượt qua cửa cấp mười một.”

Bạch Minh nhìn Nguyễn Nam Chúc.

“Anh ấy không muốn nói gì cả, nhưng cứ nhắc đi nhắc lại một chuyện.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Đừng ôm ác ý với người khác.”

Bạch Minh: “... Nghĩa là sao?” Bạch Minh nhất thời không thể hiểu được lời nói của Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Lời sao ý vậy.”

“Ý là đừng giết người hả?” Bạch Minh đứng dậy, chậm chậm đi qua đi lại trong phòng, y hỏi: “Còn cửa cấp mười hai thì sao? Cửa cấp mười hai sẽ diễn ra như thế nào?”

“Người đó đã chết.” Nguyễn Nam Chúc đáp. “Anh ấy không thể vượt qua cửa cấp mười hai.”

Câu trả lời này nằm trong dự đoán, nhưng không hiểu sao vẫn khiến người nghe thấy thất vọng. Bạch Minh thở dài: “Vì vậy cho đến lúc này, chúng ta đều không biết cánh cửa cấp mười hai có thể

vượt qua được hay không? Nếu đây là một âm mưu thì sao? Căn bản chẳng có gì gọi là cuộc đời mới.”

Nguyễn Nam Chúc không nói gì thêm, ngón tay hắn vẽ một vòng trên chiếc bàn gỗ tròn màu đen, hỏi: “Anh đang lo lắng điều gì?”

Bạch Minh im lặng.

Nguyễn Nam Chúc quan sát thái độ của Bạch Minh, dường như qua đó thấy được điều gì đó. Ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc nửa cười nửa không, hắn nói: “Bạch Minh, anh lợt hồ rồi sao?”

Bạch Minh không khách sáo chỉ vào Lâm Thu Thạch đang ngồi kế bên, người từ nãy đến giờ không nói lời nào: “Lẽ nào anh thì không?”

“Tôi có.” Nguyễn Nam Chúc bật cười, nụ cười này có chút giễu cợt và hả hê: “Nhưng tôi không sợ, vì anh ấy tiến bộ rất nhanh, chúng tôi có thể đồng sinh cộng tử.”

Bạch Minh cười khẩy: “Anh nở sao?”

“Sao lại không nở chứ?” Nếu là trước kia, Nguyễn Nam Chúc thực sự sẽ bị Bạch Minh bắt thóp, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, cuối cùng hắn cũng nhận ra rằng bị bỏ lại một mình dường như không phải là điều gì vui vẻ. Chỉ cần được sống tiếp là vui vẻ ư? Chưa chắc.

Bạch Minh trừng mắt nhìn Nguyễn Nam Chúc, y muốn nhìn thấy sự dao động trong ánh mắt của Nguyễn Nam Chúc, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Nguyễn Nam Chúc rất kiên định, kiên định đến nỗi khiến cho Bạch Minh ghen tị. Lâm Thu Thạch dựa dàng ngồi bên như đã trở

thành chỗ dựa cho Nguyễn Nam Chúc, khiến hắn có thể tiếp tục xông lên phía trước.

Còn Bạch Minh thì không may mắn như vậy, y thở dài, nói: “Tôi tiêu rồi.”

Nguyễn Nam Chúc cười lớn: “Anh nói chỉ vui chơi qua đường thôi mà?”

Anh bạn chí cốt này của Nguyễn Nam Chúc, trông bề ngoài hoạt bát cởi mở vậy thôi, thực ra tính tình rất bạc bẽo, biết bao người đã đi qua đời y, đâu ai ngờ có một ngày y rơi vào bế tắc vì tình.

“Làm sao tôi biết được.” Bạch Minh trước nay chưa từng giả tạo trước mặt Nguyễn Nam Chúc, y dựa vào ghế sofa, thở dài: “Sao anh ấy lại dễ thương đến vậy, tôi lúc đầu quả thực chỉ muốn vui đùa chút thôi...”

“Chơi vui không?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Vui chết đi được.” Bạch Minh gượng cười.

“Phải rồi, cửa cấp mười một của anh là vào năm sau nhỉ,” Bạch Minh nói, “có thể tiết lộ chút manh mối không?”

“Được.” Nguyễn Nam Chúc không coi đây là việc quan trọng: “Không lời giải.”

Bạch Minh: “Hả?” Nhất thời y vẫn chưa theo kịp lời Nguyễn Nam Chúc vừa nói: “Không lời giải nghĩa là sao?”

“Lời sao ý vậy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Cả hai lần vào cửa cấp mười, gợi ý có được đều là *Không lời giải*.”

Bạch Minh: “...” Về mặt y không khỏi vặn vẹo, cuối cùng không nhin được chữi thề một tiếng. Khổ sở cày cửa thặng cấp bao lâu

nay, cuối cùng chỉ nhận được được ba chữ *Không lời giải*, rõ ràng là cố tình trêu người.

“Biết vậy rồi mà anh vẫn bình tĩnh thế??” Bạch Minh nói: “Anh định mang theo gợi ý này cùng vào cửa với cục cưng của mình ư?”

Lâm Thu Thạch ngồi bên sửa lại: “Tôi không phải cục cưng nha, cậu ấy nhỏ tuổi hơn tôi.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Mặc dù nhỏ tuổi hơn nhưng không phải gì cũng nhỏ hơn đâu nhé.”

Lâm Thu Thạch: “...” Nguyễn Nam Chúc, đồ mặt dày!

Bạch Minh: “Tiên sư, giờ nào rồi còn gheo nhau!”

Nguyễn Nam Chúc: “Chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết, vội vàng cũng chẳng có tác dụng.”

Bạch Minh không còn gì để nói, chỉ chấp tay tỏ ý bái phục, tán dương sự lạc quan chưa từng có của Nguyễn Nam Chúc.

Có câu “Người yêu ta sâu đậm vừa là áo giáp vừa là chiếc xương sườn yếu ớt”, xem ra Lâm Thu Thạch đã mang lại cho Nguyễn Nam Chúc rất nhiều thứ, ít nhất nhìn vào tên bạn thân vào lúc này, Bạch Minh thực sự không còn liên tưởng hẳn với kẻ luôn đầy nổi bất an trước kia.

Họ đều đang trưởng thành, Lâm Thu Thạch cũng vậy, Nguyễn Nam Chúc cũng vậy.

“Thôi được, tôi đi trước đây.” Bạch Minh nói: “Tối nay có hẹn ăn tối với anh ấy, gần đây anh ấy đang quay phim mới, không dễ gì có thời gian gặp nhau.” Y đứng dậy, định rời đi.

“Không tiễn.” Nguyễn Nam Chúc vẫy tay tạm biệt y.

“Có chuyện gì thì trực tiếp gọi điện cho tôi, có thể giúp được gì tôi nhất định sẽ giúp.” Bạch Minh nói: “Vẫn còn một năm nữa cửa cấp mười một mới mở, cố gắng lên nhé Nguyễn Nam Chúc.”

“Ừm, phải cố gắng chứ.” Nguyễn Nam Chúc trả lời. Hắn nhìn theo bóng Bạch Minh rời khỏi thư phòng, đi xuống lầu.

Lâm Thu Thạch cũng định rời đi, nhưng bị Nguyễn Nam Chúc kéo lại. Cậu ngạc nhiên nhìn Nguyễn Nam Chúc, chợt thấy hắn đang nở nụ cười là lạ, nói: “Thu Thạch.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Hửm?”

Nguyễn Nam Chúc chỉ vào chiếc bàn sách trước mặt: “Em muốn thử ở đây.”

Lâm Thu Thạch sửng sò một lúc mới nhận ra được ý của Nguyễn Nam Chúc, khẽ mắng: “Nguyễn Nam Chúc!” Bỗng nhiên cậu thấy hơi nhớ Nguyễn Nam Chúc lạnh lùng băng giá của ngày xưa.

Chương 129

Cửa thứ mười bốn

Qua hai lần vào cửa, Nguyễn Nam Chúc đã có thể chắc chắn rằng gợi ý của cửa cấp mười một là cố định.

Độ khó của cánh cửa cấp mười quá cao, họ không thể vào đến lần thứ ba, vả lại hai lần đã đủ rồi, không thể mang mạng sống ra mạo hiểm thêm nữa. Nếu Trình Nhất Tạ không bỏ đi, họ sẽ có thể sở hữu gợi ý cấp mười một thứ ba, nhưng ông trời lại không để ý người toại nguyện, để xảy ra việc ngoài ý muốn như vậy.

Nhìn chung đời người là như vậy, đầy biến động và vô thường.

Nguyễn Nam Chúc nói trên cơ thể của Diệp Điều có hào quang, hẳn cũng là người rất phù hợp với cửa. Giống như dự đoán của Nguyễn Nam Chúc, Diệp Điều nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống của Hắc Diệu Thạch, tính cách của hắn lạnh lợi hoạt bát, khiến bầu không khí trong căn biệt thự không đến nỗi quá ngột ngạt.

Một năm không phải là khoảng thời gian dài, nhưng cũng không ngắn.

Sau khi Trình Nhất Tạ rời khỏi Hắc Diệu Thạch, Lâm Thu Thạch không còn gặp lại cậu ta nữa. Trình Nhất Tạ tự che giấu tung tích của mình, cứ thế biến mất trước mắt mọi người không còn một dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Biến mất cùng với cậu ta, còn có Trác Phi Tuyền, kẻ trước kia thường xuyên đến biệt thự làm phiền. Sau khi Trình Thiên Lý qua

đòi, hấn từng đến thêm một lần, nhưng khi hấn ngồi trong phòng khách nói: “Cậu ngọc Trình Thiên Lý đâu rồi? Sao không thấy đâu cả?” Không ai trả lời câu hỏi của hấn.

Có lẽ vì thấy vẻ mặt những thành viên Hắc Diệu Thạch quá đổi khó coi trước câu hỏi của mình, Trác Phi Tuyền dường như nghĩ ra điều gì đó. Hấn định nói rồi lại im, cuối cùng chẳng nói gì cả mà đứng lên ra về. Sau lần đó, hấn không bao giờ xuất hiện nữa, cả hấn và Trình Nhất Tạ cứ thế biến mất trước mắt mọi người.

Trong một năm này, Lâm Thu Thạch vẫn không ngừng cày cửa.

Cấp cao, cấp thấp, cậu đều vào hết, tần suất khoảng nửa tháng một lần. Đôi khi Nguyễn Nam Chúc đi cùng cậu, có lúc cậu vào cửa một mình.

Thời gian này, Lâm Thu Thạch có dịp diện kiến bộ dạng giả gái của Diệp Điều lần nữa... thôi quên đi, không nhắc đến thì hơn, nghĩ đến lại đau mắt.

Vượt qua nhiều cửa, cậu cũng gặp thêm nhiều loại người, kiên cường và yếu đuối đều có, muôn hình vạn trạng. Dáng vẻ của con người trước lúc chết bao giờ cũng khiến lòng người thấy xúc động bù ngùi.

Mặc dù Nguyễn Nam Chúc luôn cố gắng liên lạc với Trình Nhất Tạ, nhưng cậu nhóc hoàn toàn không hồi âm. Cho đến một ngày nó vào năm thứ hai sau khi Trình Nhất Tạ mất tích, họ biết cậu ta nhất định sẽ xuất hiện ở một nơi.

Đó là ngày giỗ của Trình Thiên Lý.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đến mộ Trình Thiên Lý tìm một góc khuất đứng chờ. Một lúc sau, họ thấy có bóng người xuất hiện trước bia mộ của Trình Thiên Lý.

Người đó đội mũ và đeo khẩu trang, nhìn không rõ mặt, nhưng Lâm Thu Thạch chỉ nhìn một cái liền biết ngay đó chính là Trình Nhất Tạ.

Lâm Thu Thạch hỏi: “Chúng ta qua đó chứ?”

Nguyễn Nam Chúc lắc đầu: “Hãy để nó yên tĩnh một lát.”

Lâm Thu Thạch thở dài.

Trình Nhất Tạ đứng trước mộ Trình Thiên Lý rất lâu, cuối cùng cậu ta đặt bó hoa trên tay lên trước bia mộ. Lúc cậu ta chuẩn bị rời đi thì Lâm Thu Thạch không nhịn được nữa, cất tiếng gọi: “Nhất Tạ!”

Thân hình Trình Nhất Tạ khựng lại, cậu ta quay đầu nhìn về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch bước nhanh về phía Trình Nhất Tạ, cậu có rất nhiều điều muốn nói với đứa trẻ này, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Lâu rồi không gặp.” Trình Nhất Tạ bất ngờ mở lời trước. Cậu ta nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt lạnh băng, so sánh với tính cách lãnh đạm trước kia thì ánh mắt của cậu ta giờ đây lạnh như hồ băng vậy, thăm thẳm tối tăm, phả ra hơi lạnh thấu xương, không thể tìm thấy chút hơi ấm nào.

“Lâu rồi không gặp.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc cũng bước đến trước mặt Trình Nhất Tạ, hấn dùng ánh mắt quan sát Trình Nhất Tạ một lượt, nhưng không nói gì.

“Em có chút việc, phải đi trước đây.” Trình Nhất Tạ nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay, nói bằng giọng lạnh nhạt.

Lâm Thu Thạch nói: “Nhất Tạ..” Cậu muốn hỏi Trình Nhất Tạ ổn không, nhưng thấy rằng câu hỏi này có chút thừa thãi, vì ai cũng có thể thấy rằng, Trình Nhất Tạ không hề ổn chút nào.

Cuộc sống của Trình Nhất Tạ rõ ràng không tốt. Tóc của cậu ta bạc đi nhiều, dù có dùng mũ đội để che đi nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ.

“Thôi đi đi.” Nguyễn Nam Chúc cuối cùng vẫn không nói gì, hần bảo: “Có chuyện gì thì gọi điện cho anh, có bọn anh ở đây rồi.”

Trình Nhất Tạ gật đầu, khuôn mặt vẫn dửng dưng như trước đây, cậu ta quay lưng bỏ đi.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nhìn theo sau, cả hai đều im lặng. Thực ra họ không biết phải làm sao để an ủi Trình Nhất Tạ, dù đã một năm trôi qua, sức ảnh hưởng của một số chuyện vẫn không hề giảm đi, thậm chí có lẽ mãi mãi sẽ không thể giảm đi.

Lâm Thu Thạch bóc một viên kẹo, đưa vào miệng, cảm nhận vị ngọt lan tỏa trên lưỡi mình. Cậu đưa tay nắm lấy bàn tay Nguyễn Nam Chúc, nói: “Đi thôi.”

Lúc này, hai người mới rời khỏi nghĩa trang.

Lâm Thu Thạch thấy Trình Nhất Tạ vẫn còn sống, trong lòng nhẹ nhõm mấy phần. Cậu không dám đòi hỏi quá nhiều. Nhưng điều khiến cậu không ngờ đó là vài ngày sau, họ nhận được một lá thư của Trình Nhất Tạ, trên bức thư chỉ nói đơn giản rằng cậu ta đã có được gợi ý của cánh cửa cấp mười một rồi.

Em có được gợi ý đặc biệt. Trong thư, Trình Nhất Tạ nói: *Gợi ý chỉ có hai chữ: Sống chết.*

Lâm Thu Thạch đọc nội dung lá thư, đọc hai chữ đặc biệt ấy thành tiếng: “Sống... chết?”

Nguyễn Nam Chúc nhíu mày, chìm vào suy nghĩ.

Gợi ý của họ là *Không lời giải*, nhưng gợi ý của Trình Nhất Tạ lại là *Sống chết*, điều này khiến Lâm Thu Thạch nảy sinh một suy đoán lạ lùng, cậu nói: “Lẽ nào cửa cấp mười một của tất cả mọi người đều giống nhau?”

Ngón tay của Nguyễn Nam Chúc vuốt nhẹ lá thư, nhìn hai chữ *Sống chết* trên đó: “Cũng có thể.”

“Vị đàn anh của em khi vào cửa cấp mười một có nói với em thông tin gì không?” Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc.

“Không, lúc đó em vẫn là người mới,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “làm gì nghĩ được đến chuyện xa xôi như cửa cấp mười một.”

Vậy thì thật sự hết cách, vì bên cạnh họ không có bất kỳ ai từng vượt qua cửa cấp mười một. Trên thực tế, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch có thể vượt qua cánh cửa cấp mười an toàn đã được coi là nhân tài kiệt xuất rồi.

Sống chết, Sống chết, hai chữ *Sống chết* trong gợi ý rất ruộc ám chỉ điều gì? Nếu ở những cửa khác, họ còn có thể bình tĩnh nghĩ rằng đợi khi vào cửa rồi liên hệ những việc xảy ra trong cửa với gợi ý cho sẵn để tìm ra phương hướng sau, nhưng đây là một cánh cửa vô cùng khó khăn, nếu không cẩn thận thì sẽ mất mạng, nên ngay cả Nguyễn Nam Chúc cũng không dám mạo hiểm.

Mặc dù vẫn còn một năm nữa, nhưng họ đã bắt đầu chuẩn bị cho việc vào cửa.

Cả hai tham khảo rất nhiều tài liệu về liên tưởng giữa sự sống và cái chết, từ truyền thuyết phương đông đến thần thoại phương tây, từ điện Diêm La^[7] đến Anubis^[8]...

Dù không biết những việc này rốt cuộc có tác dụng gì không, nhưng làm chút gì đó còn tốt hơn là ngồi chờ chết.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Điều đã vượt qua cửa cấp bảy của mình. Lâm Thu Thạch hỏi hắn có muốn nhảy cấp không, Diệp Điều nghĩ một lúc rồi từ chối. Hắn nói rằng nhảy cấp cũng không có tác dụng gì, cần vào cửa thì vẫn phải vào.

Lâm Thu Thạch rất ngưỡng mộ sự thận trọng và tự chủ của hắn, không phải ai cũng có thể dễ dàng từ chối sự cám dỗ như vậy.

Thời gian chính xác của cửa cấp mười một là ngày Hai mươi bảy tháng Ba. Vì cấp độ của cửa đã rất cao, nên giờ đây họ có thể cảm nhận một cách rõ ràng thời gian cửa xuất hiện.

Nguyễn Nam Chúc khoanh tròn ngày Hai mươi sáu tháng Ba trên bộ lịch với vẻ mặt nghiêm túc, còn ký hiệu thêm một hình trái tim nhỏ ở bên cạnh.

Lâm Thu Thạch thấy vậy bèn nói với hắn: “Em đánh dấu sai rồi, ngày Hai mươi bảy mới là ngày vào cửa.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không sai đâu.”

Lâm Thu Thạch chẳng hiểu ra sao.

Nguyễn Nam Chúc giải thích: “Ngày Hai mươi sáu phải chơi hết mình mới được.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu ngẩn người mất vài giây mới hiểu ra Nguyễn Nam Chúc đang đùa, nhất thời không nói nên lời. Sau khi cậu xác định mối quan hệ với Nguyễn Nam Chúc, cái tính hâm dở của Nguyễn Nam Chúc lúc ở trong cửa biểu hiện càng ngày càng rõ. Lâm Thu Thạch cảm thấy như vậy cũng rất tốt, chỉ có điều tội tệ duy nhất đó là Nguyễn Nam Chúc thường xuyên ghen tuông vô cớ.

“Anh thích Chúc Mạnh hay Nguyễn Nam Chúc?” Có lần khi đang ở thế giới thực, Nguyễn Nam Chúc đã hỏi Lâm Thu Thạch như vậy.

Lâm Thu Thạch chỉ có thể nói rằng mình thích Nguyễn Nam Chúc.

Khi vào trong cửa thì câu trả lời cần đổi ngược lại, nhưng Chúc Mạnh rất có thể sẽ nổi cơn điên xuất mà nói rằng: “Nhưng ngày hôm qua có một người đàn ông tên Nguyễn Nam Chúc đến gặp em, nói anh yêu người đó.”

Lâm Thu Thạch: “... Anh yêu cả hai có được không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Được, em bằng lòng để anh yêu cả hai.”

Lâm Thu Thạch: “...” Này, sao trong tay em có nhiều kịch bản quá vậy?

Thời gian của cửa cấp mười một đang dần đến gần, bầu không khí giữa mọi người lại bắt đầu trở nên nặng nề.

Không cần nghĩ cũng biết độ khó của cửa này rất cao, vì vậy trước khi bước vào, Lâm Thu Thạch cảm thấy cần tính toán cẩn thận một chút, thu xếp những chuyện hậu sự nếu có. Nhưng sau khi suy nghĩ, cậu phát hiện bản thân mình về cơ bản là một người không có gì phải bận lòng. Người bạn duy nhất Ngô Kỳ đã mất, người thân trong nhà hầu như đã rất lâu không qua lại, ngoại trừ đám bạn bè tại biệt thự, cậu thật sự không còn ai cần phải giã biệt.

Nhưng điều mà Lâm Thu Thạch không ngờ tới là một tháng trước khi vào cửa, Nguyễn Nam Chúc lại đưa cậu về nhà của hắn.

Lâm Thu Thạch luôn nghĩ nhà của Nguyễn Nam Chúc sẽ mang bầu không khí tương đối quanh quẩn, nhưng không ngờ rằng khi về

đến nhà, cậu thấy một người phụ nữ trung niên xinh đẹp sà vào lòng Nguyễn Nam Chúc và bật khóc.

Nguyễn Nam Chúc không vì vậy mà lay động, hấn từ từ đẩy người phụ nữ ấy ra và gọi: “Mẹ.”

Lâm Thu Thạch bối rối đứng bên cạnh.

Sau đó, Lâm Thu Thạch có cơ hội hiểu sơ qua về thành phần gia đình Nguyễn Nam Chúc. Điều kiện gia đình của hấn rất tốt, hấn có một người anh ưu tú, một người cha nghiêm khắc, một người mẹ yêu kiều. Gia đình này ngoài điều kiện kinh tế tốt ra thì mọi thứ đều rất bình thường, Nguyễn Nam Chúc thật sự không giống một kẻ sinh ra trong gia đình như vậy.

Nguyễn Nam Chúc thản nhiên giới thiệu về Lâm Thu Thạch với gia đình, nói cậu là người yêu của mình.

Lâm Thu Thạch vốn dĩ có chút căng thẳng, nhưng cậu thấy người thân của Nguyễn Nam Chúc rất bình thản đón nhận những lời của Nguyễn Nam Chúc. Sau này, Lâm Thu Thạch mới biết, người trong gia đình này và thành viên gia đình Dịch Mạn Mạn gần giống nhau, họ tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc có vấn đề về thần kinh...

“Con trai cô mặt nào cũng tốt, hiềm nỗi bị chứng rối loạn lo âu nhẹ.” Nhân lúc Nguyễn Nam Chúc đi vệ sinh, mẹ của hấn lau nước mắt nói với Lâm Thu Thạch như vậy: “Từ nhỏ nó đã mắc căn bệnh này rồi, cảm ơn cháu, nhất định là nhờ có cháu ở cạnh nên nó mới khỏe hơn...”

Lâm Thu Thạch lắng nghe mà không dám lên tiếng, trong lòng nghĩ chẳng lẽ lại nói với mẹ Nguyễn Nam Chúc rằng cậu cũng mắc chứng rối loạn lo âu. Nhưng nếu nghĩ kỹ thì thực ra chuyện này có

thể hiểu được, bởi vì trong mắt những người không có cửa, quãng thời gian ở trong cửa cũng chỉ tương đương việc ngăn ra một lát.

Có điều phản ứng sau khi ngăn người sẽ có chút dữ dội, có người khóc có người cười, có người trực tiếp nhảy lầu...

Có thể thấy rằng gia đình của Nguyễn Nam Chúc vẫn tình cảm với hắn, chỉ là theo một cách nào đó, tình cảm này đang trở thành gánh nặng. Họ không thể lý giải được hành động của Nguyễn Nam Chúc, cũng không thể hiểu được vì sao Nguyễn Nam Chúc muốn thoát khỏi quỹ đạo của con người bình thường...

Trên đời này, nếu không cùng trải nghiệm giống nhau thì sẽ không có sự đồng cảm.

Sau bữa ăn, Nguyễn Nam Chúc đưa Lâm Thu Thạch đi. Khi đã ngồi trong xe, hắn quay lại nhìn Lâm Thu Thạch, hỏi: “Anh không muốn nói gì à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Nói gì... ôi mẹ em trẻ thế?”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Lâm Thu Thạch bật cười: “Anh chẳng muốn nói gì cả.” Cậu dừng lại một lúc rồi nói: “Họ đều là những người tốt.” Chỉ là có một số chuyện đôi bên chẳng thể hiểu cho nhau.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em thực sự rất may mắn vì sinh ra trong gia đình như vậy, mỗi tội người thân cứ nghĩ em bị điên, còn đưa em ra nước ngoài trị bệnh, nhưng em không muốn thì họ cũng không ép buộc.”

Nhắc đến bệnh thần kinh, Lâm Thu Thạch nghĩ ngay đến Dịch Mạn Mạn. Dịch Mạn Mạn có thể nói là một ví dụ điển hình trong Hắc Diệu Thạch, người trong gia đình cứ nghĩ anh ta bị điên, bị bệnh thần kinh, thậm chí còn định bắt nhốt anh ta vào bệnh viện tâm thần.

So với Dịch Mạn Mạn, thái độ của người nhà Nguyễn Nam Chúc rõ ràng khá hơn nhiều.

“Đúng vậy, dưới ánh mắt của người ngoài, chúng ta chẳng khác nào lũ tâm thần.” Lâm Thu Thạch nói một cách bất đắc dĩ: “Ngần ra một lát rồi bắt đầu gào khóc ầm ĩ.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Đã bốn, năm năm nay, em không về nhà.”

Lâm Thu Thạch nhìn hắn, hiểu ý nghĩa ẩn giấu phía sau lời nói của hắn. Quả nhiên, Nguyễn Nam Chúc khẽ nói thêm: “Quan hệ không thân thiết thì đến lúc thật sự ra đi cũng đã phải đau lòng.”

Lâm Thu Thạch không khỏi bật cười: “Cũng không hẳn như vậy.” Cậu nhớ lại thời điểm hai người sắp sửa bước vào mối quan hệ, Nguyễn Nam Chúc đã đột nhiên lùi một bước, bây giờ nghĩ lại, chắc vì suy nghĩ kia đã cản bước.

Có điều lúc này, họ đều đã đủ kiên định để có thể trở thành chỗ dựa cho người kia.

Nửa tháng trước khi vào cửa, biệt thự luôn chìm trong các cuộc vui, ngày nào mọi người cũng tụ tập uống rượu, chè chén say sưa, quậy phá đến tận khuya.

Thứ cảm xúc bị những cuộc vui kiềm nén lại đột nhiên bùng phát trong một đêm nọ. Hôm ấy, mọi người trong căn biệt thự đều khóc, Dịch Mạn Mạn, Trần Phi, Lư Diễm Tuyết, và cả Diệp Điều.

Diệp Điều nói: “Đồ khốn Lâm Thu Thạch, anh nhất định phải trở về đó!”

Trần Phi nói: “Anh Nguyễn, tôi sẽ đợi hai người.”

Dịch Mạn Mạn và Lữ Diễm Tuyết khóc đến nỗi hơi thở đứt quãng, chẳng nói nên lời.

Tình cảnh khiến khóe mắt Lâm Thu Thạch cũng hơi rơm rớm, chỉ có Nguyễn Nam Chúc vẫn vững như bàn thạch, nói: “Tôi vẫn còn sống sờ sờ đây mà, khóc gì mà khóc?”

“Hu hu hu hu.” Nhưng đám say rượu hoàn toàn phớt lờ lời nói của Nguyễn Nam Chúc, tiếp tục trút ra những nỗi bất an trong lòng.

Lâm Thu Thạch nằm trên ghế sofa, men rượu khiến đầu óc cậu trống rỗng, nhưng ngay cả như vậy, cậu vẫn cảm nhận được một niềm hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời. Có người để ý đến sự tồn tại của cậu, có người quan tâm đến sự sống còn của cậu, cảm giác được người khác quan tâm này sao mà cảm động đến thế, thậm chí khóe mắt Lâm Thu Thạch bất giác trào ra một giọt lệ nóng hổi.

Mọi người khóc lóc, la hét, khiến căn biệt thự loạn hết cả lên.

Nguyễn Nam Chúc đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Thu Thạch, sau đó ôm lấy Lâm Thu Thạch, chạm nhẹ vào tai cậu, nói: “Tai của anh nhìn như tai tinh linh ấy.”

Lâm Thu Thạch đáp lại Nguyễn Nam Chúc bằng nụ cười ngây ngô.

Sau khi uống một chút rượu, Nguyễn Nam Chúc trông cực kỳ diễm lệ, biểu cảm lạnh lùng bị men rượu làm dịu bớt, đôi mắt lúng liếng hào quang, cặp môi đỏ bóng, trông cực kỳ ngon miệng.

Lâm Thu Thạch đưa tay chạm vào hàng mi dày của Nguyễn Nam Chúc, cười nói: “Dài thật đó.”

Nguyễn Nam Chúc cụp mắt nhìn cậu.

Lâm Thu Thạch tựa vào lòng Nguyễn Nam Chúc, cảm nhận hơi ấm trên da thịt hần, cậu nói: “Lúc trước anh từng nghĩ như vậy là đủ rồi, nhưng bây giờ...”, vàng trán cậu lộ chút buồn phiền, “anh muốn bên em đến khi đầu bạc răng long, như vậy liệu có tham lam quá không?”

“Không,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “mọi người đều sẽ muốn như thế, điều này bình thường mà.” Hấn ghé sát vào tai Lâm Thu Thạch, chạm nhẹ môi lên ấy rồi nói bằng giọng khàn khàn: “Em cũng thế thôi.”

Lâm Thu Thạch nở nụ cười rạng rỡ, nói: “Như vậy thì quá tốt rồi, em có sợ không?”

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Đã từng, nhưng giờ không còn sợ nữa.”

Họ đã có nhau.

Trái tim Lâm Thu Thạch bình yên trở lại, cậu nói: “Anh cũng không sợ.”

Họ nhìn chăm chú vào mắt nhau, sau đó không hẹn mà cùng mỉm cười. Nguyễn Nam Chúc dìu Lâm Thu Thạch đi thẳng lên tầng hai.

Diệp Điều thấy hai người định đi liền la to: “Vậy là đi à? Vẫn chưa uống đã mà...” Hấn vừa nói xong thì bị Trần Phi cốc đầu một cái, Trần Phi nói: “Thanh niên ơi, tỉnh lại chút đi, người ta đang yêu đó.”

Diệp Điều: “...” Chỗ này thật là thô bạo với ai còn độc thân hu hu.

Sau mười mấy ngày hoan lạc như trước giờ tận thế, một tuần trước ngày Hai mươi bảy, mọi người dần dần bình tĩnh trở lại.

Nguyễn Nam Chúc tìm gặp Trần Phi, bắt đầu bàn giao một số việc.

Ban đầu Trần Phi rất không tình nguyện, nhưng Nguyễn Nam Chúc nói một câu khiến anh ta bình tĩnh lại: “Tôi không thể chắc chắn bản thân mình có thể thoát ra, nếu tôi đi rồi, anh phải tiếp tục duy trì hoạt động của Hắc Diệu Thạch. Họ vẫn còn ở đây, anh phải bảo vệ họ.”

Lúc này, Trần Phi mới miễn cưỡng đồng ý.

Khác với Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch không có việc gì làm nên đi giúp Lữ Diễm Tuyết nấu cơm.

Lữ Diễm Tuyết trông vẫn rất ủ rũ, cô muốn ép bản thân phấn chấn lên, nhưng Lâm Thu Thạch nhìn ra sự gượng gạo ngay cả trong nụ cười của cô.

Thấy cô như vậy, Lâm Thu Thạch cảm giác trong lòng đau nhói. Cậu bóng gió nói rằng, không muốn cười thì không cười cũng được mà, tôi hiểu tâm trạng của cô lúc này.

Lữ Diễm Tuyết nghe vậy, không kìm nén nổi cảm xúc nữa, lao thẳng vào lòng Lâm Thu Thạch mà gào khóc. Có nói: “Tôi không dám nghĩ nếu anh và anh Nguyễn đều không còn thì sẽ ra sao, tôi không dám nghĩ ngộ nhỡ hai người gặp chuyện thì sẽ thế nào...”

Lâm Thu Thạch vuốt tóc cô, như an ủi một đứa trẻ đang suy sụp. Cậu không biết phải làm sao, chỉ đành nói: “Không sao đâu, mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Lữ Diễm Tuyết khóc nghẹn ngào.

Ngày Hai mươi lăm tháng Ba, Trình Nhất Tạ quay trở về biệt thự. Sự trở lại của cậu ta khiến tất cả mọi người nhất thời bối rối, đằng sau sự vui mừng là nỗi ưu sầu dày đặc.

Trình Nhất Tạ đã cao lên và gầy đi, một năm trôi qua, cậu bé đã hoàn toàn trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Cậu ta biết thời gian vào cửa của Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, nên lần này trở về có lẽ vì lo lắng đây là lần gặp mặt cuối cùng.

Mọi người không ai dám nhắc đến chuyện cũ, chỉ hỏi Trình Nhất Tạ sống như thế nào trong thời gian qua.

Trình Nhất Tạ đáp một cách cầm chừng, Lâm Thu Thạch thì chột để ý thấy trên cổ Trình Nhất Tạ có thêm một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền này Lâm Thu Thạch đã từng nhìn thấy trên cổ của Trác Phi Tuyền...

“Trác Phi Tuyền đâu?” Nguyễn Nam Chúc hỏi đúng câu mà Lâm Thu Thạch muốn hỏi.

“Anh ta chết rồi.” Trình Nhất Tạ nói với giọng lãnh đạm, như thể cái chết đã không có cách nào ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu ta được nữa: “Anh ta chết vào năm ngoái, không qua được cửa cấp mưới.”

Nguyễn Nam Chúc không nói thêm gì nữa.

Trình Nhất Tạ ngồi chơi ở biệt thự khoảng một tiếng rồi đứng dậy ra về. Lư Diễm Tuyết hỏi vì sao em không quay lại, cậu ta chỉ cười cười rồi thốt lên ba chữ: “Em không xứng.”

Nghe ba chữ này xong, Lâm Thu Thạch cảm thấy trái tim đau đớn như bị kim đâm. Cậu nhìn Nguyễn Nam Chúc, thấy bờ môi Nguyễn Nam Chúc mím chặt tạo thành một đường cong, hẳn không nói ra bất kỳ lời nào để níu giữ Trình Nhất Tạ.

Sau khi Trình Nhất Tạ rời khỏi, Nguyễn Nam Chúc mới nói: “Đi đường tắt ắt phải trả giá.”

Lâm Thu Thạch hiểu hẳn đang nói gì.

Có lẽ Nguyễn Nam Chúc cũng muốn nói rằng mình hoan nghênh Trình Nhất Tạ quay trở lại Hắc Diệu Thạch, nhưng cho đến cuối cùng, hắn vẫn giữ im lặng. Bởi vì hành động của Trình Nhất Tạ đã đi ngược lại với nguyên tắc của hắn. Có những thứ vốn phải nằm trong giới hạn, không thể phá vỡ với bất kỳ lý do gì.

Ngày Hai mươi sáu, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ở trong phòng cả ngày.

Họ nói lời yêu thương, nhìn nhau quyến luyến, hai người ôm nhau mà ngủ. Mặt trời lặn rồi lại mọc, cuối cùng ngày trọng đại cũng đã tới.

Ngày Hai mươi bảy tháng Ba, là ngày Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cùng nhau vào cửa.

Ấy là một ngày xuân tươi sáng, gió nhẹ mơn man, ánh mặt trời ấm áp.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc cùng nhau ăn sáng, khoác lên vai những đồ đạc đã chuẩn bị. Hai người ngồi bên giường, vừa ăn kẹo vừa nói chuyện, cho đến khi bầu không khí xung quanh đột nhiên thay đổi.

Người vốn dĩ ngồi đối diện Lâm Thu Thạch đột nhiên biến mất, Lâm Thu Thạch biết rằng điều cần đến sắp đến, cậu đeo ba lô đứng dậy, tiện tay đẩy một cánh cửa ra, thấy hành lang dài vốn đã quá quen thuộc.

Trên hành lang, có mười cánh cửa đã được niêm phong, chỉ còn lại hai cánh cửa đứng sừng sững ở cuối con đường.

Lâm Thu Thạch từ từ bước vào hành lang, đi đến trước một cánh cửa. Sau khi hít một hơi thật sâu, cậu nắm lấy tay nắm cửa rồi

từ từ kéo ra.

Cảnh vật bị xoay chuyển, một lực hút cực mạnh kéo Lâm Thu Thạch vào phía bên kia cửa. Tới khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh lần nữa, hơi thở Lâm Thu Thạch như ngừng lại.

Lâm Thu Thạch từng trải qua biết bao cánh cửa, đã thấy vô số cảnh tượng kỳ dị lạ lùng, nhưng chưa từng chứng kiến điều gì khiến cậu hoảng loạn như cảnh vật trước mắt. Sau lưng Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi lạnh, cánh tay bắt giác nổi da gà. Cậu đang có mặt trong một căn phòng ngủ trông có vẻ bình thường. Lâm Thu Thạch nhớ rõ, đây chính là căn phòng mà cậu và Nguyễn Nam Chúc lần đầu tiên gặp nhau trong thế giới thực.

Đúng vậy, Lâm Thu Thạch trở về nơi ở cũ của mình, căn hộ chung cư mà cậu đã rời đi từ rất lâu về trước.

Lâm Thu Thạch cười gượng, nghĩ, đây quả thật là cơn ác mộng trong ác mộng.

Chương 130

Một thế giới khác

Chiếc giường lớn quen thuộc, cách bài trí quen thuộc, mọi thứ trước mắt đều giống với căn hộ chung cư trong ký ức của Lâm Thu Thạch. Cậu hít một hơi thật sâu, buộc bản thân phải bình tĩnh lại, thử đi thăm dò phòng khách.

“Meo...” Đột nhiên, trong phòng khách có tiếng mèo vang lên khe khẽ. Lâm Thu Thạch ngược mắt nhìn vào trong góc ghế sofa, thấy Hạt Dẻ đang ngồi xỏm ở đó, vẻ ngoan ngoãn khác thường. Hạt Dẻ nghiêng đầu, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm Lâm Thu Thạch, miệng nó kêu meo meo, như đang thúc giục Lâm Thu Thạch điều gì đó.

Lâm Thu Thạch đã quá quen với tiếng kêu của Hạt Dẻ. Cậu nhìn vào chiếc bát ăn của nó, quả nhiên như dự đoán, hạt khô trong bát của Hạt Dẻ đã được ăn sạch, nó đang giục Lâm Thu Thạch cho thêm thức ăn.

Nếu đây là thực tại, chắc chắn điều đầu tiên Lâm Thu Thạch làm là đổ thức ăn cho Hạt Dẻ. Nhưng cậu biết rõ mình đã vào cửa, nên cậu không hành động ngay, mà dạo một vòng quanh phòng trước.

Đồ đạc trong nhà được bố trí giống hệt như lúc Lâm Thu Thạch rời khỏi, thậm trí trên ban công vẫn còn phơi mấy bộ quần áo mới

giặt, còn cả những trái cây tươi mua sẵn đặt trong tủ lạnh, mọi thứ trong căn phòng tràn đầy sự sống.

Lâm Thu Thạch đi dạo quanh nhà một vòng rồi chậm chậm đi về phía cửa ra vào, nhẹ nhàng mở cửa.

Khe cửa hở ra đủ để Lâm Thu Thạch nhìn thấy cảnh tượng phía sau.

Một hành lang dài phản chiếu trong mắt Lâm Thu Thạch, hai bên hành lang treo đầy biển số nhà của những hộ gia đình, không có gì khác biệt với ký ức của Lâm Thu Thạch.

Hạt Dẻ lại bắt đầu kêu meo meo, nó nhảy xuống ghế sofa rồi đi đến dưới chân Lâm Thu Thạch, bắt đầu cọ mình vào mắt cá chân của cậu. Lâm Thu Thạch cúi đầu nhìn Hạt Dẻ hồi lâu, rồi mới từ từ hạ thấp eo lưng, chạm vào con mèo trước mặt mình.

Bộ lông thật mềm, cơ thể thật ấm, quả thật ngay khoảnh khắc bế Hạt Dẻ lên, Lâm Thu Thạch đã cảm thấy như trút được gánh nặng. Cậu ôm chú mèo vào lòng, dùng tay gãi gãi cảm nó, gọi tên nó.

Miệng Hạt Dẻ phát ra tiếng gừ gừ, trông đầy vẻ hưởng thụ. Lâm Thu Thạch ôm Hạt Dẻ, quay vào bếp lấy hạt, đổ đầy bát mèo ăn.

Hạt Dẻ nhảy ra khỏi lòng Lâm Thu Thạch, đứng trước cái bát và bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Lâm Thu Thạch ngắm Hạt Dẻ ăn, chợt cậu nhớ ra điều gì đó, vội rút điện thoại trong túi ra, gõ một dãy số. Nhưng sau khi nhấp gọi, điện thoại thông báo rằng số điện thoại Lâm Thu Thạch đang gọi không tồn tại. Giọng nói trong điện thoại khiến tay của Lâm Thu Thạch túa đầy mồ hôi, sau khi kiểm tra danh bạ của mình, đầu óc Lâm Thu Thạch nảy ra vô số suy nghĩ tồi tệ. Những cái tên trong

danh bạ, Lâm Thu Thạch đều có ấn tượng, nhưng trong số này thiếu đi một vài nhân vật quan trọng nhất... Số điện thoại của những thành viên trong Hắc Diệu Thạch đều đã biến mất, hiển nhiên trong đó bao gồm cả Nguyễn Nam Chúc.

Vả lại ban nãy, khi Lâm Thu Thạch gọi điện cho Nguyễn Nam Chúc, tổng đài đã thông báo số điện thoại đó không tồn tại.

Cảm giác ghệt thở cuộn xoáy trong lồng ngực, Lâm Thu Thạch có rất nhiều suy đoán không hay. Cuối cùng, cậu thay bộ đồ ngủ ra rồi rời khỏi nhà, đi thang máy xuống bên dưới, đến cổng khu chung cư.

Bây giờ đang là giữa hạ, khoảng sáu giờ tối, đúng lúc mọi người tan ca, khắp nơi người xe qua lại rộn ràng như mắc cửi.

Lâm Thu Thạch đứng trước cổng khu chung cư, bắt một chiếc taxi, đến thẳng khu vực ở ngoại ô.

Tài xế xe taxi là một người đàn ông trung niên khéo miệng, hầu như ông nói chuyện không ngừng suốt dọc đường. Nếu như là ngày thường, có lẽ Lâm Thu Thạch sẽ phụ họa vài câu, nhưng hôm nay đầu óc cậu đang quay cuồng muốn chết, cho nên từ đầu chí cuối cậu chẳng nói lời nào, đôi môi mím lại tạo thành một đường cong khó chịu.

Một giờ sau, chiếc taxi đã đến nơi mà Lâm Thu Thạch muốn.

Lâm Thu Thạch trả tiền, bước xuống taxi, nhìn thấy một căn biệt thự sừng sững trước mắt. Tòa kiến trúc vẫn giống y như trong ký ức của Lâm Thu Thạch, từ khung cửa sổ tỏa ra ánh sáng màu cam, có thể biết bên trong có người. Nhưng điều này vẫn không thể làm cho Lâm Thu Thạch yên lòng, ngược lại cảm giác bất an trong lòng cậu càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Lâm Thu Thạch bước tới vài bước để đến gần cổng biệt thự, nhấn chuông.

“Ai đấy ạ?” Một lúc sau, từ trong cổng vang lên một giọng nam lạ.

“Tôi...” Lâm Thu Thạch nói: “Là tôi, Lâm Thu Thạch, tôi muốn tìm Nguyễn Nam Chúc.”

Người đàn ông đó im lặng một lúc rồi nói: “Anh tìm nhầm người rồi, ở đây không có ai là Nguyễn Nam Chúc cả.”

Ngay khi Lâm Thu Thạch nghe thấy câu nói đó, cậu có cảm giác như đầu óc mình đã nổ tung trong một tiếng đòang, cậu dùng sự tự chủ cuối cùng gắng ép bản thân bình tĩnh lại, nói: “Xin lỗi, anh có thể mở cửa một lúc được không? Tôi có việc rất quan trọng...”

Cửa được mở ra. Một người đàn ông cao lớn lạ mặt xuất hiện trước Lâm Thu Thạch, anh ta nhìn Lâm Thu Thạch, hỏi: “Anh có việc gì không ạ?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi... bạn của tôi đã từng sống ở đây...”, cậu cân nhắc từng chữ một, “tên của họ là Nguyễn Nam Chúc, Trần Phi, Dịch Mạn Mạn...”

“Xin lỗi,” người đàn ông nói, “anh tìm nhầm chỗ rồi, ở đây không có ai như anh nói cả.”

Lâm Thu Thạch nhìn qua lưng người đàn ông, thấy quang cảnh bên trong căn biệt thự. Những gì thấy được làm cậu cảm thấy kinh ngạc, tất cả đồ đạc được bày biện ở đây đều giống hệt trong ký ức của cậu, thậm chí ngay cả màu sắc của chiếc thảm trên mặt đất. Lâm Thu Thạch nhớ rất rõ mọi thứ.

Nhưng cảnh vật vẫn như cũ, mà người Lâm Thu Thạch muốn gặp đã không còn.

Chắc vì sắc mặt của Lâm Thu Thạch lúc này khó coi quá, nên người đàn ông nhìn và hỏi cậu một câu: “Anh không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch gượng cười, nói: “Tôi không sao... xin lỗi, làm phiền anh rồi.” Cậu quay lưng rời khỏi.

Người đàn ông nhìn theo Lâm Thu Thạch đi xa dần, khẽ cau mày. Rõ ràng anh ta không hiểu Lâm Thu Thạch đến đây để làm gì.

Sau khi rời khỏi căn biệt thự, Lâm Thu Thạch lại bắt taxi quay trở về thành phố. Cậu ngồi trên xe với tâm trạng có đôi chút ngờ ngàng, vì nhất thời không thể chấp nhận được những điều xảy ra trước mắt.

Nguyễn Nam Chúc cùng vào cửa với Lâm Thu Thạch, vậy mà giờ lại không thấy đâu.

Cho dù mọi điều ở đây có vẻ bình thường đến mức nào, thì chỉ riêng điều này cũng đủ khiến cho Lâm Thu Thạch rơi vào trạng thái khủng hoảng không thể diễn tả.

Lâm Thu Thạch quay trở lại khu chung cư, đứng trước cổng nhìn dòng người qua lại. Cậu cảm thấy mình như đang bị cả thế giới bỏ rơi, cảnh vật vốn tràn ngập bầu không khí sôi nổi của phố thị, nhưng lại khiến cậu không tài nào hòa nhập được.

Lâm Thu Thạch thò tay vào túi, tìm thấy một bao thuốc lá đã bị rút ra vài điếu. Cậu nhìn chằm chằm vào bao thuốc rồi rút ra một điếu cho vào miệng.

Mùi thuốc lá lan tỏa trong miệng không giống như mùi vị ngọt ngào của kẹo, hơi hăng hắc, Lâm Thu Thạch chỉ hút một hơi rồi dừng lại. Cậu buồn bực dập tắt điếu thuốc, ném nó vào thùng rác bên cạnh.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Thu Thạch đột nhiên reo. Cậu rút điện thoại ra, nhìn thấy dãy số hiển thị trên đó, cậu rơi vào im lặng.

Phía trên số điện thoại là một cái tên lẽ ra không nên xuất hiện: Ngô Kỳ.

Lâm Thu Thạch nhìn chăm chăm vào cái tên trên màn hình điện thoại rồi chậm rãi ấn nút nghe.

“Alo, Thu Thạch, đang đâu vậy?” Đầu bên kia vang lên giọng nói dạn dĩ của Ngô Kỳ.

Cổ họng Lâm Thu Thạch khẽ nuốt xuống: “Tôi đang ở nhà, ông...” Cậu nhất thời không biết nên nói gì.

Ngô Kỳ nói một cách khó hiểu: “Sao vẫn còn ở nhà vậy? Không phải ông hẹn tôi đi ăn sao? Mau xuống đây đi.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi hẹn ông đi ăn à?”

Ngô Kỳ nói: “Đúng rồi, ông nói tối nay ăn thịt nướng mà! Ê, không lẽ mới đó mà đã quên rồi?”

Lâm Thu Thạch: “... Giờ ông đang ở đâu?”

“Cổng khu chung cư.” Ngô Kỳ hỏi: “Sao vậy? Ông thấy trong người không khỏe à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không sao, tôi xuống ngay đây.” Cậu cúp máy rồi nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy Ngô Kỳ đang đứng dưới cổng khu chung cư, cầm cúi nghịch điện thoại.

Lâm Thu Thạch cất điện thoại vào túi, rồi nhanh chóng đến gặp Ngô Kỳ.

“Nhanh thế?” Sau khi gặp Lâm Thu Thạch, Ngô Kỳ nói: “Cần gì phải chạy, thời tiết nóng như vậy sẽ chảy nhiều mồ hôi đó.”

Lâm Thu Thạch “Ừm” một tiếng, nhưng ánh mắt cậu mãi nhìn khuôn mặt của Ngô Kỳ. Vẫn ngoại hình ấy, vẫn dáng vẻ ấy, thậm chí ngay cả giọng điệu khi nói chuyện, người trước mặt cậu thực sự chính là Ngô Kỳ. Ngô Kỳ vừa đi vừa nói chuyện với Lâm Thu Thạch về những việc xảy ra trong công ty, rồi dặn đi dặn lại Lâm Thu Thạch nhớ đi kiểm tra sức khỏe.

Mồ hôi vã ra đầy trên trán Lâm Thu Thạch, nhưng toàn thân cậu lại lạnh buốt, mồ hôi lạnh cũng thay phiên nhau tứa ra.

Sau khi đến quán thịt nướng ở bên ngoài khu chung cư, Ngô Kỳ ngồi xuống rồi gọi đồ ăn.

Thấy suốt dọc đường đi, Lâm Thu Thạch không nói gì, Ngô Kỳ nhận ra anh bạn có biểu hiện khác thường, bèn hỏi với vẻ nghi ngờ: “Thu Thạch, ông không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch đáp: “Tôi... không sao.”

“Có phải do nóng quá không? Hay ông thấy trong người không khỏe?” Ngô Kỳ quay về phía ông chủ gọi thêm vài chai bia, thuận thực mở nắp chai, cậu ta rót cho Lâm Thu Thạch một cốc đầy: “Uống đi cho mát.”

Lâm Thu Thạch nói: “Ngô Kỳ, hôm nay ngày bao nhiêu rồi?”

Ngô Kỳ nói: “Ngày Mười bảy, sao vậy?”

Lâm Thu Thạch thở hắt ra: “Không có gì.”

Món ăn đã gọi nhanh chóng được đưa lên. Ngô Kỳ nhìn ra được tâm trạng của Lâm Thu Thạch có gì đó khác thường, cậu ta định hỏi nhưng thấy Lâm Thu Thạch không muốn trả lời nên đành coi như không có chuyện gì.

Lâm Thu Thạch không có tâm trạng để ăn, mọi sự chú ý của cậu đều tập trung ở con đường gần đó, nhưng cho đến khi họ ăn xong và rời đi thì những chuyện đáng lẽ nên xảy ra đều đã không xảy ra.

Năm đó, khi lần đầu vào cửa, cậu đã cùng Ngô Kỳ đến tiệm thịt nướng này sau khi trở ra. Cùng một ngày, cùng một thời điểm, nhưng vụ tai nạn đáng lẽ phải xuất hiện trên đường lại không xảy ra. Mọi thứ đều yên bình đến vậy, như thể sự việc trong ký ức của Lâm Thu Thạch chỉ là một ảo giác, cậu bây giờ chẳng khác nào kẻ ảo tưởng lập dị, thêu dệt những chuyện vốn dĩ không tồn tại.

Trên đường về, Lâm Thu Thạch đột nhiên nói: “Ngô Kỳ, bạn gái của ông gần đây thế nào rồi?”

“Cô ấy? Sao đột nhiên ông lại nhắc đến cô ấy?” Ngô Kỳ cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời Lâm Thu Thạch: “Cô ấy vẫn khỏe, có chuyện gì à?”

Lâm Thu Thạch đáp: “... Không có gì.”

Ngô Kỳ: “Ê, tối nay ông lạ lắm, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Ngô Kỳ nhíu mày nhìn Lâm Thu Thạch, ánh mắt toát lên sự lo lắng: “Có phải đang khó chịu ở đâu không? Nếu có chuyện gì nhất định phải nói với tôi nhé.”

Lâm Thu Thạch gật đầu nói: “Được.”

Ngô Kỳ đưa Lâm Thu Thạch trở lại tòa chung cư, đợi Lâm Thu Thạch đi lên mới rời đi. Lâm Thu Thạch đến trước cửa căn hộ của mình, cậu rút chìa khóa mở cửa, vẻ mặt vẫn còn hơi ngỡ ngàng.

Lâm Thu Thạch cảm thấy mọi thứ quá hoang đường, Ngô Kỳ vẫn còn sống, bạn gái của cậu ta cũng vô sự, nhưng tại sao lại không thấy Nguyễn Nam Chúc đâu? Lâm Thu Thạch đổi đôi dép

khác để bước vào trong phòng, thấy chiếc ba lô trên ghế sofa. Cậu nghĩ đến điều gì đó, bèn bước nhanh đến chỗ ba lô, móc những thứ ở trong ra.

Sau khi nhìn thấy những thứ bên trong ba lô, Lâm Thu Thạch thở dài nhẹ nhõm. Ngoài những đồ hàng ngày, trong ba lô của Lâm Thu Thạch còn có ba thứ rất đặc biệt: Thứ nhất là một cuốn sổ nhật ký cũ, thứ hai là bộ hài cốt trẻ sơ sinh, thứ ba là một khẩu súng màu bạc. Nhìn thấy ba thứ này, Lâm Thu Thạch có cảm giác chân thực, cậu thực sự đang ở trong cửa, khung cảnh xung quanh nơi cậu đang hoạt động chỉ là sự bố trí của cửa, chỉ có điều quang cảnh của cửa này giống y hệt với cuộc sống trước đây của cậu.

Điều này quả thật đáng sợ, Lâm Thu Thạch nghĩ. Rõ ràng cửa vẫn tồn tại, vậy tại sao Nguyễn Nam Chúc và người của Hắc Diệu Thạch đều mất tích, họ đã đi đâu... Vì sao chỉ có một mình cậu trong cánh cửa này? Điều này liệu có nghĩa là các quy tắc trước đây của cửa đã biến mất?

Người duy nhất còn lại cũng sẽ không được ở trong trạng thái bất khả chiến bại, một khi sơ sẩy, kết cục cuối cùng chính là đối mặt với cái chết.

Hạt Dẻ chậm rãi bước đến bên Lâm Thu Thạch rồi nhảy vào vòng tay cậu. Lâm Thu Thạch lấy tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhìn vẻ ngoan ngoãn của Hạt Dẻ, cậu bỗng chốc lại ngẩn người ra.

Đinh đoong, đinh đoong, đồng hồ treo tường phát ra âm thanh lạnh lạnh, kim đồng hồ đã chỉ đúng mười giờ. Bên ngoài trời đã tối, chỉ còn lại những ánh đèn thừa thớt, trông vẫn khá ám áp hơi người.

Lâm Thu Thạch cầm điều khiển từ xa bật tivi lên, chuẩn bị chọn kênh. Lúc đổi kênh, cậu lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trên tivi... Đàm Tảo Tảo.

Đàm Tảo Tảo xuất hiện trong quảng cáo với một chiếc váy dài màu đỏ trông rất thanh lịch và xinh đẹp, như bông hoa đang kỳ nở rộ, giống như lần cuối cùng Lâm Thu Thạch nhìn thấy cô.

Ngô Kỳ và Đàm Tảo Tảo vẫn đang sống tại đây, những bạn bè thân quen đã mất của Lâm Thu Thạch đều quay trở lại, cậu không biết rốt cuộc điều này có ý nghĩa gì.

Mọi thứ dường như rất bình thường không có gì khác lạ, nhưng lại bất bình thường một cách quái dị, chẳng khác vùng biển lặng trước khi cơn bão ập đến, những con sóng nhỏ lăn tăn đang báo hiệu một điều gì đó khủng khiếp sắp xảy ra.

Từ trong tivi vang lên những âm thanh đơn điệu, ánh sáng của màn hình hắt lên khuôn mặt Lâm Thu Thạch, đã rất lâu rồi cậu không qua đêm một mình như vậy.

Từ sau khi bước vào mối quan hệ với Nguyễn Nam Chúc, hai người hầu như lúc nào cũng ngủ cùng nhau, mỗi đêm chỉ cần mở mắt ra là có thể nhìn thấy gương mặt của nhau.

Nhưng lúc này, cảm giác trống trải lại lần nữa ùa về.

Ở bên Lâm Thu Thạch lúc này, chỉ có một chú mèo tên Hạt Dẻ mà thôi.

Đêm mỗi lúc một khuya, ánh đèn bên ngoài tắt dần, tắt dần. Lâm Thu Thạch ngồi trên ghế sofa, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đình đoong, đình đoong, kim giờ và phút trùng nhau, mười hai giờ đã điểm.

Chiếc tivi đang phát một chương trình truyền hình đột nhiên lóe lên những bông tuyết trắng, từ trong tivi phát ra âm thanh “rì rì” khiến Lâm Thu Thạch choàng tỉnh từ giấc mộng. Cậu mở mắt ra, thấy tivi tự nhiên bị đổi kênh. Có điều kênh này không gắn logo, vẻ như đang phát một bộ phim cổ trang nào đó, hình ảnh dừng lại trên một chiếc cầu thang rất cũ.

Lâm Thu Thạch cảm thấy cảnh này hơi quen, cậu mơ hồ nhận thấy dường như mình đã từng thấy cái cầu thang ở đâu rồi. Nhưng nhất thời cậu không thể nghĩ ra được, cho đến lúc hình ảnh thay đổi, một người đàn ông cầm rìu xuất hiện trước mặt Lâm Thu Thạch.

Nụ cười trên gương mặt người đàn ông đó rất dữ tợn, hắn men theo cầu thang đi lên trên, dừng lại bên ngoài một căn phòng. Sau đó, hắn đưa tay đập mạnh vào cánh cửa gỗ trước mặt: “Vương Tiêu Y, mở cửa ra, Vương Tiêu Y, mở cửa ra!”

“Cứu tôi với, cứu tôi với...” Trong phòng phát ra tiếng kêu kinh hoàng của phụ nữ.

Khi nghe thấy tiếng kêu đó, vẻ mặt của gã cầm rìu càng trở nên dữ tợn. Hắn cười ha hả, rồi giơ cao chiếc rìu trong tay bổ mạnh xuống cánh cửa gỗ trước mặt. Cửa gỗ vốn không được chắc chắn đã bị bửa ra một khe hở toác hoác, phía bên kia lộ ra khuôn mặt đầy nước mắt của một cô gái, cô gái nói: “Cứu tôi với, cứu tôi với...”

Người đàn ông định vung rìu một lần nữa nhưng chiếc rìu lại bị kẹt vào cửa. Thấy vậy, Vương Tiêu Y vội vàng đẩy cửa xông ra khỏi phòng. Người đàn ông đang tập trung vào chiếc rìu, trong lúc hắn không để ý thì Vương Tiêu Y đã bỏ chạy.

Vương Tiêu Y loạng choạng chạy trên hành lang, vừa chạy vừa kêu cứu một cách tuyệt vọng. Khi bầu không khí căng thẳng đến cực

điểm thì một cánh cửa đột nhiên mở ra, Vương Tiêu Y được đưa vào trong. Mà xuất hiện đằng sau cánh cửa... lại chính là khuôn mặt của Lâm Thu Thạch, đứng bên Lâm Thu Thạch hiển nhiên là Nguyễn Nam Chúc trong dáng vẻ khi hai người gặp nhau lần đầu.

Đúng vậy, mọi thứ xuất hiện trong tivi là những gì đã xảy ra ở cánh cửa đầu tiên.

Lúc đó, có một gã đàn ông trong nhóm người phát điên, chính Lâm Thu Thạch đã cứu cô gái đang bị đuổi giết.

Thế nhưng ở cảnh phim kế tiếp, cô gái vừa được Lâm Thu Thạch cứu đã bị một cái xẻng bổ ra thành hai mảnh. Chất lỏng màu đỏ trắng bắn tóe trên tuyết, mắt cô gái mở to, ngập trong sự oán hận, khiến khán giả dù chỉ xem qua màn hình cũng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Lâm Thu Thạch định bật kênh khác nhưng điều khiển từ xa không hoạt động, thậm chí cậu còn rút nguồn điện tivi ra, nhưng hình ảnh trên đó vẫn đang tiếp tục được phát.

Hình ảnh trên màn hình dừng lại ở cái chết của Vương Tiêu Y. Đúng lúc này, cửa ra vào đột nhiên vang lên tiếng gõ. Lâm Thu Thạch ngồi bất động trên ghế sofa, tiếng gõ cửa liên tục vang lên, càng lúc càng gấp gáp, như thể người bên ngoài muốn đập vỡ luôn cánh cửa.

Tiếng gõ rất to, theo lẽ thường mà nói, nếu Lâm Thu Thạch không mở cửa, hàng xóm láng giềng chắc chắn sẽ phàn nàn, vậy nhưng tiếng gõ cửa kéo dài suốt vài phút mà chẳng thấy ai phản ứng gì. Lâm Thu Thạch nhìn ra phía ngoài cửa sổ thì thấy tất cả ánh đèn trong khu chung cư đều đã tắt, dường như khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, nơi này liền biến thành một thế giới khác.

Người gõ cửa ngày càng trở nên thiếu kiên nhẫn, Lâm Thu Thạch từ từ đứng dậy đi ra cửa. Cậu nhìn qua mắt mèo, thấy được người đang đứng đó... một người đàn ông cầm rìu, giống y hệt kẻ Lâm Thu Thạch vừa thấy trên tivi.

Dường như biết được Lâm Thu Thạch đang nhìn mình từ phía bên kia, người đàn ông bắt đầu ra sức phá cửa. Thậm chí thông qua mắt mèo, Lâm Thu Thạch còn nhìn thấy máu tươi đang nhỏ giọt trên rìu của hắn.

Lâm Thu Thạch lùi lại một bước, hít một hơi thật sâu, quay vào phòng bếp lấy con dao treo trên tường để phòng thân. Nhưng khi trở lại phòng khách, cậu thấy trên sàn nhà có một vũng máu màu đỏ sẫm. Lâm Thu Thạch nhìn quanh phòng, tivi vẫn đang mở, màn hình chiếu cảnh máu chảy như suối. Không dừng ở đó, Vương Tiêu Y đã chết trong cảnh trước đó đang bắt đầu co giật, cái đầu bị bổ làm đôi bay lên khỏi mặt đất, đôi mắt trắng dã của cô ta nhìn thẳng Lâm Thu Thạch, miệng há ra thành một đường cong quái dị, tay bắt đầu vươn về phía Lâm Thu Thạch.

Thấy cảnh tượng này, Lâm Thu Thạch không kịp được buột miệng chửi tục, nhưng câu chuyện gay go chưa kết thúc ở đó, bởi đôi tay đẫm máu của Vương Tiêu Y đã xuyên qua màn hình thò ra ngoài.

Cùng lúc đó, gã đàn ông đang phá cửa bên ngoài bắt đầu bổ rìu vào cửa chống trộm của căn hộ. Cánh cửa chống trộm vốn dĩ vô cùng kiên cố và chắc chắn lại bị hắn làm lủng một lỗ to. Hắn nhìn vào trong qua kẽ hở, khi thấy Lâm Thu Thạch đang đứng trong phòng khách, miệng hắn phát ra một tràng cười quái gở, khiến người nghe không khỏi sởn gai ốc.

Thành thật mà nói, nếu đổi lại là người bình thường nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng đã sợ chết khiếp từ lâu rồi có khi không cần người kia phải ra tay đã sợ đến nỗi chủ động nhảy lầu.

Nhưng Lâm Thu Thạch đã từng chứng kiến nhiều cảnh khủng khiếp trong quá khứ nên lúc này vẫn rất bình tĩnh. Cậu đứng cách xa tivi, nhìn chăm chú cánh cửa sắp bị đập hỏng. Đầu óc cậu nảy ra một suy nghĩ, nhưng không rõ cách này có tác dụng hay không.

Vương Tiêu Y sắp sửa từ trong tivi bò ra ngoài, người đàn ông ở ngoài cửa lại vừa bổ thêm một rìu nữa. Nhưng khi chiếc rìu giáng xuống, dường như nó đã bị kẹt lại trên cửa, Lâm Thu Thạch thấy vậy lập tức mở cửa ra, lao ra ngoài rồi chạy thật nhanh về phía thang máy.

Gã đàn ông đang mắc kẹt với chiếc rìu nên động tác ngừng lại trong chốc lát, quãng thời gian đó đủ cho Lâm Thu Thạch lao vào thang máy, nhấn nút đi xuống tầng một. Khi thang máy chuẩn bị khép lại, người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện, thậm chí từ trong thang máy, Lâm Thu Thạch còn nhìn thấy khuôn mặt méo mó của hắn.

“Mẹ kiếp.” Lâm Thu Thạch một tay cầm dao, một tay lau mặt. Cậu lấy điện thoại bấm số gọi cho Nguyễn Nam Chúc lần nữa, số điện thoại rõ ràng là không tồn tại vào lúc này lại kết nối được, giọng nói gấp rút của Nguyễn Nam phát ra từ phía bên kia, hấn hỏi: “Thu Thạch, có phải anh không?”

“Nam Chúc... Nam Chúc...” Khắp người Lâm Thu Thạch toát đầy mồ hôi, cậu khấn khoản cất giọng hỏi: “Em đang ở đâu? Đang ở đâu?”

“Em ở trong cửa.” Giọng nói của Nguyễn Nam Chúc nơi mơ hồ, hần hoi: “Thu Thạch, anh thế nào rồi, có bị làm sao không?!” Mặc dù Nguyễn Nam Chúc không nói rõ, nhưng Lâm Thu Thạch loáng thoáng nghe thấy từ phía kia có tiếng khóc oán hờn của phụ nữ, cậu biết tình hình hiện tại của Nguyễn Nam Chúc không được tốt lắm nên vội vàng nói: “Anh vẫn ổn, đừng lo cho anh, anh cúp máy trước đây, cố gắng cầm cự nhé!” Cậu lo rằng Nguyễn Nam Chúc gọi điện cho cậu sẽ bị phân tâm, nên cúp máy luôn.

Đình đoong, thang máy xuống đến tầng một. Lâm Thu Thạch nín thở, nhìn cửa thang máy chậm chậm mở ra trước mắt.

Chương 131

Quý quái

Sau cánh cửa thang máy là hành lang tầng một u ám, trông không khác gì ngày thường. Nhưng mùi tanh nhạt của máu tràn ngập trong không khí lại như đang nhắc nhở Lâm Thu Thạch rằng mọi thứ không đơn giản như cậu nghĩ.

Lâm Thu Thạch bước về phía trước, muốn rời khỏi nơi này thật nhanh. Cậu rảo bước ra khỏi chung cư, nhưng lúc quanh vào một góc rẽ, cậu nhìn thấy ba bé gái mặc váy giống hệt nhau đứng trước mặt mình.

Bọn trẻ vây quanh một chiếc bánh sinh nhật khổng lồ, trên bánh cắm chi chít những ngọn nến màu trắng. Chiếc bánh trông như sắp tan chảy, một thứ chất lỏng màu đỏ không ngừng nhỏ từ trên bánh xuống dưới, đây chính là nguồn gốc của mùi máu mà Lâm Thu Thạch ngửi thấy. Nhưng đáng sợ nhất là cái đầu phụ nữ đặt trên đỉnh chiếc bánh, mắt của bà ta vẫn đang mở trừng trừng, nhìn Lâm Thu Thạch như thể không cam lòng, thậm chí còn chớp mắt với Lâm Thu Thạch.

Cảnh tượng hết sức kỳ dị này khiến người ta không khỏi ớn lạnh người. Khi nhìn thấy ba đứa trẻ, Lâm Thu Thạch chợt nhớ đến cánh cửa *Con chim nhà Fitcher*. Không còn gì nghi ngờ nữa, đây chính là ba chị em sinh ba mà Lâm Thu Thạch đã từng gặp tại đó...

Ba bé gái đứng trước cánh cửa nhìn về phía Lâm Thu Thạch với nụ cười cứng đờ, bắt đầu hát bài chúc mừng sinh nhật. Một đứa trong số ba chị em từ từ đưa tay chỉ lên đỉnh đầu, sau đó nói: “Anh à, sao không ăn bánh với chúng em?”

Lâm Thu Thạch nghe câu hỏi của cô bé mà không dám trả lời, cậu quay lưng đi đến một lối ra khác.

May mắn thay, bộ ba đó chỉ nhìn theo mà không có ý định đuổi theo.

Lâm Thu Thạch chạy nhanh như bay, trong nháy mắt đã đến một cửa ra khác. Có điều ngay lúc chuẩn bị ra ngoài, cậu lại nhớ đến động tác của một trong ba đứa, con bé chỉ tay lên đỉnh đầu, hành động này có ý nghĩa gì, lẽ nào trên trần nhà có thứ gì?

Nói thật, ở trong tình huống này, không ai muốn nhìn lên trần nhà xem có gì, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn rút điện thoại ra, bật đèn pin lên, từ từ ngẩng đầu, chiếu ánh đèn lên trần nhà. Động tác của cậu rất chậm, có lẽ cậu đã sẵn sàng để bỏ chạy bất cứ lúc nào, nhưng cậu cảm thấy nhẹ nhõm vì trên trần nhà trống không, chẳng có gì cả.

Lâm Thu Thạch cất điện thoại đi, thở ra một hơi rồi rảo bước ra ngoài. Nhưng lúc cậu đặt chân lên hành lang, một cảm giác khủng hoảng không thể diễn tả thành lời đột nhiên xâm lấn trái tim cậu. Lâm Thu Thạch dừng bước theo phản xạ, đúng vào lúc này từ trên trần nhà có một xác chết rớt “bịch” xuống ngay trước mắt Lâm Thu Thạch, rõ ràng nếu cậu không dừng lại mà cứ đi thẳng ra ngoài, e rằng sẽ bị xác chết kia rơi trúng người.

Xác chết va đập với mặt đất, trực tiếp bị dập nát. Cái đầu như một quả dưa hấu bị thả từ trên cao xuống, nát bét nhìn không ra

hình dạng gì nữa, nhưng từ các vật dụng cầm trên tay và quần áo của kẻ xấu số, có thể nhận ra người này chính là gã đàn ông cầm chiếc rìu trước cửa nhà Lâm Thu Thạch, chỉ là không biết vì sao hắn lại rơi từ trên lầu xuống đây.

Lâm Thu Thạch lách người qua xác chết, đi thật nhanh vào trong khu phố. Cậu vừa bước lên con đường rải sỏi đá, vừa quay liếc nhìn căn hộ phía sau. Hình ảnh một người đang từ từ trèo xuống trên bức tường bên ngoài khu chung cư đập vào mắt cậu. Trông như thể người đó hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi trọng lực Trái Đất. Ánh đèn leo lắt trên hành lang khiến Lâm Thu Thạch cố gắng lắm mới trông rõ người đang bám trên bức tường... đó là Vương Tiểu Y - kẻ đã bị bỏ đầu thành hai nửa. Vương Tiểu Y chậm chậm bò từ trên tường xuống chỗ xác chết của Trình Văn rơi xuống, sau đó vùi mặt vào cái xác, bắt đầu cắn, gặm và nhai như một dã thú khát máu.

Lâm Thu Thạch chỉ liếc một cái rồi nhìn đi chỗ khác. Không biết có phải do thời tiết quá nóng hay do những điều vừa xảy ra quá kích thích mà toàn thân cậu bây giờ toát đầy mồ hôi, những giọt mồ hôi men theo cằm chảy xuống dưới. Lâm Thu Thạch đi vào trong khu phố, khung cảnh xung quanh làm cậu nhất thời ngỡ ngàng. Dự cảm cho thấy chẳng có khu vực nào là an toàn ở nơi này, quỷ quái có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào bị bóng tối bao phủ.

Lâm Thu Thạch đi về phía cổng khu chung cư, thấy có hai người đang đứng ở lối vào. Khi nhìn thấy khuôn mặt của hai người đó, Lâm Thu Thạch lập tức nhớ ngay ra tên của họ: Hùng Tất và Tiểu Kha. Họ là hai người mà Lâm Thu Thạch đã gặp ở cánh cửa đầu tiên.

Hùng Tất và Tiểu Kha dường như cũng nhìn thấy Lâm Thu Thạch, họ vẫy tay từ xa, gọi: “Mau lại đây, mau lại đây!”

Bước chân của Lâm Thu Thạch hơi chùn lại, cậu không chắc chắn được rằng hai kẻ này là người hay ma.

“Bạch Khiết gọi bọn em đến đón anh.” Tiểu Kha hét lên từ phía xa: “Nơi anh ở quá nguy hiểm, Bạch Khiết nhờ bọn em đưa anh qua.”

Lâm Thu Thạch nhíu mày, cậu liếc nhìn phía sau mình. Vương Tiêu Y và Trình Văn đã biến mất vào bóng đêm, nhưng tòa chung cư đen sì kia lại gây cho người ta một dự cảm rất không lành. Lâm Thu Thạch đi đến chỗ Tiểu Kha và Hùng Tất, nhưng không đến quá gần.

“Bạch Khiết nhờ hai người đến đón tôi à?” Lâm Thu Thạch hỏi Tiểu Kha.

“Chứ gì nữa.” Tiểu Kha nói, “cô ấy sợ anh xảy ra chuyện nên cố tình bảo bọn em tới đây.”

Lâm Thu Thạch nói: “Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Cô ấy? Cô ấy đang ở nhà chờ chúng ta.” Tiểu Kha đáp. “Mau lên xe đi, lên xe rồi bọn em sẽ từ từ giải thích cho anh nghe.” Nói đoạn, cô ta mở cửa chiếc xe trước mặt, ra hiệu cho Lâm Thu Thạch nhanh chóng lên xe.

Lâm Thu Thạch đi đến cạnh cửa xe, liếc nhìn bên trong.

Tiểu Kha vẫn đang thúc giục phía sau, có vẻ rất sốt ruột. Lâm Thu Thạch đột nhiên chú ý đến điều gì đó, bước chân vốn định bước vào trong xe bỗng nhiên khựng lại.

“Anh làm sao vậy?” Tiểu Kha hỏi: “Thứ đó sắp đến rồi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Bạch Khiết nhờ hai người đến đón tôi, chắc có lẽ biết tên thật của cô ấy chứ?” Lâm Thu Thạch thu chân lại, mắt nhìn chằm chằm xuống mặt đất, chằm chằm lùi về sau.

Tiểu Kha nhíu mày: “Em biết tên thật của cô ấy, nhưng không thể nói ra ở đây, những thứ đó sẽ nghe thấy mất. Anh hãy nhanh lên...” Cô ta thấy Lâm Thu Thạch không bước nữa, giọng nói càng lúc càng căm giận, cuối cùng nghe như đang hét lên: “Lên xe đi, thời gian không còn nhiều nữa rồi!!”

Lâm Thu Thạch thấy vậy liền quay lưng bỏ chạy, phớt lờ tiếng hét gọi của Tiểu Kha và Hùng Tất. Tiểu Kha đành giương mắt nhìn Lâm Thu Thạch rời đi, dù miệng vẫn tiếp tục hét gọi cậu trở lại. Ngay khi Lâm Thu Thạch vừa quay trở vào trong, một bóng người cao lớn xuất hiện ở cuối con đường.

Đó là một người phụ nữ cao lớn, thân hình ả rất kỳ lạ, trong tay cầm một cây rìu cán dài, bước chằm chằm về phía Tiểu Kha và Hùng Tất.

Tiểu Kha và Hùng Tất vừa sợ hãi vừa xen lẫn tuyệt vọng, hai người hoảng loạn ngồi lên chiếc xe trước mặt, muốn khởi động chiếc xe để rời khỏi đây. Thế nhưng chiếc xe bỗng bị biến thành xe giả dán bằng giấy, hai người ngồi bên trong xe hiển nhiên không thể đi được.

À kia đi đến trước mặt hai người, giương cao chiếc rìu, sau đó bổ mạnh xuống, trực tiếp chặt Tiểu Kha ra thành hai mảnh.

Hùng Tất là kẻ tiếp theo. Cả hai người bị chặt đứt ngang thân, họ kêu lên thảm thiết, nhưng mãi không tắt thở, những mảnh xác không toàn vẹn liên tục giã giụa trên mặt đất.

Lâm Thu Thạch trốn trong một góc khuất chứng kiến tất cả sự việc, cậu đưa tay bịt miệng, sợ tiếng thờ quá lớn sẽ gây ra sự chú ý của người phụ nữ cao lớn kia. Thứ này chính là bức tượng thần trong ngôi chùa cổ mà Lâm Thu Thạch chạm trán ở cánh cửa đầu tiên. Sau khi bỏ chết Hùng Tất và Tiểu Kha, nữ tà thần đảo quanh một vòng, nhưng không phát hiện ra Lâm Thu Thạch nên bèn cầm rìu bỏ đi.

Hùng Tất và Tiểu Kha bị chặt thành khúc nhưng lại không chết ngay, họ nằm giữa đường cái rên rỉ. Trong miệng của Tiểu Kha tuôn ra tiếng chửi mắng độc ác, như đang nguyền rủa Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không biết kết cục của Hùng Tất và Tiểu Kha sau khi cậu và Nguyễn Nam Chúc thoát ra ngoài, nhưng từ những kinh nghiệm tích lũy được ở những cửa sau, cậu đoán rằng hai người này cũng không phải hạng tốt lành gì, mà thuộc dạng ma cũ cố ý gần gũi lợi dụng ma mới. Tuy nhiên may mắn thay, Lâm Thu Thạch đã gặp được Nguyễn Nam Chúc nên tránh thoát được. Còn về chuyện kết cục của Hùng Tất và Tiểu Kha gặp phải trong cửa, Lâm Thu Thạch cũng không rõ lắm...

Lâm Thu Thạch phát hiện sự khác thường của Tiểu Kha nhờ vào ánh đèn đường. Cậu nhìn thấy cái bóng của chính mình chiếu trên mặt đất, nhưng Tiểu Kha và Hùng Tất lại không có bất kỳ cái bóng nào. Điều này khiến Lâm Thu Thạch cảm thấy có gì đó không ổn, dứt khoát bỏ đi, nhờ đó mà cậu thoát được một kiếp nạn.

Vào lúc này, Lâm Thu Thạch đã mơ hồ hiểu được ý nghĩa của *Không lời giải*. Cánh cửa này không có lời giải, cơ hội sống sót chỉ ẩn giấu trong cửa, có lẽ một chi tiết nhỏ nào đó lại chính là cách để thoát ra. Dĩ nhiên, có phát hiện ra hay không còn phải xem vận may của bản thân tới đâu.

Lâm Thu Thạch đứng giữa khuôn viên khu chung cư, nhất thời không biết nên đi đâu. Cậu chỉ biết rằng mình phải rời khỏi nơi này, bởi tiếng hát chúc mừng sinh nhật đang vang lên càng lúc càng gần.

Thế là Lâm Thu Thạch đứng dậy, chậm chậm đi ra khỏi khu chung cư. Ngoái đầu lại, quả nhiên cậu thấy ba bé gái đang đẩy chiếc bánh sinh nhật về phía mình, đầu lâu trên chiếc bánh từ từ xoay một vòng, nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt căm hận.

Lâm Thu Thạch đã quen với việc bị quỷ quái lườm nguýt kiểu này, cậu lạnh nhạt nhìn lại nó, còn tặng kèm một tia khinh bỉ.

Thấy vậy, ba bé gái bật cười khanh khách như thích thú lắm. Chúng đứng trước cổng khu chung cư nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch biến mất ở cuối con đường tối tăm, sau đó kiễng chân, cầm cái đầu lâu trên chiếc bánh lên hôn một cái, vui vẻ gọi một tiếng “mẹ”.

Lâm Thu Thạch rảo bước trên con đường bốn bề mù mịt, chỉ có ánh đèn le lói chiếu sáng bước chân cậu.

Những cửa tiệm tràn trẻ sinh khí hai bên đường đều đã đóng cửa. Nơi đây chẳng khác nào một thế giới khác, chỉ có nỗi kinh hoàng và chết chóc.

Lâm Thu Thạch nhìn chăm chăm vào điện thoại một lát, cậu rất muốn gọi cho Nguyễn Nam Chúc để hỏi thăm tình hình, nhưng lại sợ gọi đúng lúc gay go căng thẳng, cuộc điện thoại sẽ khiến Nguyễn Nam Chúc mất mạng.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Thu Thạch quyết định gửi tin nhắn cho Nguyễn Nam Chúc, hỏi hấn đang thế nào.

Một lúc sau, bên kia trả lời Lâm Thu Thạch một câu: *Em đang chơi trốn tìm với mấy thứ dị vật.*

Mặc dù câu nói này rất dí dỏm, nhưng lại ngầm thể hiện mối nguy hiểm, Lâm Thu Thạch gượng cười: *Chơi trốn tìm? Đây là cửa cấp máy của em?*

Nguyễn Nam Chúc: *Cấp hai.*

Lâm Thu Thạch: *Nội dung gợi ý là gì?*

Nguyễn Nam Chúc: ... *Bịt mắt bắt dê.*

Lâm Thu Thạch: "...” Vồn vện vài từ ít ỏi, nhưng đủ khiến Lâm Thu Thạch toát mồ hôi lạnh khắp lưng, thậm chí tâm trạng cậu cũng trở nên sốt ruột hơn. Bây giờ cậu rất muốn đến bên cạnh Nguyễn Nam Chúc để cùng nhau vượt qua mọi chuyện, nhưng xem ra rất khó thực hiện được vào lúc này. Lâm Thu Thạch đưa tay lên xem giờ. Bây giờ là hai giờ sáng, ít nhất ba đến bốn tiếng nữa trời mới sáng.

Nó tới rồi, không nói chuyện với anh nữa. Cưng à, em yêu anh nhiều. Đây là tin nhắn cuối cùng Nguyễn Nam Chúc gửi cho Lâm Thu Thạch vào tối hôm đó.

Lâm Thu Thạch nhìn nội dung tin nhắn, lo lắng đã lên tới đỉnh điểm. Nhưng cậu không biết Nguyễn Nam Chúc hiện giờ đang ở đâu, cũng không biết rốt cuộc hắn đang trải qua điều gì. Cậu cảm thấy bản thân thật yếu đuối, không thể làm gì được.

Lâm Thu Thạch men theo con đường tiến về phía trước, con đường trải dài mãi như không có điểm cuối, mãi cho đến khi Lâm Thu Thạch tới một ngã tư. Từ xa, Lâm Thu Thạch nhìn thấy ngay chính giữa giao lộ có một người đang quỳ một chân xuống đất, quay lưng về phía cậu, đang cắm cúi ném thứ gì đó vào thau lửa cháy rùng rục.

Lâm Thu Thạch không dám lại gần mà chỉ quan sát từ phía xa, cậu nhận ra người này đang đốt tiền giấy cho người chết.

Những đồng tiền âm phủ bị đốt thành tro bay lên, xoáy tròn, biến mất vào khoảng không đen tối. Vì cửa, Lâm Thu Thạch đã biết được rất nhiều truyền thuyết dân gian, rằng những hiện tượng xảy ra khi đốt giấy tiền mang ý nghĩa nhất định. Ví dụ, xoay vòng có nghĩa là người bên dưới đã nhận được tiền...

Lâm Thu Thạch tần ngần nhìn cảnh tượng trước mặt, đang nghĩ có nên đi tiếp hay quay lại, bỗng cậu nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân rờn rợn.

Lâm Thu Thạch quay đầu nhìn. Cách màn đêm tối mịt, cậu thấy ở cuối con đường phía bên kia có một bóng người cao lớn đang đi lại. Do ngược sáng nên cậu không thể thấy rõ hình dáng kẻ này, mặc dù vậy, từ các đường nét mờ mờ, Lâm Thu Thạch có thể đoán được đây chính là ả tà thần vừa mới bỏ chết Hùng Tất và Tiểu Kha.

Xung quanh đây trống trải, không có chỗ ẩn nấp, Lâm Thu Thạch rơi vào đường cùng, đành tiếp tục tiến lên. Cậu men sát theo bờ tường, định vượt qua ngã tư.

Lâm Thu Thạch vừa đi vừa cẩn thận quan sát ông già đang đốt tiền giấy, có lẽ cậu đã từng gặp người này, chỉ vì thời gian quá lâu nên không còn nhớ nữa.

Khi Lâm Thu Thạch sắp đi qua ngã tư, cậu nhìn thấy ông già sục tay vào chậu lửa rùng rục, sau đó thân thể ông ta nhanh chóng biến thành than. Lâm Thu Thạch bắt được âm thanh lí nhí phát ra từ trong miệng của ông già: “Người chết, người chết... chỉ có người chết mới có thể trốn thoát.” Sau khi nói dứt lời, cả cơ thể ông ta biến

thành cục than. Quái vật ở phía sau dường như cũng ngửi thấy mùi vị khác lạ trong không khí, bèn rảo bước nhanh hơn.

Nữ tà thần với thân hình đồ sộ và chiếc rìu trong tay, thi thoảng buông lời cán rìu để lưỡi sắt va chạm với mặt đường, làm phát ra những âm thanh đặc trưng của kim loại ma sát vào đá.

Lâm Thu Thạch không dám dừng lại ở đây, cậu lao nhanh về phía trước. Mặc dù chạy băng băng nhưng cậu không quên quan sát xung quanh, ngay lập tức phát hiện cảnh vật có sự thay đổi.

Những chiếc vòng hoa và đèn lồng màu trắng được treo trên lối vào các cửa hàng trông giống như vật trang trí cho lễ truy điệu người chết.

Đang chạy, Lâm Thu Thạch buộc phải dừng lại vì bên vệ đường xuất hiện những chiếc quan tài màu đen, vô số quan tài đột nhiên có mặt ở đó, ngang nhiên chặn ngang con đường.

Quái vật phía sau dường như đã đánh hơi được vị trí của Lâm Thu Thạch, ả đi về phía cậu, nếu cứ với tốc độ này thì e rằng Lâm Thu Thạch sẽ bị đuổi kịp trong vài phút nữa.

Lâm Thu Thạch thở hổn hển, nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài màu đen, đầu óc nảy ra một ý nghĩ điên rồ. Cậu biết đây không phải lúc để do dự, bèn quay lại đi thẳng đến chỗ quan tài, thò tay bầy nắp.

Ban đầu Lâm Thu Thạch nghĩ rằng quan tài trống rỗng, nhưng sau khi mở ra, cậu phát hiện bên trong có một xác chết. Diện mạo của xác chết hơi quen thuộc, có vẻ như cậu đã gặp ở đâu đó. Nhưng Lâm Thu Thạch không có thời gian để suy nghĩ nhiều, cậu nghiêng rặng trèo thẳng vào bên trong, sau đó đóng nắp quan tài lại.

“Cộp... cộp cộp...” Qua lớp ván gỗ, Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng rõ. Dường như cuối cùng ả đã dừng lại ngay bên cạnh đám quan tài, khịt khịt cái mũi tìm ra dấu vết của con mồi.

Tuy nhiên, dường như có mùi gì đó lẫn lộn khiến ả không thể xác định được con mồi, ả rú lên bằng giọng trầm đục, rồi âm thanh trở nên xa dần.

Lâm Thu Thạch nằm trong quan tài, cơ mặt cứng đờ. Cái xác nằm bên cạnh cậu dường như chỉ vừa mới chết, làn da vẫn mềm mại, thậm chí còn thoảng hơi ẩm. Lâm Thu Thạch thăm niệm trong lòng, xin thứ lỗi, xin thứ lỗi... Đợi sau khi âm thanh bên ngoài biến mất, Lâm Thu Thạch giơ tay định nâng nắp quan tài lên, nhưng chợt cảm thấy cổ tay mình bị ai đó tóm chặt.

“!” Lâm Thu Thạch suýt nữa thì hét lên, nhưng người kia đã dùng một tay còn lại bịt miệng cậu, khiến tiếng hét bị nén chặt trong cổ họng.

“Nó vẫn chưa đi hẳn.” Xác chết nằm bên cạnh cậu bất ngờ lên tiếng, mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Lâm Thu Thạch nghe xong không khỏi trợn mắt: Cậu biết giọng nói này, chính là Lê Đông Nguyên!

Bên trong quan tài rất tối, Lâm Thu Thạch không thể nhìn thấy gì. Cậu bị thi thể có giọng nói giống Lê Đông Nguyên giữ chặt, trái tim cậu đập dữ dội, như thể sắp vọt từ cổ họng ra ngoài.

“Vẫn chưa đi xa đâu.” Người bên cạnh lại nói một câu, Lâm Thu Thạch loáng thoáng hiểu hàm nghĩa trong lời nói của gã, nên không vùng vẫy nữa.

Sau sự im lặng kéo dài khoảng mười phút, Lâm Thu Thạch nghe thấy một tiếng phụ nữ thét lên đầy phẫn hận. Tiếng thét này bị ngăn lại phần nào nhờ lớp ván gỗ mỏng manh, rõ ràng ả đã đến rất gần Lâm Thu Thạch, có khi đang ngay bên cạnh. Nếu ban nãy Lâm Thu Thạch trèo ra khỏi quan tài, e rằng bây giờ đã chết dưới lưới rìu giống như Hùng Tất và Tiểu Kha.

Sau đó, tiếng hét của tà thần xa dần, thi thể bên cạnh Lâm Thu Thạch cũng buông lỏng hai tay. Lâm Thu Thạch dùng sức đẩy nắp quan tài ra, cuối cùng cậu đã có thể nhìn rõ khuôn mặt của người nằm bên cạnh. Chính là Lê Đông Nguyên, người lẽ ra đã chết.

“Lâu rồi không gặp.” Lê Đông Nguyên nheo mắt, mỉm cười với Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhìn gã chăm chăm, như thể muốn khiến mặt Lê Đông Nguyên nở hoa luôn.

“Nhìn gì mà nhìn dữ vậy? “Lê Đông Nguyên cũng trèo ra khỏi quan tài, sửa sang lại đầu tóc: “Tôi vừa cứu anh đấy, không biết đường cảm ơn à?”

Lâm Thu Thạch: “Anh là...”

“Người chết.” Lâm Thu Thạch chưa nói hết câu nhưng Lê Đông Nguyên đã đoán ra, gã cười ha ha: “Tôi là người chết.”

Lâm Thu Thạch ngật ngưỡng nhìn gã, Lê Đông Nguyên lại nắm lấy tay Lâm Thu Thạch đặt lên ngực mình, quả nhiên không cảm nhận được nhịp tim, trong đó yên lặng đến lạ.

“Anh thật sự đã chết rồi ư?” Lâm Thu Thạch đưa tay vuốt mặt một cái, nói: “Vậy sao anh lại xuất hiện ở đây? Đây rốt cuộc là đâu?”

Nghe câu hỏi của Lâm Thu Thạch, Lê Đông Nguyên cười mà không nói gì. Gã chỉ tay lên trên rồi nói: “Trời còn lâu mới sáng, có

muốn ngủ một lát không?”

Lâm Thu Thạch: “Ngủ ở đâu? Trong quan tài hả?”

Lê Đông Nguyên nói: “Nằm trong quan tài còn an toàn hơn chạy lung tung nhiều đấy.”

Lâm Thu Thạch vẫn muốn nói thêm, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân. Lần này, không cần Lê Đông Nguyên ra tay, tụi cậu đóng luôn nắp quan tài lại.

Trong bóng tối, hai người bốn mắt nhìn nhau. Lâm Thu Thạch có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, cậu muốn hỏi Lê Đông Nguyên rằng chuyện gì xảy ra, nhưng gã có vẻ không muốn trả lời những câu hỏi này cho lắm.

“Tôi biết anh muốn hỏi gì.” Lê Đông Nguyên nói: “Rất tiếc là tôi không thể trả lời, vì bản thân tôi cũng không hiểu rõ.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Anh có nhớ mình chết như thế nào không?”

“Tất nhiên là có,” Lê Đông Nguyên đáp, “tôi đã nhảy lầu tự sát.” Giọng nói của gã đượm buồn: “Tôi chỉ lo không biết cô ấy hiện giờ ra sao.”

“Ý anh là Trang Như Hiệu?” Lâm Thu Thạch nói: “Giờ cô ấy rất ổn, Bạch Lộc của anh hiện do cô ấy điều hành.”

Lê Đông Nguyên im lặng một lúc, rồi gượng cười: “Như thế có gì hay ho đâu.” Nhìn cô gái trong vòng tay bao bọc của mình trưởng thành thực ra không phải là điều gì đặc biệt vui vẻ, vì trưởng thành luôn phải trả giá bằng sự đau đớn.

Nói đến đây, cả hai chìm vào im lặng, Lâm Thu Thạch thất thần nhìn nắp quan tài. Cậu không dám nói quá nhiều vì thứ đó vẫn luôn

lượn qua lượn lại quanh đây.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mới đó mà đã năm giờ, bên ngoài có lẽ sắp sáng.

Cơn buồn ngủ quán lấy Lâm Thu Thạch, cậu cố chống lại, nhưng thực sự cậu chưa bao giờ cảm thấy buồn ngủ đến thế.

“Ngủ đi,” giọng của Lê Đông Nguyên vang lên, “hẹn gặp lại vào tối mai.”

Lâm Thu Thạch nhắm mắt thiếp đi.

Cậu chìm vào giấc ngủ sâu đến nỗi khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch. Cậu ngồi dậy, thấy mình đang nằm trên giường ở nhà, Hạt Dẻ nằm bò bên gối, nhìn ba nó với vẻ ngoan hiền.

Không có quỳ quái, không có máu tươi, cửa vẫn đóng chặt, mọi thứ xảy ra tối qua dường như chỉ là cơn ác mộng hoang đường. Lâm Thu Thạch thở hắt ra, cầm lấy di động gọi tới một số điện thoại nào đó.

Không ngoài dự đoán, sau vài giây chờ đợi, phía bên kia vang lên thông báo của tổng đài, số điện thoại rõ ràng tối qua liên hệ được nay lại trở thành số không tồn tại. Lâm Thu Thạch lục tìm trong hộp tin nhắn, cũng không thấy những tin Nguyễn Nam Chúc đã gửi cho cậu.

“Thôi được rồi,” Lâm Thu Thạch tự nói với bản thân, “tối nay sẽ lại gặp thôi mà.”

CÂU CHUYỆN NHỎ:

Lê Đông Nguyên: Aha, lâu rồi không gặp!

Lâm Thu Thạch: Ngạc nhiên chưa... nhưng chẳng vui tẹo nào.

Chương 132

Ngày dài, đêm dài

Sau khi gọi điện thoại xong, Lâm Thu Thạch từ trên giường ngồi dậy. Cậu đi ra phòng khách kiểm tra lại cửa và tivi, để đảm bảo rằng những đồ vật này vẫn giữ nguyên hiện trạng lúc ban ngày hôm qua, không hề có bất kỳ tổn hại nào.

Sau khi xác nhận xong, Lâm Thu Thạch vội vã ra ngoài, trên đường đi còn nhận điện thoại của Ngô Kỳ, hỏi cậu tại sao không đi làm.

“Tôi có chút chuyện,” ngồi trong xe, Lâm Thu Thạch thực sự đã hoàn toàn quên mất chuyện bản thân phải đi làm, cậu lấp liếm cho qua, “ông giúp tôi xin nghỉ nhé.”

Ngô Kỳ đáp: “Ồ, vậy nghỉ bao lâu?”

Lâm Thu Thạch: “Khoảng nửa năm?”

Ngô Kỳ kinh ngạc: “... Nửa năm?? Nghỉ thế khác gì nghỉ luôn?”

Lâm Thu Thạch giơ tay lên xem đồng hồ, giờ còn tâm tư nào quan tâm đến công việc nữa: “Hay là ông giúp tôi xin nghỉ việc luôn cũng được.”

Ngô Kỳ dường như muốn nói gì đó, nhưng lời đã lên tới miệng lại thôi, cậu ta chỉ thờ dài nói: “Thôi được, để tôi xin nghỉ cho, có chuyện gì nhất định phải nói với tôi nhé, đừng tự mình chịu đựng.”

Lâm Thu Thạch “ừm” một tiếng, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Chiếc xe băng băng trên đường, khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau đã đến địa điểm mà Lâm Thu Thạch muốn. Cậu xuống xe, lên tầng, gõ cửa, động tác liền mạch lưu loát, nhưng thực ra, để làm vài động tác đơn giản như vậy, cậu đã phải chuẩn bị tâm lý rất lâu từ khi ngồi trên xe.

Một lát sau, cánh cửa được mở ra, người xuất hiện là một phụ nữ trung niên với khuôn mặt xinh đẹp - mẹ của Nguyễn Nam Chúc.

Bởi vì trước khi vào cửa, Nguyễn Nam Chúc đã từng đưa Lâm Thu Thạch về nhà một lần, vì thế Lâm Thu Thạch nhớ rất rõ địa chỉ nhà của Nguyễn Nam Chúc. Lần này cậu tìm đến, là vì muốn xác nhận một chuyện...

“Cháu chào cô ạ.” Lâm Thu Thạch lễ phép chào mẹ của Nguyễn Nam Chúc.

“Chào cháu.” Người phụ nữ trung niên nhìn Lâm Thu Thạch bằng ánh mắt nghi hoặc: “Xin hỏi có việc gì không?”

“Cháu muốn hỏi... cô có biết người tên là Nguyễn Nam Chúc không?” Lâm Thu Thạch dè dặt hỏi.

“Nguyễn Nam Chúc?” Giọng điệu nghi hoặc của người phụ nữ này khiến trái tim của Lâm Thu Thạch trĩu dần xuống, bà trả lời với khuôn mặt mờ mịt: “Xin lỗi, tôi không biết người này.”

“Vậy cô có quen người tên Nguyễn Bách Diệp không?” Lâm Thu Thạch lại nói ra một cái tên khác, đây là tên anh trai của Nguyễn Nam Chúc.

“Bách Diệp? Đó là con trai tôi.” Bà Nguyễn đáp: “Bây giờ nó không có nhà, buổi tối mới về, cháu tìm nó có việc gì không?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Cô... chỉ có một người con trai thôi ạ?”

Bà Nguyễn gật gật đầu, nhìn Lâm Thu Thạch với ánh mắt kỳ lạ hơn. Cũng đúng, đột nhiên tìm đến cửa nhà, hỏi những điều này, nhìn kiêu gì cũng thấy Lâm Thu Thạch thật sự rất khả nghi.

Lâm Thu Thạch cũng không biết mình nên nói gì, sau khi tạm biệt bà Nguyễn, cậu phăm phăm chạy xuống lầu, vội vã đi đến một nơi khác.

Sự tồn tại của Nguyễn Nam Chúc đã bị xóa bỏ, trên đời này không có bất kỳ ai quen biết người tên Nguyễn Nam Chúc, thậm chí bao gồm cả bố mẹ hắn, điều này dẫn đến Hắc Diệu Thạch cũng không còn tồn tại...

Nơi tiếp theo mà Lâm Thu Thạch đến, chính là Bạch Lộc do Lê Đông Nguyên lãnh đạo.

Sau khi đến cứ điểm của Bạch Lộc, Lâm Thu Thạch phát hiện tòa nhà vốn thuộc về Bạch Lộc nay đã biến thành văn phòng cao ốc, bên trên gắn biển hiệu in dòng chữ “Ngân hàng XX”. Lâm Thu Thạch đứng ở ngoài cửa, đang nghĩ làm cách nào để lên được tầng trên thì nhìn thấy một gương mặt quen thuộc đang đi từ cửa vào. Người đó mặc âu phục, đang nói gì đó với người bên cạnh. Từ ngoại hình, có thể nhận ra chính là Lê Đông Nguyên, vị thủ lĩnh có khuôn mặt non choẹt.

Lâm Thu Thạch thấy vậy, vội tiến lên phía trước, gọi: “Lê Đông Nguyên!”

Bước chân Lê Đông Nguyên khựng lại, ngoảnh mặt nhìn về hướng Lâm Thu Thạch, ánh mắt vừa cẩn thận vừa có chút xa cách: “Anh là ai? Có chuyện gì thì hãy hẹn trước với thư ký của tôi.”

“Tôi...”, Lâm Thu Thạch nói, “anh nhận ra tôi không?”

Lê Đông Nguyên nhíu mày, gã không nói gì, nhưng biểu cảm của gã đã trả lời Lâm Thu Thạch. Gã không hề quen biết cậu, thậm chí còn thấy câu hỏi của Lâm Thu Thạch vô cùng kỳ quái.

“Anh không nhận ra tôi à?” Lâm Thu Thạch chẳng biết mô tả tâm trạng lúc này của bản thân thế nào.

“Tôi phải quen anh à?” Lê Đông Nguyên nửa cười nửa không, nhìn Lâm Thu Thạch một lượt bằng ánh mắt thăm dò.

Lâm Thu Thạch đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, liền hỏi: “Vậy anh có quen Trang Như Hiệu không?”

Lê Đông Nguyên không nói gì, xem ra cái tên này cũng rất xa lạ đối với gã.

“Vậy Kim Vũ Nhuế thì sao?” Lâm Thu Thạch hỏi dò thêm lần nữa.

“Anh quen cô ta à?” Nụ cười của Lê Đông Nguyên nhạt dần: “Anh là người của cô ta?”

Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng hiểu tại sao có một số người không có mặt ở không gian này, là bởi vì bọn họ vẫn còn sống, vẫn sống ở thế giới bên ngoài. Vì vậy trong cửa này, bọn họ không hề tồn tại. Lê Đông Nguyên và Kim Vũ Nhuế đều là người đã chết, vì vậy mới có thân phận hoàn toàn mới ở trong cánh cửa này.

Trừ đi những người đã chết, người không có mối liên hệ gì với cửa dường như không bị ảnh hưởng bởi quy luật này, bọn họ tồn tại bên ngoài cánh cửa, nhưng cũng tồn tại trong cánh cửa, bất kể là sống hay chết.

“Anh còn có việc gì không?” Thấy Lâm Thu Thạch đứng thẫn người ra, Lê Đông Nguyên hơi há hăm, lạnh lùng nói: “Không còn chuyện gì nữa thì ra ngoài đi, đây là nơi làm việc.”

Lâm Thu Thạch nhìn gã một cái, đoạn quay người bỏ đi.

“Người đó là ai vậy?” Người bên cạnh Lê Đông Nguyên thấy Lâm Thu Thạch đã rời đi, bèn hỏi một câu.

“Không biết nữa,” Lê Đông Nguyên nói, “chỉ là cảm thấy hơi quen mắt. Mà thôi, cậu đem tài liệu đến đây, tôi cần xác nhận một chút...”

Lâm Thu Thạch rời khỏi Bạch Lộc, cậu nhìn đồng hồ, bây giờ đã là mười hai giờ trưa. Bỗng một ý nghĩ vụt lên trong đầu cậu, Lâm Thu Thạch lấy điện thoại ra, lên mạng đặt một vé khứ hồi bay đến thành phố C vào sáng sớm ngày hôm sau.

Cậu có một số chuyện cần phải đến thành phố C xác nhận. Hôm nay đi chắc chắn không kịp nữa, đành đi sớm vào sáng mai, tranh thủ về luôn trong một ngày.

Thực sự Lâm Thu Thạch không hề muốn trải nghiệm việc qua đêm trên máy bay, ai biết đến lúc đó sẽ có chuyện đáng sợ gì xảy ra.

Sau khi tìm đại một nơi giải quyết bữa trưa, Lâm Thu Thạch về nhà ngủ một giấc. Cứ nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra vào ban đêm, Lâm Thu Thạch tưởng rằng mình sẽ mất ngủ, vậy mà cậu ngủ rất ngon, vừa nằm lên giường liền thiếp đi, đến khi tỉnh dậy đã là năm giờ chiều. Hạt Dẻ ngồi bên cạnh cậu, miệng kêu meo meo, chắc lại đói rồi.

Lâm Thu Thạch rời giường, sau khi cho Hạt Dẻ ăn xong thì tự đặt cho mình một suất cơm, sau đó vừa ăn bữa tối vừa xem tivi.

Cậu nhìn thấy tin quảng bá về bộ phim mới quay của Đàm Tảo Tảo. Từ tin quảng bá, Lâm Thu Thạch biết Đàm Tảo Tảo đã giành được giải thưởng, mà bộ phim đạt giải thưởng lại chính là bộ phim

cô đã đạt giải ở thế giới thực, chỉ có điều đạo diễn là một người khác, không phải Trương Dặc Khanh.

Nơi này quá giống thế giới mà Lâm Thu Thạch từng ở, chỉ có một điều khác biệt cơ bản: Người mà Lâm Thu Thạch muốn gặp nhất, Nguyễn Nam Chúc, lại không có ở đây.

Quả là dày công sắp đặt, có lẽ cánh cửa này sẽ là cửa ải rất khó vượt qua đối với rất nhiều người. Ví dụ như Trang Như Hiệu, hay Trình Nhất Tạ, bởi họ có thể gặp lại người mà mình yêu thương nhất tại đây...

Bóng đêm dần buông xuống, Lâm Thu Thạch đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Đến khoảng mười giờ, bên ngoài bỗng nhiên đổ mưa.

Cơn mưa như trút nước làm dịu đi mặt đất bị thiêu đốt cả ngày bởi ánh nắng mặt trời. Lâm Thu Thạch đứng bên cửa sổ, nhìn những người đang tản bộ cuống quýt chạy về nhà, bên ngoài chỉ còn đó dãy đèn đường trợ trợ, và vài chiếc xe thi thoảng chạy qua.

Hạt Dẻ đang ngủ trên ghế sofa, hơi thở của nó dần trở nên nhịp nhàng, tivi vẫn chiếu những chương trình nhạt nhẽo, một sự tĩnh mịch kỳ lạ bắt đầu lan rộng khắp căn phòng.

Lâm Thu Thạch ngửi thấy mùi nước mưa thấm thấu xuống bùn đất, vốn dĩ trước đây cậu rất thích mùi này, nhưng sau một lần vào cửa gặp phải một số sự việc, từ đó về sau, mùi tanh của nước mưa chỉ khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Kim giờ nhích tới từng chút một, đã sắp mười hai giờ.

Lâm Thu Thạch ngồi trong phòng khách, giống như một linh hồn đang đợi phán quyết của tử thần. Thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm sắp đến, chiếc đồng hồ treo trên tường cuối cùng đã điểm

chuông. Ding đoong, đình đoong, đình đoong... mười hai tiếng chuông vang lên, báo hiệu một thế giới khác đã đến.

Mười hai giờ vừa điểm, tiếng gõ cửa nhà Lâm Thu Thạch lại vang lên. Lâm Thu Thạch đeo ba lô đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, thấy một cô gái đang đứng ở bên ngoài, nở nụ cười với cậu.

Cậu vẫn nhớ tên của người này, chính là NPC trốn trong các người ở cửa *A tỳ cổ*: Từ Căn.

“Mau ra đây đi.” Từ Căn nói với Lâm Thu Thạch, “mau ra đây đi, chị gái tôi tới tìm anh.”

Lâm Thu Thạch không mở cửa, cậu nghe thấy một tiếng động khẽ vọng từ phía cửa sổ. Lâm Thu Thạch quay ra, trông thấy có một thân người đang dính chặt phía bên kia cửa kính.

Đó là một người đã bị lột hết da, từ đầu xuống chân máu thịt bê bết, khuôn mặt đỏ quạch dính vào mặt kính cửa sổ, cái mồm há hốc, để lộ cho Lâm Thu Thạch thấy hàm răng trắng ớn. Nó dường như đang cố gắng mở cánh cửa sổ đã bị Lâm Thu Thạch khóa chặt, hơn nữa nhìn động tác của nó, dường như là sắp thành công rồi.

Lúc này có lẽ chỉ có một lựa chọn là mở cửa, Lâm Thu Thạch cắn răng, vịn tay nắm cửa, đối mặt với Từ Căn.

Từ Căn hiển nhiên là biết nỗi lo sợ của Lâm Thu Thạch, cô ta bật cười khúc khích, nói: “Làm sao tôi nở xuống tay với anh.” Cô ta im lặng vài giây, ánh mắt dừng lại trên chiếc ba lô của Lâm Thu Thạch: “Nhật ký của tôi vẫn còn ở trong tay anh mà, anh có giữ gìn cẩn thận không đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Sao cậu cứ có cảm giác như đang bị trêu ghẹo vậy.

Nhưng lúc này, cậu cũng không có thời gian thắc mắc vấn đề này, bởi vì chị gái của Từ Cẩn sắp trèo từ ngoài cửa sổ vào. Từ Cẩn nắm lấy cổ tay của Lâm Thu Thạch, xoay người chạy, hai người men theo đường hành lang, chạy đến chỗ thang máy.

“Vào đi, phải cẩn thận đấy nhé.” Từ Cẩn nói: “Vẫn còn những thứ khác muốn lấy mạng anh đó.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Còn cô thì sao?” Cậu nhớ mối quan hệ của Từ Cẩn và chị gái cô ta không được tốt cho lắm.

Từ Cẩn đáp: “Tôi?” Cô ta nheo mắt, cười: “Sao anh biết tôi không muốn lấy mạng anh?” Nói dứt lời, lớp da trên người Từ Cẩn bắt đầu rơi xuống thành từng mảng, Lâm Thu Thạch hoảng sợ, vội vàng chạy vào thang máy, ấn nút đóng cửa lại.

Từ Cẩn lại bật cười khanh khách, tiếng cười của cô ta lạnh lạnh như tiếng chuông bạc, đối lập hoàn toàn so với bộ dạng khủng khiếp của cô ta hiện giờ.

Tuy rằng bộ dạng trở nên đáng sợ, nhưng Từ Cẩn không có ý định đuổi theo Lâm Thu Thạch.

Thang máy bắt đầu chuyển động, theo lý mà nói Lâm Thu Thạch nên cảm thấy an toàn rồi, nhưng trong lòng cậu vẫn có một cảm giác thấp thỏm kỳ lạ.

Lâm Thu Thạch nhìn quanh bốn phía, khi thấy thứ đang bị treo ở trong thang máy, lưng cậu ớn lạnh. Phía sau cậu đáng lẽ phải là bức tường của thang máy, vậy nhưng ở đó lúc này treo một khung tranh lớn màu đen. Trong khung không hề có gì, nhưng cái khung đang hướng thẳng về vị trí mà Lâm Thu Thạch đang đứng.

Lâm Thu Thạch phản ứng rất nhanh, trực tiếp ấn nút ra ở tầng gần nhất. Cùng lúc đó, tờ giấy vẽ màu trắng trong khung tranh bắt

đầu loang lổ những vệt nước màu đen nhạt, ban đầu chỉ là một giọt, sau đó nó lan ra khắp cả tờ giấy.

Thứ giống như vệt nước này đang lan ra, tỏa rộng trên trang giấy, càng lúc càng giống hình dáng của một người phụ nữ. Chẳng mấy chốc, nó đã lấp đầy toàn bộ khung tranh cực lớn.

May mà lúc này thang máy đã tới tầng lầu gần nhất, Lâm Thu Thạch quay lưng bỏ chạy. Khi cậu vừa rời khỏi thang máy thì một đôi bàn tay trắng bệch thò ra từ trong bức tranh kia, mò mẫm tứ phía, dường như đang muốn tóm lấy thứ gì.

Tầng lầu mà Lâm Thu Thạch đang ở lúc này là tầng sáu. Sau khi rời khỏi thang máy, cậu lập tức rẽ vào cầu thang thoát hiểm gần đó, sau đó đi thẳng xuống theo lối cầu thang.

Ánh đèn trong cầu thang rất tối, cố gắng lắm cũng chỉ nhìn thấy được lối đi dưới chân, Lâm Thu Thạch chạy được hai vòng cầu thang bỗng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhìn kỹ một hồi mới phát hiện bản thân vẫn đang quanh quẩn ở tầng sáu.

Cầu thang dường như biến thành một dải Mobius^[9], cho dù là lên hay xuống, đều không thoát khỏi tầng sáu.

Lâm Thu Thạch dừng bước chân hấp tấp của mình lại, quan sát xung quanh một hồi, bỗng thấy trần nhà màu trắng của cầu thang cũng xuất hiện từng vệt nước màu đen, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi tanh của nước mưa, khiến người ta cảm thấy lạnh buốt.

Thứ đó sắp đuổi đến rồi, Lâm Thu Thạch quyết đoán xoay lưng chạy khỏi cầu thang, quay lại hành lang. Nhưng vừa đặt chân lên hành lang, Lâm Thu Thạch phát hiện ra một sự thay đổi khủng khiếp đã xảy ra ở đây: Hai bên đường đều treo đầy những khung tranh màu đen, bên trong khung tranh là hình ảnh những người mặt mày

dữ tợn, mà trên mặt sàn hoa văn sử Trung Hoa lại được ai trải thêm một tấm thảm màu đen, hoa văn và màu sắc của tấm thảm này giống y hệt như tấm thảm mà Lâm Thu Thạch từng nhìn thấy trong cửa.

Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên, nhìn về cuối hành lang, nơi đó cũng treo một bức tranh vẽ hình người phụ nữ mặc đồ màu đen, đội một chiếc mũ rộng vành. Đôi mắt bà ta khép hờ, nhưng dường như lại đang nhìn chăm chăm về phía hành lang và Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch muốn ra khỏi nơi này, nhưng khi quay đầu, cậu phát hiện ra cầu thang thoát hiểm đã biến mất, mà khoảng cách của hai đầu hành lang hình như đang dần thu ngắn lại. Lâm Thu Thạch cảm nhận rõ bức tranh người phụ nữ kia ngày càng gần mình hơn...

Ngay thời khắc này, một giọt nước rơi trúng đỉnh đầu của Lâm Thu Thạch. Cậu đưa tay lên lau mới phát hiện ra đó là máu tươi. Cậu ngẩng đầu lên theo phản xạ, phát hiện không biết trên đỉnh đầu mình đã xuất hiện một cái lỗ màu đen từ lúc nào, máu nhỏ xuống từ lỗ đó. Một đôi mắt đen sì, lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối, rồi một bàn tay máu thịt bầy hầy chìa ra, đưa về phía Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch theo phản xạ muốn lùi về phía sau, nhưng kỳ lạ là, đôi bàn tay đó đưa đến trước mặt cậu liền dừng lại. Bằng một cách thần kỳ nào đó, Lâm Thu Thạch không cảm nhận thấy sự nguy hiểm từ đôi tay này.

Hành lang đang không ngừng thu nhỏ, như chiếc lồng muốn nhốt Lâm Thu Thạch lại. Lâm Thu Thạch cắn chặt răng, nắm lấy đôi bàn tay máu thịt bê bết kia, thế rồi cậu cảm thấy có một lực đưa mình ra khỏi hành lang.

“Ái chà, xem ra không có tôi thì không được rồi.” Đó là giọng của Từ Cẩn, chỉ là nhìn vẻ ngoài thì không thể nhận ra cô ta, da trên cơ thể cô ta đều không còn nữa, thớ thịt đỏ tươi lộ hết ra ngoài. Lúc này, Từ Cẩn đang nhìn Lâm Thu Thạch bằng đôi mắt rạng rỡ ý cười. Sự đổi lập mạnh mẽ này thực sự rất kỳ quái, nhưng Lâm Thu Thạch lại không hề cảm thấy đáng sợ.

“Cảm ơn cô.” Lâm Thu Thạch nói lời cảm ơn cô ta.

Từ Cẩn không hề đáp lại, ánh mắt cô ta xuyên qua Lâm Thu Thạch, nhìn về phía sau lưng cậu.

Lâm Thu Thạch như cảm nhận được điều gì, cậu xoay đầu lại nhìn, ở bóng tối phía bên kia xuất hiện một đôi mắt đỏ ngầu.

“Em gái, em gái của chị.” Chủ nhân của đôi mắt chính là con quái vật đã bị lột da, nó không có chân nên chỉ có thể dùng tay để lết, dù vậy động tác của nó không hề chậm chạp chút nào. Nữ quái vật dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Thạch, nhe răng ra, giống như linh cẩu đang tìm kiếm con mồi, sự ác ý trong ánh mắt dường như sắp hóa thành thực thể, nó nói: “Tại sao em lại phản bội chị? Em thích hắn đến thế? Nếu em thích, chị bắt hắn cho em có được không?”

Từ Cẩn hơi ngoẹo đầu, cười lấy lòng: “Nhưng mà chị à, cho dù chị có làm thế thì em vẫn sẽ không thích chị đâu.”

Nói đoạn, Từ Cẩn bảo Lâm Thu Thạch “Chạy mau!”, rồi lao về phía người chị gái, hai con quái vật quần lấy nhau.

Lâm Thu Thạch bật dậy chạy như điên về phía có ánh đèn. Sau khi chạy đến nơi có ánh sáng, cậu mới phát hiện ra mình đã chạy ra khỏi tòa nhà, hiện đang đứng trong sân của khu chung cư.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Lâm Thu Thạch lấy một chiếc ô từ trong ba lô ra, từ tốn mở nó ra, đi vào trong màn mưa.

Rào rào, rào rào, trên đường không một bóng người, chỉ có nước mưa bắn tung tóe trên mặt đất. Tiếng mưa vốn rất ồn ào, lúc này càng làm nổi bật sự tĩnh lặng của không gian.

“Cứu tôi với... Cứu tôi với...” Bỗng một tiếng kêu thảm thiết từ đâu vọng lại, trong màn mưa xuất hiện một bóng người loạng choạng. Lâm Thu Thạch cố gắng nhìn rõ hình dáng của người đó, ấy là một cô gái đáng yêu, mặc chiếc váy dài, đang lao đảo bỏ chạy trong mưa, dường như đang bị thứ gì đó truy đuổi. Khi nhìn thấy Lâm Thu Thạch đứng cách đó không xa, cô gái chẳng khác nào người đi lạc trên sa mạc bỗng phát hiện ra ốc đảo, vội chạy về hướng cậu: “Cứu với!! Cứu tôi với!!”

Cô gái nói: “Xin anh hãy cứu tôi, có thứ gì đó muốn giết tôi...” Cô ta ngã ra đất, nhìn Lâm Thu Thạch với vẻ đáng thương: “Anh cũng là người vào cửa phải không? Tôi cũng vậy, cánh cửa này thật đáng sợ...”

Nếu như ở thế giới thực, Lâm Thu Thạch chắc chắn sẽ đến đỡ cô gái đó dậy. Nhưng lúc này cậu không hề cử động, cậu chau mày, cảm thấy người trước mặt trông khá là quen. Suy cho cùng thì những thứ xuất hiện vào buổi tối đều quen mắt cả, chắc chắn cậu đã gặp người này trước đây.

“Này anh, anh ơi.” Cô gái ngã dưới mưa thấy Lâm Thu Thạch không chút động lòng, bèn tự mình bò dậy. Cô ta giơ tay lên lau hết nước mưa trên mặt mình, run rẩy nói: “Tôi biết một nơi an toàn, tôi có thể đưa anh đi, anh có muốn đi cùng tôi không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta có biết nhau không nhỉ?”

Cô gái trả lời: “Chúng ta từng gặp nhau trong cửa, anh còn giúp tôi một lần.” Lòng mi của cô ta khẽ rung lên, nhìn khá tội nghiệp: “Do tôi không đủ bản lĩnh, nên cuối cùng không thể sống sót.”

“Từng gặp trong cửa?” Lâm Thu Thạch cảm thấy gương mặt của cô gái quả thực quen mắt, bèn hỏi: “Cửa nào?”

Cô gái đi về phía Lâm Thu Thạch, nói: “Chính là cửa này đó.”

Lâm Thu Thạch nhìn cô gái, đột nhiên nói: “Có thứ gì đó phía sau cô.”

Bước chân cô gái khựng lại.

“Một cái khung tranh lớn.” Lâm Thu Thạch nói: “Bà ta đuổi tới đây rồi.”

Cô gái kinh hoàng quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì phía sau cả. Cô ta chợt hiểu rằng Lâm Thu Thạch đã nhận ra mình là ai, vẻ mặt đáng thương bỗng chốc trở nên nanh nọc.

“Đã lâu không gặp,” Lâm Thu Thạch nói, “Dương Mỹ Thụ.”

Cô gái cười nhạt: “Không ngờ anh lại nhận ra tôi.”

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Tôi cũng không muốn đâu, nhưng người có ác ý với tôi thì có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu cô không phải là quỷ quái, thì chắc chắn là người có thù với tôi.” Cậu bỗng ngừng lại và nói nhanh: “Bà ta thật sự đã đuổi tới đây rồi.”

Dương Mỹ Thụ không hề tin lời Lâm Thu Thạch, cô ta nói: “Anh nghĩ tôi là con ngốc à? Anh lừa được tôi một lần, nên nghĩ sẽ lừa được lần thứ hai? Tôi...” Cô ta kích động nói, bỗng cảm thấy sau lưng nổi một trận gió. Dương Mỹ Thụ ngoái nhìn, thấy một người phụ nữ mặc đồ đen đứng phía sau mình. Khuôn mặt trắng bệch của

bà ta không chút biểu cảm, chiếc khung tranh màu đen trong tay sắp sửa chụp xuống đầu Dương Mỹ Thụ.

Dương Mỹ Thụ biết mình không thể thoát khỏi, chỉ kịp hét lên một tiếng thê lương. Sau tiếng kêu đó, cô ta chỉ còn là bức tranh nằm trong tay người phụ nữ kia. Dương Mỹ Thụ trong tranh toàn thân ướt đẫm, nét mặt mang vẻ kinh hoàng xen lẫn oán hận, trông vô cùng sống động.

Lâm Thu Thạch nhân cơ hội này bỏ chạy đi thật xa. Người đàn bà mặc áo đen dường như không có ý định đuổi theo, chỉ giương cặp mắt lạnh giá nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch xa dần.

Mưa to như trút nước, toàn thân Lâm Thu Thạch ướt sũng. Cơn mưa quá lớn khiến chiếc ô chẳng còn tác dụng gì, cậu vừa chạy về phía trước vừa lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nguyễn Nam Chúc.

Phía bên em thế nào rồi? Lâm Thu Thạch nghĩ một lúc, rồi lại nhắn thêm một câu: *Anh ở bên này vẫn ổn, em đừng lo.*

Tin nhắn gửi đi rất lâu vẫn không có hồi âm, cho đến khi Lâm Thu Thạch tìm được chỗ trú mưa, chuông báo tin nhắn mới vang lên, nội dung chỉ vồn vện năm chữ: *Em vẫn ổn, đừng lo.*

Nhìn dòng tin nhắn đó, Lâm Thu Thạch gượng cười, cậu biết nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự không sao cả thì sẽ không nhắn cụt ngắn như vậy. Nguyễn Nam Chúc từng vượt qua biết bao cửa, có trời mới đếm được hẳn phải chạm trán bao nhiêu NPC và những người mang ác ý. Dựa vào sự hiểu biết của Lâm Thu Thạch về Nguyễn Nam Chúc, nếu hẳn đã lo xong cho bản thân mình thì chắc chắn sẽ chủ động nhắn tin hỏi thăm tình hình Lâm Thu Thạch. Bây giờ đến việc trả lời cái tin nhắn mà cũng ngần ngại đến thế thì tình hình bên đó chắc chắn không hề lạc quan.

Anh thật sự muốn đến bên em. Lâm Thu Thạch nắm chặt điện thoại trong tay, đau khổ nghĩ. Chỉ cần được ở bên nhau, dù khó khăn cách mấy cũng chẳng vấn đề gì.

Chương 133

Bách quý dạ hành 101

Sau đó, Lâm Thu Thạch lại gửi cho Nguyễn Nam Nam Chúc vài tin nhắn nữa, còn hỏi về vị trí của Nguyễn Nam Chúc, nhưng đầu bên kia không hề hồi âm thêm lần nào. Tâm trạng lo lắng của Lâm Thu Thạch ngày càng nặng nề hơn.

Mưa vẫn rơi, Lâm Thu Thạch ngồi trong một trạm chờ xe buýt. Con đường vắng vẻ bị chìm trong màn mưa. cơn mưa dai dẳng làm phố phường càng thêm tăm tối, cảnh vật đều trở nên mơ hồ, tựa như một bức tranh sơn dầu trừu tượng.

Lâm Thu Thạch thấy hơi lạnh, húng hắng ho vài tiếng. Cậu biết rằng mình lại sắp phải lên đường, bởi vì ở cuối màn mưa, cậu nhìn thấy một bóng đen đang chầm chậm tới gần. Tuy rằng không thể nhìn rõ dáng vẻ cụ thể của người đó, nhưng có lẽ... đó chẳng phải là thứ khiến người ta vui vẻ.

Lâm Thu Thạch đứng dậy tiếp tục đi về phía trước. Càng đi xa, cậu thấy dọc con đường vắng xuất hiện càng nhiều những khung tranh màu đen, những chiếc khung được treo trên các thân cây hai bên đường, một vài bức vẽ hình người dữ tợn, một vài bức còn trống trơn.

Con đường trước mắt Lâm Thu Thạch dường như biến thành một hành lang triển lãm, hai bên đều là những bức họa yêu thích

của chủ nhà, chỉ là có vài bức tranh vẫn chưa được lắp đầy, còn Lâm Thu Thạch chính là một “tác phẩm” bị nhắm đến.

Lâm Thu Thạch nhìn đồng hồ trên tay, ít nhất hai tiếng nữa trời mới sáng. Trong lúc đang nghĩ làm sao để kéo dài thời gian cho đến lúc bình minh, cậu chợt nghe tiếng động ngay một gần từ phía sau.

Lâm Thu Thạch quay đầu nhìn, trên con đường tối om là một người không có da đang nhìn mình chăm chú: Đó chính là chị gái của Từ Cẩm. Nó đang bò trên mặt đường ướt nhẹp, mái tóc đen rối bời dính trên bả vai. Bởi vì không có chân, nó chỉ có thể dùng hai bàn tay để di chuyển. Tuy nhiên, động tác của nó vô cùng nhanh nhẹn, chẳng khác nào một con dã thú xông chuồng. Nó lao thoăn thoắt về phía Lâm Thu Thạch. Nước mưa rơi trên cơ thể nó đều biến thành màu đỏ tươi, Lâm Thu Thạch cầm đầu chạy. Nhưng tốc độ của cậu hoàn toàn không thể bì được với chị gái của Từ Cẩm, chẳng mấy chốc cậu đã bị đuổi kịp.

Cảm thấy phía sau sượt qua một làn gió nhẹ, Lâm Thu Thạch liền cúi người né khỏi đòn tấn công. Cậu trốn vào lùm cỏ bên cạnh, nhìn con quái vật bỏ nhào đến chỗ mình vừa đứng.

Nhưng đây mới chỉ là sự khởi đầu. Không có Từ Cẩm ngăn cản, chị gái cô ta chẳng buồn che giấu ý muốn giết chóc mạnh mẽ đối với Lâm Thu Thạch, trong bộ dạng nó lúc này có lẽ đang muốn khiến Lâm Thu Thạch chết thật thê thảm.

Hồi ấy, trước khi rời khỏi cánh cửa *A tử cổ*, Lâm Thu Thạch từng bị nó vồ cho một phát, dẫn đến sưng phồng nặng phải nằm viện một thời gian dài. Giờ đây, thứ nó muốn là mạng của Lâm Thu Thạch, tất nhiên nó sẽ không nương tay.

Lâm Thu Thạch lăn một vòng trong bùn đất, toàn thân vô cùng nhếch nhác. Cậu từ từ bò dậy, muốn rời khỏi nơi này, nhưng mặt đất lầy lội khiến cậu lại ngã ra. Nhân lúc Lâm Thu Thạch ngã xuống, chị gái của Từ Cần đã lết đến trước mặt cậu.

Nó bò lên trên đỉnh đầu của Lâm Thu Thạch, nghiêng đầu nhìn xuống cậu. Nước mưa trong suốt giọt rửa lớp thịt trên người nó, nhuộm thành chất lỏng màu đỏ tươi tanh mùi máu. Thứ chất lỏng đó nhỏ từng giọt từng giọt xuống mặt và cơ thể của Lâm Thu Thạch. Từ góc độ này, Lâm Thu Thạch thậm chí có thể nhìn thấy cả chiếc lưới đỏ lờm và hàm răng chi chít trắng ởn...

Con quái vật cười gằn với Lâm Thu Thạch. Nó nhìn vào mắt của Lâm Thu Thạch như thể đang tận hưởng nỗi sợ hãi trước cái chết trong ấy.

“Tại sao nó lại thích người đến thế?” Con quái vật cúi xuống, kẻ sát bên tai của Lâm Thu Thạch thì thầm. Những chiếc móng vuốt dài sượt qua làn da Lâm Thu Thạch, để lại một vết rách, Lâm Thu Thạch cảm nhận được dòng máu nóng đang từ từ rỉ ra.

Ngay vào lúc mọi thứ dường như đã đi vào hồi kết, bỗng Lâm Thu Thạch chăm chú nhìn vào một thứ ở phía sau con quái vật, một khung tranh trống rỗng màu đen được treo ở gần đó.

Lâm Thu Thạch hít một hơi thật sâu, hỏi: “Cô giết tôi rồi, không sợ em gái cô hận cô sao?”

“Hận ta? Nó có tư cách gì mà hận ta, chính nó lừa mắt tám da và đôi chân của ta, rõ ràng là nó nợ ta.” Con quái vật bật cười khách khách, tiếng cười vô cùng chói tai, như đang dùng dao cắt vào tám kính vậy.

Lâm Thu Thạch bỗng mỉm cười: “Thật sao? Nhưng ánh mắt của cô ấy không nói như vậy.”

Con quái vật nhìn nụ cười của Lâm Thu Thạch mà không khỏi sửng sờ, sau đó nó quay đầu lại nhìn phía sau, nhưng thấy ở đó không hề có gì cả. Cơ phần nộ bị lừa dối ngay lập tức bùng lên, nó nắm lấy vai của Lâm Thu Thạch, vận sức xé toạc ra một mảng thịt. Lâm Thu Thạch cố nén nỗi đau thể xác, tận dụng cơ hội này mà nhảy bật từ dưới đất lên, đồng thời chộp lấy khung tranh màu đen treo cạnh đó.

Con quái vật nhìn thấy những gì Lâm Thu Thạch làm, nhưng nó không thể hiểu được hành động đó có ý nghĩa gì. Chẳng qua chỉ là một cái khung tranh, dù có dùng nó đánh người cũng chẳng khiến người ta bị thương bao nhiêu cả, đây chẳng qua chỉ là sự vùng vẫy cuối cùng của một người trước khi chết... ý nghĩ này biến mất ngay khi khung tranh chạm vào cơ thể quái vật, nó cảm thấy một luồng khí lạnh kỳ quái đang vây quanh cơ thể mình. Khung tranh trước mắt bắt đầu biến dạng, một lực hút mạnh mẽ hút lấy thân thể con quái vật, trói chặt mọi cố gắng vùng vẫy.

Con quái vật trước mắt Lâm Thu Thạch đã biến mất, thay vào đó là một bức tranh đỏ như máu. Trong tranh, một thứ xấu xí không có da dờng như đang vùng vẫy muốn lao ra khỏi mặt giấy.

Lâm Thu Thạch buông thõng cánh tay đang cầm khung tranh xuống. Khung tranh rơi xuống mặt đất làm nước bắn lên tung tóe. Cậu dùng tay bịt lại vết thương đang không ngừng chảy máu, khó nhọc gượng dậy khỏi mặt đất.

Quần áo trên người cậu nhuốm đẫm máu tươi, nhưng nhanh chóng bị nước mưa rửa trôi về màu cũ. Các vết thương trên người

bị nước mưa rửa thành màu trắng nhợt, Lâm Thu Thạch lấy một cuộn băng từ ba lô ra, băng bó qua loa vết thương của mình.

Chiếc ba lô đã hoàn toàn bị nước làm cho ướt sũng, nhưng cũng may Lâm Thu Thạch đã kịp bỏ đồ đạc vào một chiếc túi ni lông, nên mọi thứ vẫn có thể dùng được.

Lâm Thu Thạch ngồi trên mặt đất thờ dốc, cảm thấy bản thân nhếch nhác chẳng ra làm sao. Khung tranh nằm trên mặt đất bắt đầu phát ra những tiếng động kỳ lạ, giống như là thứ bị nhốt trong đó không cam tâm mà vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự trói buộc của khung tranh.

Lâm Thu Thạch lão đảo đứng dậy, tiếp tục tiến lên phía trước.

Điện thoại của cậu rung lên một chút, có tin nhắn mới đến. Lâm Thu Thạch vội vàng móc điện thoại ra, nhìn thấy trên đó là tin nhắn hồi âm của Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nói địa điểm mà hắn đang có mặt, không ngờ lại là trường học ở trung tâm thành phố này, nhưng hắn nói Lâm Thu Thạch tạm thời đừng đến tìm mình, nói rằng tình hình bên đó không được tốt cho lắm, nếu Lâm Thu Thạch qua đó, có thể sẽ khiến tình hình trở nên tồi tệ thêm.

Cũng đúng, Nguyễn Nam Chúc đã qua cửa nhiều năm như vậy, số lượng quỷ quái hắn gặp phải chắc hẳn nhiều hơn Lâm Thu Thạch rất nhiều, lúc này chúng đồng loạt xuất hiện, Bách quỷ dạ hành cũng chỉ đến thế là cùng.

Lâm Thu Thạch cầm điện thoại trong tay, nhìn đi nhìn lại từng dòng chữ Nguyễn Nam Chúc nhắn cho mình. Một lát sau, khi cậu hoàn hồn thì chợt nhận ra bản thân đã trở lại khoảng giữa con đường tự lúc nào. Cái bóng đen cao lớn lại lần nữa xuất hiện sau

lượng cậu, thủng thẳng tiến lại gần. Lâm Thu Thạch có tăng tốc cách mấy cũng không thể bắt đuôi được bà ta.

Vết thương khá nặng làm bước chân của Lâm Thu Thạch ngày càng chậm lại, sức lực không ngừng giảm sút. Cho đến khi cảm thấy mình sắp không cố được nữa, cậu ngã vật ra đất, nghe loáng thoáng bên tai có tiếng người gọi.

“Lâm Thu Thạch...” Đó là giọng nói của một cô gái, nghe lạnh lót như tiếng oanh vàng. Ban đầu, Lâm Thu Thạch tưởng rằng đây là ảo giác lóe lên vào giây phút hấp hối, nhưng tiếng gọi đó cứ vang lên không ngừng: “Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch...”

“Ai...” Cái tai thính đã giúp Lâm Thu Thạch giải quyết vấn đề vào thời điểm then chốt, não bộ cậu tự động lọc bớt tạp âm ồn ào của tiếng mưa, cuối cùng tìm được nơi phát ra tiếng gọi. Có điều cậu hoàn toàn không ngờ được nỗi tiếng gọi phát ra: Chính là trên con đường phía trước mặt Lâm Thu Thạch, nhưng rõ ràng trên đường vắng tanh không có một thứ gì.

Lâm Thu Thạch nói: “Là cô sao? Tảo Tảo? Là cô à?” Cậu cảm thấy người đang gọi mình chính là Đàm Tảo Tảo, nhưng vì chưa hoàn toàn chắc chắn nên cậu thử đánh tiếng thăm dò, đồng thời tiến về nơi phát ra tiếng gọi.

Khi đi đến vị trí phát ra âm thanh, Lâm Thu Thạch không hề thấy bóng dáng của bất kỳ người nào, cho đến khi nghe thấy được tiếng gọi của Đàm Tảo Tảo tiếp tục truyền ra từ mặt đất phía trước mặt.

Lâm Thu Thạch ngạc nhiên cúi đầu xuống, nhìn thấy một vũng nước mưa.

Bởi vì mưa quá lớn nên nước trên đường không thể thoát đi nhanh chóng, mà đọng lại thành từng vũng to nhỏ trên mặt đường. Ánh đèn đường tỏa xuống nhẹ nhàng, phản chiếu hình bóng của Lâm Thu Thạch trên vũng nước, và cũng tại ngay vũng nước đó, một cô gái mặc váy đỏ xuất hiện, hót hải vỹ tay: “Đây này, mau xuống đây với tôi.”

Lâm Thu Thạch nói: “Tào Tào?”

“Thu Thạch, mau xuống đây,” Đàm Tào Tào nói, “bà ta sắp đến rồi!”

Lâm Thu Thạch không cần quay đầu lại cũng biết thứ đó đang ở cách mình không xa, cậu đã nghe được tiếng bì bõm của những bước chân đạp trên vũng nước mưa. Cậu nhìn Đàm Tào Tào, cắn răng thử đặt chân vào vũng nước trước mặt, kết quả là một chân như đạp vào không khí, cả cơ thể Lâm Thu Thạch rơi tòm vào vũng nước nông.

May mắn chỗ bị rơi xuống không quá sâu, Lâm Thu Thạch hít thở vài cái để ổn định tinh thần, sau đó phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng cũ nát, nhưng trên đỉnh đầu cậu không phải là trần nhà, mà là một lớp nước mỏng...

“Đã lâu không gặp,” Đàm Tào Tào mỉm cười ngọt ngào, để xoa tóc, mặc chiếc váy dài tuyệt đẹp mà Lâm Thu Thạch từng thấy cô mặc trong ngày cuối cùng của cuộc đời, “Thu Thạch.”

“Lâu rồi không gặp.” Lâm Thu Thạch nói.

Mặc dù Lâm Thu Thạch đã chuẩn bị tâm lý từ hôm qua, nhưng khi nhìn thấy Đàm Tào Tào, trái tim cậu vẫn dâng lên những cảm xúc phức tạp không thể giải thích được: “Cô ở đây có ổn không?”

“Cũng khá được.” Đàm Tảo Tảo nói, “ít nhất tôi có thể giúp đỡ những người mình yêu quý.” Khóe mắt Đàm Tảo Tảo cong lên, cô cười vui vẻ.

“Vậy thì tốt.” Lâm Thu Thạch có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Sau một hồi im lặng, Đàm Tảo Tảo khẽ lên tiếng: “Bà ta sắp đến rồi, cho dù có nhìn thấy gì cũng đừng lên tiếng nhé.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu.

Tiếng bước chân dừng lại trên đỉnh đầu bọn họ. Qua lớp nước mỏng, Lâm Thu Thạch nhìn thấy người đàn bà mặc váy đen, đội chiếc mũ dài. Phát hiện được sự tồn tại của Đàm Tảo Tảo và Lâm Thu Thạch, bà ta khẽ cúi đầu xuống, để lộ nửa khuôn mặt tái nhợt.

Lâm Thu Thạch và bà ta nhìn nhau qua vũng nước.

Bà ta há miệng mỉm cười quái đản, sau đó xoay lưng bỏ đi.

“Đi rồi?” Đàm Tảo Tảo hơi lầy lăm lạp, cô nói: “Đi thật không đấy...”

Đàm Tảo Tảo chưa nói dứt lời, tiếng bước chân của người đàn bà kia đã lại vang lên. Lâm Thu Thạch đang nghĩ bà ta quay lại để lấy thứ gì, nhưng rồi cậu thấy bà ta giơ tay lên cao, khiến cậu nhìn rõ bức tranh được lồng trong chiếc khung màu đen bà ta đang cầm.

Khi nhìn thấy hình ảnh của người trong bức tranh, Lâm Thu Thạch bất giác nín thở: Tranh vẽ một người đàn ông rất đẹp mã, đang dang tay ra với vẻ mặt sợ hãi cực điểm. Người này không ai khác chính là Nguyễn Nam Chúc khi vào cửa *Người đàn bà trong mưa*.

Đàm Tảo Tảo cũng đã nhìn thấy bức tranh, sau một hồi sửng sốt, cô vội vàng lấy tay bịt miệng Lâm Thu Thạch, sợ cậu sẽ hét lên.

Lâm Thu Thạch nhìn chăm chăm vào bức tranh đó, cảm xúc trong lòng không ngừng quay cuồng, người đàn bà mặc áo đen lại nhếch miệng lên cười: “Mày rất thích người này đúng không? Sao không đến cứu hắn đi?”

Lâm Thu Thạch hít một hơi thật sâu, cố ép cho bản thân bình tĩnh lại. Cậu lấy điện thoại ra, nhấn cho Nguyễn Nam Chúc một tin nữa, hỏi thăm tình hình bên ấy đang ra sao.

Người phía bên kia không hề hồi âm cho Lâm Thu Thạch, cậu nhìn chăm chăm bức tranh, như thể định dùng ánh mắt xuyên thủng một lỗ trên đó.

Người đàn bà thấy Lâm Thu Thạch như vậy thì bật cười the thé. Sau đó, bà ta lấy bức tranh ra khỏi khung, vò như định xé bỏ, nói: “Mày không chịu ra thì tao sẽ xé nát bức tranh này, đến lúc đó mày sẽ không bao giờ được nhìn thấy hắn nữa.”

Nghe thấy thế, Đàm Tào Tào vội lắc đầu liên tục, ra hiệu cho Lâm Thu Thạch tuyệt đối không được phát ra âm thanh.

Lâm Thu Thạch nắm chặt điện thoại trong tay, vì dùng lực quá mạnh, vết thương vốn bị ngâm nước mưa tái nhợt lại bắt đầu rỉ máu.

Người đàn bà thấy Lâm Thu Thạch không chút động lòng, trong miệng phát ra những tiếng gầm gừ. Sau đó, bà ta xé bức tranh đang cầm trong tay làm đôi và ném xuống đất một cách thô bạo.

Lâm Thu Thạch nghiêng chặt răng dõi theo hành động của người đàn bà áo đen.

Đàm Tào Tào lo lắng nhìn Lâm Thu Thạch. Cho đến khi người đàn bà kia rời đi, tiếng bước chân xa dần, cô mới thì thầm: “Bức

tranh đó chắc không phải là anh Nguyễn đâu, anh phải tin tưởng anh ấy.”

Lâm Thu Thạch liếc nhìn điện thoại của mình một cái, chẳng ừ hừ gì về lời khuyên nhủ của Đàm Tảo Tảo.

“Thu Thạch...”, Đàm Tảo Tảo nói, “chắc chắn là con quái vật đang lừa anh, rất có thể đó chỉ là một bức tranh thông thường mà thôi.”

Lâm Thu Thạch hơi mệt, cậu ngồi xuống cạnh giường, dựa lưng vào tường nhìn bầu trời vẫn còn đang mưa, khó nhọc thốt ra hai chữ: “Không sao.”

Nhưng trông Lâm Thu Thạch chẳng hề giống “không sao” một chút nào, Đàm Tảo Tảo đến ngồi cạnh bên cậu, cố gắng tìm một chủ đề gì đó khiến cho bầu không khí nhẹ nhàng hơn một chút.

“Sao cô lại ở dưới vùng nước này?” Lâm Thu Thạch hỏi: “Cô có cuộc sống ban ngày không? Hay là lúc nào cũng bị nhốt ở đây?”

“Tôi ấy à,” Đàm Tảo Tảo nói, “trạng thái của tôi bây giờ cũng ngộ lắm. Buổi tối thì có ký ức của ban ngày, nhưng ban ngày thì lại không nhớ những chuyện đã xảy ra vào ban đêm.” Cô vừa nói vừa quan sát phản ứng của Lâm Thu Thạch: “Có lẽ những gì xảy ra vào ban đêm chỉ là một giấc mơ đối với tôi của ban ngày.”

Lâm Thu Thạch im lặng một lúc: “Cô đã gặp Thiên Lý chưa?”

“Thiên Lý? Sao tôi lại gặp Thiên Lý ở đây?” Vừa nói dứt câu, Đàm Tảo Tảo bỗng nhận ra ẩn ý trong câu nói của Lâm Thu Thạch, mắt trợn tròn lên: “Thiên Lý, nó... không thể! thể nào!”

Trong Hắc Diệu Thạch, ngoại trừ Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc, người có mối quan hệ tốt nhất với Đàm Tảo Tảo chính là

Trình Thiên Lý. Cô sao có thể ngờ được rằng Trình Thiên Lý cũng đã...

Lâm Thu Thạch thờ dài, phản ứng của Đàm Tảo Tảo như vậy thì chắc chắn là cô chưa gặp Trình Thiên Lý.

Lâm Thu Thạch đang định nói tiếp, bỗng cậu cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến. Cậu thấy miệng của Đàm Tảo Tảo mấp máy, nhưng hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Cơn buồn ngủ không thể cưỡng lại khiến Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại. Cậu ngã vào góc, cứ thế ngủ thiếp đi.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Lâm Thu Thạch bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức. Cậu mở mắt ra, nhìn thấy ánh nắng ấm áp rọi vào từ ngoài cửa sổ.

Lâm Thu Thạch trèo xuống giường, nhìn đồng hồ, vội tắm rửa rồi ra sân bay.

Ngồi trên xe, cậu kiểm tra tin nhắn trên điện thoại, nhưng không hề có bất kỳ tin tức hồi âm nào của Nguyễn Nam Chúc. Mọi chuyện xảy ra đêm qua dường như chỉ là một giấc mộng hoang đường. Chỉ có đôi vai đau đớn âm ỉ nhắc Lâm Thu Thạch nhớ rằng thực sự đã xảy ra những chuyện như vậy.

Bả vai bị quái vật làm bị thương xuất hiện những dấu tay màu xanh tím, tuy có vẻ đáng sợ nhưng cũng không đau lắm nên Lâm Thu Thạch mặc kệ.

Mười giờ sáng, Lâm Thu Thạch lên máy bay, cần khoảng hai tiếng đồng hồ để tới được địa điểm mà cậu muốn. Lâm Thu Thạch rất buồn ngủ, nhưng lại không ngủ nổi, đầu óc cậu không ngừng nghĩ về bức tranh tối qua. Cậu không biết bức tranh bị xé nát kia rốt

cuộc có phải là Nguyễn Nam Chúc hay không, vấn đề này cứ như một tảng đá lớn kẹt lại trong lòng.

Chuyện gì cũng có lời giải của nó, Lâm Thu Thạch quyết định tối nay sẽ đợi tin nhắn của Nguyễn Nam Chúc, nếu Nguyễn Nam Chúc vẫn không hồi âm thì cậu sẽ đến thẳng trường học mà Nguyễn Nam Chúc nói.

Quan tâm sẽ bị loạn, Lâm Thu Thạch hiểu điều này, nhưng đến khi chính bản thân cậu rơi vào hoàn cảnh như vậy thì lại không thể bình tĩnh hành động được.

Cậu miễn cưỡng chớp mắt một lát trên máy bay. Sau khi máy bay hạ cánh, cậu vội vã rời sân bay, bắt taxi đi đến một nơi.

Trên taxi, tài xế nghĩ rằng Lâm Thu Thạch là một du khách đến du lịch nên còn nhiệt tình giới thiệu cảnh quan trong thành phố cho cậu. Lâm Thu Thạch đáp lại câu được câu chẳng, liên tục nhắc tay lên xem giờ.

Hai giờ chiều, Lâm Thu Thạch đến một khu chung cư trông rất bình thường, cậu đi thẳng đến số nhà nào đó thuộc một tòa nhà theo trí nhớ trước kia.

“Kính Coong, kính coong”, sau hai tiếng chuông cửa, trong nhà vọng ra giọng nói của một thiếu niên trẻ tuổi: “Ai đấy ạ?”

Lâm Thu Thạch mấp máy môi, nhưng lại không thốt ra được câu nào.

Một lát sau, cánh cửa trước mặt mở ra, khuôn mặt của một cậu thiếu niên xuất hiện. Cậu nhóc nhìn Lâm Thu Thạch bằng đôi mắt mèò xinh đẹp, hỏi: “Anh tìm ai ạ?”

Lâm Thu Thạch nhìn khuôn mặt ấy mà nước mắt cứ thế trào ra, cậu đưa tay ôm lấy cậu bé đang thẳng thốt nhìn mình, cuối cùng

cũng thốt ra được cái tên kia: “Thiên Lý.”

Trình Thiên Lý ngây người, nó định vùng ra theo phản xạ, nhưng đối diện với những giọt nước mắt của Lâm Thu Thạch, nó chỉ có thể nói nhỏ: “Anh ơi, có phải anh nhận nhầm người rồi không? Em không quen anh?”

Lâm Thu Thạch buông nó ra, đưa tay lau đi dòng nước mắt, hỏi: “Thiên Lý, em sống ổn chứ?”

Trình Thiên Lý bị dọa một phen khiếp vía, lặng lẽ lui về phía trong cửa. Lâm Thu Thạch nhìn thấu trò này của nó, bèn giữ cánh cửa lại, nói: “Đừng sợ, anh không phải là biến thái gì đâu.” Nói xong, Lâm Thu Thạch gượng cười, lời nói và hành động của cậu lúc này có giống người bình thường chút nào đâu.

“Dạ.” Trình Thiên Lý đáp: “Nhưng mà em... em thật sự không quen anh.”

“Nhóc...”, Lâm Thu Thạch hỏi, “nhóc là con một sao?”

Trình Thiên Lý gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch thở phào một hơi, nói: “Anh...” Lời nói ra đến miệng rồi lại nuốt vào trong: “Thôi, không có gì.” Cậu quay lưng rời đi.

Giọng nói ngập ngừng của Trình Thiên Lý vang lên, nó nói: “À anh ơi... anh có muốn vào nhà ăn kem không?”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Nhóc không sợ anh là người xấu à?”

Trình Thiên Lý đáp: “Sợ chứ.” Nó gãi gãi đầu: “Anh đừng trộm đồ trong nhà em, nếu không em báo cảnh sát đó.”

Lâm Thu Thạch nhìn nó, trong lòng nghĩ: Trình Thiên Lý ơi là Trình Thiên Lý, cho dù được sống lại thì em vẫn chẳng khôn ngoan

hơn thêm tý nào... Cứ thế đưa người lạ vào nhà, lỡ người ta thật sự muốn làm gì, thì một thằng nhóc như em có phản kháng lại được không? Cậu thử dài, nghiêm khắc dạy cho thằng nhóc một bài học: “Từ sau tuyệt đối không được cho người lạ vào nhà nghe chưa.”

Trình Thiên Lý: “Dạ?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nghe thấy gì chưa, không được đưa người lạ vào nhà!”

Trình Thiên Lý sợ hãi nhìn Lâm Thu Thạch: “Nhưng anh cũng là người lạ mà?”

Lâm Thu Thạch nói: “Nhóc tên Trình Thiên Lý phải không? Anh là Lâm Thu Thạch. Rồi xong, hai bên đã quen biết, không còn là người lạ nữa rồi.”

Trình Thiên Lý “ò” một tiếng, vẫn thấy có gì đó sai sai, nhưng chưa kịp nghĩ ra thì Lâm Thu Thạch đã bước luôn vào nhà.

Sau khi vào trong, đập ngay vào mắt của Lâm Thu Thạch là gian phòng khách được bài trí y hệt như trong ký ức của cậu, chỉ thiếu một thứ: Bức di ảnh của Trình Thiên Lý được đặt ở chính giữa căn phòng.

Lần đầu tiên Lâm Thu Thạch đến nhà Trình Thiên Lý là lúc đưa bố mẹ Trình Thiên Lý trở về từ đám tang, họ dọn dẹp cả căn phòng, sau đó cẩn thận đặt bức ảnh đen trắng ở giữa phòng khách, bên dưới thấp nhang, bày những thứ mà Trình Thiên Lý thích ăn nhất. Mẹ nó cứ nhắc đi nhắc lại, nói con mình vốn ngốc nghếch như vậy, không biết có tìm được đường về nhà hay không. Cha nó không nói một lời, cứ hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Mà Trình Nhất Tạ thì đứng trước di ảnh rất lâu, cậu ta như không thể rơi thêm được giọt nước mắt nào nữa, đôi mắt đen không còn chút thần thái

nhìn chăm chăm vào di ảnh của em trai mình, vẻ mặt nặng trĩu không còn sức sống.

“Tất cả đều là lỗi của em,” Trình Nhất Tạ nói một câu khiến Lâm Thu Thạch nhớ mãi, cậu ta nói, “nếu không vì em...”

Lâm Thu Thạch rời khỏi cảnh tượng trong ký ức, nhìn những gì trước mắt rồi vượt mặt mình một cái. Cậu nghĩ, ít nhất thì nguyện vọng của Trình Nhất Tạ đã thành hiện thực ở nơi này, chỉ là theo một cách khác.

Chương 134

Lại một đêm nữa

Lâm Thu Thạch ngồi trong nhà của Trình Thiên Lý thêm một lát, sau đó đứng dậy nói lời tạm biệt.

Trình Thiên Lý giương mắt lên nhìn cậu, lại có chút không nỡ. Nó nói: “Anh đi luôn ạ? Anh không ở lại ăn tối sao? Mẹ em sắp về rồi...”

Lâm Thu Thạch nhìn biểu cảm của nó, cảm thấy hơi bất đắc dĩ: “Nếu như mẹ nhóc trở về mà nhìn thấy anh, chắc sẽ đuổi anh ra ngoài luôn ấy chứ?” Chắc chắn chẳng có vị phụ huynh nào thích việc trong nhà mình bỗng dưng có thêm một người kỳ lạ. Cũng chỉ có cậu nhóc đầu đất Trình Thiên Lý này mới dễ dàng để người lạ vào nhà như thế, còn muốn giữ người ta lại ăn cơm.

“Nhưng em thấy anh không phải là người xấu.” Biểu cảm của Trình Thiên Lý rất thành thật: “Anh cũng có trộm đồ gì ở nhà em đâu...”

Lâm Thu Thạch nhìn bộ dạng thẳng nhóc, đưa tay lên véo má nó một cái, khiến trên da Trình Thiên Lý hiện lên một vết màu đỏ.

Trình Thiên Lý không hiểu sao tự nhiên bị véo má, ầm ừc nói: “Sao anh lại véo má em?”

Lâm Thu Thạch trả lời: “Để nhắc nhở em, đừng có tùy tiện đưa người khác về nhà.” Nói rồi cậu giơ tay lên nhìn đồng hồ, rảo bước ra cửa: “Anh đi đây.”

Dù chỉ mới gặp gỡ chưa lâu, nhưng Trình Thiên Lý có cảm giác rất thân quen với người này. Khi thấy cậu sắp bỏ đi, trong lòng nó cũng thấy khá buồn: “Anh sống ở đâu? Sau này rảnh rồi em sẽ đến chỗ anh chơi được không?”

Lâm Thu Thạch cười đáp: “Thôi đừng, khi nào rảnh anh sẽ đến đây chơi với em...” Nếu không có cơ hội, có lẽ đến một ngày nào đó, Lâm Thu Thạch sẽ lãng quên Trình Thiên Lý.

Trình Thiên Lý vẫn muốn nói gì đó, nhưng Lâm Thu Thạch đã đẩy cửa đi ra, có vẻ đang rất vội. Mặc dù vẻ mặt cậu rất lưu luyến, nhưng bước chân không hề dừng lại dù chỉ một phút.

Lâm Thu Thạch cũng muốn nói chuyện nhiều hơn với Trình Thiên Lý, nhưng sắp đến giờ phải lên máy bay. Cậu không hề muốn thử cảm giác phải qua đêm ở một thành phố xa lạ như thế này.

Do Trình Thiên Lý mà Lâm Thu Thạch đã nán ná muộn thêm một lát, nếu còn tiếp tục ở lại nữa thì chắc chắn không kịp giờ lên máy bay.

Lâm Thu Thạch vội vàng ra ngoài bắt xe, đi thẳng đến sân bay.

Nhưng khi đến nơi, cậu lại nhận được một tin tức xấu: Bởi vì lý do thời tiết, chuyến bay tạm hoãn.

Chuyến bay bị delay vốn là chuyện rất thường tình, nhưng tại thời điểm này, Lâm Thu Thạch không đủ sức chịu đựng hệ quả mà chuyến bay delay này mang lại.

Máy bay của cậu đáng lẽ phải cất cánh vào khoảng bảy giờ tối, nếu đúng theo kế hoạch, Lâm Thu Thạch sẽ về đến thành phố của mình vào mười giờ, mất thêm một tiếng đồng hồ để về nhà, và nếu mọi thứ thuận lợi thì đúng mười hai giờ cậu sẽ có mặt ở nhà, lịch trình vốn dĩ đã rất sát sao.

Nhưng lúc này, phía sân bay lại thông báo hoãn chuyến, có vẻ như trong thời gian ngắn chưa thể khởi hành ngay.

Lâm Thu Thạch ngồi trong khu chờ, lo lắng nhìn thời gian từng giây từng phút trôi đi.

Sau khi chắc chắn rằng mình không thể khởi hành ngay, Lâm Thu Thạch đứng dậy khởi ghế. Lúc này đã là tám giờ năm phút, máy bay vẫn chưa có thông báo mới, xem ra số trời đã định rằng hôm nay cậu phải qua đêm ở thành phố này.

Lâm Thu Thạch thở dài, kéo hành lý rời khỏi sân bay, quay trở lại khu vực nội thành, định tìm một khách sạn thích hợp.

Khách sạn không được quá cao, như vậy có thể đi xuống mà không cần dùng thang máy, tầng thuê tốt nhất là có nhiều lối đi xuống tầng dưới, cấu trúc phòng càng đơn giản thì càng tốt.

Sau hơn một tiếng đồng hồ tìm kiếm, khoảng hơn mười giờ, Lâm Thu Thạch check-in tại một motel^[11]. Điều kiện của nơi này không được tốt lắm, nhưng được cái thấp, chỉ có ba tầng, có thể trực tiếp đi xuống bằng lối thoát hiểm. Lâm Thu Thạch lấy thẻ phòng, cho hành lý vào trong rồi lấy đồ đạc trong ba lô ra sắp xếp lại một lượt.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lâm Thu Thạch soạn mấy tin nhắn để gửi cho Nguyễn Nam Chúc, nội dung tin nhắn đại khái là thông báo mình đã ổn và hỏi thăm tình hình hiện tại của hắn, nhân tiện nhắc đến chuyện gặp Trình Thiên Lý và Đàm Tảo Tảo. Đương nhiên, cậu cũng không quên kể về Lê Đông Nguyên... tuy rằng Lê Đông Nguyên lúc còn sống không hòa hợp với Nguyễn Nam Chúc lắm.

Soạn tin nhắn xong, Lâm Thu Thạch ngồi yên lặng chờ đợi màn đêm buông xuống.

Giờ đây, cậu đang ngồi giữa một thành phố xa lạ, nhìn sắc trời tối dần, mặt trời đỏ rực đang chìm xuống đường chân trời, để lại những vệt tà dương rực rỡ. Những vì sao cùng với mặt trăng dần xuất hiện giữa tầng không u ám, trong không gian tràn ngập hơi nóng oi bức của mùa hè.

Lâm Thu Thạch xuống dưới lầu mua một cây kem, ngồi bên cửa sổ vừa ăn vừa nhìn dòng người đi lại bên ngoài. Cậu biết khi đến mười hai giờ, tất cả những người ngoài kia sẽ biến mất và cậu sẽ bước vào một thế giới khác. Khung cảnh ồn ào trước mặt lúc này quả thực khiến người ta cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

Mùi vị ngọt ngào lan tỏa trên đầu lưỡi, khiến Lâm Thu Thạch nhớ đến một lần Nguyễn Nam Chúc nhét kẹo vào miệng mình. Cậu cúi đầu, nhớ lại tin nhắn mà Nguyễn Nam Chúc đã gửi ngày hôm qua, khóe miệng khẽ nhoẻn cười.

“Tích tắc, tích tắc”, kim giờ và kim phút nằm chồng lên nhau, mười hai giờ đã điểm.

Cả không gian thoát cái trở nên yên tĩnh, Lâm Thu Thạch đang bước vào một thế giới khác.

Ngay khi đến mười hai giờ, Lâm Thu Thạch lập tức nhắn tin cho Nguyễn Nam Chúc, cùng lúc đó, cậu cũng nhận được tin nhắn từ hắn. Tầng đá lớn đè nặng trong lòng cậu cuối cùng đã được trút bỏ, cậu vội mở tin nhắn ra xem, thấy Nguyễn Nam Chúc nói mình vẫn bình an.

Lâm Thu Thạch đang cầm cúi xem tin nhắn trên điện thoại, bỗng một âm thanh lớn vang lên, đó là tiếng đập cửa vang rền như

tiếng súng báo hiệu trò chơi bắt đầu.

“Thịch thịch thịch, thịch thịch thịch”, cửa ra vào bị đập thình thình, người ở bên ngoài như muốn phá nát cửa xông vào.

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt mèo, thấy người đang đứng bên ngoài cửa. Một gã đàn ông xuất hiện trên thấu kính méo mó của mắt mèo. Trông dáng vẻ y chẳng có gì đặc biệt, một cái đầu, hai chân và hai tay. Bấy giờ, người này đang ngẩng lên nhìn vào mắt mèo với ánh mắt tràn đầy ác ý. Thoạt trông gương mặt người này rất xa lạ, nhưng rồi Lâm Thu Thạch nhận ra, đây chính là người đã bị Nguyễn Nam Chúc giết ở cửa *Viện điều dưỡng Waverly Hill* - Giang Anh Duệ.

Khi đó, Lâm Thu Thạch còn giúp Nguyễn Nam Chúc che giấu thủ đoạn giết người, khiến Giang Anh Duệ chết mà không rõ nguyên nhân, từ đó không thể biến thành quỷ báo thù cho bản thân.

“Mở cửa, mở cửa!” Giang Anh Duệ hung dữ hét: “Mau mở cửa ra!”

Lâm Thu Thạch hiển nhiên không mở cửa cho y, cậu quay ra nhìn về phía ô cửa sổ phía sau lưng mình.

Sau khi mở cửa sổ ra, Lâm Thu Thạch nhìn thấy bên dưới có một cái ô văng, nếu cậu muốn rời khỏi đây thì chỉ cần trèo ra cửa sổ nhảy xuống ô văng, sau đó nhảy thêm một cái nữa đáp xuống tầng một.

Giang Anh Duệ thấy Lâm Thu Thạch không chịu mở cửa, bèn há miệng cười khàn khàn. Y quay lưng bỏ đi, một lúc sau trở lại với biển số phòng trên tay. Trên tấm biển ghi một con số đã quá quen thuộc với Lâm Thu Thạch: 502, căn phòng bị nguyên rủa. Người nào ở trong căn phòng mang biển số 502 đều phải chết.

Thấy thế, Lâm Thu Thạch không do dự thêm nữa, nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc này, Giang Anh Duệ dường như đã treo biển số phòng lên căn phòng mà Lâm Thu Thạch ở, khiến căn phòng xuất hiện những thay đổi quái dị, trên tường bắt đầu nỉ ra những vệt máu đỏ tươi...

Lâm Thu Thạch nhảy từ cửa sổ xuống ô văng, đang chuẩn bị nhảy thêm cái nữa cậu bỗng thấy áo của mình bị thứ gì đó kéo lại. Cú kéo này khiến cậu khựng lại trong tích tắc, nhưng ấy là một tích tắc định mệnh, vì ngay lúc đó, một thi thể nát bét đã đáp thẳng xuống vị trí mà Lâm Thu Thạch định nhảy xuống. Thi thể này mặc đồng phục y tá, bất chấp da thịt đã be bét vì cú nhảy, nó vẫn đang run rẩy đứng lên. Lâm Thu Thạch hít vào một hơi lạnh. Cậu quay đầu nhìn phía sau, thấy một thiếu nữ với khuôn mặt trắng bệch ngồi trên cửa sổ mỉm cười với mình.

Lâm Thu Thạch lập tức ra nhận ra danh tính cô gái ấy... chính là một trong những quỷ quái mà cậu từng giúp đỡ - Tá Tử.

“Cảm ơn.” Lâm Thu Thạch nói lời cảm ơn với cô.

Tá Tử không nói gì, đưa ngón tay lên chỉ vào tường, trên tường hiện ra một hàng chữ bằng máu, chính là bài hát chết người kia. Lâm Thu Thạch liếc sơ một cái, rồi vô cùng điềm tĩnh nói: “Xin lỗi, anh thật sự không biết chữ.”

Tả Tử: “...”

Lâm Thu Thạch nói thêm: “Chi bằng em vào trong tìm người đó đi, anh ta học giỏi lắm đấy.” Cậu chỉ về phía Giang Anh Duệ, người dường như vẫn đang đứng ở cửa chờ xem Lâm Thu Thạch bị xé xác.

Nghe vậy, Tá Tử thực sự ngoảnh đầu nhìn vào trong nhà, mặt có vẻ nghĩ ngợi.

Lâm Thu Thạch trông theo phản ứng của Tá Tử, trong lòng thầm nghĩ một số quỷ quái thật sự có tri giác riêng, thậm chí còn biết suy nghĩ.

Nhân lúc cô y tá vẫn đang chật vật tìm cách đứng dậy, cậu nhẩy từ ô văng xuống một vị trí khác trên mặt đất rồi rời khỏi khách sạn.

Từ kinh nghiệm trong hai đêm trước đó, Lâm Thu Thạch nhận thấy giữa các cuộc tấn công của lũ quỷ quái sẽ có một quãng nghỉ, bọn chúng không xuất hiện liên tục. Ví dụ nếu thoát khỏi cuộc tấn công đầu tiên, cậu sẽ có một khoảng thời gian ngắn để nghỉ ngơi cho lại sức. Chỉ là không biết phía Nguyễn Nam Chúc có như vậy không.

Nguyễn Nam Chúc đã từng chạm trán rất nhiều quỷ quái, nhưng hẳn cũng có rất nhiều bạn bè ở bên cạnh giúp đỡ, Lâm Thu Thạch tin chắc rằng hẳn có thể vượt qua được.

Lâm Thu Thạch men theo con đường tiến về phía trước, bỗng từ đâu túa ra một đám sương mù. Ban đầu sương mù rất mỏng và nhẹ, nhưng rồi nặng dần, khiến cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo không rõ.

Ở trung tâm màn sương bắt đầu hiện ra một thân hình cao lớn, chân tay kẻ này dài ngoẵng như những con rắn, chiếc mũ đặc trưng nó đội trên đầu khiến Lâm Thu Thạch ngay lập tức nhận ra: Đó là Slender Man, gã quái vật cậu đã từng gặp trước đây.

Nó đứng giữa lớp sương mù dày đặc, bắt đầu dõng theo bước chân Lâm Thu Thạch bằng một khoảng cách vừa phải, giống như dã thú đang rình mò trong bóng tối, dòm tấn công Lâm Thu Thạch bất

cứ lúc nào. Những gì Lâm Thu Thạch có thể làm chỉ là chật vật chạy trốn mà thôi.

Lớp sương mù như thể một mê cung, Lâm Thu Thạch bị nhốt trong đó. Điều tồi tệ nhất là Lâm Thu Thạch vốn không quen với địa thế ở đây, lại thêm sương mù dày đặc, cuối cùng cậu bị lạc đường. Con đường cậu đang đi bỗng xuất hiện những vật cản, từng dãy từng dãy các tòa nhà thấp tầng hiện lên chặn ngang lối đi của Lâm Thu Thạch.

Những tòa nhà chia cắt con đường thành các lối đi nhỏ hẹp. Lâm Thu Thạch nhìn cái bóng đen cao nghều nãy giờ vẫn luôn đi theo mình, cậu bỗng có ảo giác rằng mình là một chú cừu, đang bị sói truy đuổi.

Cũng không còn cách nào khác, Lâm Thu Thạch nhìn con hẻm trước mặt, cắn răng lách mình vào bên trong.

Hẻm vô cùng chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi, mặt đường dưới chân cũng rất gồ ghề, hai bên chân tường đầy những vệt nước ẩm. Lâm Thu Thạch không muốn ở đây thêm nữa, cậu sai bước đi nhanh hơn. Khi liếc nhìn phía sau, cậu phát hiện bóng đen theo sau mình đã biến mất sau khi cậu đi vào trong hẻm.

Tại sao Slender Man không tiếp tục đi theo mình? Lâm Thu Thạch vẫn đang bán tín bán nghi, bỗng cảm nhận được một hơi thở âm u lạnh lẽo. Bước chân gấp gáp chột ngừng, Lâm Thu Thạch chầm chậm ngẩng đầu lên, biểu cảm trên gương mặt sượng cứng. Cậu thấy trên đỉnh đầu không còn là bầu trời sao tăm tối nữa, mà là một khuôn mặt trống trơn.

Khuôn mặt đó không có mắt, chỉ có một cái miệng lớn, bên trong lèn đầy chật những chiếc răng trắng ớn. Đây chính là khuôn

mặt của Slender Man, đôi chân loằng ngoằng như rân của nó trụ vững trên hai căn nhà nằm hai bên hẻm. Nó nhìn Lâm Thu Thạch mặt mày tái nhợt đang đứng ở phía dưới, vươn cánh tay về phía cậu...

Lâm Thu Thạch nín thở, quay lưng muốn bỏ chạy. Nhưng động tác của Slender Man nhanh hơn nhiều, trong phút chốc, Lâm Thu Thạch đã bị cánh tay khô như cành cây đó tóm lấy, cổ cậu bị xách lên, toàn thân bị nắm chặt như một con búp bê trong tay đứa trẻ, không thể nào vùng vẫy được.

Slender Man nhếch miệng nở một nụ cười hài lòng, một tay nó nắm lấy cổ của Lâm Thu Thạch, tay còn lại từ từ đưa lên lấy chiếc mũ đen trên đầu mình xuống, định đội lên đầu Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch hoàn toàn không thể cử động được, trước mặt quỷ quái, sức lực của loài người chẳng qua chỉ như châu chấu đá xe, dù biết rõ khi chiếc mũ đen được đội lên, cậu sẽ trở thành Slender Man kế nhiệm, nhưng Lâm Thu Thạch không cách nào thoát ra được.

Trong khi giương mắt nhìn chiếc mũ sắp đội lên đầu mình, Lâm Thu Thạch chợt cảm thấy từ trong ba lô tỏa ra một luồng khí lạnh thấu xương, cậu thậm chí còn tưởng rằng đây là ảo giác của mình trước khi chết. Nhưng sau đó, Slender Man trước mặt cậu bỗng gào lên thảm thiết, cổ Lâm Thu Thạch được nới lỏng ra, cậu rơi xuống mặt đất. Lâm Thu Thạch ôm cổ ho khù khụ, bên cạnh cậu lúc này xuất hiện hai làn khói đen mang hình hài trẻ con, quần lên Slender Man. Cậu nghe thấy tiếng Slender Man gào rống xen lẫn tiếng cười lạnh lóe như chuông bạc của hai cô gái.

Lâm Thu Thạch không có thời gian để suy nghĩ nữa, cậu vội nhảy vào trong hẻm, cuống cuồng bỏ chạy. Khi đến một nơi khá an toàn, cậu mới hoàn hồn lại, cảm thấy những gì vừa xảy ra có chút quen thuộc. Nghĩ kỹ lại... Đây chẳng phải là những gì đã xảy ra ở cửa Slender Man hay sao?

Lâm Thu Thạch mở ba lô ra, quả nhiên ở trang thứ hai của cuốn nhật ký xuất hiện một chữ “Chết” màu đỏ tươi, chữ “Chết” này lại bị gạch chéo bằng bút đen. Cậu lại được cuốn nhật ký cứu một mạng. Lâm Thu Thạch hơi kiệt sức, nhưng lại không dám dừng ở nơi này quá lâu, cậu vịn vào tường đi tiếp một cách khó khăn.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ.” Do ban nãy bị Slender Man nắm chặt phần cổ nên giờ đây Lâm Thu Thạch cứ ho mãi không ngừng. Điện thoại đột nhiên rung lên, Lâm Thu Thạch mừng rỡ, lấy điện thoại ra xem tin nhắn mà Nguyễn Nam Chúc vừa gửi.

Trong tin nhắn, Nguyễn Nam Chúc gửi kèm một bức ảnh, để trả lời câu hỏi của Lâm Thu Thạch - Lâm Thu Thạch đã hỏi hẳn ban ngày thường làm gì.

Anh chụp một thiếu niên mang vẻ đẹp phi giới tính, trong đôi mắt vẫn chưa thấy vẻ lạnh lùng sau khi trưởng thành. Thiếu niên nhìn vào ống kính, hơi mỉm cười. Nguyễn Nam Chúc thời niên thiếu đây sao? Lâm Thu Thạch mỉm cười mân mê chiếc điện thoại, ngón tay nhẹ vuốt màn hình, thậm chí còn không kịp được đặt lên đó một nụ hôn.

Ban ngày, Nguyễn Nam Chúc dường như trở về thời điểm mới biết đến cửa, thời điểm lúc ấy là vào những năm tháng thanh xuân tươi đẹp khi hẳn vẫn còn là một đứa trẻ, vì thế nên địa điểm đầu tiên

hắn đặt chân đến ở không gian này là trường học, điều này có thể hiểu được.

Lâm Thu Thạch nhìn dòng tin nhắn bên dưới bức ảnh, Nguyễn Nam Chúc hỏi cậu: *Thích không?*

Lâm Thu Thạch tức tốc hồi âm: *Thích chết đi được. Em ở bên đấy có bạn không?*

Tối nay khá hơn một chút. Nguyễn Nam Chúc trả lời: *Em đã gặp người trước đây giới thiệu em vào Hắc Diệu Thạch, còn anh bên đó thế nào?*

Lâm Thu Thạch trả lời: *Đương nhiên là không bạn lắm nên anh mới có thời gian nhắn tin cho em.* Lâm Thu Thạch gửi đi tin nhắn này xong liền cắt điện thoại, tuy rằng nói chuyện với Nguyễn Nam Chúc rất vui, nhưng không thể vì mãi nói chuyện mà mất luôn cái mạng, bên tai Lâm Thu Thạch lúc này lại đang vang lên những âm thanh báo hiệu nguy hiểm.

Đó là tiếng vật nặng không ngừng rơi xuống đất, Lâm Thu Thạch đứng trong sương mù, nhìn thấy ở tòa nhà cao tầng cách đó không xa, cô y tá đang nhảy lầu hết lần này đến lần khác.

Thân thể của cô ta đập xuống đất vỡ tan nát, sau đó lại từ từ phục hồi lại, rồi lại tiếp tục xuất hiện ở trên đỉnh của một tòa nhà tiếp theo. Lẽ ra điều này không liên quan gì đến Lâm Thu Thạch, nhưng vị trí nhảy lầu của cô ta đang ngày một tiến gần tới chỗ Lâm Thu Thạch đang đứng.

Lâm Thu Thạch hoàn toàn không nghi ngờ về việc nếu có cơ hội, cô y tá sẽ nhảy thẳng vào đầu cậu, khiến cơ thể cậu toác ra như trái dưa bị đập nát.

Slender Man lại lần nữa xuất hiện ở phía sau Lâm Thu Thạch, nhưng lần này, Lâm Thu Thạch rút kinh nghiệm, không đi vào trong hẻm nữa. Vừa rảo bước trên đường, Lâm Thu Thạch vừa cảm thấy mình như một du khách đang tìm kiếm ốc đảo xanh giữa sa mạc, nhìn về phía trước không thấy có chút dấu hiệu nào của nguồn nước, chỉ thấy mênh mang cát vàng và sự tuyệt vọng đến vô tận.

Bài hát của Tá Tử bỗng vắng vắng bên tai, khiến màn đêm vốn đã tăm tối tăng thêm vài phần quái dị.

Nhưng Lâm Thu Thạch không muốn bỏ cuộc, cậu còn rất nhiều chuyện muốn làm, vẫn còn Nguyễn Nam Chúc đang đợi cậu. Nhìn cô y tá đang liên tục nhảy từ trên lầu xuống, trong đầu cậu bỗng xuất hiện một ý tưởng.

Lâm Thu Thạch chuyển hướng tiến về phía cô y tá đang nhảy lầu.

“Bịch, bịch, bịch.” Cô y tá vẫn nhảy lầu liên tục. Dưới bóng đêm, Lâm Thu Thạch nhìn thấy thân thể bầy hầy của ta, người ta nói nhảy lầu là cách chết thê thảm nhất, giờ đây Lâm Thu Thạch đã cảm nhận được điều này một cách sâu sắc.

Đầu của cô y tá vỡ ra thành nhiều mảnh, cơ thể biến dạng như một cục đất nặn, đỏ trắng lẫn lộn, thậm chí còn thấy xương trắng toát lòi ra ngoài. Nhưng Lâm Thu Thạch hoàn toàn không có cảm giác gì với cảnh tượng này, cậu thực sự đã gặp quá nhiều những cảnh tượng kinh hoàng như thế, đến nỗi khi nhìn thấy thi thể của cô y tá, mắt cậu không nhú lấy một chút.

Bước chân của Lâm Thu Thạch dừng lại ở phía dưới một tòa nhà cao tầng, cậu quay đầu lại nhìn Slender Man vẫn đang bám theo mình, nhắm tính sơ sơ khoảng cách.

Cậu cũng không biết kế hoạch của mình liệu có thành công hay không, nhưng hiện tại vẫn còn một khoảng thời gian khá dài nữa trời mới sáng, cậu không thể tiếp tục dây dưa với con Slender Man này mãi được. Hướng hồ Lâm Thu Thạch cũng lờ mờ cảm nhận được, rằng tuy liên tiếp rơi vào đường cùng, nhưng lần nào trong đó cũng ẩn giấu cơ hội sống sót.

Lâm Thu Thạch tiếp tục đi về phía trước, cô y tá vẫn đang nhảy lều, lần này, cô ta càng hướng gần hơn đến vị trí của Lâm Thu Thạch.

Bóng đen cách Lâm Thu Thạch ngày một gần, Lâm Thu Thạch dừng lại, nhìn về vị trí mà Slender Man đang đứng. Đầu óc cậu bắt đầu tính toán một bài toán số học thú vị.

Khoảng cách giữa cậu và Slender Man đang dần rút ngắn lại bằng một tần suất cố định, trật tự các tòa nhà cô y tá chọn nhảy cũng là cố định. Câu hỏi trong lòng Lâm Thu Thạch đã có đáp án, bước chân đang bước về phía trước đột nhiên dừng lại.

Slender Man không hề biết tại sao Lâm Thu Thạch dừng lại, nó vẫn đang tiến gần về phía cậu, cô y tá tiếp tục gượng tấm thân nát bấy đi lên đỉnh một tòa nhà khác, tiếp tục nhảy...

Lâm Thu Thạch ôm lấy ba lô, đợi kết quả cuối cùng.

Có một cái bóng xuất hiện trên đỉnh đầu của Slender Man. Nó gần như chưa kịp hiểu cái bóng đó là gì, thì đã bị một vật rơi bộp vào người.

Hai con quái vật đâm sầm vào nhau, kết cục Lâm Thu Thạch chờ đợi nhất đã xảy ra. Y tá đâm xuyên qua cơ thể Slender Man, khiến cơ thể công kênh của Slender Man đổ ập ra đất. Cơ thể của nó trộn lẫn với máu thịt của cô y tá, còn có cả xương xẩu trắng toát.

Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng Slender Man gầm lên giận dữ, con quái vật không hề chết dễ dàng như vậy, có thể nó dần dần hồi phục lại, chỉ là tốc độ hồi phục chậm hơn nhiều so với cô y tá. Một tay của Slender Man tóm lấy đầu cô y tá, ngăn cản cái đầu quay trở lại cơ thể cô ta.

Cô y tá dường như cũng tức giận, cô ta bắt đầu la hét và khóc sút sùi, cơ thể của cô ta và Slender Man lẫn vào nhau.

Khung cảnh này trông thật kỳ cục và lố bịch, Lâm Thu Thạch cảm thấy mình nên cười, nhưng khi cậu muốn nhếch khóe miệng lên thì phát hiện ra mình không thể cười nổi.

Slender Man tóm chặt lấy đầu của cô y tá không buông, cô y tá dường như cũng từ bỏ. Cô ta quay lưng tiếp tục leo lên cầu thang, để rồi phóng xuống một lần nữa. Lần này lại nện thẳng vào người Slender Man.

Hai con quái vật hung hãn cầu véo nhau, Lâm Thu Thạch phải nhắm mắt, quay người rời đi.

Lâm Thu Thạch tìm đại một góc yên tĩnh để nghỉ ngơi, cậu mở điện thoại ra trong tiếng hát của Tá Tử, không thấy tin nhắn hồi âm mới của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch hơi mệt, vai của cậu vẫn còn đau âm ỉ, đã mấy ngày không được ngủ ngon. Lúc này, cậu ngồi bên đường nhìn màn hình điện thoại, muốn gọi cho Nguyễn Nam Chúc một cuộc, nghe giọng của hắn, nhưng lại không dám, sợ rằng cuộc gọi này sẽ đánh đổi bằng mạng sống của Nguyễn Nam Chúc.

Những đêm như này khi nào mới kết thúc? Không gian này có cửa ra hay không? Cậu thật sự có thể ra ngoài ư? Vô số ý nghĩ xuất

hiện trong tâm trí của Lâm Thu Thạch, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà cậu đã hiện lên vô vàn suy nghĩ.

Vẫn còn hơn một tiếng nữa mới tới bình minh, sương mù bắt đầu tan dần, âm thanh nháy lều của cô y tá đã ngừng lại. Lâm Thu Thạch ngẩng đầu lên, thấy Tá Tử đứng trước mặt mình, nở nụ cười.

Lâm Thu Thạch nhìn Tá Tử, dùng ánh mắt ngăm hỏi thăm tình hình.

Tá Tử cười ngọt ngào, khuôn mặt cô vốn dĩ đáng sợ, không ngờ cười lên bỗng trở nên đáng yêu đến vậy. Cô đến trước mặt Lâm Thu Thạch, đưa cho cậu một thứ.

Lâm Thu Thạch đón lấy, đó là một bức ảnh, trong bức ảnh là Tá Tử đang cười rạng rỡ cạnh các bạn cùng lớp. Đây là bức ảnh mà Tá Tử quý trọng nhất, Lâm Thu Thạch nhớ rất rõ điều này.

Lâm Thu Thạch lờ mờ hiểu được ý của Tá Tử, cậu gượng cười, không ngờ bản thân lại có ngày được quý quái an ủi như thế này.

Tá Tử giữ nụ cười trên môi, bóng hình dần dần tan biến.

Lâm Thu Thạch lấy tay ôm mặt, cậu bây giờ chỉ muốn gặp Nguyễn Nam Chúc, ôm lấy nhau, cùng ngủ một giấc thật ngon. Cậu không ngờ rằng ở cửa này, ngay cả những việc rất đỗi bình thường trước đây cũng trở nên khó thực hiện đến vậy.

Chương 135

Thật và giả

Hôm đó, bên cạnh Tá Tử, Lâm Thu Thạch nghênh đón cơn buồn ngủ không thể cưỡng lại. Đến khi cậu thức dậy, một ngày mới đã sang. Lâm Thu Thạch ngồi bên mép giường, nhìn ánh sáng rực rỡ chiếu vào cửa sổ. Được tắm trong ánh sáng mặt trời, mọi thứ có vẻ ngập tràn hy vọng.

Lâm Thu Thạch ngồi dậy khỏi giường, cảm thấy cơ thể mệt mỏi lạ thường. Cậu vệ sinh cá nhân qua loa rồi xách hành lý tiếp tục lên đường.

Lần này, chuyến bay không bị delay nữa, Lâm Thu Thạch trở về thành phố mình đang ở đúng theo dự định. Khi máy bay hạ cánh, cậu không vội trở về nhà, mà bắt taxi đi đến một nơi khác: Trường học, nơi mà Nguyễn Nam Chúc nhắc đến trong tin nhắn.

Đó là một ngôi trường cấp ba ở vùng ngoại ô.

Tháng Năm, đúng vào khoảng thời gian tổng kết học kỳ và thi tuyển đại học, các học sinh đều đang miệt mài ôn luyện. Nhân lúc bảo vệ không để ý, Lâm Thu Thạch âm thầm lẻn vào trường từ cửa sau. Cậu đã có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên trong ngôi trường.

Nhiều năm trước đây, Nguyễn Nam Chúc đã có lần vào cửa đầu tiên ở chính nơi này. Nhìn những phòng học ngay ngắn đều tăm tắp, Lâm Thu Thạch lại nghĩ đến việc Nguyễn Nam Chúc cũng từng

đứng ở chỗ cậu đang đứng, ngắm nhìn cảnh tượng cậu đang nhìn. Lúc đó, Nguyễn Nam Chúc vẫn chỉ là một đứa trẻ, khi vừa biết đến cửa, chắc hẳn hẳn vô cùng bất lực, may mắn thay hẳn đã gặp được một người hướng dẫn đủ tốt, còn được làm bạn với một nhóm người ở Hắc Diệu Thạch, được chỉ dạy nhiều điều tại đó. Tuy rằng đó là một con đường gặp ghềnh, nhưng hẳn đã kiên trì đi đến tận hôm nay.

Lâm Thu Thạch chậm rãi đi dạo trong trường học. Mặc dù biết lúc này, cậu và Nguyễn Nam Chúc đang ở hai dòng thời gian khác nhau, hai người không thể nào gặp mặt, nhưng cậu có một ảo giác kỳ diệu rằng, dù cách biệt về cả thời gian và không gian, nhưng bọn họ rõ ràng đang cùng đứng ở một địa điểm, cùng nhìn một khung cảnh giống nhau.

Chỉ không biết quang cảnh của trường vào ban đêm như thế nào.

Lâm Thu Thạch cảm thấy hơi mệt sau suốt hai ngày bôn ba, cậu tìm đại một góc khuất trong căng tin, nằm bò ra bàn, ngủ thiếp đi.

Khi cậu tỉnh dậy, mặt trời đã ngả về hướng tây. Lâm Thu Thạch lờ mờ nhìn lên, biết rằng một đêm Bách quỷ dạ hành nữa lại sắp đến.

Đêm nào cũng không ngừng trốn chạy, thể lực của Lâm Thu Thạch tốt là thế mà cũng sắp không chịu đựng nổi. Nhưng có những chuyện không phải cứ cảm thấy mệt mỏi thì có thể dừng lại, Lâm Thu Thạch không muốn chết, vì thế cậu phải vực dậy tinh thần chuẩn bị đối mặt với mọi thứ sắp xảy tới.

Lâm Thu Thạch vội vã kéo hành lý ra khỏi ngôi trường để kịp trở về nhà trước khi trời tối.

Dù rằng Lâm Thu Thạch rất muốn ở lại trường để gặp Nguyễn Nam Chúc một lần, nhưng cậu sợ rằng thứ mình mang đến cho Nguyễn Nam Chúc không chỉ có bản thân, mà còn có bọn quỷ quái.

Nguyễn Nam Chúc ở bên đó đã có quá nhiều áp lực rồi, Lâm Thu Thạch thực sự không muốn gây thêm phiền phức cho hắn nữa, nên đành kìm nén nỗi nhớ nhung dành cho Nguyễn Nam Chúc, chọn một cách khác an toàn hơn.

Lâm Thu Thạch ôm Hạt Dẻ ngồi trên sofa, trong đầu nghĩ về dòng *Không lời giải* trong giấy gợi ý. Từ khi bắt đầu vào cửa cho đến bây giờ, cậu chưa hề tìm được manh mối nào về chìa khóa cả. Như thể chìa khóa là thứ không hề tồn tại, cậu căn bản không thể rời khỏi nơi này.

Vậy ba chữ *Không lời giải* trên gợi ý rốt cuộc có ẩn chứa hàm ý khác hay không? Lâm Thu Thạch nhắm mắt lại, dựa vào sofa, yên lặng suy nghĩ.

Suy nghĩ cũng không tìm ra được đáp án, thế giới lạ lùng mỗi đêm giống như những cuộn len bị rối tung, chẳng biết đường nào mà tháo gỡ.

Hạt Dẻ ngủ thiếp đi trong lòng Lâm Thu Thạch, hơi thở dần trở nên đều đều. Nhiệt độ ấm áp từ cơ thể nó lan sang Lâm Thu Thạch, khiến tâm trạng của Lâm Thu Thạch cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc của kim đồng hồ, tivi vẫn mở nhưng âm lượng được điều chỉnh ở mức tối thiểu. Lâm

Thu Thạch nhìn những hình ảnh vô thanh đang chuyển động, chờ đợi màn đêm buông xuống.

Mười hai giờ, đồng hồ đúng giờ vang lên mười hai tiếng.

Lâm Thu Thạch đang ngồi trong nhà, bỗng ngửi thấy một mùi cháy khét nồng nặc, mùi khét đến mức khiến cậu không thể chịu được mà ho sặc sụa. Ngay sau đó, Lâm Thu Thạch chợt nhận ra đây là mùi hỏa hoạn, cậu đã từng ngửi thấy mùi này trong cửa.

Ý thức được điều gì đang xảy ra, Lâm Thu Thạch lao vào nhà vệ sinh, dùng khăn mặt thấm nước bịt lên mũi. Sau đó, cậu quay lưng mở cửa, định rời khỏi căn hộ của mình. Cửa vừa mở, một đám khói đen cuồn cuộn tràn vào phòng. Lâm Thu Thạch xông ra ngoài hành lang, nhìn thấy hành lang đang chìm trong lửa cháy dữ dội, ngọn lửa đang dần lan về phía cậu.

Chiếc khăn đã giúp Lâm Thu Thạch thoát khỏi khói bụi thốc vào mặt, khiến cậu có thêm cơ hội sống sót. Cậu lao vào lối thoát hiểm gần đó, chạy xuống cầu thang.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ.” Lâm Thu Thạch không ngừng ho sặc sụa, làn khói dày đặc khiến nước mắt chảy giàn giụa. Cậu lao đảo lao về phía trước, đôi chân không dám ngừng lại, chạy qua không biết bao nhiêu tầng mới xuống đến nơi không còn khói.

Cuối cùng, cậu đã có thể hít thở thoải mái một chút, Lâm Thu Thạch dựa vào bức tường lớn, hít lấy hít để bầu không khí trong lành. Nhưng khi đã hoàn hồn và ngẩng đầu lên để nhìn rõ khung cảnh xung quanh, Lâm Thu Thạch bất giác hít vào một hơi lạnh ngắt: Hai bên hành lang cậu đang đứng có vô số những tấm gương dày đặc.

Tường hành lang treo đầy những tấm gương, Lâm Thu Thạch nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình trong gương.

Nhìn thấy những tấm gương này, Lâm Thu Thạch lập tức nhớ ra cánh cửa mà mình đã từng vào, và cả đám cháy từng xảy ra trong cửa.

Trong lòng Lâm Thu Thạch bỗng dâng lên một cảm giác nguy hiểm trùng trùng, cậu lập tức nhận thấy nơi đây có gì đó không đúng lắm. Cậu định rời khỏi nơi này, nhưng khi quay về lối thoát hiểm, cậu bỗng phát hiện cửa lớn của lối đi đó đã bị đóng chặt, dù có cố gắng thế nào cũng không mở được.

Biết lối này không thể đi được nữa, Lâm Thu Thạch đành bỏ cuộc. Cậu quay trở về hành lang, nhìn những tấm gương gắn dọc hai bên tường, lắc lắc cái đầu thiếu dưỡng khí vì khói, lay tỉnh bản thân mình.

Ánh sáng trong hành lang lờ mờ, hình ảnh Lâm Thu Thạch phản chiếu khắp nơi. Trên những mặt gương lạnh lẽo, có vô số Lâm Thu Thạch xếp thành tầng tầng lớp lớp, khiến người ta có ảo giác rằng không gian ở đây vô cùng rộng lớn.

Đang bước về phía trước, Lâm Thu Thạch bỗng dừng lại. Cậu nhìn thấy hai cái bóng không biết từ khi nào đã có mặt ở cuối hành lang tối đen. Đó là một cặp mẹ con đang nắm lấy tay nhau, cơ thể họ bị cháy thành một màu đen nhanh như than, bé gái đang cầm một con búp bê cháy đến biến dạng, đôi mắt đen âm trầm nhìn chằm chằm vào Lâm Thu Thạch. Không thấy được chút cảm xúc nào trong cặp mắt ấy, chỉ có sự chết chóc như một hồ nước sâu tĩnh lặng.

Hành lang hiện giờ chỉ có thể tiến lên chứ không còn đường lùi nữa, Lâm Thu Thạch đứng giữa hành lang chẳng khác nào một con thú bị nhốt trong lồng. Điều tồi tệ nhất là, những tấm gương xung quanh Lâm Thu Thạch đang có sự thay đổi.

Mặt gương bắt đầu nhấp nhô như sóng nước, Lâm Thu Thạch rất nhanh ý thức được rằng sự biến dạng này là do nhiệt độ quá cao, ngọn lửa bắt đầu xuất hiện ở cuối hành lang, nơi cặp mẹ con chết cháy đang đứng, sau đó nhanh chóng lan dần về phía Lâm Thu Thạch.

Mình sắp chết cháy, Lâm Thu Thạch ý thức rõ ràng điều này. Cậu quay lưng muốn bỏ chạy, nhưng tốc độ của ngọn lửa quá nhanh, thậm chí cậu đã cảm nhận cái nóng bỏng ấy ngay sau lưng.

Ngay lúc này, trong tấm gương gần đó bỗng thò ra một đôi tay nắm lấy cánh tay Lâm Thu Thạch, lôi tuột cậu vào trong gương, thoát khỏi sự tấn công của ngọn lửa.

Khi bị kéo vào trong gương, cả người Lâm Thu Thạch rơi vào trạng thái lơ đãng, cho đến khi nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc. Đó là Trác Phi Tuyền - người thường xuyên đến Hắc Diệu Thạch tán dóc, và em gái của hắn - Trác Minh Ngọc.

“Lâu rồi không gặp.” Trác Phi Tuyền nhìn xuống Lâm Thu Thạch từ trên cao, chào hỏi một cách lạnh nhạt.

Lâm Thu Thạch vẫn chưa thể hoàn hồn, cậu gắng gượng đứng dậy, nói: “... Lâu rồi không gặp.” Cậu cứ nghĩ rằng mình chết chắc rồi, không ngờ lại được Trác Phi Tuyền cứu một mạng.

“Coi như trả món nợ trước đây của em gái tôi.” Trác Phi Tuyền nói.

Trong cảnh cửa *Lấy người làm gương*, Trác Minh Ngọc ra khỏi gương trước vài giây khiến Lâm Thu Thạch bị nhốt trong căn phòng của quái vật, nếu không phải Nguyễn Nam Chuc dùng tính mạng của Trác Phi Tuyền ép Trác Minh Ngọc vào trong gương một lần nữa thì e rằng Lâm Thu Thạch đã nằm lại ở cánh cửa đó.

Lâm Thu Thạch nói: “Hai người cũng ở trong này?”

“Đương nhiên rồi,” Trác Phi Tuyền nói, “những người chết trong cửa đều ở đây.”

“Vậy anh có gặp được Nguyễn Nam Chuc không?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Nguyễn Nam Chuc? Tôi đi tìm hắn làm gì?” Trác Phi Tuyền hiển nhiên không hề thích Nguyễn Nam Chuc, hắn nói chẳng buồn khách sáo, “tôi đâu có nợ nần gì hắn.”

Khuôn mặt Lâm Thu Thạch lộ vẻ bất đắc dĩ. Đây là lần đầu tiên cậu bước vào thế giới trong gương, cậu thử nhìn ngắm quang cảnh xung quanh. Cậu thấy mình vẫn đứng ở hành lang, nhưng khung cảnh hoàn toàn bị đảo ngược. Qua gương, có thể thấy những gì đang xảy ra ở thực tại. Hành lang lúc này cậu đứng đã bị nhấn chìm hoàn toàn bởi ngọn lửa và biến thành màu đen kịt. Nếu lúc này cậu vẫn đứng ở đó, e là đã bị cháy thành than.

“Hãy đi cái đã, không thể dừng lại ở đây quá lâu được.” Trác Phi Tuyền nói, “thứ đó có thể đi vào trong này.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, theo Trác Phi Tuyền đi vào lối thoát hiểm trong gương.

“Chúng tôi sẽ đưa anh xuống dưới lầu, hãy nhìn thấy gương nhớ tránh xa một chút.” Trác Phi Tuyền nói, “thứ đó chắc chắn sẽ tiếp tục tấn công anh.”

Lâm Thu Thạch hỏi: “Anh gặp nạn ở cửa cấp mười à?”

Trác Phi Tuyền gật đầu, thái độ của hắn đối với việc này khá là thản nhiên. Thậm chí Trác Phi Tuyền còn dùng ánh mắt dịu dàng liếc nhìn Trác Minh Ngọc, người luôn im lặng đứng sau lưng mình: “Chung quy lại thì đây là chuyện đáng mừng.” Ít nhất hắn có thể ở lại không gian này cùng em gái.

“Ở đây hai người vẫn là anh em à?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Ừm,” Trác Phi Tuyền trả lời, “vẫn là anh em. Mặc dù ban ngày không nhớ những chuyện xảy ra ở trong cửa... nhưng không nhớ, cũng không phải chuyện tồi tệ cho lắm.”

Lâm Thu Thạch rơi vào im lặng. Ba người đi thẳng xuống, cho đến khi đặt chân xuống tầng dưới. Vào giờ phút chia tay, Lâm Thu Thạch bỗng hỏi: “Nơi này có phải là thế giới có thực không?”

Trác Phi Tuyền quay lại nhìn Lâm Thu Thạch, dùng ánh mắt ra hiệu rằng cậu hỏi vậy là có ý gì.

“Hai người có thật hay chỉ là ảo ảnh?” Lâm Thu Thạch lại hỏi.

Trác Phi Tuyền cười, hắn nói: “Nếu chúng tôi không có thật, anh có sống được tới giờ không?”

Lâm Thu Thạch á khẩu.

“Ít nhất, đối với chúng tôi, nơi này chính là thực tại.” Trác Phi Tuyền nói: “Có lẽ đây chính là sự bù đắp của cửa dành cho chúng tôi...”

Trong lúc nói chuyện, Trác Phi Tuyền đã đến tầng dưới, hắn đưa Lâm Thu Thạch đến một buồng vệ sinh, sau đó chỉ vào gương và nói: “Ra ngoài đi.”

Lâm Thu Thạch thò tay vào trong gương, liền cảm nhận được một lực kéo cậu từ trong gương ra thế giới bên ngoài. Cậu trở về với “hiện thực”, chỉ là tình trạng lúc này vẫn hỗn loạn như trước, mùi khét lẹt nồng nặc, bức tường gần đó còn in rõ vết tích của hỏa hoạn.

Lâm Thu Thạch nhìn anh em họ Trác đang đứng trong gương, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn với họ.

Cậu men theo cầu thang uốn lượn để đi xuống, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này.

Nhưng chuyện không đơn giản như cậu nghĩ, rõ ràng Lâm Thu Thạch đang đi xuống, nhưng lại phát hiện số tầng ngày một lớn dần. Cậu chợt nhận ra mình đang leo lên trên, càng lên cao, mùi cháy khét càng nồng nặc. Cậu dừng chân lại, lắng nghe một âm thanh vừa thoáng qua bên tai.

Âm thanh vừa nghe được khiến Lâm Thu Thạch lạnh sống lưng, thậm chí nín thở một lúc.

Đúng vậy, cậu nghe thấy tiếng của Nguyễn Nam Chúc. Hẳn dường như đang hét lên giận dữ với ai đó, Lâm Thu Thạch chưa từng nghe hắn nói chuyện bằng giọng đó bao giờ.

“Thiếu một phút thì anh trai cô cũng phải chết ở đây!!” Lâm Thu Thạch nghe rõ nhất câu này. Cậu đi đến cửa thoát hiểm, qua một ô cửa sổ nhỏ, cậu nhìn thấy sự việc đang xảy ra.

Nguyễn Nam Chúc đứng trên hành lang, nói với hai anh em Trác Phi Tuyền và Trác Minh Ngọc câu cậu vừa nghe thấy. Sắc mặt hắn vô cùng u ám, đôi mắt đen lóe lên sát ý nặng nề.

“Chúc Manh, cô là kẻ tráo trở lật lọng!!” Trác Minh Ngọc giận dữ hét lên.

“Lật lọng? Cô còn mặt mũi nói tôi lật lọng? Đã nói rõ là năm phút, vậy mà cô lại ra sớm, nếu anh ấy chết ở đây, hai người đều phải chết theo...” Nguyễn Nam Chúc cười nhạt phản pháo.

Nghe nội dung cuộc trò chuyện, Lâm Thu Thạch rút cuộc hiểu ra đây là chuyện đã từng xảy ra ở cửa *Lấy người làm gương*.

Khi đó, cậu cứ nghĩ do mình chậm chân, về sau mới biết là Trác Minh Ngọc ra khỏi gương trước thời gian quy định, dẫn đến việc cậu bị nhốt trong phòng.

Sau đó, chính Nguyễn Nam Chúc đã không màng nguy hiểm, bất chấp việc có thể bị thiêu chết để lao vào trong phòng, cứu cậu ra ngoài.

Mọi thứ trước mắt dường như là sự tái hiện của ký ức, Lâm Thu Thạch nhìn thấy vào khoảnh khắc hai mẹ con chết cháy biến mất ở cuối hành lang, Nguyễn Nam Chúc chạy như bay vào phòng, bé Lâm Thu Thạch đang hôn mê ra ngoài.

Tiếp theo, họ sẽ chạy thoát qua cửa thoát hiểm, phải không nhỉ? Lâm Thu Thạch tuy không có ký ức nào về những chuyện này, nhưng sau khi hồi phục, Nguyễn Nam Chúc đã kể lại cho cậu mọi chuyện.

Chỉ vồn vện đoạn đường từ trong phòng ra tới bên ngoài, vậy mà cơ thể Nguyễn Nam Chúc đã bị bỏng vô cùng nghiêm trọng. Tiếp đó, hắn ôm lấy Lâm Thu Thạch, đi về hướng lối thoát hiểm.

Mọi thứ nhìn có vẻ rất bình thường, cho đến khi bốn người bọn họ đi đến trước cửa thoát hiểm.

Các tấm gương treo trên tường bỗng bốc lửa phừng phừng, cản trở bước tiến của nhóm Nguyễn Nam Chúc. Cơ thể của Nguyễn Nam Chúc bị bén lửa, hắn kêu lên thảm thiết rồi khụy xuống, Lâm

Thu Thạch được ôm trong vòng tay hắn cũng bị ngọn lửa nhân chìm.

Lâm Thu Thạch đứng ngoài cửa mở to mắt nhìn những điều đang diễn ra, cậu hoàn toàn không ngờ chuyện sẽ đến nông nỗi này. Cơ thể của Nguyễn Nam Chúc bị bắt lửa, hắn không ngừng lăn lộn dưới đất, kêu gào thảm thiết, tiếng thét chói tai giống như có người dùng cây búa lớn đập vào lồng ngực của Lâm Thu Thạch. Cậu gần như muốn lao vào trong hành lang, chạy đến bên Nguyễn Nam Chúc để có thể dập tắt ngọn lửa trên cơ thể hắn.

“Tất cả chỉ là giả thôi, đều là giả mà thôi.” Lâm Thu Thạch không dám nhìn thêm nữa, cậu ôm ngực thở hổn hển, cơ thể dần khuyu xuống, dường như sắp ngã ra đất. Mặc dù mắt không còn nhìn thấy, nhưng tiếng kêu thảm thiết của Nguyễn Nam Chúc vẫn cứ vang vọng bên tai Lâm Thu Thạch.

“Aaaaaa, đau quá, aaaa..” Nguyễn Nam Chúc lăn lộn trong đồng lửa, tiếng kêu bắt đầu yếu dần. Hắn gọi tên Lâm Thu Thạch: “Thu Thạch, Thu Thạch... em xin lỗi... em xin lỗi...”

“Giả dối, giả dối, tất cả đều là giả dối.” Lâm Thu Thạch bịt tai lại, không muốn nghe nữa. Cậu sợ bản thân không thể kiềm chế được sẽ xông vào trong.

Tiếng kêu của Nguyễn Nam Chúc cuối cùng cũng dừng lại. Toàn thân Lâm Thu Thạch ướt đẫm mồ hôi, cậu run rẩy đứng dậy, từ từ đứng thẳng người lên, nhìn qua ô cửa nhỏ để thấy lại quang cảnh trong hành lang lần nữa.

Có bốn thi thể cháy đen nằm trên hành lang, trong đó có hai thi thể ôm chặt lấy nhau, nhìn từ những mảnh quần áo còn sót lại, Lâm Thu Thạch đoán đây chính là mình và Nguyễn Nam Chúc.

Bọn họ chết cùng nhau.

Đầu Lâm Thu Thạch bỗng đau dữ dội, cậu lấy tay ôm mặt, tự nhủ rằng những thứ trước mắt đều chỉ là ảo giác.

Nhưng đây chưa phải là kết thúc, thi thể bị cháy đen bắt đầu từ từ động đậy, từ từ bò lên khỏi mặt đất. Thi thể đó đã bị cháy chỉ còn trơ lại khung xương, góm ghiếc đến nỗi khiến người ta không muốn nhìn, hần mở miệng ra, nói bằng giọng của Nguyễn Nam Chúc: “Thu Thạch.”

“Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch thở không ra hơi.

Thi thể chết cháy dần dần đi về phía Lâm Thu Thạch, qua tấm kính, một người một quỷ bốn mắt nhìn nhau, kẻ trước mắt chẳng còn chút điển trai nào của Nguyễn Nam Chúc, chỉ còn đó bộ xương góm ghiếc, hần nói với Lâm Thu Thạch đang ở bên ngoài: “Thực ra anh đã quên rồi đúng không?”

Lâm Thu Thạch lùi lại một bước.

“Có phải là anh không còn nhớ nữa?” Bộ xương Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch bằng hốc mắt đen si: “Anh không nhớ rằng bốn người chúng ta đã chết ở đây phải không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đừng nói láo! Bọn tao không chết! Mẹ kiếp, mày định lừa tao à!”

Nguyễn Nam Chúc nói: “VẬY anh có nhớ chuyện xảy ra sau đó không? Những ký ức ấy đều do em tạo ra để lừa anh thôi.” Giọng nói của bộ xương đầy vẻ buồn thảm: “Chúng ta đều đã chết ở cánh cửa này, chỉ là anh không nhớ mà thôi.”

Lâm Thu Thạch đúng là không nhớ, cậu không nhớ là mình đã rời khỏi cửa này như thế nào, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc cậu sẽ tin lời nói của kẻ này.

“Vì cứu anh mà em bị thiêu sống.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Sau đó chúng ta đến không gian này, em đã tạo ra những ký ức mới cho anh...”

Lâm Thu Thạch không nói gì, cậu lấy điện thoại ra, tức tốc gửi một tin nhắn. Nhưng đầu bên kia không hề hồi âm, có lẽ Nguyễn Nam Chúc thật đang bận giải quyết chuyện gì đó...

“Người ở đầu bên kia chính là em mà,” dường như chú ý đến hành động của Lâm Thu Thạch, bộ xương Nguyễn Nam Chúc giờ điện thoại trong tay mình lên, cười nói, “dĩ nhiên sẽ không thể trả lời anh ngay.”

“Không!” Nghe thế, toàn thân Lâm Thu Thạch run lên cầm cập. Cậu lập tức mở danh bạ ra, định gọi cho Nguyễn Nam Chúc, nhưng rồi cậu khựng lại.

Cậu không thể làm thế, nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự đang vướng việc gì đó mà điện thoại bỗng dưng đổ chuông, chắc chắn hẳn sẽ mất mạng.

Lâm Thu Thạch dùng tất cả lý trí còn lại để ngăn mình bám số, cậu nói: “Đừng có hòng lừa tao! Sao mày có thể là Nguyễn Nam Chúc được!”

“Tại sao lại không thể?” Người trong hành lang bỗng tỏ vẻ bi ai: “Hay chỉ là anh không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc này?”

Lâm Thu Thạch cắn răng không nói lời nào.

“Anh đã bắt đầu hoài nghi rồi đó thôi.” Hấn nói: “Hoài nghi tất cả mọi thứ ở đây, hoài nghi tính chân thực của tất cả mọi chuyện. Những người kia đâu có xuất hiện ở đây chỉ vì tình cờ, mỗi lần anh gặp nguy hiểm, họ lại đến cứu anh... có biết là vì sao không? Bởi vì tất cả đều là giấc mộng do anh tự tạo ra.” Hấn quay lưng, chỉ vào

những thi thể nằm bất động dưới mặt đất, nở một nụ cười ghê rợn: “Lâm Thu Thạch, anh đã chết rồi.”

Lâm Thu Thạch biết lẽ ra mình không nên dao động, nhưng có một số cảm xúc cậu không thể kiểm soát được hoàn toàn. Những lời của bộ xương dẫn lối cho đầu óc cậu đến với vô số suy nghĩ đáng sợ.

Lâm Thu Thạch hét lên: “Câm miệng, không đời nào tao tin lời mày.” Cậu đưa tay lên vuốt mặt một cái rồi bỏ đi.

Nguyễn Nam Chúc ở phía sau bắt đầu khóc thút thít, nói: “Thu Thạch, đừng đi, em sợ phải ở một mình.”

Lâm Thu Thạch cảm thấy nghẹt thở.

“Em ở đây một mình sợ lắm, anh đừng bỏ em mà.” Hấn nói: “Chỗ này tối quá, mà em chỉ có một mình, anh nói chuyện với em đi mà, thật sự em rất sợ...”

Lâm Thu Thạch hít một hơi thật sâu, nhờ đó bình tĩnh lại. Cậu không tin rằng Nguyễn Nam Chúc có thể dùng giọng điệu nỉ non này để cầu xin mình.

“Mày không phải Nguyễn Nam Chúc.” Lâm Thu Thạch nói: “Rõ ràng không phải Nguyễn Nam Chúc.” Câu này dường như cậu nói cho chính mình nghe, cho nên nói xong lại nhắc đi nhắc lại thêm vài lần nữa.

“Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch, Lâm Thu Thạch.” Thứ kia vẫn đang dùng giọng nói Nguyễn Nam Chúc để gọi tên của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch thẩn thờ đi xuống cầu thang, lần này số tầng không bị chệch nữa, Lâm Thu Thạch cuối cùng cũng có mặt ở tầng một. Nhưng bên tai cậu vẫn văng vẳng tiếng gọi của Nguyễn Nam

Chúc. Cả đoạn đường, Lâm Thu Thạch không ngừng kiểm tra tin nhắn điện thoại, nhưng cho đến khi tìm được một nơi ẩn náu an toàn, cậu vẫn không nhận được bất kỳ hồi âm nào của Nguyễn Nam Chúc.

Hắn vẫn ổn chứ? Bên đó rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn có gặp nguy hiểm hay không? Đầu óc Lâm Thu Thạch rất loạn, thậm chí có một số suy nghĩ đang dần dần hiện lên trong đầu cậu, rằng người trên kia thật sự là Nguyễn Nam Chúc ư? Nếu thật sự là Nguyễn Nam Chúc... thì có nghĩa là mình đã bỏ mặc cậu ấy sao.

Không chắc chắn chính là trạng thái đau khổ nhất, Lâm Thu Thạch đứng ở tầng trệt rất lâu, cậu cứ nghĩ sẽ có quỷ quái tiếp tục tấn công mình, nhưng khu chung cư chẳng hiểu sao yên tĩnh lạ thường.

Sự yên tĩnh này lại khiến suy nghĩ của Lâm Thu Thạch càng thêm hỗn loạn, cậu nhìn chăm chăm vào điện thoại, chỉ ước sao có thể bay theo sóng điện thoại tới đầu bên kia kiểm tra xem Nguyễn Nam Chúc có an toàn hay không, được thấy tận mắt rằng Nguyễn Nam Chúc vẫn còn sống.

Nhưng tất cả những điều này chẳng qua chỉ là mong ước xa vời, Lâm Thu Thạch tuyệt vọng nghĩ, nếu gặp nạn ở đây, bọn họ thậm chí còn không được chết cùng nhau...

Chương 136

Nguyễn Nam Chúc

Đêm hôm đó, tinh thần Lâm Thu Thạch lâm vào trạng thái vô cùng căng thẳng. Lý trí mách bảo cậu rằng những cảnh tượng kia đều là giả, nhưng gương mặt cháy sém của Nguyễn Nam Chúc cứ liên tục hiện ra trước mắt Lâm Thu Thạch. Điều đáng sợ là, Lâm Thu Thạch bắt đầu cảm thấy nghi ngờ kẻ mà mình vẫn thường nhấn tin cùng.

Người ở đầu bên kia điện thoại có thực sự tồn tại không? Nếu Nguyễn Nam Chúc đã gặp sự cố, liệu hắn có che giấu và tiếp tục gửi tin nhắn cho mình như thể hắn vẫn khỏe không? Rất có khả năng là như vậy, bởi vì trong quá khứ, Nguyễn Nam Chúc đã từng làm như vậy. Lâm Thu Thạch nắm chặt chiếc điện thoại giữa đêm tối mờ mịt. Chiếc điện thoại giờ đây như một quả lựu đạn, khi chốt an toàn được giật ra, nó có thể khiến cậu nát bấy thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Những suy nghĩ tiêu cực vốn bị chôn sâu trong đầu lần lượt ùn ùn trỗi dậy. Lâm Thu Thạch nhớ lại lời hẹn giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc: Nếu quả thực xảy ra sự cố, cậu cũng không yêu cầu người kia nhất định phải sống tiếp một cách tạm bợ.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Thu Thạch đột nhiên rung lên, cậu vội mở ra xem, thấy trên màn hình xuất hiện tin nhắn mới, đến từ Nguyễn Nam Chúc - người mà cậu vẫn luôn nhung nhớ.

Nguyễn Nam Chúc nói: *Em vẫn ổn. Thu Thạch, bên anh thế nào rồi?*

Lâm Thu Thạch cup mắt, gõ được hai chữ lại xóa đi, cuối cùng chỉ nhấn lại là: *Anh vẫn ổn, em đừng lo.*

Giây lát sau, Nguyễn Nam Chúc lại nhấn: *Anh sao rồi? Có phải đã gặp chuyện gì không?*

Lâm Thu Thạch thờ dài, hai người quá ăn ý, đến nỗi cậu không nói gì Nguyễn Nam Chúc cũng đoán ra có chuyện không ổn. Mặc dù cậu trả lời rất mơ hồ, nhưng với IQ của Nguyễn Nam Chúc, chắc chắn là hần hiểu. Trong lúc Lâm Thu Thạch đang than ngắn thờ dài, Nguyễn Nam Chúc lại gửi một tin nhắn nữa, nội dung là: *Thu Thạch, em đã gặp anh ở trong cửa.*

Lâm Thu Thạch: "...” Cậu nhìn hàng chữ trên màn hình, nhất thời không biết phải đáp sao.

Anh có thật là Thu Thạch không? Anh có thật sự tồn tại không? Nguyễn Nam Chúc lại gửi một tin nhắn nữa đến, nội dung tin nhắn lần này đánh thẳng vào linh hồn của Lâm Thu Thạch: *Bây giờ em đang suy nghĩ về vấn đề đó.*

Lâm Thu Thạch nhấn lại: *Vậy đáp án của em thế nào?*

Không, Nguyễn Nam Chúc nói, *không có đáp án.*

Lâm Thu Thạch lại hỏi: *Em có sợ không?*

Lần này Nguyễn Nam Chúc ngưng lại một lát mới trả lời: *Em chẳng sợ bất cứ điều gì, chỉ sợ không thể cùng chết bên anh.*

Lâm Thu Thạch đọc tin nhắn mà không khỏi bật cười. Cùng lúc đó, từ sâu thẳm trong lòng cậu ngàn ngụt dâng lên dững khí, cậu

chậm rãi gõ một dòng chữ: *Nam Chúc, anh qua đó với em được không?*

Nếu sau khi đọc tin nhắn này mà Nguyễn Nam Chúc tỏ ra hơi do dự, thì Lâm Thu Thạch sẽ không tiếp tục. Bởi vì hai người đi cùng nhau thì độ khó sẽ tăng lên gấp đôi, nếu Nguyễn Nam Chúc không muốn, cậu sẽ không đến gặp để gây thêm rắc rối chí mạng cho hắn.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc trả lời rất nhanh, vồn vện một chữ: *Được.*

Khi thấy câu trả lời của Nguyễn Nam Chúc, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi của Lâm Thu Thạch chốc lát lộ ra nụ cười rạng rỡ. Cậu bật cười ha ha, cười đến mức khóe mắt nhuốm lệ. Tiếp theo đó, cậu nhét điện thoại vào túi, quay lưng lại dựng thẳng ngón giữa với tòa nhà phía sau, mắng: “Đừng hòng dọa tao, giờ tao đi tìm cậu ấy đây! Đồ ngu!”

Điều đáng sợ nhất trong cuộc sống là không có hy vọng, Lâm Thu Thạch đã có mục tiêu của mình, nên màn đêm vô cùng vô tận kia bỗng dưng trở nên ấm áp, không còn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo thấu xương nữa.

Từ nửa đêm về sáng, Lâm Thu Thạch gặp thêm vài đợt tấn công nữa của quỷ quái, nhưng đều chỉ hoảng sợ chứ không gặp nguy hiểm, Lâm Thu Thạch đã sống sót thành công.

Khi ánh mặt trời ấm áp lan tỏa khắp mặt đất, Lâm Thu Thạch đã có mặt trên giường ngủ trong căn hộ chung cư của mình, ngủ một cách say sưa, cứ như tất cả mọi thứ xảy ra vào đêm qua chẳng qua chỉ là một giấc mơ đáng sợ.

Hôm sau đó, Lâm Thu Thạch ngủ nướng nguyên ngày lại ăn một bữa no nê, rồi hùng hực khí thế đi tới ngôi trường hôm qua, ngồi trong căng tin chơi Sudoku.

Vừa chơi, cậu vừa suy nghĩ, không biết cửa bên phía Nguyễn Nam Chúc liệu có điểm gì đặc biệt không, Nguyễn Nam Chúc có gặp lại những bạn bè quá cố của mình hay không? Nghĩ một lát, Lâm Thu Thạch lại bật cười, cậu không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, bởi vì hễ nghĩ đến Nguyễn Nam Chúc là khóe miệng cậu lại bất giác cong lên.

Thời gian ban ngày trôi qua rất nhanh, mặt trời chậm chậm chìm xuống đường chân trời, màn đêm theo đó buông xuống.

Sau khi trời tối, Lâm Thu Thạch lo mình bị bảo vệ trường đuổi ra ngoài nên đã tìm một góc khuất trong trường để trốn. Cậu ngồi trong chỗ trốn từ lúc ngôi trường còn đông đúc ồn ào cho tới khi dần trở nên tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng du dương.

Mặt trăng treo trên ngọn cây, trăng sáng đầy trời, quả là một đêm thanh mát.

Lâm Thu Thạch ngồi trên ghế ven hồ nước làm thức ăn cho muỗi. Muỗi ở đây cực kỳ nhiều, cánh tay Lâm Thu Thạch bị đốt sưng phồng thành từng đốm lớn, vừa đau vừa ngứa.

Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, so với sự hưng phấn vì sắp được gặp Nguyễn Nam Chúc thì việc bị muỗi đốt chẳng đáng là gì. Người ta nói các cặp đôi cách một thời gian mới gặp lại thì quần quýt chẳng khác nào vợ chồng mới cưới, lúc này Lâm Thu Thạch mới thật sự được trải nghiệm cảm giác này.

Thời gian trôi qua từng chút một, cùng với tiếng tích tắc của đồng hồ đeo tay, thế rồi mười hai giờ đã điểm.

Dường như chỉ trong chốc lát, bầu không khí tĩnh mịch nhưng an lành trong khuôn viên ngôi trường đã đổi khác, trong không gian lan tràn một mùi hôi thối không thể chịu nổi. Lâm Thu Thạch mặc dù không có khứu giác nhạy bén như Trình Nhất Tạ, nhưng cậu nhận ra điểm khởi nguồn của cái mùi đó: Là mùi hôi thối bốc lên từ xác chết thối rữa. Dù mùi này chỉ thoáng qua, nhưng vẫn khiến người người thấy có cảm giác chằng lành.

Lâm Thu Thạch đi đến nơi gặp Nguyễn Nam Chúc. trước đó họ đã hẹn nhau ở sân tập thể dục, sân tập thể dục là một khu vực khá rộng rãi, dù có gặp phải chuyện gì cũng dễ dàng bỏ trốn.

Nhưng khi Lâm Thu Thạch đến sân tập, cậu phát hiện trong sân trống trải không có người, chẳng hề thấy bóng dáng Nguyễn Nam Chúc đâu cả.

Trái tim Lâm Thu Thạch chợt thất lại, đang nghĩ liệu Nguyễn Nam Chúc có xảy ra chuyện gì không thì từ sau lưng cậu vọng lại một tràng tiếng bước chân gấp rút, Lâm Thu Thạch vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị ai đó nắm tay, một giọng nam trẻ trung lạnh lạnh như oanh vàng vang lên: “Lâm Thu Thạch, đi theo em!”

Lâm Thu Thạch bị người đó kéo chạy về phía trước, cậu ngoảnh đầu liếc nhìn phía sau một cái, thấy trên đường lúc này xuất hiện mấy bộ thi thể mục rữa thảm hại đang khập khiễng đi về phía họ.

“Đằng này!” Thiếu niên kia kéo tay Lâm Thu Thạch chạy đi như bay, vì sắc trời quá tối, nên Lâm Thu Thạch nhất thời không thể nhìn rõ hình dáng của người nọ. Mãi đến khi chạy qua một vài ngọn đèn đường, nhờ ánh sáng hắt xuống từ những chiếc đèn cậu mới nhìn rõ gương mặt đẹp đẽ khó phân rõ là nam hay nữ của thiếu niên.

“Nam Chúc!” Lâm Thu Thạch kinh ngạc nói: “Khi tới đây, em sẽ trở thành thế này sao?!” Nghĩ đến vẻ lạnh lùng cao ngạo của Nguyễn Nam Chúc sau khi lớn lên, giọng nói của Lâm Thu Thạch bất giác đượm ý cười: “Hồi nhỏ em dễ thương quá vậy?”

Cậu nhóc kia nghe vậy lừ mắt với Lâm Thu Thạch một cái, nhưng khuôn mặt xinh đẹp trông chẳng có chút uy nghiêm nào. Nguyễn Nam Chúc bảo: “Anh bảo em dễ thương à?”

Lâm Thu Thạch: “Dễ thương thật mà.”

Nguyễn Nam Chúc: “Làm ơn học lại cách dùng từ, cảm ơn.”

Lâm Thu Thạch cười phá lên, mặc dù cả hai đang chạy trốn, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Thu Thạch chạy trốn một cách vui vẻ như vậy.

Nguyễn Nam Chúc đưa Lâm Thu Thạch đến bên cạnh sân tập thể dục trong nhà, hai người dừng lại trong giây lát, Lâm Thu Thạch nói: “Những cái xác kia là thế nào vậy?”

Giọng Nguyễn Nam Chúc có vẻ chẳng quan tâm: “Ai biết được, mấy thứ đồ hàng đó em quên sạch rồi, bao nhiêu cửa như vậy, chẳng lẽ em phải ghi nhớ đến từng nhân vật quần chúng sao?”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, nếu cậu nghe những lời này từ Nguyễn Nam Chúc đã trưởng thành, có lẽ sẽ cảm thấy rất ngầu, nhưng nhìn khuôn mặt xinh xắn như búp bê trước mắt, cậu chỉ cảm thấy không nhịn được cười: “Được rồi được rồi, Nam Chúc nhà mình nói gì cũng chuẩn.”

Nguyễn Nam Chúc cau mày nhìn Lâm Thu Thạch: “Lâm Thu Thạch, anh định làm phản hả?”

Lâm Thu Thạch: “Anh đâu có.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thân thể em chỉ thu nhỏ lại mà thôi...”

“Anh biết rồi biết rồi.” Lâm Thu Thạch vội nói: “Anh biết là thân thể em nhỏ, nhưng linh hồn vẫn trường thành.”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng răng nghiêng lợi, dĩ nhiên là hấn nghe ra giọng điệu dỗ trẻ nhỏ của Lâm Thu Thạch.

Trong lúc hai người nói chuyện, từ khóm cây gần đó bỗng vang lên một giọng hát thoát trầm thoát bổng, nghe như một đứa trẻ đang đọc bài đồng dao.

“Mẹ nó,” Nguyễn Nam Chúc chửi tục, “lại cái cửa này nữa...”

Lâm Thu Thạch nói: “Đây là cửa cấp mấy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Cửa cấp tám của em, là một tiểu quỷ đoạt mạng.” Hấn vừa dứt lời, Lâm Thu Thạch liền nghe thấy giọng một đứa trẻ cười vang như tiếng chuông bạc, sau ấy trước mặt nổi trận gió lớn, đèn đường hai bên bị thổi tắt từng cái một, tứ phía bị vây hãm trong bóng tối.

Nguyễn Nam Chúc khẽ nói: “Thứ này có thể đoán biết vị trí của chúng ta qua tiếng động, anh đi theo em, đừng để phát ra âm thanh.”

Lâm Thu Thạch biết thị giác của Nguyễn Nam Chúc vượt xa người thường, thậm chí có thể nhận biết đường đi nơi không có ánh sáng, bèn trở ngược bàn tay nắm lấy tay Nguyễn Nam Chúc, để cho Nguyễn Nam Chúc dẫn mình tiến lên phía trước.

Nguyễn Nam Chúc hiện giờ người nhỏ nên tay cũng nhỏ, Lâm Thu Thạch hơi cố gắng một chút là có thể nắm trọn bàn tay hấn.

“Sột soạt, sột soạt”, một tràng những tiếng động rất nhỏ đang tới gần chỗ họ. Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch bước đi một

cách vô cùng cẩn trọng, cố gắng hết sức để không phát ra tiếng động nào.

Lâm Thu Thạch nghe có tiếng thở của một sinh vật vừa dừng lại bên cạnh họ. Tiếng thở này rất gần, thậm chí Lâm Thu Thạch còn cảm nhận thấy hơi thở lướt qua cánh tay đang buông thõng của mình.

Nguyễn Nam Chúc lúc này vẫn đang tiến về phía trước đột nhiên dừng lại, dường như hắn nhìn thấy thứ gì đó, bèn khế siết chặt bàn tay Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch không dám tùy tiện cử động, trên thực tế, cậu có thể cảm nhận rất rõ rằng bả vai của mình đang bị một bàn tay lạnh cóng đặt lên. Bàn tay ấy rất nhỏ, hẳn là của trẻ con, nhiệt độ chẳng khác nào một khối băng. Cách một lớp vải mà cảm giác lạnh lẽo vẫn cứ không ngừng truyền qua thân thể Lâm Thu Thạch.

Nguyễn Nam Chúc dường như đang gặp phải một khó khăn nào đó. Lâm Thu Thạch cảm thấy bàn tay hắn tựa ra mồ hôi lạnh. Cậu chẳng nhìn thấy gì trong bóng tối, nhưng cảm nhận rõ ràng được bầu không khí nặng nề xung quanh.

Đúng vào lúc mọi thứ như rơi vào trạng thái tạm dừng, một tiếng kính vỡ đĩnh tai nhức óc vọng ra từ khu phòng học cách chỗ họ không xa, ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất. Bàn tay đang đặt trên vai Lâm Thu Thạch đột nhiên biến mất, Nguyễn Nam Chúc nắm tay Lâm Thu Thạch bỏ chạy.

Những ngọn đèn đường đã tắt ban nãy lại sáng lên, Lâm Thu Thạch đã có thể nhìn rõ cảnh vật ở xung quanh.

Họ chỉ ở trong bóng tối vài phút đồng hồ, vậy mà trên các cành cây đã phủ đầy mạng nhện trắng, một đôi mắt màu đỏ đang nhìn họ

chăm chú đây về tà ác giữa đám mạng nhện. Ban đầu, Lâm Thu Thạch cứ nghĩ đó là một con nhện to bằng đầu người, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, đó là một con nhện khổng lồ trên thân gắn vô số đầu người. Những cái đầu này vẫn chưa mất đi sức sống, đôi mắt thậm chí vẫn còn chuyển động được. Đôi mắt màu đỏ nhìn theo họ rời khỏi, ánh nhìn căm hận, ghim chặt vào bóng dáng hai người.

Khấp người và trên đầu Nguyễn Nam Chúc đều dính đầy mạng nhện, đợi khi đến một nơi an toàn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu gỡ những mảng tơ nhện màu trắng ra khỏi người.

Lâm Thu Thạch đứng phía sau Nguyễn Nam Chúc nên không bị dính nhiều mạng nhện lắm, cậu vừa giúp Nguyễn Nam Chúc vừa nói: “Ban này thứ gì nhảy lều vậy?” Nếu không nhờ tiếng vật nặng rớt đất đánh lạc hướng, e rằng hai người đã đi đời nhà ma rồi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Bạn em.”

“Em có nhiều bạn nhỉ.” Lâm Thu Thạch nói, “ở trong cửa.”

“Cũng có thể coi là nhiều.” Nguyễn Nam Chúc thở dài: “Biết được họ ở trong này bình an là tốt rồi.”

Lâm Thu Thạch bỗng nghĩ đến điều gì đó: “Em đã gặp vị đàn anh kia chưa? Anh ấy mất tích trong cửa cấp mười hai... chắc hẳn có thể cho chúng ta một vài manh mối chứ?” Người đã từng kinh qua cửa cấp mười một và bước vào cửa thứ mười hai, chắc hẳn có thể cho họ những gợi ý cực kỳ quan trọng.

Nguyễn Nam Chúc gượng cười: “Đâu dễ như vậy.”

Lâm Thu Thạch: “Nghĩa là sao?”

“Em đã hỏi tất cả những câu có thể nghĩ đến, nhưng anh ấy nói mình không rõ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh ấy chẳng có ký ức gì về cửa cấp mười một lẫn mười hai.”

Lâm Thu Thạch: "...” Cậu không ngờ câu trả lời lại như vậy.

"Khi ở thế giới thực em không nghĩ gì, nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi kỳ lạ." Nguyễn Nam Chúc nói: "Khi đàn anh vượt qua cửa cấp mười một, em mới chỉ là người mới nên cũng không hỏi quá nhiều, nhưng những người khác chắc chắn đều sẽ hỏi về các tình tiết, đồng thời ghi chép lại... nhưng chẳng có gì cả."

Lâm Thu Thạch nhíu mày: "Hình như chúng ta trước đó không hề để ý đến điểm này thì phải?"

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu: "Cứ như..."

Lâm Thu Thạch nói: "Cứ như những ký ức về chuyện này đã bị ai đó xóa mờ đi mất?"

Rõ ràng đó là một việc cực kỳ quan trọng, vậy mà các ký ức liên quan trong đầu họ lại như bị ai đó cưỡng ép xóa đi, chẳng một ai thắc mắc, mãi đến khi họ vào cửa cấp mười một, cảm giác vô lý đó mới trở nên rõ ràng.

"Đúng thế, bây giờ nghĩ kỹ lại, sao hỏi đó hoàn toàn không có một ghi chép nào cả." Nguyễn Nam Chúc nói: "Đàn anh còn biết bao bạn bè khác nữa, không lẽ anh ấy lại không muốn họ vượt qua cửa của mình? Còn về cửa cấp mười hai..."

Lâm Thu Thạch nói: "Cửa cấp mười hai làm sao?"

Lời mà sau đó Nguyễn Nam Chúc nói là những gì Lâm Thu Thạch không hề ngờ đến: "Sau khi thoát khỏi cửa cấp mười một, vị đàn anh đó mất tích."

"Mất tích?!" Lâm Thu Thạch sửng sò: "Nhưng em nói người đó vẫn ở Hắc Diệu Thạch mà?"

“Đúng, vẫn ở Hắc Diệu Thạch.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng rồi tất cả mọi người bắt đầu lơ đi sự tồn tại của người đó, em cũng vậy. Anh ấy sống trong biệt thự mà như biến thành kẻ vô hình...” Hấn cẩn thận lựa chọn từ ngữ, để lột tả cảm giác quái dị đó: “Kiểu như bọn em đều biết anh ấy ở đó, nhưng... không thể nhìn thấy anh ấy được.”

Lâm Thu Thạch im lặng giây lát, rồi nói bằng giọng khàn khàn: “... Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu nhìn Lâm Thu Thạch.

Cổ họng Lâm Thu Thạch khẽ nhích, cậu nói: “Anh... chưa thấy em nhắc đến tên của vị đàn anh đó lần nào.”

Nguyễn Nam Chúc sửng người.

Lâm Thu Thạch nói: “Em còn nhớ tên người đó là gì không?” Lâm Thu Thạch từng nhìn thấy đồ của vị đàn anh đó ở phòng Nguyễn Nam Chúc, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, cậu nhận ra mình không còn nhớ hình dạng của những vật đó nữa. Cậu cảm thấy Nguyễn Nam Chúc không phải người dễ dàng lãng quên người đã khuất, trừ khi sự lãng quên đó có một ý nghĩa khác...

Về mặt Nguyễn Nam Chúc thoát cái trở nên trống rỗng, hấn há miệng ra, như định nói ra một cái tên. Nhưng cuối cùng hấn không thể, cái tên vốn dĩ đã nhớ rất kỹ vậy mà không cách nào đưa ra khỏi ngăn kéo ký ức, hấn chỉ nhớ mình có một vị đàn anh như vậy, nhưng không nhớ nổi tên của người đó.

“Anh ấy đã chết thật sao? Hay là...”, Lâm Thu Thạch cảm thấy cánh tay mình nổi da gà, cậu bảo, “anh ấy đã vượt qua cửa cấp mười hai rồi?!”

Nguyễn Nam Chúc: "...” Hấn nhắm mắt lại, không biết nên trả lời câu hỏi của Lâm Thu Thạch như thế nào.

Xung quanh lại nổi trận gió to, khiến những chiếc lá gần đó kêu rì rào. Lâm Thu Thạch nghe thấy tiếng hát, biết họ lại sắp sửa phải vát chân lên cỏ mà chạy.

Lần này, Lâm Thu Thạch chủ động nắm tay Nguyễn Nam Chúc, cậu khẽ nói thầm bên tai Nguyễn Nam Chúc rằng: “Đừng lo lắng, chỉ cần có em thì đi đâu anh cũng theo đến cùng.”

Dù là địa ngục chẳng nữa.

Nguyễn Nam Chúc quay sang nhìn Lâm Thu Thạch, nở một nụ cười. Mái tóc hấn hơi dài, gương mặt non nớt và đôi mắt sâu lắng tạo nên một sự hài hòa vi diệu, hấn kiễng gót chân lên, chạm nhẹ vào môi Lâm Thu Thạch: “Em cũng vậy.”

Lâm Thu Thạch cười lớn.

Tiếp theo đó lại một cuộc chạy trốn vát vả. Hai người chẳng khác nào chú chuột đáng thương bị vờn dưới móng vuốt của con mèo, phải dùng hết mọi sức lực để tìm kiếm bất cứ cơ hội sống sót nào.

Lâm Thu Thạch đã được thấy rõ số lượng cửa nhiều đáng sợ mà Nguyễn Nam Chúc từng trải qua. Suốt đêm đó, họ chỉ được nghỉ ngơi chưa đầy một tiếng đồng hồ, thậm chí chỉ dừng lại bên đường cũng có nội tạng người rớt từ trên ngọn cây xuống.

Ban đầu Lâm Thu Thạch rất lo lắng, sợ mình cản trở Nguyễn Nam Chúc, nhưng về sau chạy nhiều đêm ra trơ lì, cậu cứ thế cùng Nguyễn Nam Chúc ẩn nấp ở khắp nơi trong trường.

Lâm Thu Thạch hỏi, chúng ta không thể vượt ra khỏi khuôn viên trường ư?

Nguyễn Nam Chúc đáp rằng mình khá quen thuộc với địa hình trong trường, ra ngoài có khi lại phiền phức, nếu không bắt buộc phải đi thì cứ ở trong trường có khi an toàn hơn.

Giữa những cuộc chạy trốn, Lâm Thu Thạch đã được gặp khá nhiều bạn bè của Nguyễn Nam Chúc, và cả những quỷ quái có thiện ý với Nguyễn Nam Chúc.

Nơi này chẳng khác nào một khu vui chơi cỡ lớn, ai có oán thì đến báo oán, có thù báo thù, dĩ nhiên cũng có người đến vì báo ân.

Chẳng trách mấy hôm vừa rồi, Nguyễn Nam Chúc không lấy đâu thời gian trả lời tin nhắn của Lâm Thu Thạch. Với cường độ chạy như này, hai người thi thoảng nói chuyện với nhau được vài câu đã là may mắn.

Hai người cứ thế thức trắng đến hết đêm, khi trời sắp sáng họ mới ngồi xuống một chỗ bên rìa căng tin trường để nghỉ ngơi.

Nguyễn Nam Chúc bị thương đôi chút, nhưng không quá nghiêm trọng. Lâm Thu Thạch giúp hắn băng bó sơ qua. Trong lúc này, Nguyễn Nam Chúc cứ nhìn mãi Lâm Thu Thạch bằng cặp mắt sáng quắc, nói: “Anh biết tình hình hằng đêm của em như thế nào rồi đấy, ngày mai liệu còn dám đến không?”

Lâm Thu Thạch cười gật đầu. Mặc dù tình hình mỗi đêm ở bên cậu yên lành hơn phía Nguyễn Nam Chúc nhiều, nhưng Lâm Thu Thạch vẫn muốn được ở bên cạnh hắn.

“Được thôi, Nguyễn Nam Chúc nói, “muốn thế nào em cũng chiều.” Hắn thực hiện đúng theo giao ước với Lâm Thu Thạch, không đẩy Lâm Thu Thạch ra nữa, họ tựa bên nhau cùng chờ bình minh đến.

Lâm Thu Thạch nói: “Hóa ra hồi cấp ba em gầy vậy à.” Cậu bưng bó vết thương cho Nguyễn Nam Chúc, dĩ nhiên cũng thấy được thân hình hảnh. Mặc dù thời cấp ba, Nguyễn Nam Chúc đã rất cao, nhưng cơ thể chưa tráng kiện, hoàn toàn không thể so với thân hình khi đã trưởng thành.

Nguyễn Nam Chúc liếc Lâm Thu Thạch một cái, không nói gì.

Lâm Thu Thạch bảo: “Em lúc này trông đáng yêu thật đấy.”

Nguyễn Nam Chúc chẳng tỏ vẻ gì: “Vậy anh thích em bây giờ hay em sau này hơn?”

Lâm Thu Thạch: “...” Đáng lẽ cậu không nên nhắc đến chủ đề này, Nguyễn Nam Chúc là kiểu người có thể ghen với phiên bản giả nữ của chính mình, giờ lại tiếp tục ghen tuông với chính mình hồi trẻ... công nhận hảnh cũng giỏi thật.

Nhưng dưới cái tròng mắt của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch vẫn phải dối lòng mà nói: “Anh thích hết!”

Nguyễn Nam Chúc: “Chậc.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cái vẻ tiếc nuối đó là sao vậy.

Khi trời sắp sáng, họ bắt đầu thảo luận về chìa khóa một lát, hiện tại vấn đề này vẫn chưa có manh mối rõ ràng. Cánh cửa này thật kỳ lạ, quỷ quái xuất hiện mỗi đêm gần như không giống nhau, dù cho một số loại quỷ quái có thể xuất hiện tới lần thứ hai, nhưng vẫn chưa có manh mối nào thật sự cụ thể.

Không lời giải đúng là không lời giải, cho đến lúc này, cả hai người vẫn chẳng thể rút ra được một quy luật gì.

Một điều máu chốt duy nhất họ phát hiện ra rằng, quỷ quái sẽ xuất hiện theo trình tự nhất định, trình tự này dựa trên thời gian tuần

tự của từng cửa họ vào, do đó số lượng quỷ quái càng về sau sẽ càng tăng...

“Không lẽ phải lướt lại tất cả các cửa?” Nguyễn Nam Chúc đưa ra suy đoán: “Phải chạm trán với tất cả các quỷ quái ít nhất một lần...”

Lâm Thu Thạch thì có suy nghĩ hơi khác, cậu nói: “Không chỉ là quỷ quái đâu.”

Nguyễn Nam Chúc quay sang nhìn Lâm Thu Thạch.

“Cả người quen cũ nữa.” Lâm Thu Thạch nói: “Đây giống như là... một phiên tòa xét xử?”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Lâm Thu Thạch nói: “Hơn thua được mất, cuối cùng về con số không, ai hận đuổi giết, ai quý báo ơn.” Cậu đưa tay lên chống cằm, nhìn ánh ban mai nhàn nhạt chiếu qua đường chân trời, cơn buồn ngủ bắt đầu ập tới. Nguyễn Nam Chúc là người gục trước, hấn ngã luôn vào lòng Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch nhìn ngắm gương mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc, rồi cúi xuống chạm nhẹ lên trán hắn. Thế rồi cậu cũng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Đây là giấc ngủ ngon lành nhất của Lâm Thu Thạch kể từ khi vào của cấp mười một. Cậu biết rằng Nguyễn Nam Chúc vẫn ở bên mình, mỗi khi trời tối, họ có thể nhìn thấy nhau.

Dù là quỷ quái hay cái chết đều không thể chia cách được hai người. Cậu cũng không còn sợ hãi nữa, những khoảng trống trong lòng đã được một linh hồn ấm áp khóa lấp.

Nhờ sự có mặt của Nguyễn Nam Chúc, đêm tối đáng sợ đã trở thành một điều đáng mong chờ.

Lâm Thu Thạch rất cuộc đã hiểu câu nói: *Khi ta yêu một người thì người đó trở thành mạng sườn của ta, cũng trở thành áo giáp của ta.*^[12]

Rất cuộc, họ đã trở thành chỗ dựa vững chắc cho người kia.

Chương 137

Đêm, đêm, đêm

Ngày đến, Lâm Thu Thạch sáng khoái thức dậy trên giường. Sau khi đánh răng rửa mặt, cậu ăn một bữa sáng đơn giản, rồi ôm Hạt Dẻ ngồi trên sofa xem tivi. Tuy vẫn ngồi trong nhà, nhưng đầu óc cậu đã bay đến ngôi trường kia để ở bên Nguyễn Nam Chúc. Cậu bắt đầu ngẫm nghĩ câu chuyện Nguyễn Nam Chúc kể về vị đàn anh kia.

Nhưng chưa kịp nghĩ ra manh mối gì, cậu đã nhận được điện thoại của Ngô Kỳ. Ngô Kỳ gọi tới hỏi thăm Lâm Thu Thạch còn đi làm tiếp không, nếu thật sự không đi nữa thì cậu ta sẽ giúp Lâm Thu Thạch viết đơn xin nghỉ việc.

Lâm Thu Thạch nói thẳng: “Tôi không làm nữa, ông viết đơn giúp tôi.”

Ngô Kỳ nghe vậy, cảm thấy hơi kinh ngạc. Lâm Thu Thạch trước giờ là một người rất có trách nhiệm, hiện nay cậu vẫn còn một số công việc dang dở chưa bàn giao cho người khác. Ngô Kỳ cứ nghĩ ít nhất Lâm Thu Thạch cũng phải bàn giao xong công việc rồi mới nghỉ việc, thật không ngờ Lâm Thu Thạch nói đi là đi, thậm chí chẳng buồn đích thân nộp đơn nghỉ việc.

Thấy phản ứng ngạc nhiên của Ngô Kỳ, Lâm Thu Thạch chỉ cười mà không nói gì. Trên thực tế, ngay bản thân cậu cũng còn

nhiều điều mơ hồ về không gian này, bởi vì cảm thấy nó quá ảo, nên khó mà nảy sinh tâm huyết hay trách nhiệm gì.

Sau khi ăn uống đầy đủ ở nhà, Lâm Thu Thạch lại đánh một giấc ngủ trưa. Khoảng năm, sáu giờ chiều, cậu mới đến trường.

Khi đến nơi, cậu lẳng lặng lèn vào khuôn viên trường như mọi khi, thấy đám học sinh vừa tan lớp, đang khoác ba lô cười nói đi ra ngoài. Hôm nay là thứ Sáu, ngày mai đa phần học sinh không phải đi học, cho nên so với ngày thường gương mặt lũ trẻ có thêm vài phần phấn khích. Tuổi càng nhỏ thì niềm vui càng dễ đến, chỉ một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi cũng đủ khiến đám học sinh nở nụ cười rạng rỡ, sáng sủa như hoa hướng dương.

Lâm Thu Thạch đi dạo đến khu vực quanh sân tập thể dục, chỗ hôm qua cậu gặp mặt Nguyễn Nam Chúc.

Cậu tìm đại một chiếc ghế đá ngồi xuống, lấy từ trong túi một viên kẹo bỏ vào miệng. Trước đó mấy ngày, mỗi khi trời chuẩn bị tối là tâm trạng Lâm Thu Thạch lại trở nên bực bội, nhưng hôm nay, biết mình sẽ được gặp Nguyễn Nam Chúc nên trong lòng cậu rất bình tĩnh, thậm chí còn hơi mong đợi một chút.

Mười hai giờ vừa điểm, bầu không khí trong khuôn viên trường học bắt đầu thay đổi.

Đầu bên kia sân tập xuất hiện bóng dáng Nguyễn Nam Chúc, hẳn đang đi tới chỗ Lâm Thu Thạch, vừa đi vừa vẫy tay.

Lâm Thu Thạch mỉm cười ra đón, hai bàn tay lại nắm chặt lấy nhau.

Đêm nay là một đêm nguy hiểm hơn nhiều, bởi vì họ sẽ gặp phải quỷ quái ở cả cửa của Lâm Thu Thạch lẫn Nguyễn Nam Chúc, nói cách khác, số lượng quỷ quái sẽ tăng lên gấp đôi.

Nhưng ngẫm kĩ lại thì đây không phải chuyện đặc biệt nghiêm trọng, bởi vì nhân vật Lâm Thu Thạch lo ngại nhất - nữ chủ nhân nhà họ Vu ở cửa *Đền mở người* đã chạm trán nhân vật nữ quý trong một cửa khác của Nguyễn Nam Chúc.

Đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên, vốn dĩ lúc ấy Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đang bị nữ chủ nhân họ Vu đuổi cho chạy thỏ không ra hơi, giữa đường chợt nhận ra nữ chủ nhân không hề đuổi theo nữa. Khi họ tới một tầng khá cao để nhìn xuống thì thấy nữ chủ nhân đang đánh nhau với một túm tóc.

“Chuyện gì thế này?” Lâm Thu Thạch đứng trên cao nhìn xuống, cảnh tượng ở phía xa khiến cậu sửng sờ.

Túm tóc như thể có linh tính, cứ quấn chặt lấy thân thể nữ chủ nhân không buông, cây đại đao trong tay nữ chủ nhân trở nên hoàn toàn vô dụng, mụ ta rú lên một tiếng phẫn nộ, lăn lộn đánh vật trên mặt đất.

“Hình như đó là quỷ quái từ một cửa của em.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Con quái này hơi kỳ thị phụ nữ, nó ghét em lắm.”

Lâm Thu Thạch: “Ghét em? Nhưng em là đàn...” Cậu chưa nói hết câu đã im bặt, bởi vì cậu chợt nhớ ra rằng rất có thể Nguyễn Nam Chúc đã mặc đồ nữ vào cửa đó.

Nguyễn Nam Chúc hiển nhiên biết Lâm Thu Thạch định nói gì, hần liếc xéo cậu một cái, không nói gì.

Lâm Thu Thạch nhún vai: “Anh nghĩ mắt mũi con quái này có vấn đề.”

Cuối cùng con nào giành chiến thắng, Lâm Thu Thạch không rõ. Số cửa Nguyễn Nam Chúc từng đi qua quá nhiều, giờ đây cả ngôi

trường chẳng khác nào một vườn quái vật, chỉ đi trên đường Lâm Thu Thạch cũng nhìn thấy đôi tay trắng ớn thò ra định kéo mình.

Đối mặt với tình hình như vậy, Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc: “Rốt cuộc em từng vượt qua bao nhiêu cửa vậy?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Trước khi anh đến, trung bình ba ngày một cửa, anh tính thử xem?”

Lâm Thu Thạch: “...” Vâng, cũng chẳng nhiều lắm, khoảng... vài trăm cửa chứ mấy.

Chính vì số lượng quá nhiều nên mới dẫn đến tình huống: Ra tới ngã tư đường, họ thấy phía trước là búp bê kinh dị kiểu Mỹ mặc váy đỏ, phía sau là ma nữ áo trắng phát phơ, bên phải một rừng cánh tay thò lên từ mặt đất, bên trái may quá, không có con gì, nhưng tám bia mộ mọc lên giữa đường kia trông đáng ngờ không kém.

Cuối cùng, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc quyết định chẳng rẽ hướng nào, cứ đứng im đợi mấy thứ kia tự di chuyển trước đã.

Ban đầu Lâm Thu Thạch còn hơi sợ, nhưng về sau thì hoàn toàn chết lặng. Cậu và Nguyễn Nam Chúc chạy gần chết để đến được khu phòng học nhưng vẫn không dám ngồi nghỉ, chỉ dám đứng dựa vào gốc cây để thở cho đỡ mệt, trong lúc nghỉ vẫn phải dè chừng xem trên cành cây có ma thất cổ gì đó hay không.

Điều may mắn duy nhất là số lượng quỷ quái tuy nhiều nhưng chất lượng không được tốt lắm, có lẽ vì Nguyễn Nam Chúc chủ yếu cày cửa cấp thấp, chứ nếu hắn cày cửa cấp cao thì Lâm Thu Thạch thấy tốt nhất khỏi cần chạy nữa, đứng im chờ chết cho đỡ mệt.

“Mệt chưa?” Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc.

“Vẫn ổn.” Nguyễn Nam Chúc quệt mồ hôi trên mặt, liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn hai tiếng nữa.”

Lâm Thu Thạch im lặng một lát rồi bật cười: “Thật ra... anh cũng không mong trời sáng cho lắm.”

Khi trời sáng, Nguyễn Nam Chúc sẽ biến mất.

Nguyễn Nam Chúc cũng cười theo.

Cả hai vừa nghỉ ngơi được một lát thì khu phòng học sau lưng bỗng bật đèn sáng trưng, ai đó gọi tên Lâm Thu Thạch: “Thu Thạch...”

Nụ cười trên mặt Lâm Thu Thạch trở nên cứng đờ, giọng nói kia là của Nguyễn Nam Chúc trưởng thành, vừa trầm, vừa hơi khàn, nghe cực kỳ nịnh tai.

Nguyễn Nam Chúc cũng nghe thấy giọng nói kia của mình, bèn nhìn về phía khu phòng học, vẻ mặt khá khó coi.

“Thu Thạch... Thu Thạch...”, “Nguyễn Nam Chúc” trong phòng học vẫn tiếp tục lên tiếng, “kẻ đó là giả mạo, anh hãy cẩn thận...”

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn cậu thiếu niên Nguyễn Nam Chúc, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của thiếu niên lóe lên tia nhìn tà ác, hắn nói: “Lâm Thu Thạch, anh không nhận ra tôi là giả à?”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc kiễng chân, cắn Lâm Thu Thạch một cái không nhẹ cũng không mạnh, sau đó nói: “Thế nào hả, định vào kia cứu hắn hả? Vậy phải trả một cái giá trước đã.”

Lâm Thu Thạch nhìn vào mắt hắn, thờ dãi: “Em muốn gì nào?”

Nguyễn Nam Chúc: “Tôi? Dĩ nhiên là tôi muốn anh...”

Lâm Thu Thạch dang tay ôm lấy Nguyễn Nam Chúc như ôm lấy một con búp bê đáng yêu: “Muốn hôn anh còn phải kiễng chân, định muốn cái gì nữa?”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng rặng nghiêng lợi: “Muốn tào phản hả?! Mau thả em ra...”

“Không.” Lâm Thu Thạch cười nói: “Em muốn anh trả giá mà? Giờ anh trả đây còn gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Anh thay đổi rồi!”

Lâm Thu Thạch nói một cách bất đắc dĩ: “Lúc nào rồi còn diễn kịch nữa, không sợ anh thật sự nghi ngờ à?”

Nguyễn Nam Chúc hừ một tiếng, nói: “Giọng nói trong đó dở như thế, làm sao là em được. Nếu anh thật sự tin lời nó thì em...”

Lâm Thu Thạch: “Em làm sao?”

Nguyễn Nam Chúc ghé sát bên tai Lâm Thu Thạch thì thầm: “Em sẽ trừng phạt anh.”

Lâm Thu Thạch nhìn cậu bé Nguyễn Nam Chúc nằm gọn trong vòng tay mình, thật sự hết chịu nổi, bờ vai bắt đầu run lên bần bật, phải cố gắng lắm mới không cười thành tiếng.

Nguyễn Nam Chúc phùng mang trợn má: “Cười cái gì?”

Lâm Thu Thạch nói: “Không... không có gì... em đừng dùng khuôn mặt này để nói với anh mấy lời như vậy, anh cảm thấy như mình đang phạm pháp ấy.”

Nguyễn Nam Chúc: “...”

Trong lúc hai người nói chuyện, kẻ bắt chước giọng nói của Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa chịu dừng, có điều ngữ điệu đã có

phần sót ruột bực bội, không rõ có phải bị màn kịch của Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc chọc tức hay không.

Lâm Thu Thạch đi đến bên cửa sổ, nhìn vào bên trong. Cậu thấy quả thực ở đó có một Nguyễn Nam Chúc, nói đúng hơn thì là một người giống Nguyễn Nam Chúc y đúc.

Kể này ngồi trong phòng học, người bị trói bằng sợi tóc màu đen, bây giờ đang cố gắng giãy giụa. Thấy Lâm Thu Thạch nhìn vào, hắn lập tức vùng dậy: “Thu Thạch, hắn là giả đấy! Dù anh không tin em thì cũng tránh hắn xa một chút...”

Lâm Thu Thạch nhìn “Nguyễn Nam Chúc”, nói: “Có biết mày sơ hở chỗ nào không?”

“Nguyễn Nam Chúc” nói: “Anh nói sao cơ?”

Lâm Thu Thạch: “Nguyễn Nam Chúc thật chẳng bao giờ nói kiểu ‘dù không tin em’ gì đó.”

“Hừ.” Cậu nhóc đứng bên cạnh Lâm Thu Thạch bực bội phồng má lên, nói: “Thứ rác rưởi, bắt chước tao thì phải học tới nơi tới chốn chứ.”

Hắn vừa dứt lời, tên Nguyễn Nam Chúc giả ở trong phòng bắt đầu tan chảy, miệng rú lên thảm thiết. Lâm Thu Thạch đang nghĩ xem đây là tình tiết trong cửa nào, chợt thấy một bé gái dị dạng bò vào, tứ chi của nó đều đã giập gãy thành những hình dạng quái gở, đôi mắt to một cách tợn người, đồng tử đen thẫm ánh lên chút xanh sắc lạnh.

“Tương Nữ?” Nguyễn Nam Chúc nhận ra “người bạn cũ”, bèn nói: “Lâu rồi không gặp nhỉ.”

Tương Nữ trèo lên cửa sổ, áp khuôn mặt trắng bệch vào tấm kính, nhìn chăm chăm hai người ở bên ngoài. Cảnh này hơi đáng

sợ, nhưng Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đã chứng kiến bao nhiêu cảnh tượng quái dị nguyên một đêm rồi cho nên lúc này lòng họ không hề dao động, thậm chí còn hơi buồn cười.

“Phòng học chính là “rương của Tương Nữ à?” Lâm Thu Thạch nói: “VẬY chúng ta nên đi thôi, dù sao nó cũng không thể ép bọn mình mở rương.”

“Đi.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Hai người nói đi là đi thẳng, trông chẳng có vẻ gì lưu tuyến. Sau lưng họ lại bắt đầu vang lên giọng của Lâm Thu Thạch, cậu nghĩ thậm chí cũng may mình đang ở bên Nguyễn Nam Chúc, nếu không lại mất thời gian xác minh thêm lần nữa.

Từ đó cho đến sáng, Lâm Thu Thạch còn gặp một số người quen khác, ví dụ như Tiểu Mai, người đã tự sát trong cửa Tương Nữ, cùng với người yêu của cô.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vốn suýt gặp nạn tại hồ nước trong khuôn viên trường, may nhờ có Tiểu Mai và người yêu đến cứu.

Bốn người đứng quây quần ở đình hóng mát, Tiểu Mai trợn mắt há miệng trỏ Nguyễn Nam Chúc, nói: “Chúc Mạnh, chị là nam hả?? Còn là trẻ con?”

Nguyễn Nam Chúc cúi tiết: “Ai là trẻ con? Tôi bị thu nhỏ thôi!”

“À.” Tiểu Mai cất giọng hời hợt, có vẻ không tin lời của Nguyễn Nam Chúc cho lắm.

Nguyễn Nam Chúc vẫn muốn phản bác, nhưng Lâm Thu Thạch chẳng buồn nể mặt mà phá lên cười, nói: “Nam Chúc, trò giả gái của em xem ra công hiệu ghê, lũ quỷ quái kia có khi chẳng nhận ra em ấy nhỉ?”

“Có gì mà không nhận ra.” Nguyễn Nam Chúc hậm hực nói: “Chỗ này chỉ có em và anh là người sống, nhận ra hay không thì vẫn cứ muốn giết chúng ta thôi.”

Lâm Thu Thạch: “...” Em nói nghe rất thuyết phục, anh không phản bác nổi.

Lâm Thu Thạch hỏi Tiểu Mai sống ở đây có ổn không, Tiểu Mai cười rạng rỡ kéo tay bạn trai nói rất được, họ đã kết hôn rồi, trước mắt đang chuẩn bị sinh con, qua một thời gian nữa họ sẽ có một gia đình ba người...

Nguyễn Nam Chúc nghe vậy bèn liếc Lâm Thu Thạch một cái đầy ẩn ý.

Lâm Thu Thạch hết hồn: “Em nhìn anh làm gì? Anh có để được đâu?!”

Nguyễn Nam Chúc: “Không, không phải do anh, chắc chắn là vì em chưa nỗ lực đủ.”

Nghe hai người đùa nhau, Tiểu Mai nói ra câu mà ban nãy Lâm Thu Thạch vừa nói: “Này, Lâm Thu Thạch, hẹn hò với trẻ vị thành niên là phạm pháp đấy.”

Lâm Thu Thạch: “...” Tại sao cậu lại là người phạm tội, rõ ràng cậu mới là người bị quấy rối mà.

Cuộc gặp với Tiểu Mai chỉ là một đoạn nhạc dạo, còn giai điệu chính của đêm nay vẫn là chạy trốn, chạy trốn, chạy trốn không ngừng.

Hôm nay mặc dù có bạn cũ giúp sức, nhưng tàn suất xuất hiện của quỷ quái đã tăng cao rất nhiều. Vận may của Lâm Thu Thạch không được tốt lắm nên bị quái vật chém một nhát, Nguyễn Nam

Chúc thì rơi từ chỗ cao xuống bị trẹo chân. Tuy các vết thương khá nặng nhưng khi trời sáng, chúng sẽ tự động biến mất.

Gần tản sáng, cả hai người vốn có thể lực ổn vẫn cảm thấy sắp không chống đỡ nổi. Hai người ngồi dưới đất, gần như không nhấc nổi bước chân.

“Hôm nay hình như trời sáng sớm hơn thì phải.” Nguyễn Nam Chúc tựa vào vai Lâm Thu Thạch, nhìn chiếc đồng hồ trên tay.

“VẬY Ơ?” Lâm Thu Thạch không hề để ý tới điều đó, cậu nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc rối trên đầu Nguyễn Lam Chúc, vừa vuốt vừa đáp.

“Thật đấy.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Hôm qua em ngủ vào lúc sáu giờ ba mươi tư phút... thế rồi trời sáng.”

“Bây giờ là sáu giờ hai mươi mốt.” Nguyễn Nam Chúc đáp, hấn ngẩng lên nhìn trời. Chỉ thấy bóng tối nặng nề trong không gian đang dần dần lùi xa, phía đường chân trời có ánh sáng nhạt đang loang ra. Ánh sáng bắt đầu lan tỏa trên các tầng mây, nhuộm cho đám mây trắng trở thành nâu đỏ lửa của nắng ban mai.

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang nói gì đó, nhưng giọng càng lúc càng nhỏ. Hấn tựa bên vai Lâm Thu Thạch, chìm vào giấc ngủ say. Lâm Thu Thạch chăm chú nhìn gương mặt người bên cạnh, rồi cũng rơi vào giấc ngủ dài.

Cứ thế nhiều đêm nữa trôi qua, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đã hoàn toàn quen với nhịp độ khẩn trương của các cuộc rượt đuổi lúc nửa đêm.

Vậy nhưng họ vẫn hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào về cửa cấp mười một, bởi vì diễn biến của mỗi đêm một khác, lũ quỷ quái đồ dồn vào họ, tìm đủ mọi cách lấy mạng họ.

Nhưng có một hiện tượng khả quan, đó là càng lúc trời càng nhanh sáng.

Từ sáu giờ rưỡi, rồi sáu giờ, rồi năm rưỡi, khoảng thời gian phải chạy trốn của họ càng lúc càng ngắn lại, kéo theo thời gian ở bên nhau cũng ít dần đi.

“Nếu có một ngày anh không thể tới đây nữa thì sao.” Trong một lần chia tay lúc bình minh vào nửa tháng sau, Lâm Thu Thạch đột nhiên hỏi như vậy.

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu: “Không thể tới đây?”

Lâm Thu Thạch nói: “Đúng, thời gian buổi đêm đang càng lúc càng ngắn lại đúng không? Điều đó có nghĩa thời gian của cửa này sắp kết thúc?” Giọng cậu hơi trầm xuống: “Khi buổi phán xử kết thúc mà chúng ta vẫn chưa tìm thấy chìa khóa thì phải làm sao, liệu em có bị mắc kẹt luôn trong dòng thời gian của riêng em không?”

Nguyễn Nam Chúc im lặng, hẳn không thể hứa với Lâm Thu Thạch bất cứ điều gì, bởi vì hẳn cũng không biết câu trả lời chính xác.

“Biết làm thế nào đây.” Lâm Thu Thạch nói.

Nguyễn Nam Chúc bảo: “Đừng lo, nhất định em sẽ đi tìm anh.”

Lâm Thu Thạch rầu rĩ nhìn hẳn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em sẽ không để ai chia rẽ chúng ta.”

Những đêm sau đó, họ tiếp tục gặp một vài người quen cũ, trong đó có Lê Đông Nguyên và một số đàn anh đàn chị trong Hắc Diệu Thạch.

Thấy Nguyễn Nam Chúc bị biến thành trẻ vị thành niên, Lê Đông Nguyên không kìm được chế giễu một trận, hai người suýt thì

lao vào đánh nhau. Cuối cùng, Lâm Thu Thạch phải xin hai người tỉnh táo lại, đừng có cướp công việc của lũ quỷ quái.

“Má cái thằng biến thái suốt ngày mặc đồ nữ!” Lê Đông Nguyên chửi.

“Ha, thế kẻ thích thằng biến thái mặc đồ nữ thì lại chẳng biến thái hơn à?” Nguyễn Nam Chúc phản pháo không nường tay.

Lâm Thu Thạch: “...” Hai tên ấu trĩ.

Các đàn anh, đàn chị của Hắc Diệu Thạch thì hoàn toàn coi Lâm Thu Thạch như em dâu trong nhà, hỏi cậu Nguyễn Nam Chúc có đối xử tốt với cậu không, nếu không tốt nhất định phải kể ra, họ sẽ giúp cậu dạy dỗ Nguyễn Nam Chúc. Còn có người cảm thán rằng Nguyễn Nam Chúc cuối cùng trưởng thành, biết tìm người yêu rồi, sao mà nhớ cái vẻ non xanh hồi mới chân ướt chân ráo vào Hắc Diệu Thạch của nó ghê.

Lâm Thu Thạch khẽ khàng hỏi: “Nguyễn Nam Chúc hồi ấy non xanh lắm ạ?”

Vị đàn chị luôn nhìn Nguyễn Nam Chúc bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng kia cười híp mắt, đáp: “Lần thứ hai vào cửa, nó sợ suýt khóc luôn mà, khi thoát ra ngoài khoe mắt rơm rớm, chẳng khác nào con mèo con.”

Lâm Thu Thạch ngấm ngấm liếc Nguyễn Nam Chúc đang lạnh mặt đứng bên cạnh một cái, lòng nghĩ mình không được ngấm mèo con mà chỉ được thấy con hổ to đùng, ôi, thời gian à, xem mày đã làm những gì kìa.

Nhìn vẻ mặt của Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc lập tức đoán ra cậu và đàn chị đã buôn chuyện gì, hắn nói: “Chị Châu, chị nói gì với anh ấy thế?”

Người phụ nữ được gọi là chị Châu vội che miệng cười rộ: “Chị kể lại thời non trẻ của em với cậu ấy một chút thôi mà?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chị hồi tưởng thì hồi tưởng, nhưng có thể để ý đến hoàn cảnh xung quanh một chút được không?” Ban nãy vì có quỷ quái xuất hiện nên chị Châu đưa họ vào một phòng vệ sinh trốn, hiện giờ hai người một ma phải chen chúc trong nhà vệ sinh, chật chội muốn chết, vậy mà chị Châu vẫn còn hứng thú hồi tưởng phong cảnh năm ấy của Nguyễn Nam Chúc.

“Thì đang rảnh không có việc gì mà. Nó đã đuổi đến... khoan khoan, tới rồi tới rồi, im lặng nhé, nhớ co chân lên, thứ đó thích chém chân lắm.” Nói rồi, chị Châu bám luôn lên tường.

Nhìn thấy cảnh tượng quái dị này, Lâm Thu Thạch nhất thời không biết phải nói gì. Nhưng cậu cũng chưa kịp nghĩ thì đã nghe thấy từ cửa nhà vệ sinh vọng vào những âm thanh lạ lùng. Do được chị Châu nhắc nhở từ trước nên Lâm Thu Thạch đã ngồi lên bồn cầu, co hai chân, để Nguyễn Nam Chúc ngồi lên đùi mình.

Con quái áp sát từng chút một, nó bắt đầu sục sạo từng gian phòng vệ sinh. Khi quái vật đến trước cửa gian vệ sinh của họ, Lâm Thu Thạch thấy một cái liềm từ bên ngoài thò vào bên dưới cánh cửa, khua khoắng loạn xạ, rõ ràng nếu họ đang đứng thì bây giờ chân đã đứt lìa.

Con quái kiểm tra một lượt khắp nhà vệ sinh mà vẫn không phát hiện ra tung tích của họ, Lâm Thu Thạch thở phào, chuyển tầm nhìn đi.

Có điều ban nãy vì quá căng thẳng nên họ không để ý, bây giờ Lâm Thu Thạch mới phát hiện cậu và Nguyễn Nam Chúc đang cách nhau rất gần, chỉ khe cú xuống là chóp mũi chạm nhau.

Tiếng bước chân của quái vật xa dần, giọng cười của chị Châu vang lên, chị bảo: “Hai đứa này, đừng nhét thức ăn chó cho chị!”

Lâm Thu Thạch lúc này mới bừng tỉnh, bèn cười xấu hổ. Nguyễn Nam Chúc thì bực bội đưa tay giữ lấy mặt Lâm Thu Thạch, chạm nhẹ vào cậu một cái, sau đó nhìn chị Châu và thách thức: “Chị Châu, chị có người yêu chưa?”

Chị Châu: “Vừa phải thôi nha!”

Nguyễn Nam Chúc: “Đừng nói là chị vẫn ế nhé?”

Chị Châu: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói tiếp: “Mấy hôm trước em có gặp anh Vũ, anh ấy hỏi em chị đã có ai chưa, bảo là ở Hắc Diệu Thạch anh ấy lo cho chị nhất...”

Chị Châu: “Chị có chút việc, đi trước đây.” Chị Châu nói đi là đi thẳng, chị men theo bờ tường bò ra khỏi nhà vệ sinh.

Cảnh tượng này vốn dĩ cực kỳ kỳ dị, nhưng vì là người mà mình quen biết thực hiện nên kiểu gì cũng thấy thuận mắt. Nguyễn Nam Chúc còn được nước lẩn tới, nói: “Chị khoan hãy đi, chị bỏ đi như vậy, mấy ngày nữa gặp anh Vũ em biết ăn nói thế nào? Đã ngàn ấy năm rồi, chị Châu... chị Châu... chị đi thật à?”

Lâm Thu Thạch đứng xem hai người đối thoại, không khỏi bật cười to, cười xong không hiểu sao lại thấy hơi đau xót.

Có lẽ đây mới là tính cách thật của Nguyễn Nam Chúc. Trước đây Lâm Thu Thạch luôn không hiểu vì sao tính cách của Nguyễn Nam Chúc ở trong cửa và ngoài đời thực lại một trời một vực như thế, bây giờ nghĩ lại, có lẽ hắn đã cố tình mài mòn bớt một phần tính cách của mình.

Để trở thành thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, hắn bắt buộc phải thâm trầm, cẩn trọng, cho nên Nguyễn Nam Chúc đã tự thay đổi mình. Hắn đã từng là một thiếu niên nổi loạn, nhưng giờ đây, những góc cạnh đã bị mài nhẵn, trở thành một Nguyễn Nam Chúc vững chãi như núi.

Lâm Thu Thạch ngắm nhìn dáng vẻ của hắn, không nhịn được khẽ chạm vào xoáy tóc ở sau đầu hắn, gọi một tiếng: “Nam Chúc.”

Nguyễn Nam Chúc vẫn đang cười, khóe miệng nhoẻn lên trông vô cùng đáng yêu, hắn nói: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch nói: “Anh cảm thấy không ổn.”

“Sao mà không ổn?” Nguyễn Nam Chúc chẳng hiểu ra sao.

Lâm Thu Thạch ôm lấy hắn, nói: “Anh thích em quá đi mất, thế này thật sự không ổn chút nào.”

Nguyễn Nam Chúc ngẩn ra.

Lâm Thu Thạch nói: “Làm sao bây giờ, phải nghĩ cách để anh bớt thích em mới được.”

Nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, Nguyễn Nam Chúc bèn nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó trịnh trọng nói: “Em thấy chẳng có cách nào đâu.” Hắn tiếp: “Em quá hoàn hảo, anh phát cuồng vì em cũng là chuyện bình thường.”

“Thế cơ à?” Lâm Thu Thạch nói.

“Chứ sao.” Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bỗng đượm vẻ cô liêu: “Đáng tiếc là trời sắp sáng rồi.”

Trời sáng, họ sẽ phải rời xa nhau.

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm, đúng vậy, trời sắp sáng rồi, nhưng cậu không nỡ buông người này khỏi vòng tay, thậm chí còn mong

màn đêm đáng sợ tiếp tục kéo dài.

Chương 138

Mười hai

Trải qua đêm tối đằng đẵng, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc vẫn không tìm được manh mối về chìa khóa.

Thay vào đó, họ phát hiện thời gian về đêm đang rút ngắn dần, từ sáu tiếng đồng hồ, trở thành năm tiếng, rồi bốn tiếng... Sự thay đổi này ban đầu không quá rõ rệt, nhưng càng lúc càng khiến người ta để ý. Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đi một vòng quanh ngôi trường, thậm chí đến cả những nơi đặc biệt, nhưng manh mối về chìa khóa như thể đã bị ai giấu mất, cả hai không tài nào lần ra một chút dấu vết.

Dựa theo những quy luật trước nay của cửa, thời gian ban đêm rút ngắn chính là hạn định ngậm của cánh cửa này, nếu không tìm được chìa khóa, họ sẽ bị giam lại trong cửa này mãi ư? Đây là điều mà Lâm Thu Thạch sợ nhất... cậu sợ rằng sẽ bị chia tách với Nguyễn Nam Chúc, không bao giờ gặp lại được nữa.

Nguyễn Nam Chúc cũng vậy, nhưng nỗ lực của cả hai dường như chẳng đem lại ý nghĩa gì, trong đêm, ngoại trừ lũ quỷ quái liên tục xuất hiện, thì chẳng có quy luật nào đáng nói. Mỗi đêm trôi qua, dường như lũ quỷ quái lại thay đổi rõ ràng, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc thì vì chuyện thời gian về đêm bị rút ngắn mà càng lúc càng lo lắng.

“Đêm nay quỷ quái chỉ xuất hiện ba lần.” Hôm ấy, khi trời sắp sáng, Nguyễn Nam Chúc vừa ngậm kẹo vừa phân tích tình hình với Lâm Thu Thạch: “Tần suất xuất hiện của chúng đã thấp đi, sức mạnh cũng đã suy yếu.” Mấy ngày trước, số lượng quỷ quái đã đạt tới đỉnh điểm, đêm đó Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đều bị thương rất nặng, Lâm Thu Thạch thậm chí suýt mất mạng. Nhưng cũng kể từ hôm đó, số lần quỷ quái xuất hiện bắt đầu sụt giảm nhanh chóng, Lâm Thu Thạch ban đầu cứ tưởng rằng cửa xót thương, nhưng về sau nhờ vào sự suy luận của Nguyễn Nam Chúc, họ phát hiện ra rằng các loại quỷ quái đều đã xuất hiện gần hết, thậm chí có một số quỷ quái họ từng gặp trước đó bắt đầu trở lại lần hai.

“Đây là điều tốt phải không?” Lâm Thu Thạch dùng một câu hỏi để diễn tả ý của mình, cậu nhìn Nguyễn Nam Chúc: “Có phải điều tốt không?”

Chắc hẳn phải là điều tốt chứ, quỷ quái ít đi có nghĩa họ sẽ bớt gặp nguy hiểm, nhưng Lâm Thu Thạch không thể vui nổi.

“Em không biết.” Giọng Nguyễn Nam Chúc nghe xụi lơ: “Em không chắc chắn là cửa này sẽ có chìa khóa.” Hắn tiếp: “Biết đâu ba chữ *Không lời giải* trong gợi ý của chúng ta còn có ý nghĩa sâu hơn.”

Khổ nỗi hiện giờ, họ hoàn toàn không có chút manh mối gì về tầng ý nghĩa đó.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc ôm lấy nhau, rõ ràng rạng đông mang theo hy vọng, nhưng vẻ nghiêm túc của họ khiến mọi thứ bỗng hơi nặng nề.

Một ngày mới lại sắp đến, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc buộc phải rời nhau. Đối mặt với đêm tối ngày càng ngắn ngủi,

Lâm Thu Thạch thậm chí bắt đầu lo rằng liệu đêm mai còn có thể gặp được Nguyễn Nam Chúc hay không.

Nguyễn Nam Chúc rõ ràng cũng lo chuyện tương tự, nhưng hẳn chẳng nói gì cả, chỉ dang tay ôm lấy Lâm Thu Thạch thật chặt, cả hai tựa bên nhau, hai chiếc bóng hòa vào làm một.

Những tia sáng le lói chiếu ra từ chân trời, Lâm Thu Thạch cố chống lại cơn buồn ngủ mãnh liệt, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Cậu thêm thiếp mê đi, Nguyễn Nam Chúc trong vòng tay cũng đã hít thở đều đặn.

Khi đêm tối dần trở nên yên tĩnh, khoảng thời gian ban ngày lại khiến họ khổ sở. Lâm Thu Thạch tỉnh ngủ, bèn ngồi dậy khỏi giường, im lặng ngồi bên cửa sổ thật lâu. Sau đó, cậu tới bên bàn, bắt đầu tỉ mỉ ghi chép cái gì đó.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ, Lâm Thu Thạch đi ra mở cửa, thấy bên ngoài là Ngô Kỳ, trên tay cầm bia và đồ nhắm.

“Thu Thạch à, ông vẫn ổn chứ?” Ngô Kỳ nhìn anh bạn thân, vẻ mặt cho thấy cậu ta đang thăm lo cho Lâm Thu Thạch: “Đã hơn một tháng rồi không gặp ông, gọi điện cũng không thèm bắt máy gì cả.”

“Không có gì,” Lâm Thu Thạch nói, “tôi chỉ đang bận chút chuyện.”

Ngô Kỳ đi vào nhà, thấy trên bàn có một chiếc laptop, bèn tò mò hỏi: “Viết cái gì vậy?”

Lâm Thu Thạch nói: “Ghi lại một số thứ.” Trên thực tế, Lâm Thu Thạch muốn ghi lại những gì cậu cùng Nguyễn Nam Chúc đã trải qua... cậu sợ một ngày nào đó, mình sẽ quên mất những chuyện này.

Như Nguyễn Nam Chúc đã quên đi người đàn anh của mình.

Lâm Thu Thạch dọn chiếc bàn qua loa, Ngô Kỳ để đồ ăn thức uống trên tay xuống rồi lo lắng nhìn Lâm Thu Thạch, nói: “Ông đã ở lì trong nhà hơn tháng nay rồi đấy, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra, không thể nói cho tôi biết được à? Tôi lo cho ông lắm.”

Lâm Thu Thạch đáp: “Không có gì đâu.”

Mặc dù giọng điệu Lâm Thu Thạch hiện rõ vẻ trả lời cho có lệ, nhưng cậu không muốn nói, Ngô Kỳ cũng không ép được.

Vậy là anh bạn thân bắt đầu thở ngắn than dài, nói chỉ mong Lâm Thu Thạch không bị công ty đa cấp nào lừa gạt, những năm gần đây thủ đoạn của các công ty này càng lúc càng tinh vi, nếu Lâm Thu Thạch gặp phải chuyện gì thì nhất định phải nói ra...

Lâm Thu Thạch nghe Ngô Kỳ cảm ràm như vậy cũng không cảm thấy chán ghét, mà trong lòng dâng lên chút hoài niệm. Ở thế giới thực, sau khi Ngô Kỳ ra đi, đã lâu lắm rồi không có ai quan tâm đến cậu theo cách này.

Ngô Kỳ nói chuyện, còn Lâm Thu Thạch uống bia, bầu không khí giữa đôi bên rất hòa hợp.

Mãi đến khoảng chín giờ tối, Ngô Kỳ mới đứng dậy ra về. Lâm Thu Thạch thở dài nhìn theo bóng cậu ta rời khỏi, kỳ thực nếu không vì Nguyễn Nam Chúc, cứ ở lại không gian này cũng không tệ.

Nhưng vì Nguyễn Nam Chúc, nên Lâm Thu Thạch chỉ một lòng muốn thoát khỏi đây.

Đồng hồ vừa điểm mười hai giờ, Lâm Thu Thạch vội vàng đến gặp Nguyễn Nam Chúc.

Lần này, tại ngôi trường mà họ gặp nhau không thấy bóng dáng quỷ quái xuất hiện, chỉ có sân trường trống trải chìm trong bóng tối

và tiếng côn trùng vo ve không dứt, khiến nơi đây thoạt trông chẳng khác gì một ngôi trường bình thường.

“Em đã gặp bạn của em.” Năm tay Lâm Thu Thạch tản bộ quanh trường, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên lên tiếng: “Người bạn vốn chết ở thế giới thực.”

“Em và người bạn đó rất thân nhau à?” Lâm Thu Thạch nói.

“Ừm,” Nguyễn Nam Chúc đáp, “bạn em là bạn nói khó, nhưng trước khi em biết đến cửa, cậu ấy gặp tai nạn giao thông, đã sớm ra đi rồi.”

Lâm Thu Thạch lập tức nghĩ tới Ngô Kỳ.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em không ngờ mình được gặp lại cậu ấy ở đây, hóa ra cậu ấy vẫn sống... và sống rất tốt.”

Lâm Thu Thạch bỗng trầm ngâm một lát, giọng nói hơi khàn, cậu nói ra nỗi sợ ở sâu thẳm trong trái tim mình: “Nam Chúc, ngộ nhờ cánh cửa này vốn dĩ không có chìa khóa thì sao?”

Nguyễn Nam Chúc chột nín thở.

“Thật sự có cửa cấp mười hai ư?” Lâm Thu Thạch nói: “Chúng ta có thể ra ngoài thật không?”

Nguyễn Nam Chúc siết chặt lấy bàn tay của Lâm Thu Thạch.

“*Không lời giải*, gợi ý của chúng ta là không lời giải...” Lâm Thu Thạch nói: “Ba chữ *Không lời giải*, rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Ban đầu cậu cho rằng cánh cửa này là một cuộc phán quyết, một phiên tòa, nhưng sau khi phát hiện ra rằng họ làm thế nào cũng không thể có được manh mối về chìa khóa, một suy nghĩ đáng sợ xâm chiếm đầu óc cậu: *Không lời giải*... lẽ nào ám chỉ rằng chìa khóa không tồn tại.

Cửa này không hề có chìa khóa, họ sẽ mãi mãi không bao giờ thoát khỏi đây.

Nguyễn Nam Chúc cũng từng nghĩ đến điều mà Lâm Thu Thạch đang nghĩ. Hắn nhìn người yêu đang kê bên, trong con người màu đen ánh lên một chút sầu thảm.

“Anh cứ nghĩ mãi về vị đàn anh đó của em.” Đêm nay thật yên tĩnh, đáng lẽ Lâm Thu Thạch phải lấy đó làm mừng, nhưng cậu không cách nào nở nụ cười. Không bị quỷ quái truy đuổi, họ có thêm nhiều thời gian suy nghĩ về những ngày tiếp theo, nhưng càng nghĩ, họ càng cảm thấy tương lai sao quá tuyệt vọng.

“Mọi người đều đã lãng quên người đó.” Lâm Thu Thạch nói một cách chậm rãi: “Chúng ta liệu có quên nhau không?”

Nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, Nguyễn Nam Chúc đột nhiên nổi giận, hắn bực bội nói: “Em sẽ không bao giờ quên anh!” Hắn đứng bật dậy, đi vòng vòng một chỗ như dã thú bị nhốt: “Chắc chắn là chìa khóa đang được giấu ở chỗ nào đó, do chúng ta chưa tìm thấy mà thôi, chỉ cần cố gắng hơn một chút...”

Lâm Thu Thạch dang tay ôm lấy hắn, chạm nhẹ lên gò má hắn, nói: “Được, mình cùng nhau tìm.”

Lùm cỏ, gốc cây, tất cả những tòa nhà, thậm chí cả dưới hồ nước, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đã tìm hết mọi góc ngách trong ngôi trường, mãi đến khi mặt trời xuất hiện.

Hôm ấy, màn đêm chỉ kéo dài hai tiếng đồng hồ. Khi bị cơn buồn ngủ tấn công, Nguyễn Nam Chúc ôm lấy Lâm Thu Thạch, cảm thấy mình sắp sụp đổ. Dự cảm của họ đã thành sự thật, thời gian ban đêm đang rút ngắn không ngừng, có lẽ đến một ngày, bóng tối sẽ hoàn toàn biến mất, họ sẽ không thể gặp nhau nữa.

“Không, em không muốn ngủ.” Nguyễn Nam Chúc sắp không thể nhấc nổi mí mắt lên được nữa, nhưng hắn không chịu buông xuôi, còn định tự làm cánh tay bị thương để cho bản thân trở nên tỉnh táo. Nhưng tất cả nỗ lực chỉ là vô ích.

Nguyễn Nam Chúc vẫn rơi vào giấc ngủ.

Lâm Thu Thạch chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc, ôm hắn không muốn rời tay. Cơn buồn ngủ đáng sợ dần dần gặm nhấm đầu óc cậu, nhấn chìm cậu vào giấc mộng.

Ngày hôm sau, trời trong nắng ấm.

Lâm Thu Thạch ngồi dậy từ chiếc giường, đến bên bàn bắt đầu viết nhật ký. Phần mềm soạn thảo trong laptop của cậu dày đặc những chữ, nội dung trong đó kể về chuyện gặp gỡ và quen biết giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc. Hạt Dẻ bên cạnh kêu một tiếng “meo”, nhón chân nhảy lên đầu gối Lâm Thu Thạch, truyền cho cậu hơi ấm từ cơ thể mình. Lâm Thu Thạch nhìn chiếc laptop trước mặt, sâu trong lòng dâng lên một nỗi buồn mênh mang khó tả bằng lời.

Cậu chỉ muốn được chết cùng Nguyễn Nam Chúc mà thôi, thật không ngờ ngay đến ước nguyện cuối cùng ấy cũng khó thực hiện tới vậy.

Trong laptop đã ghi chép lại từng khoảnh khắc từng kỷ niệm nhỏ bé nhất giữa cậu và Nguyễn Nam Chúc, nhưng nếu cậu thật sự quên đi, thì vô số kỷ niệm này còn có ý nghĩa gì nữa đâu? Lâm Thu Thạch đưa hai tay lên ôm mặt.

Lại một đêm nữa, lần này bóng tối chỉ kéo dài một tiếng đồng hồ.

Như thế đây chính là khoảng thời gian đếm ngược cuối cùng, cửa cho họ cơ hội cuối để từ biệt người kia.

“Chắc chắn chìa khóa có tồn tại!” Nguyễn Nam Chúc nắm lấy tay Lâm Thu Thạch: “Mình không thể bỏ cuộc được, nhất định mình phải thoát ra... Thu Thạch, cho dù đêm tối không còn nữa, anh cũng đừng bỏ cuộc nhé!”

Lâm Thu Thạch nói: “Được.”

Nguyễn Nam Chúc đã sốt ruột lắm rồi, đây là lần đầu tiên hắn bối rối như vậy, hắn nói: “Em không muốn xa anh, em không muốn xa anh, Lâm Thu Thạch...” Lâm Thu Thạch nhìn gương mặt của Nguyễn Nam Chúc, nhẹ nhàng an ủi hắn, mãi đến khi Nguyễn Nam Chúc bình tĩnh lại.

Lâm Thu Thạch gượng mỉm cười, cọ khế ngón tay mình lên gương mặt Nguyễn Nam Chúc, cậu nói: “Chết thật, nhìn khuôn mặt của em, anh cảm thấy mình như phạm tội.”

Nguyễn Nam Chúc không cười nổi, tròng mắt hắn loang loáng ánh nước, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy rằng đó không phải ánh nước, mà giống như những khối băng vừa ngưng kết lại.

“Anh sẽ không bỏ cuộc, chắc chắn anh sẽ tiếp tục tìm kiếm chìa khóa.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh sẽ đi tìm em... sẽ không bỏ cuộc...”

Nguyễn Nam Chúc quàng tay ôm lấy Lâm Thu Thạch.

“Em có thích ban ngày không?” Lâm Thu Thạch hỏi hắn.

“Không thích.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Vào ban ngày có rất nhiều thứ hay... nhưng... không có anh.”

Lâm Thu Thạch vuốt ve từng lọn tóc của Nguyễn Nam Chúc, luồn những ngón tay qua mái tóc hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt yêu thương như nhìn đứa con của mình: “Đáng lẽ em đã có một cuộc sống tốt hơn.” Khác với Lâm Thu Thạch, Nguyễn Nam Chúc có cha mẹ, anh trai, nếu không vì cửa, chắc chắn hắn sẽ rất hạnh phúc,

không bị cái chết uy hiếp, cũng sẽ không mất đi nhiều bạn bè thân thiết đến vậy.

“Nhưng cuộc sống đó không có anh.” Nguyễn Nam Chúc nói trong tuyệt vọng: “Lâm Thu Thạch, anh có hiểu không, thế giới không có anh, đều là giả dối!”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc. Cậu cố gắng kiềm chế lại cảm xúc của mình, tiếp tục an ủi hắn, nhưng cậu nhận ra mình không làm được. Đã một tiếng đồng hồ trôi qua, thậm chí họ không biết chắc ngày mai có còn gặp lại nhau hay không.

“Anh...” Lâm Thu Thạch định nói gì đó, nhưng chỉ thốt lên được một chữ thì nước mắt đã tuôn rơi. Cậu quệt mạnh khuôn mặt mình một cái, nói: “Anh... không muốn nói lời từ biệt chút nào.”

Nguyễn Nam Chúc hôn nhẹ lên mí mắt Lâm Thu Thạch, gạt đi những giọt lệ đang lăn, nói: “Vậy thì đừng từ biệt.”

“Anh rất hạnh phúc vì được gặp em.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh không sợ những thứ đó chút nào, không sợ chút nào.” Cả hai ngồi bên nhau dưới trời đêm, ngẩng đầu nhìn bầu trời chi chít ánh sao, ngọn gió mang theo hơi lạnh lướt qua hai khuôn mặt, xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu từng hồi.

Tựa như đây chỉ là một đêm yên bình, còn họ chẳng qua là cặp đôi hẹn nhau tại đây để thổ lộ nỗi lòng.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Em sẽ không bỏ cuộc, mình nhất định sẽ thoát ra ngoài...” Có lẽ vì buồn ngủ nên giọng nói của hắn cứ nhỏ dần: “Lâm Thu Thạch, anh phải thoát ra nhé...”

“Ừ.” Lâm Thu Thạch nói, “anh cũng sẽ thoát ra.” Nói xong, cậu cũng không thể kìm được nữa mà nhắm mắt lại theo Nguyễn Nam Chúc.

Cả hai cùng thiếp đi.

Đó là lần cuối cùng Lâm Thu Thạch gặp Nguyễn Nam Chúc trong đêm.

Ngày hôm sau, khi cậu trốn trong trường chờ đồng hồ trên tay chỉ mười hai giờ như những lần hẹn trước, cậu không hề thấy bóng dáng Nguyễn Nam Chúc đâu nữa.

Người cậu yêu đã biến mất, biến mất vào màn đêm tĩnh mịch, biến mất ở một không gian khác.

Khi thời gian ban đêm ngày một ngắn lại, họ đã sớm đoán ra kết cục này, nhưng khi nó thực sự xảy ra, Lâm Thu Thạch vẫn cảm thấy suy sụp. Cậu chạy khắp ngôi trường, không ngừng hét gọi tên Nguyễn Nam Chúc, mãi đến khi bảo vệ trường đuổi đi mới thôi.

Cậu đứng ở ngoài trường bấm số điện thoại của Nguyễn Nam Chúc, nhận ra đó là một dãy số không tồn tại - Nguyễn Nam Chúc đã biến mất.

Lâm Thu Thạch ngồi xổm bên vệ đường, ôm mặt cố ngăn nước mắt chảy dài trên mặt.

Chính Lâm Thu Thạch cũng không rõ làm sao mình có thể vượt qua đêm ấy, chỉ biết khi cậu tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện, khắp người đau nhức vô cùng, Ngô Kỳ ngồi bên giường bệnh, nhìn cậu vẻ lo lắng.

“Thu Thạch, ông không sao chứ?” Ngô Kỳ cất giọng thận trọng, như sợ kích thích thần kinh đang lúc mẫn cảm của Lâm Thu Thạch.

“Tôi ổn.” Lâm Thu Thạch nhìn lên trần nhà màu trắng như tuyết: “Tôi rất ổn.”

Ngô Kỳ định nói gì đó nhưng lại thôi, rõ ràng trạng thái hiện giờ của Lâm Thu Thạch không ổn chút nào. Trước khi được đưa tới bệnh viện, cậu đã định xông vào một trường cấp ba, ẩu đả với bảo vệ, cuối cùng được cảnh sát đưa vào bệnh viện...

Lâm Thu Thạch nghiêng đầu nhìn Ngô Kỳ. Ánh mắt cậu vô cùng kỳ lạ, như thể đang nhìn một con quái vật. Ngô Kỳ bị ánh mắt đó làm cho rợn da gà, cậu ta khẽ gọi tên người bạn thân: “Thu Thạch?”

“Ông có thật sự tồn tại hay không?” Lâm Thu Thạch nói: “Hay chỉ là một ảo giác dùng để an ủi tôi?”

Ngô Kỳ chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cậu ta bỗng cảm thấy tay chân thừa thãi, bèn nói: “Thu Thạch, ông đang bị stress hả?”

Bị stress? Lâm Thu Thạch nghĩ, chẳng lẽ mình bị điên sao? Không, cậu không điên, thứ có vấn đề là cái thế giới xung quanh cậu.

Nằm viện tĩnh dưỡng khoảng hơn một tuần, Lâm Thu Thạch lén trốn Ngô Kỳ xuất viện về nhà.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên cậu làm là mở ghi chép trong laptop ra, đọc kỹ lại toàn bộ nội dung những gì mình từng viết.

Cậu cần phải ghi nhớ, nhất định phải ghi nhớ thật kỹ.

Có lẽ vị đàn anh kia vốn không vượt qua được cửa cấp mười một, nên dĩ nhiên sẽ không biết những thông tin về cửa cấp mười hai. Anh ta đã bị nhốt ở trong cửa mãi mãi, những người ở thế giới thực bắt đầu lãng quên anh ta, thậm chí ngay cả gương mặt và cái tên của người đó cũng dần phai nhòa, chỉ có những người thân thiết nhất mới miễn cưỡng nhớ đến cái danh “đàn anh”.

Nhưng qua một thời gian nữa, có lẽ ngay đến cách gọi “đàn anh” cũng sẽ không được ai nhớ tới nữa, Lâm Thu Thạch nắm chặt chiếc laptop, trầm nghĩ.

Từ sau đêm đó, Lâm Thu Thạch không còn ra ngoài trong đêm nữa.

Những buổi đêm của cậu trở nên an lành, yên tĩnh, ngoại trừ tiếng côn trùng thì không có gì khác cả. Quỷ quái đã biến mất, cùng với chúng, còn có Nguyễn Nam Chúc - người mà cậu yêu.

Lâm Thu Thạch bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm tin tức về Nguyễn Nam Chúc.

Sau khi biết những việc Lâm Thu Thạch làm, Ngô Kỳ cứ tưởng thần kinh cậu có vấn đề, về sau mới phát hiện cậu bạn thân của mình rất tỉnh, tỉnh đến mức chẳng giống người bị tâm thần xúu nào. Ngô Kỳ đành bất đắc dĩ để mặc Lâm Thu Thạch muốn làm gì thì làm, thậm chí còn ngầm giúp Lâm Thu Thạch nhờ người quen trong ngành công an tìm kiếm người tên Nguyễn Nam Chúc. Vậy mà Ngô Kỳ thật sự đã tìm ra một số thông tin.

“Người tên Nguyễn Nam Chúc này có tồn tại.” Ngô Kỳ đưa các thông tin đó cho Lâm Thu Thạch, thậm chí cùng sống ở thành phố của chúng ta, một giảng viên đại học môn Vật lý...”

Nghe Ngô Kỳ nói thế, ban đầu Lâm Thu Thạch còn tưởng Ngô Kỳ đang đùa. Nhưng sau khi biết chắc là Ngô Kỳ đang nghiêm túc, Lâm Thu Thạch lại không biết nên phản ứng thế nào.

Ngày hôm sau, Lâm Thu Thạch vội đến trường đại học mà Ngô Kỳ nói để tìm Nguyễn Nam Chúc.

Thật không ngờ Lâm Thu Thạch thật sự tìm thấy.

Lúc đó đang là giờ tan lớp, Lâm Thu Thạch đứng trên một con đường nhỏ, trông thấy một người đàn ông rất cao ráo, đeo mắt kính, mặc áo sơ mi và quần tây đơn giản, vừa bước xuống xe. Gương mặt của hắn giống Nguyễn Nam Chúc y như đúc. Có điều so với khí chất cao ngạo lạnh lùng của Nguyễn Nam Chúc, người kia có vẻ hiền hòa hơn nhiều, có lẽ cũng dễ gần hơn.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đó, Lâm Thu Thạch thậm chí quên cả thở. Lưỡng lự trong giây lát, cuối cùng cậu rảo bước tiến đến, thử gọi: “Nguyễn Nam Chúc?”

Người đàn ông kia nghe vậy, quay đầu lại nhìn Lâm Thu Thạch. Cái nhìn ấy hoàn toàn lạ lẫm, hắn nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi anh là...?”

Lâm Thu Thạch nói: “Em không nhận ra anh sao?”

Người kia cau mày, lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không nhớ mình từng gặp anh.”

Lâm Thu Thạch im lặng, đôi mắt nhìn người kia chăm chú, cuối cùng cậu quay đi: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Người đàn ông kia không khỏi sửng sờ, hắn định nói gì đó, nhưng Lâm Thu Thạch đi mau quá nên hắn không có cơ hội mở lời. Sao lại nhận nhầm cho được, nhận nhầm mà lại gọi đúng tên hay sao?

Lâm Thu Thạch cũng chẳng buồn giải thích về điều đó, cậu đi ra cổng trường đại học, cúi đầu bóc kẹo. Cậu luống cuống bóc kẹo, nhét hết viên này đến viên khác vào miệng, mong tìm sự bình yên bằng hương vị ngọt ngào quen thuộc.

Nhưng rốt cuộc cậu đã thất bại, kẹo hoa quả không thể an ủi được Lâm Thu Thạch, cậu nhận thấy trái tim mình sắp sửa vỡ tan.

Mỗi khi phải đối diện với những sự việc liên quan đến Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đều thấy khó mà bình tâm suy nghĩ được, lần này cũng thế.

Tại sao Nguyễn Nam Chúc lại đột nhiên xuất hiện giữa ban ngày? Điều này có nghĩa là gì? Hay là hắn đã gặp chuyện ở không gian đó? Lâm Thu Thạch nhai kẹo rôm rốp, ngoảnh đầu nhìn ngôi trường phía sau.

Đây là một đại học về khoa học tự nhiên lừng danh khắp cả nước, ở tuổi như Nguyễn Nam Chúc mà có thể làm giảng viên Vật lý ở trường này thì chắc chắn hắn phải có những thành tựu nhất định về phương diện học thuật.

Lâm Thu Thạch nghĩ, đây có lẽ là cuộc đời của Nguyễn Nam Chúc nếu không gặp phải cửa, có danh tiếng, sự nghiệp, cả đời thuận buồm xuôi gió.

Cậu nhồm dậy khỏi mặt đất, có lẽ vì thiếu máu nên cơ thể bất giác lão đảo mấy cái, thậm chí suýt nữa trượt chân ngã. Thế giới này thật hoàn mỹ, ngoại trừ Lâm Thu Thạch, hầu như tất cả mọi người đều có được kết cục viên mãn.

Lâm Thu Thạch bệ rạc trở về nhà, ngã vật ra giường. Hạt Dẻ nhảy lên người cậu, kêu meo meo giục Lâm Thu Thạch đồ thêm hạt vào bát.

Lâm Thu Thạch vuốt ve bộ lông mềm mại của Hạt Dẻ, ngắm đôi mắt đẹp như hai hòn ngọc của con mèo, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tiếng chuông báo hiệu mười hai giờ đêm khiến Lâm Thu Thạch sực tỉnh khỏi giấc mộng. Cậu ngồi dậy trên giường, nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ treo tường cách đó không xa.

Mặc dù cậu đã không còn khả năng tiến vào chung một không gian với Nguyễn Nam Chúc vào ban đêm, nhưng ngày nào cậu cũng thức dậy vào đúng mười hai giờ, lắng tai nghe tiếng chuông báo hiệu nửa đêm đã tới.

Cậu thật sự không thể rời khỏi cánh cửa này ư? Nhưng Nguyễn Nam Chúc đã từng nói, cửa không có tử cục mà? Hay là tất cả mọi quy tắc đều đã trở nên vô hiệu từ cửa cấp mười một?

Mang theo ý nghĩ ấy, Lâm Thu Thạch nhấn gọi số điện thoại của Nguyễn Nam Chúc.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi không đúng, xin vui lòng kiểm tra và thử lại. Số điện thoại quý khách vừa gọi không đúng, xin vui lòng kiểm tra và thử lại...” Âm thanh điện tử lạnh băng vọng ra từ trong điện thoại, Lâm Thu Thạch ngồi giữa căn hộ chung cư mình đã thuê, mọi thứ đều im lặng một cách đáng sợ, ngoại trừ tiếng “tích tắc, tích tắc” của chiếc đồng hồ treo trên tường. Lâm Thu Thạch hướng ánh mắt về phía đồng hồ, “tích tắc, tích tắc”, cậu thấy con lắc đồng hồ đưa tạo ra những âm thanh khe khẽ. Kim giờ đã vượt qua con số mười hai, nhích dần về phía số một.

Lâm Thu Thạch nhìn đồng hồ, đột nhiên lại nghĩ tới hành lang xuất hiện mỗi khi vào cửa. Hai bên hành lang là mười hai cánh cửa sắt, nhưng tại sao lại là mười hai... dường như họ chưa từng nghĩ về vấn đề này.

Lâm Thu Thạch lại nhìn về phía chiếc đồng hồ, cậu thấy ở đó có mười hai chữ số mạ đen, đầu óc Lâm Thu Thạch đột nhiên nảy ra một suy nghĩ quái lạ.

Lâm Thu Thạch đứng dậy, đi về phía đồng hồ.

Chương 139

Trở về nơi bắt đầu

Đó là một chiếc đồng hồ trông rất bình thường, khi Lâm Thu Thạch bắt đầu dọn vào căn hộ này, nó đã ở đó rồi. Cách một giờ, đồng hồ sẽ vang lên một lần, từ một cho tới mười hai giờ... Đing đong, đing đong, tiếng chuông vang vọng nhắc nhở Lâm Thu Thạch rằng dòng thời gian vẫn đang vô tình trôi.

Lâm Thu Thạch tháo đồng hồ xuống. Bởi vì đã treo trên tường quá lâu, bề mặt chiếc đồng hồ bị bao phủ bởi một lớp bụi mỏng, Lâm Thu Thạch tiện tay dùng giấy ăn lau sạch lớp bụi, sau đó nhẹ nhàng mở nắp chiếc đồng hồ.

Bên trong hộp đồng hồ không có thứ Lâm Thu Thạch muốn tìm. Cậu chăm chú nhìn vào cấu tạo phức tạp bên trong hộp, sau giây lát trầm tư, Lâm Thu Thạch nhấn giữ nút xoay điều khiển kim phút, khẽ vặn ngược...

Lúc này, chiếc kim trên bề mặt chiếc đồng hồ bắt đầu đi giật lùi, chạy qua số "12", chỉ sang số "11". Lâm Thu Thạch sửng người, trước mắt cậu hiện ra vô số hình ảnh phức tạp giữa những hình ảnh đó là một người đàn ông mặc đồ nữ mỉm cười rạng rỡ nhìn cậu, nói: "Lâm Thu Thạch, em thích anh lắm." Tiếp sau đó là vô số hoạt cảnh quen thuộc khác, có những cái Lâm Thu Thạch còn nhớ, có những cái chỉ là ký ức phai mờ, nhưng tất cả lướt qua trong trí óc của cậu như một slide trình chiếu vậy.

Khi những hình ảnh trong hồi ức dừng lướt qua, Lâm Thu Thạch khẽ cử động ngón tay, đưa kim giờ về số “10”. Ở số “10”, cậu nhìn lại cánh cửa của Tương Nữ.

Ngay sau ấy, không cần sự tác động của Lâm Thu Thạch, kim phút trên đồng hồ bắt đầu chậm chậm chuyển động, vô số ký ức lại lần nữa ùa vào đầu óc Lâm Thu Thạch. Cậu cảm thấy đầu mình đau khủng khiếp, vô tình bàn tay khẽ buông làm chiếc đồng hồ đập mạnh xuống đất.

“A!” Lâm Thu Thạch ôm đầu, cảm thấy như não đang trong một chiếc kính vạn hoa cực đại, các mảng màu trong kính chính là không gian trong cửa, cậu thấy lại vô số quỷ quái, thấy lại bạn bè đã mất, còn gặp cả Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc trong ảo ảnh đang mỉm cười rạng rỡ, đưa bàn tay ra với cậu, nói: “Chào anh, tôi là Nguyễn Bạch Khiết.”

Ảo ảnh thoát thay đổi, vẫn là Nguyễn Nam Chúc trong một hình dạng khác, hấn ngẩng đầu nhìn Lâm Thu Thạch với vẻ lạnh nhạt, nói: “Chào mừng gia nhập Hắc Diệu Thạch.”

Lâm Thu Thạch không biết tình trạng ấy tiếp diễn trong bao lâu, đợi khi cơn đau khủng khiếp rút lui khỏi đầu óc, trời bên ngoài đã tối rồi.

Bốn bề vắng lặng, Lâm Thu Thạch gắng gượng bò dậy, lảo đảo đi đến bên chiếc đồng hồ bị rơi vỡ, cầm nó lên.

Nhưng ngay khoảnh khắc Lâm Thu Thạch nhặt đồng hồ lên, dường có vật gì rơi ra từ hộp đồng hồ. “Cạch”, mặt đất bên dưới vang lên tiếng kim loại và đập giòn tan.

Mới đầu Lâm Thu Thạch còn tưởng đồng hồ bị rớt linh kiện ra ngoài, nhưng khi cúi xuống để nhìn rõ thứ vừa rơi dưới chân, vẻ mặt

cậu gần như đông cứng.

Thứ rút ra từ hộp đồng hồ, là chiếc chìa khóa đồng... không những vậy, có những hai chìa.

Lâm Thu Thạch nhìn hai chiếc chìa khóa ở dưới chân, hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần, rồi mới cúi xuống nhặt chúng lên.

Đó là hai chiếc chìa đồng giống hệt nhau, điểm khác biệt duy nhất là một dòng chữ mờ nhạt được khắc trên đó.

Chìa khóa vốn lạnh, nhưng cầm nó trong tay, Lâm Thu Thạch lại cảm thấy bỏng rát. Cậu quan sát kỹ, phát hiện một chìa có khắc bốn chữ nhỏ: *Sự sống hư ảo*, chìa còn lại thì khắc bốn chữ: *Cái chết chân thực*.

Sự sống hư ảo, Cái chết chân thực? Lâm Thu Thạch cầm chìa khóa trong tay mà ngẩn người, nhất thời, cậu vẫn chưa thể hiểu ý nghĩa của hai hàng chữ đó. Cậu lấy ngón tay xoa bề mặt chìa khóa, đang định ngắm cho kỹ thì chợt cảm thấy một luồng khí lạnh buốt truyền qua tay mình, tiếp đó, chiếc chìa khóa khắc chữ *Sự sống hư ảo* tan thành bột vụn trên tay cậu... Vậy là cậu chỉ còn chiếc *Cái chết chân thực*.

Cái chết chân thực? Lâm Thu Thạch nghĩ đến điều gì đó, bèn nắm chặt lấy chìa khóa, rảo bước đi đến cửa ra vào. Sau khi hít một hơi thật sâu, cậu trịnh trọng mở cánh cửa ra.

Phía sau cửa bất ngờ xuất hiện một hành lang quen thuộc, trên đó chính là mười hai cánh cửa sắt màu đen. Thế nhưng mười một cửa trong số đó đã bị niêm phong chỉ còn cánh cửa thứ mười hai đứng trơ trọi ở đầu bên kia hành lang.

Lâm Thu Thạch đi vào giữa hai hàng cửa sắt, cậu thấy trên cánh cửa thứ mười hai treo một ổ khóa lớn màu đen, bèn cúi đầu nhìn chiếc chìa trong tay mình.

Ngay lúc này, cậu đã hiểu thế nào là hư ảo và chân thực.

Thế giới mà cậu đang sống là hư ảo, đó là thế giới sẽ xảy ra nếu không có sự can thiệp của cửa, những người đã chết trong cửa đều được hồi sinh tại đây, họ vẫn đang sống quanh Lâm Thu Thạch, nếu muốn, cậu có thể tiếp tục sống cuộc đời của mình bên họ.

Còn chân thực, thì ám chỉ thế giới ban đầu mà Lâm Thu Thạch sẽ trở về.

Cửa cấp mười hai là một câu hỏi lựa chọn, quyền lựa chọn nằm trong tay Lâm Thu Thạch.

Cậu có thể ở lại thế giới này, làm lại từ đầu với Nguyễn Nam Chúc, người hiện giờ đã không còn biết cậu là ai, hoặc rời khỏi. Nhưng có một vấn đề nếu lựa chọn rời khỏi, đó là Nguyễn Nam Chúc sẽ lựa chọn như thế nào? Liệu hắn có tìm thấy chìa khóa không, nếu Nguyễn Nam Chúc tìm thấy chìa khóa mà lại chọn *Sự sống hư ảo*, thì khi Lâm Thu Thạch trở lại thế giới thực, liệu rằng cậu còn gặp được hắn hay không.

Lâm Thu Thạch nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay.

Cậu ngoảnh đầu, nhìn hành lang sau lưng, tất cả những cánh cửa dán niêm phong trên ấy đều là ký ức của cậu ở Hắc Diệu Thạch. Những ký ức ấy có thể không vui vẻ, nhưng đều là thật.

Nhưng Nguyễn Nam Chúc sẽ lựa chọn thế nào?

Mối quan hệ giữa Lâm Thu Thạch và gia đình rất lạnh nhạt, cậu cũng không có nhiều bạn bè, người duy nhất khiến cậu không nở xa rời chỉ có Nguyễn Nam Chúc. Nhưng Nguyễn Nam Chúc thì khác,

nếu không gặp phải cửa, hẳn sẽ có được mối quan hệ tốt đẹp với gia đình của mình, hẳn sẽ không mất đi quá nhiều bạn bè như bây giờ...

Lâm Thu Thạch bật cười buồn bã, cuối cùng cậu đã hiểu vì sao hầu như chẳng có ai nhắc đến cửa cấp mười hai. Bởi vì cửa cấp mười hai vốn dĩ không hề tồn tại.

Sau khi trải qua vô số cửa ải đầy rẫy quái vật, một vùng đất thần tiên hoàn mỹ hiện ra trước mắt mọi người, phàm là con người đều khó tránh khỏi dao động.

Dù nghĩ thế, nhưng Lâm Thu Thạch đã sớm có quyết định của mình.

Đối với cậu, thế giới không có Nguyễn Nam Chúc đều là giả, cậu chẳng hề do dự đưa ra quyết định của mình.

Lâm Thu Thạch mỉm cười, cậu đưa tay lau mặt một cái, muốn lau đi thứ gì đó. Cậu cắm chìa khóa vào ổ khóa bằng sắt trên cửa.

“Cạch” một tiếng, ổ khóa bằng sắt rơi xuống, một con đường tràn ngập ánh sáng trắng xuất hiện trước mắt Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch ngoảnh đầu nhìn hành lang phía sau một cái, khẽ nói: “Tạm biệt.” Đoạn, cậu sỏi bước tiến vào con đường ánh sáng.

Hành lang trước mắt Lâm Thu Thạch lúc này dài hơn bất cứ hành lang nào cậu từng đi qua, xung quanh tràn ngập ánh sáng khiến trái tim Lâm Thu Thạch chột bình tĩnh hẳn. Cậu đi mãi về phía trước, cuối cùng đã tới cuối con đường. Cảnh vật trước mắt chột thay đổi, Lâm Thu Thạch thấy lại một khung cảnh quen thuộc.

Lâm Thu Thạch đã trở lại thế giới ban đầu, bây giờ, cậu đang ngồi trên giường phòng ngủ của Nguyễn Nam Chúc. Sau khi trở lại,

việc đầu tiên cậu làm là đi tìm Nguyễn Nam Chúc, khổ nỗi cậu không hề trông thấy bóng dáng của Nguyễn Nam Chúc đâu cả.

Lâm Thu Thạch vội vội vàng vàng xuống tầng, thấy Diệp Điều đang ngồi trên sofa trong phòng khách, bèn đến gần nói với hắn: “Diệp Điều? Cậu có thấy Nguyễn Nam Chúc đâu không?”

Nghe thấy giọng Lâm Thu Thạch, Diệp Điều mừng rỡ nói: “Anh ra rồi ạ!!”

Lâm Thu Thạch: “Phải... cậu có thấy Nguyễn Nam Chúc đâu không?”

Diệp Điều nói: “Chị Lư có làm đồ ăn cho anh đó!”

Lâm Thu Thạch: “...”

Diệp Điều nói tiếp: “Anh thoát ra được rồi thì dĩ nhiên chúng ta phải ăn mừng mới được...”

Lâm Thu Thạch nói: “Diệp Điều?”

Diệp Điều: “Dạ?”

Lâm Thu Thạch: “Cậu không muốn hỏi tôi đã trải qua những gì trong cửa cấp mười một ư?”

Diệp Điều nghe Lâm Thu Thạch nói vậy, vẻ mặt hơi trở nên ngờ ngác, hắn bảo: “Anh nói gì vậy? Em không nghe rõ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Tôi đang nói đến nội dung của cửa cấp mười một...” Cậu lặp lại lần nữa, nhưng rồi phát hiện chuyện này là vô ích, bởi vì sự nghi hoặc trong mắt Diệp Điều hoàn toàn không biến mất nhờ những lời cậu nói, mà trái lại càng dày thêm: “Anh Lâm, anh nói gì cơ?”

Lâm Thu Thạch im bật, cậu nghiêng răng, giọng nói trở nên khàn khàn: “Cậu... có biết Nguyễn Nam Chúc là ai không?”

Nét mặt Diệp Điều như bị đóng băng trong giây lát, sau đấy, Lâm Thu Thạch thấy hắn thận trọng lắc đầu.

“Không ạ.” Diệp Điều nói: “Nguyễn Nam Chúc... là ai thế?”

Đầu óc Lâm Thu Thạch trở nên choáng váng mắt một lúc, suýt chút nữa cậu trượt chân ngã ra đất, phải gắng gượng bầu lấy sofa mới có thể đứng vững. Cậu khàn giọng hỏi thêm: “Cậu không quen Nguyễn Nam Chúc? Vậy thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch là ai?”

“Là anh chứ ai?” Diệp Điều sửng sốt nói: “Anh Lâm... anh... không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch đứng lặng tại chỗ hồi lâu. Sau đó, trong ánh mắt hoảng hốt của Diệp Điều, cậu vội vàng chạy lên tầng. Cậu đi tới phòng Nguyễn Nam Chúc, bắt đầu lục tung mọi thứ hòng tìm ra dấu vết tồn tại của Nguyễn Nam Chúc, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Trong phòng chỉ có dấu vết của một mình cậu, Nguyễn Nam Chúc trở thành một người không tồn tại.

Lâm Thu Thạch đứng như trời trồng. Rồi cậu lại nhớ ra điều gì đó, vội vàng lao xuống tầng dưới, hỏi Diệp Điều: “Diệp Điều, tôi vừa ra khỏi cửa cấp bao nhiêu?”

Ánh mắt Diệp Điều nhìn về phía Lâm Thu Thạch càng thêm hoảng sợ, hắn cẩn thận nói: “Cửa... cấp mười hai ạ.

Một khoảng lặng dài lâu.

Từ phản ứng của Lâm Thu Thạch, Diệp Điều nhìn ra một chút manh mối, bèn nói: “Anh Lâm, anh không sao chứ?”

Lâm Thu Thạch bỗng cười phá lên, cậu cười đến chảy cả nước mắt, vừa cười vừa khoát tay, loạng choạng rời khỏi phòng khách.

Lâm Thu Thạch, thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch có thể thành công thoát ra khỏi cửa cấp mười hai, đáng lẽ là một chuyện hết sức đáng ăn mừng, thế nhưng trong biệt thự không hiểu sao như có một bóng đen quái dị bao phủ. Mọi người đều cảm thấy đầu óc Lâm Thu Thạch gặp phải vấn đề, dường như sau khi phải chịu đả kích quá lớn, cậu đã tự tưởng tượng ra một nhân vật không có thật.

Còn Lâm Thu Thạch, sau một đêm ngồi nghỉ, cậu mới có thể miễn cưỡng bình tĩnh lại, hôm sau lại tìm Diệp Điều để đối chứng một số thông tin.

Qua đó, Lâm Thu Thạch phát hiện, ngoại trừ Nguyễn Nam Chúc, những sự việc khác trong quá khứ đều giữ nguyên.

Đàm Tảo Tảo và Trình Thiên Lý đều đã mất, Trình Nhất Tạ rời khỏi Hắc Diệu Thạch, những thành viên khác của Hắc Diệu Thạch đều là người do Lâm Thu Thạch chiêu nạp, bao gồm cả Trần Phi, Dịch Mạn Mạn và Lữ Diễm Tuyết.

Lâm Thu Thạch mới chính là nhân vật chủ chốt của Hắc Diệu Thạch, thậm chí cậu còn là bạn thân của Bạch Minh.

Cho đến lúc này, Lâm Thu Thạch đã không làm rõ được rốt cuộc là bản thân mình bịa ra nhân vật Nguyễn Nam Chúc, hay chính cửa đã xóa sạch sự tồn tại của Nguyễn Nam Chúc.

Hoặc cũng có thể, Nguyễn Nam Chúc chính là cửa cấp mười hai của Lâm Thu Thạch, là kiếp nạn của cậu.

Theo lý mà nói, có thể ra khỏi cửa cấp mười hai, Lâm Thu Thạch chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, bởi vì cậu biết được nội dung của cửa cấp mười hai. Nhưng điều kỳ lạ là sự tồn tại của Lâm Thu Thạch đã bị “làm mờ”, cậu nghĩ tới nhân vật

đàn anh luôn mơ hồ không rõ trong những câu chuyện của Nguyễn Nam Chúc.

Đám Diệp Điều bắt đầu lơ đi sự tồn tại của cậu một cách vô thức, rõ ràng cậu đang ở ngay đó, nhưng họ dường như chẳng nhìn thấy cậu, thậm chí chẳng ai chủ động đến hỏi những việc liên quan đến cửa.

Lâm Thu Thạch cảm thấy mọi thứ quá phi lý, phi lý đến mức nực cười. Ngày thứ hai sau khi trở về, cậu đến nhà Nguyễn Nam Chúc hỏi thăm, lại phát hiện ra ở đó hoàn toàn không có người nào như vậy.

Nguyễn Nam Chúc không hề tồn tại, tất cả mọi người đều nói cho Lâm Thu Thạch cùng một đáp án.

Nhưng Lâm Thu Thạch không tin, cậu dọn ra khỏi Hắc Diệu Thạch, trở về căn hộ chung cư mình đã thuê trước kia.

Người trong Hắc Diệu Thạch vốn định khuyên cậu ở lại, nhưng Lâm Thu Thạch đã quyết ý phải đi. Lâm Thu Thạch chỉ nói với họ rằng, đừng nên mang ý xấu khi vào cửa, nếu không sẽ gặp phải báo ứng. Đại khái vì cách nói này khá gián tiếp nên lời này không bị “làm mờ”, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy. Nhưng dù nghe thấy, họ cũng không mở miệng hỏi Lâm Thu Thạch câu hỏi mà cậu muốn nghe nhất: “Anh đã trải qua những gì ở cửa cấp mười hai?”

Có lẽ để tránh nội dung của cửa bị tiết lộ ra ngoài, nên cửa mới sử dụng phương pháp bảo mật như vậy. Lâm Thu Thạch cảm thấy quá nực cười, khước miệng cậu nhếch lên, nhưng không sao cười nổi.

Điều an ủi duy nhất sau khi thoát ra ngoài, chính là số tiền khổng lồ trong thẻ ngân hàng vẫn còn đó. Lâm Thu Thạch dùng một

phần tiền trong tài khoản mua đứt căn hộ chung cư trước kia, ôm Hạt Dẻ trở về, đồng thời sửa sang lại để căn hộ trở về dáng vẻ như khi mình vẫn còn sống ở đó. Tựa như chỉ cần làm vậy thì một ngày nào đó mở mắt ra, cậu sẽ trông thấy Nguyễn Nam Chúc ngồi bên giường, nói lời chào buổi sáng với cậu như ngày đầu gặp mặt.

Lâm Thu Thạch nghĩ, cho dù cả thế giới lãng quên Nguyễn Nam Chúc, thì cậu cũng sẽ không bao giờ quên người ấy, đó là lời cậu đã hứa hẹn. Có lẽ Nguyễn Nam Chúc đã chọn cuộc sống hư ảo trong cửa, để cậu cô đơn một mình trong hiện thực băng giá, nhưng cậu vẫn yêu Nguyễn Nam Chúc, càng không bao giờ trách cứ hẳn.

Thời gian tiếp tục trôi đi, mới đó mà đã một năm kể từ ngày Lâm Thu Thạch rời khỏi cửa.

Từ những ngày ban đầu lòng sục tung tích của Nguyễn Nam Chúc như điên dại, cho đến khi chấp nhận sự thật tàn khốc, Lâm Thu Thạch phải trải qua một thời gian dài để điều chỉnh tâm lý trở lại bình thường.

Thậm chí cậu từng mất ngủ hơn một tháng liền, chỉ vì mỗi lần nhắm mắt lại, cậu lại như nghe thấy tiếng Nguyễn Nam Chúc thì thầm bên tai mình.

Cậu đến ngôi trường mà Nguyễn Nam Chúc giảng dạy trong cửa, thậm chí nhờ người đi tìm thông tin về tất cả những người tên Nguyễn Nam Chúc ở đất nước này, nhưng tất cả mọi dấu hiệu đều chỉ đến một sự thật, rằng thế giới này hoàn toàn không tồn tại Nguyễn Nam Chúc mà cậu từng biết.

Lâm Thu Thạch tưởng mình sẽ phát điên vì chuyện này, thế nhưng cuối cùng cậu vẫn vượt qua. Trong những đêm đằng đẵng,

cậu chỉ biết ôm Hạt Dẻ ngồi trước tivi, xem chương trình thời sự phát lại, hy vọng có ai đó gõ cửa nhà mình.

Nhưng khi tất cả mọi hy vọng đã bị dập tắt, Lâm Thu Thạch cũng dần trở lì, đánh mất sự chờ mong với cuộc sống.

Cho tới một ngày nọ, Lâm Thu Thạch đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Đó là số điện thoại của Diệp Điều, sau khi kết nối, từ trong điện thoại vang lên giọng nói vô cùng phấn khích của hắn: “Anh Lâm, anh Nguyễn về rồi!”

Nghe thế, Lâm Thu Thạch sửng sốt vài giây: “Cậu nói sao?”

“Em nói anh Nguyễn về rồi!” Diệp Điều nói: “Anh ấy đang đi tìm anh khắp nơi!”

Lâm Thu Thạch đang đi đường, vì quá tập trung vào lời nói của Diệp Điều nên bất cẩn vấp phải hòn đá, “bốp” một tiếng làm rơi điện thoại xuống đất. Đến khi Lâm Thu Thạch cuống cuống nhặt điện thoại lên thì phát hiện màn hình chi chít vết rạn, cuộc gọi dĩ nhiên đã bị ngắt quãng.

“Chết tiệt.” Lâm Thu Thạch buột miệng chửi tục, xoay người gọi taxi đến thẳng Hắc Diệu Thạch.

Vậy nhưng khi đến cổng biệt thự, cậu lại cảm thấy ngàn ngại không muốn vào, cảm giác như người xa quê lâu ngày trở về vậy, Lâm Thu Thạch sợ niềm hy vọng sẽ lại trở thành thất vọng.

Cậu do dự tần ngần mãi, cuối cùng hạ quyết tâm, giơ tay, đang định nhấn chuông thì bỗng “két” một tiếng, cánh cổng trước mặt bị ai đó mở ra.

Gương mặt Nguyễn Nam Chúc xuất hiện phía sau cửa, trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Lâm Thu Thạch, hắn liền dang tay ôm Lâm Thu Thạch vào lòng, siết thật mạnh, như thể muốn ép Lâm Thu Thạch nhập luôn vào cơ thể mình vậy.

“Xin lỗi,” hắn nói, “em về muộn quá.”

Lâm Thu Thạch không biết nên nói gì, cậu vùi mặt vào bờ vai Nguyễn Nam Chúc, hít hà mùi hương chỉ thuộc về hắn, cất giọng khàn khàn: “Tại sao giờ này em mới về! Tìm mỗi cái chìa khóa mà lâu vậy sao?!”

Nguyễn Nam Chúc gượng cười: “Em không ngờ chìa khóa lại được giấu trong đồng hồ.”

Lâm Thu Thạch có rất nhiều lời muốn nói, nhưng Nguyễn Nam Chúc đã chủ động cúi xuống, khiến ngàn vạn lời nói tan chảy trong ấm áp.

Lâm Thu Thạch cảm thấy người mình nhũn ra, cậu lầu bầu: “Anh cứ tưởng em không về nữa chứ.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn cậu.

“Anh tưởng em đã chọn thế giới hư ảo.” Lâm Thu Thạch nói: “Anh tưởng mình sẽ mãi một mình.”

“Em đã nói rồi,” Nguyễn Nam Chúc nói, “thế giới không có anh, đều là giả.”

“Nhưng thế giới đó cũng có anh mà.” Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc về ngò vực: “Có phải em đã gặp anh lúc trẻ không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không hề.”

Lời đáp quá dứt khoát của Nguyễn Nam Chúc lại khiến Lâm Thu Thạch sinh lòng nghi ngờ. Lúc này, cậu đã hiểu cảm giác của Nguyễn Nam Chúc khi tự ghen với bản thân hồi trẻ, Lâm Thu Thạch nói: “Nguyễn Nam Chúc, em được lắm... để anh chờ lâu như vậy.”

Nguyễn Nam Chúc vội vàng xin lỗi, sau đó hỏi Lâm Thu Thạch những chuyện đã xảy ra trong năm vừa rồi.

Lâm Thu Thạch nói: “Tìm chỗ nào đây ăn cơm đã, anh đói rồi.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Vậy là hai người lái xe đến một nhà hàng gần đó. Không phải họ không muốn nói chuyện ở Hắc Diệu Thạch, mà là vì những nội dung trao đổi liên quan đến cửa trước mặt người khác đều sẽ bị “làm mờ” một cách không nương tay, cảm giác bị xem như vô hình đó cực kỳ khó chịu, nếu đã vậy thì hai người tìm một nơi bí mật để nói chuyện.

Lâm Thu Thạch chỉ kể lại ngắn gọn những chuyện đã xảy ra từ khi rời khỏi cửa cho tới nay. Tuy lời lẽ của cậu rất vắn tắt, nhưng Nguyễn Nam Chúc vẫn hiểu được một năm vừa qua thật sự là khoảng thời gian khó khăn đối với Lâm Thu Thạch.

“Em xin lỗi vì đã về quá muộn.” Nguyễn Nam Chúc khẽ chạm môi lên đầu ngón tay Lâm Thu Thạch, mong nhận được sự tha thứ của người yêu.

Quả thực trước khi gặp Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đã rất oán giận. Nhưng sau khi gặp hẳn, những nỗi tức giận và oán trách ấy nhanh chóng tiêu tan trong giây lát, cậu nói: “Chỉ cần em trở về, anh sẽ không trách em.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Ừm, chắc chắn là em phải trở về chứ.”

Lâm Thu Thạch nhoèn miệng cười.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau, Lâm Thu Thạch lắng nghe Nguyễn Nam Chúc kể những chuyện đã xảy ra trong cửa. Quả thực Nguyễn Nam Chúc đã đi tìm Lâm Thu Thạch thời niên thiếu, hai bên trở thành bạn bè với nhau. Nhưng về sau Nguyễn Nam Chúc phát hiện ra nơi cất giấu chìa khóa, cuối cùng quyết định thoát ra ngoài.

Lâm Thu Thạch nốc rượu liên tục, nói: “Em không biết đâu, sau khi em mất tích, những người khác chẳng còn ai nhớ em cả, chỉ mình anh vẫn nhớ... anh cứ tưởng mình bị điên chứ.”

Nguyễn Nam Chúc cười nhẹ.

“Thậm chí anh còn tưởng em chính là cửa cấp mười hai của anh.” Lâm Thu Thạch nói: “Thật sự anh như phát điên vậy.”

Nguyễn Nam Chúc châm đầy ly rượu cho Lâm Thu Thạch, nói: “Đừng vội, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.”

Mắt Lâm Thu Thạch loang loáng ánh nước, cậu nói: “Cũng may giờ em đã về.”

“Đúng vậy,” Nguyễn Nam Chúc nắm lấy ngón tay Lâm Thu Thạch, “giờ em đã về.”

Tối hôm ấy, Lâm Thu Thạch không thể nhớ mình đã về nhà bằng cách nào, chỉ biết sáng hôm sau, khi tỉnh lại, cậu cảm thấy người mình đau nhức ê ẩm, quay sang nhìn thì thấy gương mặt say ngủ của Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch ngắm gương mặt đang say ngủ của Nguyễn Nam Chúc, khẽ giơ ngón tay, thận trọng chạm vào làn da của hắn. Sau khi cảm nhận hơi ấm truyền qua ngón tay, cậu mới thở hắt ra như trút được một gánh nặng.

Đây không phải giấc mơ, Nguyễn Nam Chúc đã thật sự trở về.

Lâm Thu Thạch lấy một điếu thuốc từ trong túi đồ bên cạnh, châm lửa rồi chậm rãi hút.

Nguyễn Nam Chúc sực tỉnh khỏi giấc mộng, mơ mơ màng màng bảo: “Anh hút thuốc từ lúc nào thế, không cho hút...” Hắn đưa tay lấy điếu thuốc khỏi miệng Lâm Thu Thạch, ném vào chiếc gạt tàn để gần đó.

“Anh không nhịn được...” Lâm Thu Thạch nói: “Em đã về, nên từ nay không hút nữa.”

Nguyễn Nam Chúc ngồi dậy: “Anh muốn ăn gì không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Gì cũng được.” Cậu uể oải nghịch điện thoại, nhìn Nguyễn Nam Chúc để lưng trần đi vào bếp làm đồ ăn cho mình.

Lâm Thu Thạch ngáp dài một cái, theo thói quen đăng nhập vào diễn đàn về cửa, nhưng cậu nhận ra diễn đàn hôm nay rất khó vào, chật vật mãi mới kết nối được. Trong diễn đàn có vô số chủ đề na ná nhau:

Tại sao cửa cấp mùi hai lại bị niêm phong vậy?

Tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm, nhưng thật sự cửa cấp mùi hai đã bị niêm phong! Đây là bug hay chuyện gì đang xảy ra?

Trời đất ơi, điều này liệu có nghĩa là từ nay chúng ta chỉ cần vượt qua mùi một cửa là phá đảo?

Lâm Thu Thạch nhú mày, định xem kỹ hơn các nội dung đó, thì Nguyễn Nam Chúc ra đứng tựa bên khung cửa, nói: “Trúng chiến lòng đào nhé?”

Lâm Thu Thạch: “Gì cũng được...”

Nguyễn Nam Chúc nghiêng đầu: “Anh xem gì thế? Có ai đẹp hơn em sao?” Hấn đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, rút điện thoại khỏi tay cậu.

“Không đẹp bằng em.” Lâm Thu Thạch nói, “Manh Manh nhà mình dĩ nhiên là đẹp nhất rồi.”

Nguyễn Nam Chúc bật cười, hấn khẽ nói bằng giọng khàn khàn: “Lại đói rồi.”

Lâm Thu Thạch: “Hửm... ?!” Cậu chưa kịp phản ứng thì Nguyễn Nam Chúc đã lao vào.

Bỏ đi, chỉ cần hấn trở về là tốt rồi, những việc khác chi ly làm gì cho mệt.

NGOẠI TRUYỆN

Chương 140

Hắn là gì?

Sau khi rời khỏi cửa, vào một buổi chiều nọ ở thế giới thực, Nguyễn Nam Chúc nhận ra Lâm Thu Thạch đã biết bí mật nhỏ của mình.

Hôm ấy, Nguyễn Nam Chúc rảnh rỗi ngồi đọc sách ở ban công, tình cờ đọc đến một câu nói thú vị, bèn đọc lên cho Lâm Thu Thạch nghe: *“Khi bạn chăm chú nhìn xuống vực thẳm, vực thẳm cũng đang chăm chú nhìn bạn.”*

Lâm Thu Thạch vốn dĩ đang ngủ, nghe thấy vậy ngái ngủ nói với Nguyễn Nam Chúc: “Có nghĩa là mình làm cái gì với vực thẳm thì mình sẽ phải chịu điều tương tự phải không.”

“Chắc vậy.” Nguyễn Nam Chúc không nghĩ nhiều, cúi xuống chạm Lâm Thu Thạch một cái.

Sau đó hắn nghe thấy Lâm Thu Thạch nói: “Vậy chắc anh phải kéo khóa quần xuống trước mặt em nhỉ...”

Nguyễn Nam Chúc ngớ ra một lát, sau đó bật cười khe khẽ, hắn chợt hiểu ra rằng Lâm Thu Thạch giờ đây biết tất cả.

“Đúng đấy.” Nguyễn Nam Chúc đáp: “Tóm lại là anh phải đối xử tốt với vực thẳm một chút.”

Ban đầu, vì quá tập trung vào Nguyễn Nam Chúc nên Lâm Thu Thạch không hề để ý đến những hiện tượng dị thường. Về sau, cậu hồi tưởng lại những chuyện sau khi Nguyễn Nam Chúc quay về, lúc

ấy những điều bất thường mới từ từ nổi lên bề mặt như tảng băng ẩn tàng dưới tầng nước sâu.

Trong trí nhớ của Lâm Thu Thạch, cậu không hề hút thuốc, dù có mang thuốc theo người, cũng chỉ để mời mọi người cho tiện công việc. Nhưng từ khi thoát ly khỏi cửa, cậu bắt đầu nghiện thuốc, thậm chí một ngày hút đến mấy bao liền, và kỳ lạ là hình ảnh ấy chẳng hề bất hợp lý so với hình tượng không hút thuốc xưa kia.

Gia đình Lâm Thu Thạch vốn trước đây rất lạnh nhạt đột nhiên bắt đầu thường xuyên liên lạc với cậu, trong lời nói để lộ ra ít nhiều sự lo lắng. Còn cả Bạch Minh, rõ ràng là bạn thân của Nguyễn Nam Chúc nhưng lại như bạn bè nhiều năm quen biết với cậu...

Lâm Thu Thạch thấy tất cả những điều kỳ lạ đó, nhưng không để tâm quá nhiều.

Có một số câu hỏi mà đáp án của chúng không thật sự quan trọng, Lâm Thu Thạch cảm thấy chỉ cần có Nguyễn Nam Chúc ở bên là đủ, dù Nguyễn Nam Chúc có là gì đi chăng nữa...

Lâm Thu Thạch thò tay nhéo dái tai của người yêu, tiến lại thật gần gương mặt ấy mà thủ thỉ: “Em yêu, rốt cuộc em là gì vậy?”

Nguyễn Nam Chúc đang đọc sách, nghe vậy ngẩng lên nhìn Lâm Thu Thạch. Bỗng hấn phá lên cười, hấn bảo: “Em là trà sữa của anh!.”^[13]

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Anh không hỏi tại sao em là trà sữa của anh à?”

Lâm Thu Thạch nhướn mày: “Anh đã nghe câu đùa này từ hồi còn là trai tân, giờ anh đã là bà mẹ ba con rồi.”

Thế rồi cả hai cùng cười phá lên, bầu không khí vô cùng thoải mái.

Nguyễn Nam Chúc cứ nghĩ Lâm Thu Thạch sẽ tiếp tục gắng hỏi, ai ngờ cậu vươn vai một cái, trèo khỏi giường, nói muốn đi tắm, câu chuyện đến đó kết thúc.

Nguyễn Nam Chúc nhìn theo bóng Lâm Thu Thạch rời đi, hé miệng mấp máy gì đó. Nếu lúc này Lâm Thu Thạch quay lại, sẽ phát hiện Nguyễn Nam Chúc đang nói với mình một câu: Em là Cửa.

Em là Cửa, đúng vậy, Nguyễn Nam Chúc đã nói rằng, em là Cửa.

Hắn chính là cửa cấp mười hai.

Nhưng trên thực tế, trước khi trải qua những đêm Bách quỷ dạ hành, Nguyễn Nam Chúc không hề ý thức được chuyện này. Ký ức của hắn rất trọn vẹn, hắn thực sự chính là thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, một người bình thường bắt đầu biết đến cửa từ năm mười mấy tuổi, đã trải qua muôn trùng khó khăn để rồi vượt qua cửa cấp mười. Nguyễn Nam Chúc không có những ký ức nào khác về cửa, bản thân hắn rất tin tưởng rằng mình là một con người.

Lòng tin đó luôn kiên định mãi đến khi hắn cùng với Lâm Thu Thạch trải qua Bách quỷ dạ hành, thì bị phá vỡ.

Khi ấy, ngày mỗi lúc một dài, đêm càng ngày càng ngắn, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch như đang đếm ngược số thời gian còn được ở bên nhau. Khi màn đêm không còn buông xuống nữa, Nguyễn Nam Chúc cứ tưởng mình cũng sẽ phải chia lìa Lâm Thu Thạch, khi đó hắn như phát điên, chỉ muốn tìm thấy chìa khóa để thoát ra ngoài, nhưng đó cũng là lúc hắn lơ mơ nhận thấy có một số sự việc vượt ngoài tầm kiểm soát của mình...

Hắn đã không nói với Lâm Thu Thạch rằng ban ngày, hắn cũng nhìn thấy quỷ quái. Ban đầu hắn làm vậy vì không muốn Lâm Thu Thạch lo lắng, về sau thì do hắn nhận thấy lũ quỷ quái không có ý định làm hại mình. Lũ quỷ quái đáng sợ tồn tại trong mọi ngõ ngách, thậm chí khi Nguyễn Nam Chúc mở rương hành lý của mình ra cũng có thể bắt gặp Tương Nữ đáng sợ đang trốn bên trong... Mặc dù lúc bị Nguyễn Nam Chúc phát hiện, về mặt Tương Nữ trông hết sức vô tội.

Ban đầu hắn kinh ngạc, nhưng rồi nỗi sợ cũng dần đi qua, cuối cùng chỉ còn là lạnh nhạt chai lì, Nguyễn Nam Chúc đã trải qua quá trình này trong khoảng nửa tháng.

Khi biết rằng mình sẽ không bao giờ gặp Lâm Thu Thạch nữa, Nguyễn Nam Chúc đã dám đạp nữ quỷ ngồi xổm trên đầu giường xuống đất, lạnh lùng bảo nó đừng ngồi trên đầu mình, như thế sẽ không cao lên được... Không rõ có phải ảo giác của hắn hay không mà khi nói xong câu đó, về mặt nữ quỷ dường như hơi tủi thân.

Nguyễn Nam Chúc nổi giận đùng đùng nghĩ, mày tủi thân gì chứ, tao còn chưa kịp tủi thân này.

Nhưng tuy tình hình xung quanh hắn càng lúc càng trở nên kỳ dị, nhưng Nguyễn Nam Chúc vẫn cảm thấy mờ mịt, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, thậm chí hắn cho rằng đây là sự trừng phạt của cửa. Cho đến ngày nọ, một con quỷ mặc đồ đỏ đã đưa Nguyễn Nam Chúc đến một nơi.

Khi tới nơi, Nguyễn Nam Chúc nhận ra ngay đó là tòa chung cư Lâm Thu Thạch từng ở, có điều lúc này, chung cư vẫn chưa được xây cất, trước mắt Nguyễn Nam Chúc chỉ là một tòa nhà tập thể trông vô cùng cũ kỹ.

Con quý kia đứng trên tầng năm, vẫy tay gọi Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc ngẩng lên nhìn cô ta, nhíu mày: “Tầng năm? Mày đưa tao đến đây làm gì?” Hấn quan sát kỹ lưỡng ngoại hình của con quý, cảm thấy thật khó tin: “Hình như mày là Tá Tử phải không?”

Nói đoạn, hấn thấy con quý nở một nụ cười bẽn lễn... nhưng cái sự bẽn lễn của một gương mặt trắng ờn trông chẳng dễ thương chút nào.

Nguyễn Nam Chúc chỉ muốn rời khỏi cánh cửa này, nhưng không có manh mối gì về chìa khóa cả, nghĩ rằng thôi thì lành làm gáo vỡ làm muôi, để xem Tá Tử định cho mình xem điều gì.

Nguyễn Nam Chúc đi lên tầng năm, đi tới căn hộ trong cùng. Hấn mở cánh cửa khép hờ, trước mắt hấn là một căn phòng. Trong phòng không có một bóng người, chỉ có chiếc tivi cũ đặt trên đầu giường, đang phát một chương trình gì đó.

Nguyễn Nam Chúc để ý nhìn màn hình tivi, trong mắt hấn hiện lên vẻ kinh ngạc, thậm chí hấn tưởng mình nhìn lầm, nên vội rảo bước đến trước tivi để nhìn cho kỹ. Lúc này, hấn mới dám chắc chắn rằng tivi đang chiếu hình ảnh của Lâm Thu Thạch thuở thiếu niên.

Lâm Thu Thạch đang bước trên một con đường nhỏ, đi cùng có hai người. Nguyễn Nam Chúc biết hai người này, họ chính là Hùng Tất và Tiểu Kha hấn từng gặp tại cửa đầu tiên của Lâm Thu Thạch. Nguyễn Nam Chúc gần như nín thở, hấn nhìn vào màn hình như hóa đá.

“Đây là đâu?” Dáng vẻ cậu thiếu niên Lâm Thu Thạch vô cùng non nớt, đôi mắt màu đen đượm vẻ sợ hãi, cậu thận trọng hỏi: “Hai

người là ai?”

“Bộ phim” tiếp tục được trình chiếu. Nguyễn Nam Chúc xem cho tới hết, hiểu rằng đây là những gì Lâm Thu Thạch sẽ trải qua ở cửa đầu tiên nếu như không có mình.

Ngón tay Nguyễn Nam Chúc chạm nhẹ lên màn hình lạnh băng, gián tiếp chạm vào gương mặt Lâm Thu Thạch phía sau tấm kính. Cho dù là khi còn niên thiếu, Lâm Thu Thạch cũng đã khiến người ta xiêu lòng đến vậy.

Cậu chẳng khác nào viên ngọc thô còn nằm trong đá chưa được ai phát hiện, những kẻ sành sỏi đều biết rằng trong viên đá kia có một viên ngọc mang hào quang rực rỡ.

Một người thông minh, can đảm, trầm tĩnh, lương thiện nhưng không mù quáng, lại biết giữ giới hạn cho mình, Nguyễn Nam Chúc nghĩ, cho dù ở trong hoàn cảnh nào, người ấy cũng luôn là tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

Chương trình đang phát trên tivi đã trở thành một bộ phim nổi liền, tất cả xoay quanh Lâm Thu Thạch: Cậu đã đến với cửa như thế nào, quen những người vào cửa khác ra sao, đã tiếp quản Hắc Diệu Thạch như thế nào...

Nguyễn Nam Chúc xem đến độ nhập tâm, thậm chí trong đầu hẳn nảy ra một suy nghĩ, tại sao khi Lâm Thu Thạch trải qua tất cả những chuyện này, hẳn lại không hề có mặt, nếu hẳn cũng ở đó bên cạnh thì mọi thứ sẽ tuyệt vời biết bao... Ngay lúc ấy Nguyễn Nam Chúc sực tỉnh, hẳn hiểu rằng trạng thái của mình không ổn.

Rõ ràng hẳn đã cùng Lâm Thu Thạch trải qua tất cả mọi thứ cho đến cửa cấp mười một. Nhưng nếu vậy, tại sao trong đầu hẳn lại nảy ra cái suy nghĩ kia?

Nguyễn Nam Chúc cảm thấy có gì đó bất ổn.

Sự bất ổn này dần lan rộng theo thời lượng của bộ phim, như thể một dịch bệnh vô phương cứu chữa.

Qua màn hình tivi, Nguyễn Nam Chúc nhìn thấy người nhà của Lâm Thu Thạch, cách mà họ đối đãi lẫn nhau chẳng khác gì gia đình Nguyễn Nam Chúc. Nguyễn Nam Chúc còn thấy cả Bạch Minh, kẻ đáng lẽ là bạn thân của hắn, giờ đây trở thành tri kỷ của Lâm Thu Thạch...

Lâm Thu Thạch dần dần trưởng thành, từ một thiếu niên nay đã là người đàn ông từng trải, biết bao người đến bên rồi lại ra đi, nhưng bản tâm của cậu vẫn không hề thay đổi, dường như đêm tối bao phủ xung quanh không thể tạo ra một bóng đen nào ở Lâm Thu Thạch.

Sau khi xem “bộ phim” suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng Nguyễn Nam Chúc cũng nhận ra điều gì đó... Dường như hắn... không phải là người.

Ba ngày không ngủ không nghỉ, nhưng hắn chẳng cảm thấy đói hay mệt, vẫn cứ trong trạng thái hưng hực sức sống.

Thời gian không thể tác động lên hắn nữa.

Con quỷ dẫn Nguyễn Nam Chúc đến đang ngồi xổm gần đó, trở mắt nhìn hắn.

Mới đầu Nguyễn Nam Chúc vẫn còn cảnh giác, nhưng về sau đành chịu con quỷ này. Hắn nói: “Mày cho tao xem thứ này làm gì? Để nói rằng tao không phải là người ư?”

Tá Tử ngoẹo đầu, chỉ nhìn Nguyễn Nam Chúc không nói gì.

Nguyễn Nam Chúc vẫn muốn nói, nhưng Tá Tử giơ tay chỉ vào màn hình, ra hiệu cho Nguyễn Nam Chúc tiếp tục xem.

Nguyễn Nam Chúc trầm nghĩ, có tệ thì cũng không tệ hơn tình hình bây giờ được, xem tiếp thì xem tiếp. Hấn đâu thể rời khỏi không gian này, không gặp được Lâm Thu Thạch thì xem tiếp cũng chẳng vấn đề gì.

Thế là Nguyễn Nam Chúc tiếp tục xem bộ phim về cuộc đời của Lâm Thu Thạch.

Hấn chẳng khác nào một stalker^[14], xem hết tất cả diễn biến cuộc đời Lâm Thu Thạch từ khi tiếp xúc với cửa. Hấn chứng kiến tất cả những vui buồn của Lâm Thu Thạch, chứng kiến cậu cười rạng ngời khi quen biết bạn mới, chứng kiến cậu khóc lóc thảm thiết khi mất đi người bạn thân yêu. Thời gian cứ thế trôi đi, Nguyễn Nam Chúc không cần nghĩ ngợi, nên đã quên mất mình đang ở ngày tháng năm nào.

Cuối cùng, bộ phim đi đến một diễn biến mang tính quyết định.

Nguyễn Nam Chúc thấy Lâm Thu Thạch tiến vào cửa cấp mười hai của mình, sau đó, cảnh vật thay đổi, Lâm Thu Thạch có mặt tại một căn hộ chung cư quen thuộc.

Cùng lúc đó, cảnh vật xung quanh Nguyễn Nam Chúc cũng bắt đầu đổi khác, những đồ trần thiết cũ kỹ dần mất đi, khung cảnh xung quanh hấn trở nên giống hấn hết trong tivi.

Trên màn hình tivi, Lâm Thu Thạch đang nằm ngủ say thì một bóng đen xuất hiện bên cạnh. Không thể nhìn rõ chiếc bóng đó trông như thế nào, nó chỉ là một khối âm u. Bóng đen đưa ngón tay ra, thận trọng lướt trên gương mặt Lâm Thu Thạch, từ vàng trán, đến

sống mũi, rồi tới bờ môi, cử chỉ của chiếc bóng dịu dàng như sợ sẽ làm Lâm Thu Thạch tỉnh giấc.

Sau đó, hình dạng của bóng đen bắt đầu thay đổi, màu đen dần bị đẩy lui, càng lúc nó càng trở nên giống con người, thậm chí trong một khoảnh khắc nào đó, ngoại hình của nó giống hệt người đang nằm ngủ.

Nhưng dường như chiếc bóng không muốn một gương mặt giống như Lâm Thu Thạch, nó nhanh chóng chuyển sang một hình dạng khác. Ngay khoảnh khắc hình hài chiếc bóng thay đổi xong, Nguyễn Nam Chúc ở bên ngoài nở một nụ cười buồn: Cái bóng đó... trông giống hệt hẳn.

Đúng thế, chiếc bóng chính là Nguyễn Nam Chúc.

Nếu đổi lại là người khác phải chứng kiến cảnh này, có lẽ họ đã phát điên, nhưng Nguyễn Nam Chúc rất bình thản. Mấy ngày nay, hẳn ngồi xem chuyện đời của Lâm Thu Thạch, đã có những suy đoán của mình, có điều kiện giờ được tận mắt chứng kiến vẫn cảm thấy kích động.

Trên màn hình, Nguyễn Nam Chúc nở một nụ cười khao khát với Lâm Thu Thạch, sau đó, thân thể hắn nhạt dần, biến mất vào không gian xung quanh Lâm Thu Thạch.

Ngày hôm sau, khi Lâm Thu Thạch tỉnh dậy, điều đầu tiên cậu phát hiện ra là Hạt Dẻ không chịu để mình ôm nữa.

Chú mèo Hạt Dẻ vốn vô cùng quán quýt với chủ, hôm nay bỗng gầm ghè tức giận, như thể không hề biết kẻ trước mặt là ai. Lâm Thu Thạch vốn là một thằng sen đích thực, thấy cảnh này quả thực bối rối chẳng biết làm sao. Cậu âm ức nhìn Hạt Dẻ đang đứng trên

cao nhìn xuống mình bằng ánh mắt khinh bỉ, nói: “Hạt Dẻ, con không cần ba nữa sao, Hạt Dẻ?”

Nguyễn Nam Chúc xem đến đây, bả vai bất giác rung lên, sau đó không nhịn được bật cười ha ha. Hắn biết rằng câu chuyện giữa mình và Lâm Thu Thạch sắp bắt đầu.

Quả nhiên, vài ngày sau, Lâm Thu Thạch vào cửa.

Nội dung cửa này chính là những gì Lâm Thu Thạch từng trải qua trước đó, nhưng vì ký ức đã bị thay đổi nên Lâm Thu Thạch cảm thấy tất cả mọi thứ thật xa lạ. Mà lần này, trên con đường dẫn đến ngôi làng có thêm một gương mặt xa lạ.

Nguyễn Nam Chúc trong bộ đồ nữ bước đến trước mặt Lâm Thu Thạch, bộ dạng trông thật đáng thương, rưng rưng nước mắt hỏi Lâm Thu Thạch đây là chỗ nào.

Khi Lâm Thu Thạch hỏi tên Nguyễn Nam Chúc, từ miệng Nguyễn Nam Chúc thốt ra ba chữ: Nguyễn Bạch Khiết.

Đây chính là lần đầu gặp gỡ của họ.

Khi ấy, Nguyễn Nam Chúc vẫn tưởng mình là người bình thường, rất cuộc hắn đã đạt được mong muốn của mình, tham gia vào cuộc đời Lâm Thu Thạch theo một cách khác, trở thành một nhân vật quan trọng, không thể thiếu trong cuộc đời Lâm Thu Thạch.

Điều này khiến Nguyễn Nam Chúc vô cùng hài lòng, có điều chuyện này rồi cũng phải đi tới hồi kết, cửa cấp mười hai chính là điểm tận cùng của tất cả.

Cho tới tận lúc này, Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa thể khôi phục phần ký ức trước kia của mình, hắn chỉ biết rằng mình không phải con người, vậy rốt cuộc hắn là gì? Nguyễn Nam Chúc nghĩ mãi vẫn

đề này, hắn quay sang nhìn Tá Tử đang trở mắt nhìn mình, kinh ngạc nói: “Không lẽ tao chính là NPC trấn giữ cửa cấp mười hai??”

Tá Tử liếc Nguyễn Nam Chúc, không nói gì. Nhưng Nguyễn Nam Chúc nhận ra sự khinh bỉ trong cái nhìn ấy.

Nguyễn Nam Chúc: “..” Mẹ kiếp, chắc là thật rồi.

Nói thật lòng, Nguyễn Nam Chúc cảm thấy mình dám làm ra những việc như xóa bỏ ký ức vốn có, thậm chí đến mức mãi mãi không thể khôi phục lắm, hơn nữa giờ đây mục đích của hắn đã đạt được, hắn đã có được người mà mình yêu.

“Chết thật, mình còn thấy hơi vui vui nữa.” Ở đây không còn ai khác, chỉ có quỷ quái trùng trùng. Nguyễn Nam Chúc ngồi trong bóng tối, mỉm cười âm áp: “Chỉ riêng việc được cùng anh ấy trải qua biết bao tháng ngày, mình đã thấy hạnh phúc lắm rồi.”

Tá Tử ngồi gần đó hiển nhiên sẽ không đáp lại lời hắn.

“Nhưng vấn đề bây giờ là, mình thoát ra bằng cách nào đây?” Nguyễn Nam Chúc ngẩng đầu lên nhìn căn hộ xa lạ: “Liệu mình có ra được hay không?” Hắn suy nghĩ một lát, đưa mắt nhìn sang Tá Tử: “Mày còn biết gì nữa?”

Tá Tử liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường.

Nguyễn Nam Chúc: “Đồng hồ?” Hắn đứng dậy, nhìn về phía chiếc đồng hồ có mười hai con số, kim đồng hồ vẫn đang hoạt động. Sau giây lát suy nghĩ, hắn giơ tay lấy đồng hồ xuống.

Tiếp theo, hắn mở hộp đồng hồ ra, sau khi không tìm thấy gì bên trong, Nguyễn Nam Chúc chạm vào nút điều khiển kim giờ, đang định dịch chuyển nó thì đột nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó. Hắn hỏi Tá Tử một câu cuối cùng: “À mà... nếu tao và Thu Thạch vào cửa mà không thể thoát ra thành công, thì sẽ chết ư?”

Tá Tử nghe xong, vẻ mặt trở nên kỳ quặc, như thể thương hại, lại giống như cái nhìn dành cho một kẻ thần kinh không bình thường. Cuối cùng, cô ta gật gật đầu.

Nguyễn Nam Chúc bật cười, nghĩ thầm đúng là mình có khác, mọi điều đều phải làm cho thập toàn thập mỹ, chân thực nhất có thể.

Nguyễn Nam Chúc xoay kim đồng hồ, giây lát sau, hai chiếc chìa khóa rơi xuống đất. Hấn nhặt chúng lên, nhìn thấy hàng chữ khắc trên chìa khóa, lại không khỏi nhoèn cười.

Sự sống hư ảo, Cái chết chân thực, dù Lâm Thu Thạch muốn cuộc sống nào, Nguyễn Nam Chúc cũng có thể cho cậu toại nguyện.

Cậu có thể lựa chọn hiện thực tàn khốc, cũng có thể lựa chọn giấc mộng tươi đẹp, Nguyễn Nam Chúc trao cho Lâm Thu Thạch quyền quyết định.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, tất cả mọi thứ dường như đều là thừa thãi, Nguyễn Nam Chúc không cần suy nghĩ cũng biết đáp án mà Lâm Thu Thạch lựa chọn. Hấn cầm chìa khóa đi ra khỏi phòng, mở cửa, trên hành lang chỉ có một cánh cửa sắt. Cánh cửa đó tràn ngập ánh sáng trắng ấm áp, Nguyễn Nam Chúc đi đến trước cửa, đặt chân vào bên trong.

Không gian lại bắt đầu thay đổi.

Trong ký ức của các thành viên Hắc Diệu Thạch vốn không có nhân vật tên là Nguyễn Nam Chúc, nhưng giờ đây, trong đầu họ lại như được thêm vào điều gì đó. Khi thấy Nguyễn Nam Chúc từ tầng hai biệt thự đi xuống, không một ai tỏ vẻ ngạc nhiên cả, thậm chí Diệp Diệu còn kích động gọi điện cho Lâm Thu Thạch để thông báo là anh Nguyễn đã về.

Ở phía bên kia, Lâm Thu Thạch dĩ nhiên là vui mừng phát điên.

Nguyễn Nam Chúc ngồi trong phòng khách, lặng thinh quan sát cảnh vật xung quanh. Hắn muốn xem cảnh vật này có gì khác so với trong ký ức hay không.

“Anh Nguyễn, cuối cùng anh đã về.” Diệp Điều vẫn đang nói chuyện với hắn: “Anh không biết một năm qua, anh Lâm đã khổ sở thế nào đâu.”

“Một năm?” Nguyễn Nam Chúc hơi sửng sốt: “Đã một năm rồi sao?”

“Đúng thế,” Diệp Điều nói, “đã một năm rồi.”

Nguyễn Nam Chúc nghĩ, cũng may hắn không do dự, nếu kéo dài thêm vài ngày nữa, e rằng khi hắn ra ngoài, con của Lâm Thu Thạch đã ba tuổi rồi...

Sau đó hai người gặp nhau, hạnh phúc ôm chầm lấy nhau.

Lâm Thu Thạch không hỏi Nguyễn Nam Chúc tại sao bây giờ mới xuất hiện. Trên thực tế, chỉ cần Nguyễn Nam Chúc có thể thoát ra, Lâm Thu Thạch sẽ không trách gì hết.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Nguyễn Nam Chúc vốn đang đắm chìm trong hạnh phúc chợt phát hiện một chuyện không hay. Từ khi hắn rời khỏi, cửa cấp mười hai của tất cả mọi người cũng bị niêm phong, tấm giấy dán trên cửa như để nói cho những người bên ngoài biết bên trong đã không còn như xưa.

Với IQ của Lâm Thu Thạch, thấy tình huống như vậy rồi liên hệ với những biểu hiện khác thường khác, không khó để cậu đoán ra Nguyễn Nam Chúc không phải là người. Sau khi nhận thức được mọi chuyện, Nguyễn Nam Chúc khá hoảng loạn, bởi vì hắn không biết chắc liệu Lâm Thu Thạch có bện tâm chuyện này hay không. Nói cho cùng, nếu một ngày bạn bỗng phát hiện người thân yêu

nhất của mình không phải là người mà là NPC trấn cửa, thì đó chẳng phải chuyện hay ho gì cho lắm.

Cho nên, lúc Lâm Thu Thạch đang xem diễn đàn, Nguyễn Nam Chúc mới đến giật cái điện thoại khỏi tay cậu, thận trọng quan sát phản ứng của Lâm Thu Thạch. Sau khi thấy ánh mắt của người yêu không có gì thay đổi, vẻ như hoàn toàn chưa phát hiện ra sự việc, Nguyễn Nam Chúc mới thở phào nhẹ nhõm.

Dĩ nhiên, sau đó Nguyễn Nam Chúc mới hiểu ra rằng, không phải là Lâm Thu Thạch không biết, mà là giả vờ như không biết, cậu vốn dĩ không quan tâm Nguyễn Nam Chúc rốt cuộc là gì.

“Hồi đó sao em với Bạch Minh lại thành bạn của nhau?” Lâm Thu Thạch ngồi trên sofa, cầm điều khiển bật tivi lên để xem, vừa xem vừa thuận miệng tán gẫu với Nguyễn Nam Chúc.

“Lần đó trong tay y trùng hợp có gợn ý của cửa cấp cao, em thì cần dẫn khách, nên nhập bọn với y.” Nguyễn Nam Chúc đáp.

Lâm Thu Thạch quay sang nhìn Nguyễn Nam Chúc, nói: “Vậy tại sao giờ ngày nào anh ta cũng đến tìm anh tâm sự?”

“Ê, hai người đừng có nói chuyện với nhau như thể tôi vắng mặt vậy chứ?” Bạch Minh vừa cắn hạt dưa Nguyễn Nam Chúc mới rang, vừa tức giận nói: “Chim chuột nhau thì đi ra chỗ khác giùm. Với cả, tôi mới gặp Lâm Thu Thạch đã cảm thấy như quen biết từ lâu, không được sao?”

“Không được.” Nguyễn Nam Chúc nói, “bỏ móng vuốt của anh ra khỏi người Thu Thạch ngay.”

Bạch Minh: “Gì, nhỏ mọn.”

Lâm Thu Thạch như cười như không, chẳng nói gì.

Bạch Minh đứng dậy ra về, nói người nhà nhắn tin, hẹn y cùng đi ăn cơm tối.

“Anh ta vẫn còn thời gian ăn bữa tối với anh ư?” Lâm Thu Thạch thuận miệng nói: “Tưởng đang bận làm phim mới mà.”

“Đúng thế.” Bạch Minh thở dài, “nhưng tôi lại thích anh ấy chính vì những bộ phim. Hai người đã xem phim *Con đường đế vương* của anh ấy chưa? Quả không giấu gì, hôm ấy ở trường quay, bọn tôi...”

“Im đi.” Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc đồng thanh lên tiếng, cả hai vội vàng ngăn chặn ngay ý đồ kể chuyện cười không lành mạnh của Bạch Minh, họ không muốn đến lúc xem phim bị phân tâm.

“Thôi được.” Bạch Minh nhún vai: “Hai người càng lúc càng giống nhau rồi đấy.”

“Giống nhau thì sao?” Lâm Thu Thạch hỏi.

“Anh thích mẫu người có tính cách gần giống mình à?” Bạch Minh nói.

“Thích chứ.” Lâm Thu Thạch bật cười, nhưng giọng nói rất nghiêm túc: “Tính cách của tôi rất tốt, có gì đâu mà không thích?”

Bạch Minh: “...” Y nhận ra hai người này đang cố tình nhét thức ăn chó vào miệng mình, bèn quyết đoán bỏ đi, miệng chửi cặp đôi chết tiệt.

Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc bật cười ha ha, sau đó đưa mắt nhìn nhau, đều trông thấy ẩn ý sâu xa nào đó trong mắt người kia, chỉ là trong ẩn ý đó vẫn chứa đựng tình yêu không thể che giấu.

Có một số việc đâu cần suy nghĩ quá rõ ràng làm gì chứ, Lâm Thu Thạch nghĩ, chỉ cần bên nhau là đủ rồi.

Chương 141

Cặp đôi chết tiệt ①

Một năm sau khi Nguyễn Nam Chúc rời cửa, trở về bên Lâm Thu Thạch, hắn lấy lý do chúc mừng nấu một bàn đầy thức ăn, mua hai bình rượu ngon, kể lại việc kia cho Lâm Thu Thạch như kể một câu chuyện.

Lâm Thu Thạch nghe xong, im lặng một lúc lâu. Đứng trước ánh mắt vô cùng bất an của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch cuối cùng đã hỏi điều mà mình suy nghĩ trong lòng từ lâu: “Nhân vật chính trong câu chuyện rất thích mặc đồ nữ phải không?”

Nguyễn Nam Chúc hơi khựng lại, sau đó bình tĩnh “ừm” một tiếng.

“Người đó đã học theo ai?” Lâm Thu Thạch nói: “Không lẽ là một đối tượng nào đó anh ta ngưỡng mộ?” Thật ra năm đó, cậu đã loáng thoáng đoán ra được việc này, chỉ là không nắm bắt được cụ thể đến từng chi tiết mà thôi.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chuyện này quan trọng đến vậy sao?”

Lâm Thu Thạch nói: “Sao lại không quan trọng?”

Nguyễn Nam Chúc: “Sao lại quan trọng?”

Lâm Thu Thạch không nói gì nữa, nhưng biểu cảm trên gương mặt cậu nói cho Nguyễn Nam Chúc rằng đây là điều thực sự quan trọng, cực kỳ quan trọng, quả thực Lâm Thu Thạch đã rất dẫn đo suy nghĩ về vấn đề đó.

Vậy nên Nguyễn Nam Chúc cầm ly rượu nho lên, sau khi nhấp một ngụm, hần nói: “Người mà người đó thích từng bị đàn anh ép mặc đồ nữ.”

Lâm Thu Thạch im lặng lắng nghe.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Thật ra trông cũng khá đẹp...”

Lâm Thu Thạch: “...” Vậy cũng được luôn??

“Vì đẹp nên mặc theo thử xem.” Nguyễn Nam Chúc nói, “thế rồi càng mặc càng cảm thấy thú vị ra trò.” Một kịch sĩ tài năng sao có thể thờ ơ với sân khấu, sau khi mặc đồ nữ, không gian thể hiện tài năng của kịch sĩ dĩ nhiên trở nên lớn hơn nhiều...

Lâm Thu Thạch ôm mặt, nhất thời không biết nên nói gì. Trách những người khác đã dạy hư Nguyễn Nam Chúc ư? Nhưng nghĩ kỹ lại, kẻ dạy hư Nguyễn Nam Chúc hình như chính là mình...

Chẳng trách tính cách của Nguyễn Nam Chúc ở trong và ngoài cửa lại khác biệt nhiều đến vậy, khi đó Lâm Thu Thạch cứ tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc bị tâm thần phân liệt do áp lực của cửa mang lại, bây giờ nghĩ kỹ thì chứng bệnh tâm lý kia rõ ràng chưa từng tồn tại, người ta chỉ đơn thuần là đam mê diễn xuất mà thôi.

Lâm Thu Thạch uống một ngụm rượu, chìm vào im lặng.

Từ khi Nguyễn Nam Chúc rời khỏi cửa, cùng với việc cửa cấp mười hai bị niêm phong, hiệu quả “làm mờ” của cửa cũng dần dần biến mất.

Diệp Điều lại nhiệt tình rủ cậu ra ngoài chơi, các thành viên của Hắc Diệu Thạch giống như bỗng nhiên nhớ ra sự tồn tại của Lâm Thu Thạch.

Lâm Thu Thạch lấy làm lạ về hiện tượng này, Nguyễn Nam Chúc ngồi gần đó ôm tay cầm chơi điện tử, mắt nhìn lên màn hình tivi: “Cửa cấp mười hai đã không còn tồn tại nữa, làm mờ hay không cũng vậy thôi.”

Lâm Thu Thạch nhướn mày: “Cửa cấp mười hai bị vô hiệu hóa liệu có ảnh hưởng gì đến toàn bộ cửa không?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chắc là có?”

Lâm Thu Thạch: “Chắc là?”

Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt: “Có lẽ mọi người sẽ dễ vượt cửa hơn chẳng?”

Lâm Thu Thạch bật cười, nếu được vậy thì tốt quá.

Mặc dù sau khi Nguyễn Nam Chúc rời khỏi cửa, các thành viên của Hắc Diệu Thạch bắt đầu “nhớ ra” hẳn, nhưng trên thực tế, dù nhớ rằng có một người như Nguyễn Nam Chúc, nhưng mối quan hệ giữa họ trở nên rất kỳ lạ, tựa như trong đầu họ biết rằng Nguyễn Nam Chúc tồn tại, nhưng tình cảm đối với người đó lại không thể dò dào như ký ức. Bạch Minh chính là một ví dụ điển hình, mặc dù y biết mình và Nguyễn Nam Chúc mới là bạn thân, nhưng mỗi lần đến biệt thự chơi, y đều tìm Lâm Thu Thạch nói chuyện.

Đứng trước tình trạng như vậy, Nguyễn Nam Chúc không hề nao núng, vẫn bình chân như vại.

Lâm Thu Thạch nói: “Mọi người bên Hắc Diệu Thạch gọi anh tối nay qua đó ăn cơm, nói là tiệc mừng người mới gia nhập, em có muốn đi không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Được chứ.”

Vậy là tối hôm đó, hai người quyết định đến Hắc Diệu Thạch ăn chiều uống chực.

Tại Hắc Diệu Thạch, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt. Dĩ nhiên đa phần mọi người vẫn vây quanh Lâm Thu Thạch, nhưng Nguyễn Nam Chúc không để tâm, hẩn ngồi trên sofa chơi điện thoại.

Mấy ngày này, Hắc Diệu Thạch chào đón một số người mới, nghe nói thực lực rất mạnh, hầu hết đều đã qua cửa cấp năm.

Khi thấy Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, đa phần các ánh mắt đổ dồn vào Nguyễn Nam Chúc, hẩn ngồi trên sofa trông đẹp như một bức tranh vậy.

Gương mặt hẩn không có biểu cảm gì, hàng mi đen như lông quạ khẽ rũ xuống, nước da trắng như ngọc, đúng là một dáng vẻ thoát tục hoàn hảo.

“Anh đây là?” Đám người mới nhìn Nguyễn Nam Chúc, hỏi.

“Người yêu của tôi.” Lâm Thu Thạch ngồi ở bàn ăn nói: “Nam Chúc, ra ăn chút gì đi.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc đứng dậy, đi đến ngồi cạnh Lâm Thu Thạch.

Ăn xong, Diệp Điều gọi Lâm Thu Thạch ra, nói có chuyện muốn bàn.

Nguyễn Nam Chúc rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn đi ra hành lang ăn kẹo. Người mới vừa gia nhập Hắc Diệu Thạch cũng đứng dậy, đến bên cạnh Nguyễn Nam Chúc, nói xin chào với hẩn.

Nguyễn Nam Chúc nói: “Có việc gì à?”

Người mới nói: “Không có gì, tôi muốn nói chuyện với anh mà thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn vào ánh mắt của người kia, chẳng mấy chốc hiểu ra ý đồ của gã, đôi mắt Nguyễn Nam Chúc tức thì toát vẻ hưng phấn.

Bên kia, Lâm Thu Thạch đang nói chuyện với Diệp Điều, không hề biết phía Nguyễn Nam Chúc xảy ra việc gì. Diệp Điều hỏi Lâm Thu Thạch một vài vấn đề liên quan đến người mới, hiện nay Diệp Điều là thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thông thạo lắm trong vấn đề lựa chọn thành viên.

“Người mới kia nhìn chung rất ổn, chỉ có điều hơi háo sắc.” Diệp Điều nói: “Anh Lâm, anh bảo điều này có phải là khuyết điểm lớn không?”

Lâm Thu Thạch nói: “Cũng không phải khuyết điểm lớn gì, nhưng tuýp người như vậy dễ gặp chuyện.”

Diệp Điều nói: “Chuyện gì ạ?” Hấn lắc lắc đầu: “Trong cửa toàn là quỷ quái, không lẽ gã định thịt luôn cả quỷ.”

Lâm Thu Thạch nói: “Trong cửa cũng có người khác mà.”

Diệp Điều: “Ờ... cũng đúng.”

Hai người nói chuyện thêm một lát rồi chia nhau ra. Khi Lâm Thu Thạch trở lại phòng ăn, cậu bỗng cảm nhận được một ánh mắt bất mãn đang nhìn mình. Cậu thử tìm kiếm thì phát hiện người mới kia đang nhìn mình với vẻ khinh khỉnh.

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu im lặng một lát, hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra, bèn nhìn Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc chớp chớp mắt ra chiều vô tội.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Thu Thạch: Nguyễn Nam Chúc, em lại sắp xếp kịch bản gì cho anh đây.

Nguyễn Nam Chúc: Khi nào về em kể cho.

Lâm Thu Thạch: ... Thôi được.

Sau đó, hai người đứng dậy ra về, ánh mắt của người kia vẫn dõi theo Lâm Thu Thạch như hình với bóng, cứ như muốn dùi một lỗ trên lưng cậu.

Khi ra tới bên ngoài, Nguyễn Nam Chúc ngồi vào ghế lái, bật cười nói: “Tổ chất người mới đó khá tệ, dễ gây chuyện rắc rối lắm.”

Lâm Thu Thạch nói: “Em đã nói chuyện gì với gã?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em nói anh là một tổng tài bá đạo.”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lơ mờ đoán ra được cốt truyện, nói một cách bất đắc dĩ: “Vui quá nhỉ?”

“Vui chứ.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Từ khi cửa kết thúc chẳng có cơ hội diễn kịch gì hết.” Cuộc sống của hắn vì thế mà đã mất đi một thú vui lớn.

Lâm Thu Thạch nói: “Thôi được, vậy em nói trước kịch bản cho anh biết đi.”

Nguyễn Nam Chúc lập tức phẫn chấn tinh thần, giảng giải kịch bản cho Lâm Thu Thạch. Lâm Thu Thạch nghe xong, vẻ mặt trở nên phức tạp, cậu chỉ vào mình: “Tổng tài bá đạo?”, sau đó chỉ Nguyễn Nam Chúc: “Đóa hoa nhỏ vô tội bị cường quyền bức ép? Hình tượng nhân vật có phải hơi bị ngược...”

Nguyễn Nam Chúc nhìn Lâm Thu Thạch bằng đôi mắt xinh đẹp, sau giây lát im lặng, hắn nói: “Nếu anh muốn đổi vai với em cũng được, mình có thể thử vào tuần sau.”

Lâm Thu Thạch bật cười thành tiếng, quay sang thơm nhẹ Nguyễn Nam Chúc một cái: “Thế nào cũng được, em vui là được rồi.”

Vì giờ không còn thường xuyên lui tới Hắc Diệu Thạch nên Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc không để tâm lắm đến người mới kia.

Đến tận vài tháng sau, Hắc Diệu Thạch lại tụ tập lần nữa, Lâm Thu Thạch và Nguyễn Nam Chúc gần như sắp cho cái kịch bản kia vào dĩ vãng rồi, thì gã người mới đột nhiên đi đến trước mặt Lâm Thu Thạch, chỉ trích Lâm Thu Thạch bằng giọng điệu gay gắt: “Anh không thể đối xử với anh ấy như vậy!”

Lâm Thu Thạch sửng người trong giây lát, vẫn chưa kịp nói gì, người kia đã chộp lấy tay Nguyễn Nam Chúc, chỉ vào những vết răng ẩn hiện trên phần cổ tay bị lớp vải áo che khuất, nói với Lâm Thu Thạch: “Tại sao phải giày vò người ta như vậy?!”

Xung quanh lập tức lặng như tờ, Lâm Thu Thạch nói: “Ý cậu là sao?”

Người kia cười nhạt: “Anh ấy không thích anh, thế là anh lăng nhục anh ấy đến mức này? Ai cũng là con người, anh chẳng qua chỉ có chút địa vị mà thôi.”

Nguyễn Nam Chúc nhìn vết răng trên cổ tay mình, những vết răng này đúng là của Lâm Thu Thạch, có điều là vì hắn đùa quá đáng quá nên mới bị cắn thành ra như vậy.

Lâm Thu Thạch rõ ràng cũng nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt không khỏi sa sầm. Cậu đứng bật dậy, tóm lấy bàn tay Nguyễn Nam Chúc, nắm thật chặt trong tay mình: “Tôi làm gì cậu ấy đâu đến lượt cậu bàn tán?”

“Anh thật là quá đáng!” Tay người mới tức điên.

Lâm Thu Thạch nói: “Cậu ấy thích tôi cư xử như vậy mà, Nguyễn Nam Chúc, lên tiếng đi chứ?” Lâm Thu Thạch nâng cằm Nguyễn Nam Chúc lên, ép hắn nhìn vào mình: “Nói cho gã biết đi, thích hay là không, hả?”

Nguyễn Nam Chúc: “...” Thật không dám giấu giếm, hắn thích chết đi được ấy chứ. Thế là Nguyễn Nam Chúc gục đầu xuống, trông như thể bị ép phải dựa vào lòng Lâm Thu Thạch, hắn run rẩy nói: “Thích.”

Thấy vậy, người kia càng nổi cơn tam bành, định ra tay với Lâm Thu Thạch, may có Diệp Điều ngăn lại.

Diệp Điều nhìn gã người mới bằng ánh mắt đượm vẻ thương hại, nhưng nhiều hơn là sự lạnh lùng: “Thôi được rồi, dừng lại đi.”

“Mọi người để hắn ức hiếp người khác vậy sao?” Gã người mới vẫn còn âm ức.

“Tôi muốn hỏi anh một câu, anh muốn cứu Nguyễn Nam Chúc chỉ đơn thuần là vì bất bình với hành vi của Lâm Thu Thạch, hay là vì có ý gì khác với Nguyễn Nam Chúc?” Diệp Điều hỏi.

“Dĩ nhiên là vì không chịu nổi hành vi của Lâm Thu Thạch!” Khi nói ra câu này, ánh mắt gã người mới hơi đảo loạn. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, gã đã bị ngoại hình xinh đẹp của Nguyễn Nam Chúc thu hút, nên lập tức lân la làm quen. Khi biết mối quan hệ giữa Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch, trong lòng gã liền nảy ra một vài ý nghĩ.

“Vớ vẩn,” Diệp Điều chẳng buồn khách sáo, hắn không định giữ thể diện cho kẻ này nữa rồi, “đầu óc anh nghĩ gì không lẽ bọn tôi

không biết? Người ta tự nguyện ở bên nhau, cần gì anh đứng lên đòi lại công bằng?”

Người mới nghe vậy có vẻ tức tối lắm, vẫn định nói gì đó, chợt thấy Nguyễn Nam Chúc bị Lâm Thu Thạch xách lên, nói: “Về.”

Nguyễn Nam Chúc khẽ cau mày như thể bị đau, nhưng không hề kêu cứu, chỉ mím môi lại thật chặt.

“Nam Chúc!” Gã người mới gào lên: “Hãy đợi tôi, nhất định tôi sẽ đến cứu anh!”

Lâm Thu Thạch nghĩ thầm được rồi được rồi, bọn này sẽ đợi, không cứu được Nguyễn Nam Chúc thì cậu phải gọi tôi là ông nội.

Nguyễn Nam Chúc từ đầu chí cuối không hề lên tiếng, đợi khi đã lên xe, hắn mới xắn tay áo lên, âm ức nói: “Thu Thạch, anh cần kiểu gì mà em mãi chưa khỏi thể này.”

Lâm Thu Thạch lờm hắn một cái: “Em còn dám nói?” Cậu thì cũng kém gì.

Nguyễn Nam Chúc sán lại, nói: “Vì anh ngon quá mà.”

Lâm Thu Thạch: “Ngon?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Chứ sao nữa, y như kem sữa vậy.”

Lâm Thu Thạch cả giận: “Tổng tài bá đạo là anh cơ mà!”

Nguyễn Nam Chúc: “Ai bảo cô bé đáng thương không thể cản tổng tài bá đạo? Ai quy định? Em cứ cản đấy.”

Nghe sự ngụy biện của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đành bó tay, quay ra khởi động xe.

Kể từ khi không cần vào cửa nữa, họ đâm ra rảnh rỗi, Lâm Thu Thạch không có việc gì làm, bèn quay lại nghề nghiệp từng làm ở

cửa cấp mười hai. Cậu mở một phòng thiết kế, nói chung hiện giờ cậu chẳng có gì ngoài tiền.

Lâm Thu Thạch thì còn có cái nghề trong tay, nhưng Nguyễn Nam Chúc lại khác, hẳn là một thiếu niên bỏ học từ thời cấp ba...

Vì điều này, Nguyễn Nam Chúc từng tuyệt vọng nói: “Tận bây giờ em mới nhận ra sự gian khổ ở thế giới thực, em thậm chí còn không có bảo hiểm xã hội. Vài chục năm nữa em tuổi già sức yếu, nếu anh hết yêu em...”

Lâm Thu Thạch nhìn Nguyễn Nam Chúc, rất muốn đưa hẳn xem khoản tiền tiết kiệm chín con số trong tài khoản ngân hàng để hẳn bình tĩnh lại.

Nguyễn Nam Chúc: “Không được, em phải tìm công việc, không thể tiếp tục lãng phí thời gian thêm nữa.”

Lâm Thu Thạch: “Vậy em muốn làm công việc gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Em muốn làm idol!”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nói thật lòng, từ khi Nguyễn Nam Chúc ra khỏi cửa, tính cách hẳn càng lúc càng trở nên hoạt bát hơn, hẳn không cần ép mình trở nên trầm ổn để làm thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch nữa. Lâm Thu Thạch càng lúc càng nhận thấy bóng dáng của Chúc Mạnh và Nguyễn Bạch Khiết hiện lên rõ nét hơn. Nhưng như vậy cũng tốt, Lâm Thu Thạch nghĩ, dù là Chúc Mạnh hay Nguyễn Bạch Khiết đi nữa, cậu đều rất thích.

Để thực hiện giấc mơ trở thành idol của Nguyễn Nam Chúc, Lâm Thu Thạch đã liên hệ với Bạch Minh, bày tỏ nguyện vọng của mình, đồng thời dò hỏi người kia nhà y liệu có thể đưa Nguyễn Nam Chúc vào giới giải trí hay không.

Nghe xong câu hỏi Lâm Thu Thạch, Bạch Minh nói: “Anh bị úng não rồi hả? Đang sống yên lành, sao lại đòi vào giới giải trí làm gì.”

Lâm Thu Thạch: “Cậu ấy đang thất nghiệp mà?”

Bạch Minh nói: “Hắn đang ở đâu?”

Lâm Thu Thạch nói: “Ra ngoài mua đồ ăn rồi, thấy bảo tối nay ăn lẩu.”

Bạch Minh thở dài: “Đấy, cứ như thế có phải tốt không, nấu cơm ăn cơm rồi ra ngoài chơi, cuộc sống an lành biết mấy. Anh nghĩ cho kỹ vào, giới giải trí là nơi vào dễ ra khó, tôi lúc nào cũng chỉ mong anh nhà tôi rút lui khỏi giới giải trí, nhưng cũng chỉ dám nghĩ vậy mà thôi...”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...”

Bạch Minh: “Đã nghĩ kỹ chưa?”

Lâm Thu Thạch: “Cứ để cậu ấy đi đi, tránh rảnh rồi sinh nông nổi.”

Bạch Minh: “Thôi được, tôi sẽ lựa lúc thích hợp tiến cử cho.”

Lâm Thu Thạch gật đầu, chuyện này được quyết định như thế.

Nguyễn Nam Chúc mua đồ ăn trở về, Bạch Minh nhìn giỏ thức ăn trong tay Nguyễn Nam Chúc, nói: “Thật không ngờ, thật không ngờ, cựu thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch giờ đây lại bị dòng đời xô đẩy, trở thành nội trợ trong gia đình.”

Nguyễn Nam Chúc xụ mặt: “Anh nên về rồi đấy.”

Bạch Minh: “Anh không giữ tôi lại ăn cơm à?”

Nguyễn Nam Chúc: “À gì mà à, có bao giờ tôi giữ anh lại ăn cơm đâu nhỉ.”

Bạch Minh giận dữ mắng Nguyễn Nam Chúc là đồ vô tình, đoạn đứng dậy ra về. Lâm Thu Thạch nhìn hai người, không khỏi cười phá lên.

Tuy có một chút không bằng lòng với Nguyễn Nam Chúc, Bạch Minh vẫn giữ lời hứa. Vài ngày sau, y hẹn Trương Dặc Khanh ra ngoài, đồng thời dẫn Nguyễn Nam Chúc đến casting một vai diễn.

Lúc trước Nguyễn Nam Chúc nói mình muốn trở thành idol thật ra chỉ là nói đùa, không ngờ Lâm Thu Thạch lại coi là thật. Được người yêu đối xử chân thành nên Nguyễn Nam Chúc rất vui, sau khi suy nghĩ, hắn quyết định đến gặp Trương Dặc Khanh để thử vai.

Lâm Thu Thạch khi ấy đang bận bịu công việc ở văn phòng, khi trở về thấy Nguyễn Nam Chúc đang ngồi cắn hạt dưa, bèn hỏi: “Thế nào rồi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Thế nào là thế nào?”

Lâm Thu Thạch: “Thì vụ... casting ấy?”

Nguyễn Nam Chúc: “Trương Dặc Khanh nói tháng Ba khai máy.”

Lâm Thu Thạch: “Đậu rồi à?”

“Chứ gì nữa.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nhưng em không định lưu lại trong giới giải trí quá lâu, chỉ là chơi một chút thôi.” Hắn vươn vai một cái, đứng dậy đi đến bên Lâm Thu Thạch, ôm lấy eo cậu, ngả đầu vào vai cậu, cất giọng nũng nịu một cách điêu luyện: “Anh đã bận suốt hơn hai tháng rồi, ở bên em một chút không được sao?”

Lâm Thu Thạch nói: “Được chứ, em muốn đi đâu chơi nào?”

Nguyễn Nam Chúc ngẫm nghĩ, rồi ghé tai Lâm Thu Thạch nói một địa điểm.

Gương mặt Lâm Thu Thạch hơi mất tự nhiên, cậu nói: “Hay là đổi chỗ khác đi?”

Nguyễn Nam Chúc: “Chỗ này hay mà? Rõ ràng anh cũng thích.”

Lâm Thu Thạch nói: “Thôi được.”

Nguyễn Nam Chúc nở nụ cười, địa điểm mà hắn nói chính là hòn đảo trước đây hắn và Lâm Thu Thạch từng đến nghỉ dưỡng.

Một tháng sau đó, Lâm Thu Thạch tiếp tục bận bịu với dự án của mình, còn Nguyễn Nam Chúc thì vào đoàn phim của Trương Dặc Khanh. Lâm Thu Thạch lo hắn vất vả, nên thỉnh thoảng ghé thăm. Nguyễn Nam Chúc cũng chẳng buồn che giấu, khi người trong đoàn hỏi Lâm Thu Thạch là ai, hắn nói luôn là “nhà tài trợ” của mình.

Ban đầu Lâm Thu Thạch nghe thấy thế cũng ngăn người mất một lúc, hỏi Nguyễn Nam Chúc rằng em có biết “nhà tài trợ” nghĩa là gì không.

“Biết chứ, Nguyễn Nam Chúc nói, “chính là người chu cấp cho em.”

Lâm Thu Thạch: “...” Quả đúng là thế thật.

Thấy Nguyễn Nam Chúc thản nhiên thừa nhận như vậy, những người khác đều nhìn họ bằng ánh mắt khác thường. Dĩ nhiên, cũng có kẻ khâm phục sự thẳng thắn đó. Có điều Nguyễn Nam Chúc chẳng hề để ý đến thái độ của người khác, hắn chỉ coi đây là việc giết thời gian, đóng phim cho vui chứ đâu có nghiêm túc.

Đương nhiên, Nguyễn Nam Chúc không dám nói những lời này ra trước mặt Trương Dặc Khanh, hắn chỉ nghĩ thầm trong lòng. Dù sao Trương Dặc Khanh cũng là đạo diễn của bộ phim này, nếu biết

Nguyễn Nam Chúc có suy nghĩ như vậy, có lẽ hẳn đã không để Nguyễn Nam Chúc gia nhập đoàn phim.

Bộ phim được quay trong hơn hai tháng, Nguyễn Nam Chúc vào vai vị hoàng tử chết thảm khi hận nước thù nhà vẫn còn trên vai, một nhân vật đầy bi kịch và dễ đi vào lòng khán giả, lại rất phù hợp với khí chất của Nguyễn Nam Chúc.

Khi Nguyễn Nam Chúc quay cảnh cuối cùng, Lâm Thu Thạch cũng có mặt. Nguyễn Nam Chúc trong bộ đồ cổ trang trông đẹp đến sửng sờ, dáng vẻ khi dùng trường kiếm tự sát trên tường thành trước thiên binh vạn mã quân thù ấy, ngay đến Lâm Thu Thạch cũng cảm thấy kinh tâm động phách.

Trương Dặc Khanh hô “cắt”, Nguyễn Nam Chúc mặc trang phục diễn chạy ngay đến bên Lâm Thu Thạch, hỏi rằng mình có đẹp không.

“Đẹp.” Lâm Thu Thạch ngắm gương mặt tuyệt đẹp được trang điểm chuyên nghiệp của Nguyễn Nam Chúc, trái tim đập liên hồi. Cậu nói: “Em lúc nào cũng đẹp hết.”

Nguyễn Nam Chúc dĩ nhiên trông thấy vẻ trầm trồ trong ánh mắt của Lâm Thu Thạch, hẳn nghĩ ra điều gì đó, nói: “Hôm nay anh còn bận việc không?”

“Ừm, khoảng ba giờ chiều có một cuộc họp.” Lâm Thu Thạch nói.

“Vậy tối nhớ về sớm nhé.” Nguyễn Nam Chúc nói.

Lâm Thu Thạch gật đầu. Cậu chỉ cho rằng Nguyễn Nam Chúc đang làm nũng như thường ngày, cho nên khi trở về nhà, thấy Nguyễn Nam Chúc đang ngồi trong phòng với bộ đồ cổ trang, cậu như ngừng thở.

Phải nói rằng, một người bạn đời yêu thích diễn kịch đôi khi sẽ mang lại cho bạn rất nhiều sự kinh ngạc thích thú. Mặc dù thi thoảng cũng có chút phiền phức, nhưng nhược điểm không thể che lấp những ưu điểm, cuộc sống có Nguyễn Nam Chúc quả thực phong phú đầy màu sắc như phim tình cảm tuổi teen vậy.

Sau khi bộ phim của Trương Dặc Khanh đóng máy, Nguyễn Nam Chúc cùng Lâm Thu Thạch ra đảo chơi hai tháng, sau đó quên luôn những gì liên quan đến việc đóng phim. Trương Dặc Khanh vốn định giới thiệu công việc khác cho hắn, nhưng Nguyễn Nam Chúc tỏ ý mình chỉ muốn làm thử cho vui, chứ không định thực sự làm việc như một người trong giới giải trí.

Trương Dặc Khanh nghe xong bực bội mắng Bạch Minh một trận. Bạch Minh cảm thấy mình thực sự vô tội, nhưng lại không làm gì được Nguyễn Nam Chúc, đành tìm Lâm Thu Thạch mắng vốn: “Anh liệu liệu quản lý người của mình đi chứ, nhà tôi nói Nguyễn Nam Chúc đã bỏ phí một cơ hội tốt đấy. Tôi cũng phục sát đất thật, Nguyễn Nam Chúc cứ thích hủy hoại bản thân thì tôi còn cách nào được chứ.”

Lâm Thu Thạch: “Ồ.”

Bạch Minh: “Anh không khuyên hắn à?”

Lâm Thu Thạch: “Ờ.”

Bạch Minh: “...” Thôi được rồi, sao mình có thể hy vọng Lâm Thu Thạch quản lý được Nguyễn Nam Chúc, mình đang nằm mơ chắc. Nói về chiều người yêu thì Lâm Thu Thạch quá đáng hơn mình nhiều!

Bạch Minh đứng dậy bỏ về, không một chút lưu luyến. Lâm Thu Thạch vuốt ve cái cằm đang gác trên đùi mình, hỏi Nguyễn Nam

Chúc tối nay muốn ăn gì.

Nguyễn Nam Chúc đáp: “Ăn anh được không?”

Lâm Thu Thạch: “Cứ đùa đi, xem em chọc giận Bạch Minh rồi kìa.”

Nguyễn Nam Chúc còn lâu mới quan tâm Bạch Minh ra sao, hẳn tiếp tục làm nũng với Lâm Thu Thạch, nói: “Ăn món Quảng Đông được không...”

Nếu Bạch Minh chưa đi, chắc đã bực dọc mắng hai người là nòi nào úp vung này.

Chương 142

Cặp đôi chết tiệt (2)

Nguyễn Nam Chúc chỉ coi đóng phim là công việc làm thêm, cho nên mọi người đều không quá chú ý đến kết quả của công việc này. Ai ngờ mấy tháng sau, Nguyễn Nam Chúc đang ở nhà nhàn rỗi không có việc gì làm thì đột nhiên Trương Dặc Khanh gọi tới thông báo bộ phim hần đóng đã ra rạp, còn tiện thể tặng hai tấm vé cho Nguyễn Nam Chúc để hần đi xem.

Nguyễn Nam Chúc mời Lâm Thu Thạch cùng đi xem bộ phim của mình, hai người vui vẻ đi đến rạp chiếu. Lâm Thu Thạch còn mua bắp rang bơ, rồi mới vào rạp.

Bộ phim có thời lượng một trăm phút, Lâm Thu Thạch vốn dĩ không quá kỳ vọng, nhưng khi xem xong, cậu vô cùng bất ngờ. Trương Dặc Khanh tuy xuất thân là diễn viên, không trải qua trường lớp đạo diễn chính thống, nhưng rõ ràng hần rất có năng khiếu về phương diện đạo diễn. Không nói đâu xa, trong bộ phim võ hiệp này, hần đã vận dụng rất nhiều kỹ thuật khiến người ta phải vỗ tay tán thưởng.

Nhân vật hoàng tử do Nguyễn Nam Chúc thủ vai cũng vô cùng xuất sắc.

Nhưng xem xong thì thôi, Nguyễn Nam Chúc và Lâm Thu Thạch sau khi về nhà rồi cũng không quá để tâm đến việc này nữa. Cho đến hôm sau, Lâm Thu Thạch mở mạng xã hội ra, phát hiện

nhân vật của Nguyễn Nam Chúc đã lọt vào bảng hot search... Cậu không quá am hiểu những thứ này, sau khi click vào bảng xếp hạng tìm kiếm xem thử, mới biết rằng có rất nhiều người biểu lộ tình cảm với kỹ năng diễn xuất và vẻ ngoài của Nguyễn Nam Chúc. Họ nói tại sao trước đây chưa từng thấy diễn viên này bao giờ, thật không ngờ một người mới, thời lượng xuất hiện không quá nhiều lại nổi bật đến vậy.

Nguyễn Nam Chúc đang mơ màng ngái ngủ bị Lâm Thu Thạch dựng dậy, Lâm Thu Thạch đưa điện thoại đến trước mặt hắn: “Nam Chúc, hình như em nổi tiếng rồi này?”

Nguyễn Nam Chúc mở mắt ra, liếc màn hình điện thoại một cái rồi nhào vào lòng Lâm Thu Thạch, chạm vào cằm Lâm Thu Thạch một cái, nói: “Đừng lo chuyện đó...”

Lâm Thu Thạch: “Ừm...”

Nguyễn Nam Chúc không thật sự có khái niệm thế nào là “nổi tiếng”, cho nên vào buổi trưa, khi ăn cơm với Lâm Thu Thạch, hắn tỏ ra khá bức dọc khi nghe điện thoại của Trương Dặc Khanh: “Tôi chỉ đóng vai phụ thôi, tại sao phải theo các anh đi tuyên truyền phim chứ? Sao cơ, anh đòi phong sát tôi? Ăn nhầm thuốc hay gì vậy, tôi đâu có hoạt động trong giới giải trí, thích thì cứ việc phong sát đi...”

Lâm Thu Thạch nghe mà buồn cười, nhưng không biết cuối cùng Trương Dặc Khanh đã nói gì mà Nguyễn Nam Chúc không từ chối nữa. Hắn nhíu mày liếc Lâm Thu Thạch một cái, rồi nhận lời Trương Dặc Khanh đi tuyên truyền với đoàn phim.

Sau khi cúp điện thoại, Nguyễn Nam Chúc nói với Lâm Thu Thạch rằng Trương Dặc Khanh muốn đưa hắn đi tuyên truyền một thời gian.

“Đi đi.” Lâm Thu Thạch nói, “nhưng nếu thật sự không thích thì cũng đừng miễn cưỡng bản thân, chúng ta có thiếu thứ gì đâu.”

“Ừm.” Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu, tỏ ý đồng tình với lời nói của Lâm Thu Thạch.

Về sau, dự án mà Lâm Thu Thạch đang làm cũng bắt đầu bận rộn, cậu không còn nhiều thời gian để quan tâm đến bộ phim của Nguyễn Nam Chúc nữa. Cậu nhận ra Nguyễn Nam Chúc đã thật sự nổi tiếng là khi thấy một cô nàng trong phòng thiết kế của mình dùng hình Nguyễn Nam Chúc làm hình nền máy tính ở văn phòng, khi ấy Lâm Thu Thạch còn tưởng mình nhìn lầm. Cậu chỉ vào màn hình, hỏi cô gái: “Đây là ai vậy?”

Cô gái kia nghe vậy, lập tức giới thiệu về Nguyễn Nam Chúc cho Lâm Thu Thạch với vẻ phấn khích, nói rằng đây là một diễn viên mới rất nổi đạo gần đây, tên là Dư Thu Thu, không những đẹp trai mà diễn còn hay nữa!

Lâm Thu Thạch: “...” Thôi được rồi được rồi, không cần phải nói nữa, kỹ năng diễn xuất của Nam Chúc tốt đến mức nào, tôi là người rõ nhất.

Tối hôm ấy, Lâm Thu Thạch ngắm Nguyễn Nam Chúc đang xem tivi, không khỏi trầm ngâm.

Nguyễn Nam Chúc cũng đã chú ý đến ánh mắt của Lâm Thu Thạch, bèn quay sang hỏi: “Sao thế?”

Lâm Thu Thạch: “Nam Chúc...”

Nguyễn Nam Chúc: “Hửm?”

Lâm Thu Thạch: “Có phải em nổi rồi không?”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Nổi? Nổi gì cơ?”

Lâm Thu Thạch thấy vẻ mặt ngờ ngác của hắn, đành đổi cách nói khác: “Hình như là Dư Thu Thu nổi tiếng rồi nhỉ?” Cửa nợ này debut còn dám lấy tên giả của cậu làm nghệ danh.

Nguyễn Nam Chúc vỗ đùi đánh đét: “Đúng thế! Thu Thu nhà mình đang nổi lắm! Trương Dặc Khanh còn tiến cử em với bạn của mình, cho em đóng vai chính nữa kìa...”

Lâm Thu Thạch nói: “Đây là việc đáng mừng nhỉ?”

Nguyễn Nam Chúc: “Đáng mừng cái gì chứ, nếu nhận vai, em sẽ phải bôn ba theo đoàn, không thể ở bên anh được.”

Lâm Thu Thạch ngẫm nghĩ một lát: “Dù sao em đã xác định làm chơi rồi, thì không cần để ý quá nhiều, không thích đóng nữa thì thôi, mệt thì ở nhà nghỉ ngơi.” Các diễn viên khác có thể sẽ cảm thấy áp lực, nhưng Nguyễn Nam Chúc thì không hề.

“Được.” Nguyễn Nam Chúc đồng ý. Sau đó, dường như hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bèn nói: “Phải rồi, gã người mới ở Hắc Diệu Thạch lần trước đã mấy lần chạy đến phim trường tìm em. Em chẳng buồn để ý, nhưng anh nhắc Diệp Điều bảo gã đừng đến nữa, kẻo em không kiếm chế được nữa đâu.”

Lâm Thu Thạch nghĩ một lát mới nhớ ra người mới này là ai, hình như đó chính là người đã động lòng trước nhan sắc của Nguyễn Nam Chúc, tưởng rằng Lâm Thu Thạch cưỡng ép Nguyễn Nam Chúc. Cậu nói: “Em không kiếm chế được cái gì?”

Nguyễn Nam Chúc: “Dĩ nhiên là không kiếm chế được mà đấm gã.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Sau khi vượt qua thử thách của cửa, tố chất cơ thể của mọi người đều sẽ mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, Lâm Thu

Thạch chính là một ví dụ. Cậu cứ nghĩ mình và Nguyễn Nam Chúc đều khỏe ngang nhau, nhưng một ngày nọ, cậu mới phát hiện ra rằng mình rõ ràng không phải đối thủ của Nguyễn Nam Chúc. Khi nhận thấy điều này, Lâm Thu Thạch thầm cười nhạo mình đã từng lo Nguyễn Nam Chúc ra ngoài bị bắt nạt: Hắn không bắt nạt người khác là may.

“Không sao,” vì vậy, Lâm Thu Thạch nói, “nếu gã làm phiền đến em thì cứ cho gã một trận đi.”

Nguyễn Nam Chúc gật gật đầu.

Vài ngày sau, Lâm Thu Thạch đến thăm đoàn phim của Nguyễn Nam Chúc. Lần này Nguyễn Nam Chúc đóng phim hiện đại, hắn vào vai một tên sát nhân hàng loạt có ngoại hình cực đẹp, Lâm Thu Thạch cảm thấy hình tượng nhân vật này rất thích hợp với Nguyễn Nam Chúc.

Lâm Thu Thạch đang đứng đợi bên đường thì nghe được những tiếng động kỳ quái, như tiếng ai đang... rên rỉ. Nghe thấy âm thanh này, Lâm Thu Thạch hơi nhíu mày, ngoảnh đầu nhìn vào con hẻm nhỏ tối đen gần đó. Địa điểm quay phim nằm ở một phim trường lớn, khung cảnh khá phức tạp, nhiều loại kiến trúc đan xen dĩ nhiên sẽ tạo ra nhiều góc khuất mà ống kính không rọi được đến.

Lâm Thu Thạch đang nghĩ xem có nên qua đó xem thử không, thì nghe thấy giọng Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc nói bằng giọng hơi khàn: “Vui không?”

Lâm Thu Thạch: “...” Cậu lẳng lặng đi đến gần con hẻm, thấy Nguyễn Nam Chúc đang đứng ở trong, và một người khác đang quỳ trước mặt hắn. Mặc dù trong hẻm khá tối, Lâm Thu Thạch không

nhìn rõ gương mặt người kia, nhưng cảnh tượng đang diễn ra khác hẳn so với tưởng tượng của cậu.

Người kia đang nằm gục trên đất như một miếng giẻ rách vậy. Nghe thấy tiếng bước chân, Nguyễn Nam Chúc quay lại nhìn. Sau khi trông thấy Lâm Thu Thạch, gương mặt lạnh lùng của hắn hé một nụ cười nhẹ, hắn thản nhiên thả ống tay đang xắn của mình xuống, đi đến bên cạnh Lâm Thu Thạch, nói: “Sao anh lại đến đây?”

Lâm Thu Thạch liếc kẻ đang thoi thóp dưới đất: “Chưa chết đó chứ?”

“Dĩ nhiên là chưa chết, em biết giới hạn chứ bộ.” Nguyễn Nam Chúc đi đến chỗ kẻ kia, bộ dạng như chú mèo lớn vừa dịu dàng vừa dễ thương, cứ như sự hung tàn máu lạnh ban nãy chỉ là ảo giác của Lâm Thu Thạch. Nguyễn Nam Chúc nói: “Gọi xe cứu thương là được rồi.”

“Tôi... tôi sẽ báo cảnh sát...” Giọng nói của kẻ kia yếu ớt như tiếng muỗi vo ve: “Anh... anh dám đánh tôi...”

Lúc này, Lâm Thu Thạch mới nhận ra người kia là ai, gã chính là tay người mới mà mấy ngày trước Nguyễn Nam Chúc nhắc đến. Thật không ngờ sự quấy rối của gã đã chọc giận Nguyễn Nam Chúc, bị đánh bầm dập.

Bị một chú thỏ trắng như Nguyễn Nam Chúc đánh cho nằm thẳng cẳng, không biết tâm trạng kẻ này sẽ trở nên phức tạp đến nhường nào.

Lâm Thu Thạch nói: “Vẫn còn sức uy hiếp thế thì chắc không cần gọi xe cứu thương đâu.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Không cần, em đã né không đánh vào các vị trí quan trọng, tất cả chỉ là vết thương vào phần mềm mà

thôi.”

Lâm Thu Thạch gật gật đầu, rút điện thoại ra gọi cho Diệp Điều. Diệp Điều nghe xong liền nổi giận, nói mình sẽ tới ngay, còn xin Lâm Thu Thạch đừng nóng giận.

Lâm Thu Thạch cúp máy, nắm lấy tay Nguyễn Nam Chúc: “Em có bị thương không?”

“Có.” Nguyễn Nam Chúc âm ức nói: “Anh xem, xước hết da rồi.”

Nghe vậy, Lâm Thu Thạch tìm nửa ngày trời, rốt cuộc tìm ra một chỗ rách da nhỏ chưa bằng ngón út. Cậu liếc nhìn gã trai bị đánh sưng cả mặt, lại nhìn vết thương trên mu bàn tay Nguyễn Nam Chúc, cuối cùng cười phá lên: “Em đúng là...”

Ánh mắt Nguyễn Nam Chúc cũng lóe lên ý cười.

Diệp Điều có mặt khá nhanh chóng, hấn lôi gã kia đi như lôi một bọc rác, trước khi đi còn xin lỗi Lâm Thu Thạch, nói chỉ tại em không biết nhìn người nên mới chọn loại người này...

Lâm Thu Thạch: “Không sao, ai chẳng có lúc hờ dờ.”

Chuyện này coi như kết thúc tại đó, từ ấy Lâm Thu Thạch không bao giờ gặp lại người kia nữa, cũng không thấy cảnh sát đến làm phiền họ, Diệp Điều đã giải quyết mọi việc một cách gọn gàng.

“Họ có bắt nạt em không?” Sau khi về nhà, Lâm Thu Thạch hỏi Nguyễn Nam Chúc như vậy.

Nguyễn Nam Chúc nghe xong liền nói: “Họ là ai?”

Lâm Thu Thạch: “Dĩ nhiên là người trong đoàn phim.”

Nguyễn Nam Chúc suy nghĩ giây lát: “Họ nghĩ em được ông trùm bao nuôi, còn có quan hệ với xã hội đen.”

Lâm Thu Thạch: “...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Cho nên đối xử với em cũng cung kính lắm.”

Nghe vậy, Lâm Thu Thạch chẳng biết nên khóc hay nên cười. Rõ ràng Nguyễn Nam Chúc mới là ông trùm, đâu cần ai khác bao nuôi, nhưng hắn thích diễn như vậy thì mình cứ hòa theo cũng không vấn đề gì. Dù sao năm rộng tháng dài, còn rất nhiều thứ có thể cùng nhau thử nghiệm.

Nguyễn Nam Chúc tiến lại gần bên Lâm Thu Thạch, đặt cằm mình lên vai Lâm Thu Thạch, lẩm nhẩm nói mình buồn ngủ rồi. Lâm Thu Thạch vuốt mái tóc của hắn, cảm giác như mình đang chải lông cho một chú mèo, một con dã thú những lúc hiền hòa cũng chỉ như chú mèo to xác, nhưng nếu ai chọc giận nó, chú mèo to xác sẽ trở lại là mãnh thú hung tàn.

Có điều con mãnh thú này sẽ không bao giờ giương móng vuốt với Lâm Thu Thạch.

Chương 143

Cái chết của cặp song sinh ①

Lần đầu tiên Trình Nhất Tạ ý thức được về sự yếu mệnh của mình, là vào ngày sinh nhật năm tuổi. Ở tuổi lên năm, trong khi nhiều đứa trẻ còn ngây ngô không có khái niệm gì đặc biệt về sự sống và cái chết, thì cậu ta đã ý thức được điều gì đó trước những giọt nước mắt của mẹ và cái chau mày của cha. Cậu ta đón sinh nhật năm tuổi của mình trong bệnh viện, bên cạnh cậu em ngố Trình Thiên Lý, lúc ấy hai đứa thăm ước trước ánh nến lung linh trong khi tay vẫn cầm kim truyền, miệng phải uống đủ thứ thuốc đắng chát.

Trình Nhất Tạ nhìn ngọn nến đang được thắp sáng trên bánh sinh nhật, lòng thầm nói, chỉ mong mình lớn thật nhanh, để được đi thăm quan khắp đó đây.

Trình Thiên Lý rõ ràng chẳng suy nghĩ nhiều như Trình Nhất Tạ, nó chỉ biết cười toe toét, mọi sự chú ý đổ dồn vào chiếc bánh sinh nhật ngọt ngào mềm mại, đối lập hẳn với vẻ lạnh lùng của Trình Nhất Tạ. Kể ngốc bao giờ cũng hạnh phúc hơn người thông minh, chỉ cần một viên kẹo vị hoa quả ngon ngọt cũng đủ để Trình Thiên Lý nở một nụ cười từ tận đáy lòng.

Trình Nhất Tạ và Trình Thiên Lý là anh em song sinh, nhưng ngoại trừ gương mặt, thì cả hai có quá nhiều khác biệt.

Trình Nhất Tạ từ sớm đã nhận thức được sự khác biệt của hai anh em so với các bạn đồng trang lứa, thậm chí cậu ta còn tận tai

nghe thấy mẹ và bác sĩ nói chuyện về tình trạng sức khỏe của mình. Trong cuộc nói chuyện đó, có một câu nói đã in đậm vào trí óc Trình Nhất Tạ, bác sĩ phụ trách chính của họ nói rằng, với trình độ y học hiện nay, cậu ta và Trình Thiên Lý không thể sống quá mười sáu tuổi.

Mười sáu... mười sáu, là độ tuổi cuộc đời chỉ mới vừa bắt đầu, Trình Nhất Tạ trở về giường bệnh, nhìn cậu em Trình Thiên Lý đang cười khanh khách trước bộ phim hoạt hình trên tivi, ánh mắt không vận chút mây đen nào, đôi mắt ấy sáng rõ như bầu trời biếc xanh ngoài cửa sổ.

Trình Thiên Lý gầy hơn cậu ta rất nhiều, thân thể cũng yếu ớt hơn, gần mười tuổi rồi mà trông vẫn như cọng giá thiếu dinh dưỡng. Vì chữa bệnh mà hai đũa không được để tóc, trên đỉnh đầu, trên cổ tay toàn những vết xanh tím do kim truyền để lại.

Trình Nhất Tạ vừa bước vào phòng bệnh, Trình Thiên Lý liền quay mặt về phía cậu ta, chào một tiếng “anh” ngọt như mía lùi. Đôi mắt mèo đáng yêu của nó dấy lên niềm vui thích mãnh liệt, trước nay cậu nhóc chẳng bao giờ che giấu tình cảm yêu quý của mình với anh trai.

“Anh.” Trình Thiên Lý nhỏ nhắn nhìn trái ngó phải, rồi thận trọng vẫy tay với Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ đi đến cạnh giường, Trình Thiên Lý ra hiệu cho cậu ta cúi xuống. Trình Nhất Tạ cứ tưởng thằng em định nói gì với mình, bèn làm theo lời ra hiệu, ai ngờ vừa cúi xuống thì bị nhét một viên kẹo nhỏ vào miệng.

“Suyt,” Trình Thiên Lý nói, “anh đừng nói với chị y tá, đây là kẹo bà lén mang cho em, em ăn thử rồi, ngon lắm.”

Vì căn bệnh nên việc ăn uống của hai anh em bị kiểm soát rất nghiêm ngặt, số lần được ăn vặt mỗi năm chỉ tính trên đầu ngón tay. Trình Nhất Tạ nghĩ, nếu họ chỉ là trẻ con bình thường thì tốt biết mấy, như thế Trình Thiên Lý có thể tha hồ ăn những thứ mình thích, không đến nỗi đáng thương như bây giờ.

“Đã ngấm vào miệng rồi còn đưa anh ăn,” Trình Nhất Tạ đáp lại ý tốt của Trình Thiên Lý, “bản thể.”

“Điều,” Trình Thiên Lý hừ giọng, “rõ ràng anh cũng thích ăn kẹo mà, anh trai đáng ghét.”

Trình Nhất Tạ không nói gì, viên kẹo ngọt ngào tan chảy trong miệng, nhưng ánh mắt cậu ta chỉ nhìn thấy một tương lai đen tối. Cậu ta không thể tưởng tượng mình sẽ ra sao nếu như mất đi người em ngốc nghếch này, cậu ta muốn nhìn thấy em trưởng thành, sống cuộc sống của bản thân mình biết bao.

Trình Nhất Tạ cứ nghĩ việc tiếp tục sống chỉ là một ảo tưởng, cho đến khi cậu ta được cửa lựa chọn.

Thế giới đáng sợ trong cửa, đối với rất nhiều người là sự giày vò khổ đau, nhưng với Trình Nhất Tạ, lại là ơn đức mà ông trời hào phóng dành tặng.

Khi vào cửa lần đầu, thậm chí cậu ta chưa đến mười sáu tuổi, trông hoàn toàn lạc lõng giữa đám người trưởng thành.

Cửa đầu tiên có độ khó rất cao, Trình Nhất Tạ từng cho rằng mình sẽ chết, nhưng cậu ta may mắn gặp được một tay lão luyện, người đó đã mở được cửa ra, Trình Nhất Tạ nhờ vậy thuận lợi rời khỏi thế giới kỳ dị quái gở đó.

Sau khi ra khỏi cửa, tình trạng sức khỏe của Trình Nhất Tạ bắt đầu tốt lên nhanh chóng.

Bác sĩ nói đó quả thực là một kỳ tích, rõ ràng cùng dùng một loại thuốc, cùng một phác đồ điều trị, vậy mà Trình Nhất Tạ lại đang nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, còn Trình Thiên Lý mỗi lúc một yếu ớt.

Trình Nhất Tạ biết chuyện gì đã xảy ra, cậu ta đã nói câu chuyện vừa vô cùng hoang đường vừa cực kỳ chân thực kia cho bố mẹ, nhưng họ chỉ nghĩ cậu bé đang trêu đùa.

Trong mắt những người khác, Trình Nhất Tạ chẳng qua chỉ ngồi ngây người trên giường một lát chứ chẳng hề đi đâu, tất cả những gì cậu bé nói có lẽ chỉ là sự tưởng tượng của con nít. Tưởng tượng sao có thể là sự thật được chứ.

Trình Nhất Tạ thông minh, cậu ta hiểu rằng mình sẽ không bao giờ có thể khiến người lớn hiểu được. Chuyện này đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết thường tình mất rồi, vả chăng cậu ta không hề có chứng cứ chứng minh của tồn tại.

Vậy Trình Thiên Lý thì sao, phải làm sao đây, Trình Nhất Tạ nghĩ, phải làm gì với cậu em ngốc nghếch kia đây.

Trình Nhất Tạ chưa kịp tìm ra cách giải quyết thì của thứ hai xuất hiện, ở trong cửa này, cậu ta đã gặp Nguyễn Nam Chúc, thủ lĩnh của Hắc Diệu Thạch.

Khi ấy, Nguyễn Nam Chúc mặc đồ nữ, cười tủm tỉm gọi cậu ta là anh bạn nhỏ.

Trình Nhất Tạ chỉ đáp lại bằng một cái nhìn lạnh nhạt, chẳng buồn phản bác. Tranh hơn thua bằng miệng để được cái gì đây? Ở cửa thứ nhất, cậu nhóc đã nhìn thấy những kẻ vừa giãy trước dương dương tự đắc, giãy sau phải chết không toàn thân.

Trình Nhất Tạ tưởng rằng Nguyễn Nam Chúc cũng vậy, nhưng rồi cậu nhận ra Nguyễn Nam Chúc có vẻ không giống như ngoại hình của hắn. Nguyễn Nam Chúc rất mạnh. Trình Nhất Tạ nhanh nhạy biết được điều này qua những hành động của hắn.

Khi chuẩn bị thoát ra, Nguyễn Nam Chúc đưa cho Trình Nhất Tạ thông tin liên lạc của mình, đồng thời nói cho cậu nhóc rằng nếu cậu ta muốn biết nhiều hơn thì cứ liên lạc với mình.

Trình Nhất Tạ liếc thông tin liên lạc của Nguyễn Nam Chúc một cái, thầm ghi nhớ trong đầu.

Sau khi ra khỏi cửa thứ hai, Trình Nhất Tạ lập tức liên hệ với Nguyễn Nam Chúc, nhờ đó biết đến sự tồn tại của Hắc Diệu Thạch.

“Em có muốn gia nhập Hắc Diệu Thạch không? Nơi này có lẽ sẽ giúp em sống lâu hơn một chút.” Nguyễn Nam Chúc nói trong điện thoại như vậy.

Trình Nhất Tạ đồng ý, thậm chí cậu ta không hỏi cả ý kiến của bố mẹ mà đã tự ý rời khỏi bệnh viện, bay đến thành phố nơi Nguyễn Nam Chúc đang ở ngay trong đêm.

Hành vi đánh cược với sinh mạng này thực ra vô cùng mạo hiểm, bởi vì Trình Nhất Tạ không thể chắc chắn Nguyễn Nam Chúc có thực sự muốn tốt cho mình hay không. Khi ấy cậu ta chỉ là một đứa trẻ sức trời gà không chặt, nếu Nguyễn Nam Chúc thật sự muốn làm gì đó, cậu ta thậm chí còn không có khả năng phản kháng.

Nhưng Trình Nhất Tạ không còn cách nào khác ngoài đánh cược, bởi vì thời gian của Trình Thiên Lý không còn nhiều nữa.

Ngược lại hoàn toàn với tình trạng sức khỏe ngày một khôi phục của Trình Nhất Tạ, Trình Thiên Lý giống như cây cối mùa

đông, sự sống đang rút khỏi cơ thể nó bằng tốc độ nhanh chóng đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Sau khi Trình Nhất Tạ đến Hắc Diệu Thạch, câu đầu tiên cậu ta hỏi Nguyễn Nam Chúc là: “Có thể đưa người bình thường vào cửa không?”

Đứng trước câu hỏi của Trình Nhất Tạ, Nguyễn Nam Chúc trầm ngâm giây lát, sau đó nói: “Được, nhưng anh sẽ không nói cho em.”

“Tại sao?” Trình Nhất Tạ hỏi.

“Bởi vì để làm được như vậy, cần đánh đổi bằng mạng sống của người khác.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Chuyện này em có dám làm hay không?”

Trình Nhất Tạ im lặng.

Nguyễn Nam Chúc không tiếp tục nói về đề tài này nữa, mà chuyển sang giới thiệu sơ lược về cửa cho cậu bé, thêm một số thông tin liên quan đến gợi ý, Hắc Diệu Thạch và những vấn đề khác. Dĩ nhiên, từ đầu chí cuối hắn không hề nói với Trình Nhất Tạ cách để cướp đoạt cửa của người khác, hắn chỉ dặn dò Trình Nhất Tạ khi vào cửa phải che giấu thân phận thật, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Trình Nhất Tạ tập trung lắng nghe, vừa nghe vừa nghĩ đến Trình Thiên Lý. Cậu ta nghĩ, cho dù có thể đoạt cửa về cho Trình Thiên Lý, thì cậu em ngốc nghếch ấy liệu có đủ sức vượt qua hay không?

Thế giới trong cửa vô cùng đáng sợ, chẳng hề có điểm nào thích hợp với Trình Thiên Lý ngây ngô khờ khạo, cho dù Nguyễn Nam Chúc chỉ dẫn cho cách đoạt cửa, nhưng biết đâu việc này chỉ khiến Trình Thiên Lý phải bị hành hạ theo một cách khác?

Nó còn quá nhỏ, quá sợ hãi bóng tối, nó là một người hoàn toàn khác hẳn so với Trình Nhất Tạ, chỉ là một đứa trẻ rất bình thường mà thôi.

Hôm ấy, Trình Nhất Tạ ngồi một mình trong vườn rất lâu, đến khi bên trời lóe lên ánh sáng của ban mai, cậu ta mới dụi dụi đôi mắt khô rát, lạnh lùng trở lại phòng mình.

Rốt cuộc Trình Nhất Tạ đang nghĩ gì, chẳng ai có thể biết, chỉ biết sau ngày hôm ấy, cậu ta không trở về quê nữa, cũng không liên lạc với Trình Thiên Lý nữa.

Có phải vì em mà quá ngu ngốc? Nên mà không còn yêu thương nó nữa? Ai đó đã gặng hỏi như vậy. Trình Nhất Tạ nghe xong câu hỏi vẫn không nói gì, chỉ ném ra một cái nhìn lạnh nhạt.

Trình Nhất Tạ không trở lại, không liên lạc với Trình Thiên Lý, chỉ vì sợ bản thân mình không kiềm chế được sẽ làm ra những việc vượt quá ranh giới.

Thậm chí cậu ta không dám nghĩ đến cái chết của Trình Thiên Lý, chỉ cần hơi nghĩ đến điều đó, đầu óc cậu ta sẽ nảy sinh vô số ý nghĩ đáng sợ.

Trình Thiên Lý là gánh nợ mà cả đời Trình Nhất Tạ không thể trốn thoát, cậu ta biết rằng vì đứa em này, mình có thể vượt qua giới hạn cuối cùng của bản thân.

Sau khi ý thức được chuyện này, điều duy nhất Trình Nhất Tạ có thể làm chính là cố gắng làm nhẹ đi tầm ảnh hưởng của Trình Thiên Lý với bản thân, mặc dù quá trình đó chẳng khác nào Trình Nhất Tạ tự cắt đi một phần thân thể mình.

Họ là anh em song sinh, những đứa trẻ sinh đôi nối liền huyết mạch, một ánh mắt, một cái nhìn cũng đủ hiểu người kia đang nói gì

ngĩ gì, thậm chí dù đang ở cách xa nhau nhưng Trình Nhất Tạ vẫn cảm nhận được Trình Thiên Lý đang ngày một tiêu tụy như thế nào.

Trình Nhất Tạ cho rằng tất cả mọi thứ sẽ kết thúc như thế, nhưng vào một buổi chiều nọ, cậu ta nhận được cuộc gọi của Trình Thiên Lý.

Mãi đến giờ, Trình Nhất Tạ vẫn còn nhớ tiết trời hôm ấy.

Đó là một ngày xuân mưa bụi rơi, cây cối trong vườn xanh ngát sum sê, sức sống mãnh liệt bao trùm tất cả mọi vật, giọng nói của Trình Thiên Lý vang lên từ trong điện thoại, có chút yếu ớt, nó vừa thút thít vừa gọi: “Anh, anh ơi, em sợ quá...”

Trình Nhất Tạ nói: “Chuyện gì vậy?” Cậu ta linh cảm thấy điều gì đó, nên giọng nói sốt ruột hẳn lên.

“Em đã bước vào một cánh cửa,” Trình Thiên Lý nói bằng giọng đứt quãng, nghe vô cùng yếu ớt, “bên trong có rất nhiều ma quỷ, em ra được rồi, nhưng không biết mọi thứ có phải là mơ không... Bao giờ anh mới về... em nhớ anh lắm...” Dường như ý thức của cậu nhóc đang mơ hồ dần, nó bắt đầu lảm nhảm gì đó nghe không rõ.

Trình Nhất Tạ nghe xong lại bật cười khẽ, vừa cười nước mắt vừa rơi, cậu ta nói: “Đừng sợ, có anh ở đây mà, đợi nhé, anh sẽ về ngay.”

Anh sẽ bảo vệ em.

Lúc ấy, Trình Nhất Tạ hiểu ra rằng, cậu ta sẽ không thể thoát khỏi món nợ Trình Thiên Lý. Cậu ta phải tìm mọi cách bảo vệ mạng sống của Trình Thiên Lý, dõi theo nó trưởng thành, lấy vợ, sinh con, con cháu đầy đàn, an hưởng vinh hoa phú quý.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Đây là ngoại truyện về cặp song sinh được viết dựa trên ký ức đã bị chữa cấp mười hai thay đổi.

Chương 144

Cái chết của cặp song sinh (2)

Sau khi thoát khỏi cánh cửa đầu tiên, Trình Thiên Lý lên cơn sốt cao, đêm đó phải đưa vào ICU, bố mẹ họ đều cho rằng con mình sẽ không qua khỏi, chỉ có Trình Nhất Tạ biết rằng Trình Thiên Lý đang chào đón cuộc đời mới.

Vài ngày sau, Trình Thiên Lý rời khỏi ICU, sức khỏe dần dần hồi phục. Ngay khi tỉnh dậy, cậu nhóc đã nhìn thấy anh trai Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ ngồi trên chiếc ghế đặt bên giường, tựa người vào lưng ghế, đôi mắt nhắm hờ, dường như đã ngủ thiếp đi. Trình Thiên Lý nhìn ánh nắng chiếu trên mái đầu Trình Nhất Tạ, khiến những sợi tóc màu hơi đen trở nên trong suốt. Những mảng nắng vàng lọt qua kẽ lá, in lên tấm lưng cậu bé, nhác trông giống như ở đó mọc thêm một đôi cánh. Trong mắt Trình Thiên Lý, Trình Nhất Tạ chẳng khác nào một thiên sứ lạc xuống trần gian.

Hàng mi thiên sứ khẽ run rẩy, một đôi mắt mở ra, tròng mắt màu đen phẳng phát nét mơ màng ngái ngủ. Cũng chỉ những lúc này, Trình Nhất Tạ mới để lộ vẻ non nớt trẻ thơ của mình.

Thế rồi, Trình Nhất Tạ trở về bên Trình Thiên Lý.

“Anh.” Trình Thiên Lý gọi.

Khi nghe tiếng “anh” này, vẻ thơ ngây trong đôi mắt Trình Nhất Tạ lập tức bị đẩy lùi, cái nhìn của cậu ta khôi phục sự bình thản như

mặt nước hồ sâu. Cậu ta nhìn sang Trình Thiên Lý, nói: “Tình rồi à? Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Trình Thiên Lý lắc đầu: “Em cảm thấy rất khỏe.” Không rõ có phải là ảo giác hay không, Trình Thiên Lý cảm thấy cơn bệnh này còn khiến mình càng khỏe mạnh hơn, những chỗ thường ngày đau nhức giờ đây chẳng còn cảm giác gì nữa.

“Ừm.” Trình Nhất Tạ nói: “Ngày mai em đi với anh.”

Trình Thiên Lý nghe vậy ngẩn ra: “Đi? Đi đâu ạ?”

Trình Nhất Tạ nói: “Đến một nơi có thể cứu mạng em.”

Trình Thiên Lý nghe xong vẫn nhìn Trình Nhất Tạ với vẻ sửng sốt, Trình Nhất Tạ cứ tưởng thẳng nhóc sẽ có vài điều cần thắc mắc, ai ngờ tên ngốc này chỉ gật đầu, nói với vẻ hơi lo lắng: “Anh đã nói với bố mẹ chưa? Nhỡ bố mẹ ngăn cản thì sao?”

“Không đâu,” Trình Nhất Tạ nói, “anh đã bảo bố mẹ rồi.”

Lần này trở về, Trình Nhất Tạ đã làm xét nghiệm, các bác sĩ trong bệnh viện đều kinh ngạc khi phát hiện căn bệnh trầm kha trong người cậu bé giờ đây đã hoàn toàn biến mất. Theo lý mà nói, chứng bệnh dị dạng về tim mạch bẩm sinh này không thể trị khỏi hoàn toàn bởi các phương pháp y học đương thời, vậy mà nay, họ không thể tìm ra dấu tích của căn bệnh đó trong cơ thể Trình Nhất Tạ nữa.

“Để em đi cùng với con đi, nó ở lại đây chỉ có chết thôi.” Trình Nhất Tạ nói với cha mình như vậy: “Chỉ có con mới cứu được nó, bản thân con chính là ví dụ sống.”

Đứng trước yêu cầu tưởng chừng hoang đường của Trình Nhất Tạ, cha mẹ họ ban đầu hơi do dự. Nhưng khi nghe con lấy sự hồi phục của chính mình làm bằng chứng, họ liền đồng ý với đề nghị đó. Bởi vì dù có giữ Trình Thiên Lý lại thì bên phía bệnh viện cũng

không thể làm gì được hơn, nếu đã thế chi bằng giao cho Trình Nhất Tạ.

Sau đó, Trình Nhất Tạ được phép đưa Trình Thiên Lý rời khỏi bệnh viện, hai người cùng nhau trở về Hắc Diệu Thạch.

Hắc Diệu Thạch là một nơi rất ấm áp, Trình Nhất Tạ cảm thấy may mắn vì đã gặp được những bạn bè ở đây. Có điều Trình Thiên Lý vẫn còn là đứa trẻ, suốt thời thơ ấu chỉ sống trong bệnh viện, nhút nhát, sợ bóng đêm, tuy rằng sau khi đến với cửa, tình trạng sức khỏe đã ngày một hồi phục, nhưng nó vẫn không thể thoát khỏi sự ám ảnh mà thế giới đáng sợ trong cửa mang lại.

Nó bị những cơn ác mộng làm cho mất ngủ, đêm nào cũng vừa khóc thút thít vừa ôm gối đi chân trần sang chỗ Trình Nhất Tạ, kêu than: “Anh ơi, em lại gặp ác mộng...”

Trình Nhất Tạ bấy giờ đang tra cứu tư liệu trên máy tính quay sang liếc Trình Thiên Lý một cái rồi hít hà, ra hiệu cho nó lên giường nằm.

Trình Thiên Lý ngoan ngoãn leo lên chiếc giường lớn sau lưng, ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà, rồi nói: “Anh, anh không sợ à?”

Trình Nhất Tạ: “Sợ cái gì?”

“Sợ ma.” Trình Thiên Lý đáp.

“Ma thì có gì đáng sợ chứ.” Trình Nhất Tạ đáp: “Anh không sợ.”

“Thế anh sợ gì?” Giọng nói của Trình Thiên Lý vang lên sau lưng Trình Nhất Tạ.

Trình Nhất Tạ không trả lời. Ánh sáng lạnh lẽo từ màn hình vi tính chiếu trên gương mặt không có biểu cảm của cậu nhóc, cậu ta

không định nói ra nỗi sợ hãi của bản thân, như thể nói ra thì điều đó sẽ trở thành sự thật.

Trình Thiên Lý cũng không hỏi nữa, tiếng thờ đều đều vọng tới từ sau lưng Trình Nhất Tạ. Dù gì cũng là một đứa trẻ, hết sợ rồi thì sẽ ngủ rất nhanh.

Mấy ngày sau, Trình Thiên Lý thấy Trình Nhất Tạ ôm một con vật bông xù vào phòng, cậu nhóc chưa kịp phản ứng thì Trình Nhất Tạ đã ném con vật vào tay nó. Con vật vểnh cái mông xù lên, ra sức liếm mặt Trình Thiên Lý. Trình Thiên Lý nhột quá bật cười khanh khách, khi nhìn kỹ mới biết cục bông xù đó là một chú chó Corgi Welsh rất đáng yêu. Cậu nhóc mừng rỡ kêu lên: “Chó corgi!! Anh!! Em yêu anh quá hà!!”

Trình Nhất Tạ gật gật đầu, rồi xoay lưng bỏ đi.

Có đứa trẻ nào không yêu động vật chứ, chỉ ngại nỗi điều kiện sức khỏe trước đây không cho phép chúng được tiếp cận với niềm yêu thích của mình, bây giờ Trình Thiên Lý đã khôi phục sức khỏe, Trình Nhất Tạ bèn tặng cho cậu nhóc món quà mong ước từ lâu.

Trình Thiên Lý dĩ nhiên là cười không khép được miệng. Bữa tối hôm đó, nó vui miệng ăn thêm vài miếng, còn háo hức thu thập ý kiến của mọi người về việc đặt tên cho chú chó, cuối cùng nó chọn lấy một cái tên: Bánh Mì.

Bánh Mì từ đó đã trở thành tên của chú chó corgi.

Có Bánh Mì bầu bạn, tâm lý của Trình Thiên Lý đã tốt hơn trước rất nhiều, đêm đến không còn đến tìm Trình Nhất Tạ vì mất ngủ nữa.

Thi thoảng vào lúc nửa đêm, Trình Nhất Tạ cũng đến phòng cậu em để xem xét, thấy thằng nhóc nằm ngủ chổng vó, còn Bánh Mì

nằm bên cạnh cũng đang ườn bụng ra mà ngủ, một đứa lớn một đứa nhỏ trông thế mà hòa hợp vô cùng.

Trình Nhất Tạ thu lại ánh nhìn, khi khép cửa lại, cậu ta thấy Nguyễn Nam Chúc đang hút thuốc ở hành lang.

“Muộn như vậy rồi vẫn chưa ngủ à?” Nguyễn Nam Chúc hỏi.

“Vâng.” Trình Nhất Tạ nói, “em không ngủ được.”

“Hai ngày nữa, cửa thứ hai của thằng bé sẽ mở nên lo hả?” Nguyễn Nam Chúc nói.

Trình Nhất Tạ im lặng trong giây lát rồi gật đầu, thừa nhận sự bất an ở sâu trong đáy lòng.

“Quả là không dễ dàng.” Nguyễn Nam Chúc dập tắt điếu thuốc, “còn nhỏ thế mà... Để anh đi cùng hai đứa nhé.”

Nghe thế, Trình Nhất Tạ bèn cảm ơn Nguyễn Nam Chúc.

Nguyễn Nam Chúc không nói gì, hắn xoay lưng định trở lại phòng mình, nhưng khi đẩy cửa đi vào, bước chân hắn khẽ dừng lại, quay ra nhìn Trình Nhất Tạ: “Nhưng rồi một ngày nào đó, nó sẽ phải lớn lên thôi.”

Trình Nhất Tạ nhìn vào mắt Nguyễn Nam Chúc, biết Nguyễn Nam Chúc đang muốn nói gì.

“Em không thể bảo vệ nó suốt đời được.” Nguyễn Nam Chúc nói.

“Anh nghĩ liệu nó có làm được không?” Trình Nhất Tạ hỏi: “Anh nghĩ liệu thằng nhóc đó có làm được như em không?”

Nguyễn Nam Chúc thở dài, không nói gì nữa.

Có những việc cố gắng thì có thể hoàn thành, nhưng cũng có những việc phải dựa vào năng khiếu bẩm sinh. Mặc dù điều này

không công bằng, nhưng thế giới trong cửa là như vậy.

Có những người bẩm sinh phù hợp với cửa, họ bình thản, thông minh, rơi vào tình huống nguy hiểm vẫn có thể nghĩ ra cách thoát thân.

Nhưng có những người không được như vậy.

Trình Nhất Tạ là người phù hợp với cửa, nhưng Trình Thiên Lý, em trai cậu ta chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Trình Thiên Lý rồi sẽ lớn lên như mọi người, có lẽ nó hơi ngốc, cha mẹ sẽ phải đau đầu vì thành tích học hành của nó, nhưng chẳng sao cả, nó đã có một người anh thông minh, nó sẽ được anh mình bảo vệ.

Nhưng tất cả viễn cảnh đó, chỉ là sự ảo tưởng.

Trình Nhất Tạ xoay lưng trở về phòng mình, cậu ta là người hiểu rõ nhất việc Trình Thiên Lý không phù hợp với cửa, nếu theo đúng cái đà này, Trình Thiên Lý có lẽ sẽ chết một cách nhanh chóng ở cánh cửa tiếp theo.

Nhưng Trình Nhất Tạ sao có thể để chuyện đó xảy ra, cậu ta đã quyết định con đường mình sẽ đi.

Ba ngày sau, Nguyễn Nam Chúc và anh em họ Trình cùng vào cửa thứ hai của Trình Thiên Lý.

Độ khó của cửa này không cao, nhưng đối với Trình Thiên Lý đã là vô cùng kinh khủng, cậu nhóc sợ hãi đến mức la hét ồm ồm.

Trình Nhất Tạ hỏi: “Rốt cuộc làm thế nào mà mày sống sót ra khỏi cửa thứ nhất hả?”

“Em không biết,” Trình Thiên Lý nói, “đêm nào em cũng nằm ngủ rất ngoan, sau đó bỗng một ngày em thấy có cánh cửa mở ra,

bên trong sáng chói lòa, em bước vào thì thấy...”

Trình Nhất Tạ và Nguyễn Nam Chúc nghe xong đều im lặng một cách khó hiểu. Người ta nói người ngốc có hạnh phúc của người ngốc cũng rất có lý.

Ra khỏi cửa thứ hai, Trình Thiên Lý lại ốm mất hơn một tuần lễ, bệnh viện chẩn đoán là do sợ hãi quá nên phát ốm.

Trình Nhất Tạ thức canh em trai truyền nước. Trình Thiên Lý bệnh đến nỗi héo hơn cả người, nó hỏi Trình Nhất Tạ rằng: “Anh, làm thế nào cho em bản lĩnh hơn bây giờ?”

Trình Nhất Tạ xoa đầu thẳng nhóc, không nói gì.

“Hết sợ ma thì sẽ khá hơn chút phải không anh?” Trình Thiên Lý nói: “Em quyết định rồi, khi nào xuất viện, em sẽ xem phim kinh dị mỗi ngày...”

Trình Nhất Tạ muốn thờ dài, nhưng cuối cùng cậu ta không để hơi thờ đó trút ra, cậu ta khẽ nói một câu: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi đã, những chuyện khác không cần vội, có anh ở đây mà.”

Trình Thiên Lý ngoan ngoãn gật đầu.

Trình Nhất Tạ tưởng rằng Trình Thiên Lý chỉ xốc nổi nhất thời, ai ngờ sau khi khỏi bệnh, nó bắt đầu xem phim kinh dị thật, vả lại còn xem đều đặn mỗi ngày một bộ, hôm nào cũng thấy nó quần chần ngồi trong phòng khách, và hôm nào cũng sợ run như cây sậy.

Trình Nhất Tạ cũng bó tay, nhưng cậu ta không ngăn cản. Chỉ có điều với lá gan của Trình Thiên Lý, e là có luyện cách mấy cũng không khá nổi.

Tuy thực lực của Trình Thiên Lý không cao, nhưng sự có mặt của cậu bé mang đến cho Hắc Diệu Thạch một luồng sinh khí mới

mê.

Khi các thành viên trong tổ chức đang bị thế giới kinh dị trong cửa giày vò đến chết lặng, sự hoạt bát của Trình Thiên Lý giống như chiếc bút màu, điểm tô cho Hắc Diệu Thạch những sắc thái phong phú, khiến nơi này tràn ngập hơi thở sự sống.

Nếu ngày tháng cứ tiếp tục như vậy thì tốt biết mấy, không chỉ một lần Trình Nhất Tạ có suy nghĩ như vậy. Nhưng có nhiều việc dù muốn cũng khó mà tránh khỏi.

Biến cố xảy đến ở cửa cấp bảy của Trình Nhất Tạ.

Cánh cửa đó hung hiểm vô cùng, trong số những người tham gia, chỉ có mình Trình Nhất Tạ còn sống. Khi cậu ta lê lét rời khỏi cửa, cậu ta đã nhận được một tờ gọi ý khác thường.

Trong mảnh giấy đó viết rất kỹ gọi ý của cánh cửa tiếp theo.

Lúc ấy, Trình Nhất Tạ không hề ý thức được rằng mảnh giấy gọi ý này sẽ gây nên biến cố làm thay đổi quỹ đạo cuộc đời của mình, thậm chí cậu ta còn lấy làm mừng, mừng vì mình lại thoát khỏi một kiếp nạn, mừng vì có được gọi ý cho cửa cấp tám, mừng vì mình có thể gặp lại Trình Thiên Lý.

Rất lâu về sau, khi nhớ lại, cậu ta mới phát hiện bản thân mình lúc đó đang đứng trước ngã rẽ của định mệnh.

Con đường của vận mệnh đã mở ra, một ngã về địa ngục, ngã kia, cũng là địa ngục.

Chương 145

Cái chết của cặp song sinh (3)

Người đầu tiên rời khỏi cửa có thể nhận được gợi ý của cửa tiếp theo. Đây là ưu đãi và sự khoan hồng mà cửa trao cho những kẻ sống sót, cũng là sự khẳng định với những người có thực lực.

Nhưng rất nhiều người không biết rằng, khi trong cửa chỉ còn một người sống sót, thì khi thoát ra ngoài, người đó sẽ nhận được một gợi ý đặc biệt. Người có được gợi ý này không những biết được tường tận thông tin về cánh cửa tiếp theo, mà còn sở hữu một lần được cứu sống.

Vì một số nguyên nhân, Nguyễn Nam Chúc vẫn chưa từng nói chuyện này cho Trình Nhất Tạ. Cậu ta biết là do tự mình gặp phải rồi tự mình tìm hiểu.

Từ sau khi chật vật thoát ra khỏi cửa cấp bảy, Trình Nhất Tạ dường như đã ngộ ra vài điều. Cậu ta nhận ra rằng mình không thể bảo vệ cho Trình Thiên Lý được, thế giới trong cửa quỷ dị khó lường, dù cậu ta có thông minh hơn nữa cũng chỉ là một người bình thường. Người thường thì sẽ có lúc phạm sai lầm, sai sót ở thế giới thực có lẽ có thể sửa, nhưng sai sót ở trong cửa sẽ khiến người ta mất mạng.

Trình Nhất Tạ trở về biệt thự, thấy Trình Thiên Lý ôm Bánh Mì cười tươi như hoa, trong lòng liền hạ quyết tâm.

Những sự việc sau đó xảy đến như một lẽ tất yếu.

Trình Nhất Tạ là người thông minh, người thông minh mà làm việc xấu, dĩ nhiên cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

“Em có biết mình đang làm gì không, Nhất Tạ?” Nguyễn Nam Chúc nhanh chóng phát hiện sự thay đổi nơi Trình Nhất Tạ, một cuộc tranh cãi kịch liệt lần đầu tiên nổ ra giữa hai người: “Em sẽ hại chết Thiên Lý, cũng hại chết cả chính mình!”

Đứng trước lời chất vấn của Nguyễn Nam Chúc, Trình Nhất Tạ lựa chọn im lặng.

“Dừng lại đi, bây giờ vẫn còn kịp” Nguyễn Nam Chúc nói, “vẫn chưa đến thời điểm không thể quay đầu...”

Trình Nhất Tạ cho Nguyễn Nam Chúc câu trả lời của mình: “Thiên Lý còn chưa tròn mười tám tuổi.” Cậu ta đặt tay lên lan can, nhìn vào khu vườn xanh biếc tốt tươi, Trình Thiên Lý đang đuổi bắt cười đùa với Bánh Mì ở đó: “Nếu em và nó chỉ có một người được sống, thì em mong sẽ là nó.”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Vẫn còn những cách khác, vậy mà em lại chọn cách ấu trĩ nhất...”

“Nhưng cũng là cách đạt được nhiều lợi ích nhất.” Trình Nhất Tạ lúc này mới mười bốn tuổi, nhưng đôi mắt cậu ta hoàn toàn không còn chút gì ngây thơ của một đứa trẻ nữa. Ở đó chỉ có một mặt hồ sâu, ẩn chứa những điều ngay đến Nguyễn Nam Chúc cũng không thể hiểu được: “Em xin lỗi, anh Nguyễn, thật sự em không thể trơ mắt nhìn Thiên Lý chết.”

Nguyễn Nam Chúc biết mình không thể khuyên được Trình Nhất Tạ, hẳn không nói gì nữa, quay lưng bỏ đi.

Thời điểm này, Trình Nhất Tạ chỉ mới ở mức độ thấy chết mà không cứu, nhưng về sau... Trình Nhất Tạ nhắm mắt, cậu ta không

muốn nhắc lại chuyện cũ nữa.

Con người một khi đã phá vỡ giới hạn, thì chẳng khác nào trầm mình trong vũng bùn nhơ, không ngừng chìm xuống.

Nếu là người khác làm những việc như vậy, có lẽ Nguyễn Nam Chúc đã sớm đuổi cổ khỏi Hắc Diệu Thạch. Nhưng Trình Nhất Tạ chỉ là một đứa trẻ, chỉ như một mầm non vừa mới nhú, vẫn chưa thể vươn vai bộc lộ toàn bộ hình hài của mình, đã bị gió mưa giáng xuống buộc phải cong lưng cúi đầu.

Trình Nhất Tạ dần sa lầy trong hố thẳm, không cách nào thoát ra được nữa.

Người ta nói mọi sự trên đời đều có lý do, Trình Nhất Tạ tưởng rằng những việc mình đã làm về sau sẽ báo ứng lên chính mình. Con người làm điều sai trái sẽ phải trả giá, Trình Nhất Tạ nguyện dùng tính mạng mình cứu chuộc tội lỗi này.

Nhưng cái ngày báo ứng ập tới, Trình Nhất Tạ mới nhận ra, có những việc không đơn giản như cậu ta tưởng tượng.

Cửa cấp mùi, khó khăn như địa ngục.

Trình Nhất Tạ dù sở hữu gợi ý đặc biệt cũng phải trải qua cảnh thập tử nhất sinh.

Khi mang theo Trình Thiên Lý lê lét đến cửa ra, cậu ta phát hiện trước nơi vốn dĩ là cánh cửa có một bức tượng cổ bằng đồng cực lớn, gương mặt đang nhe nanh dữ tợn như ác quỷ, lớp gỉ xanh bao bọc quanh bức tượng bắt đầu tróc ra từng mảng, để lộ da thịt đen sì, danh cứng như đá bên trong.

Thấy cảnh này, Trình Nhất Tạ biết con quỷ trước mặt sắp sống lại, mặc dù cửa ở ngay sau lưng bức tượng, nhưng họ không thể nào tới được.

“Anh,” Trình Thiên Lý bấy giờ đang đứng phía sau Trình Nhất Tạ, nó khễ lên tiếng, “em sợ.” Bàn tay nắm chặt tay Trình Nhất Tạ của nó đẫm mồ hôi, giọng nói không kìm được sự run rẩy.

“Đừng sợ, có anh ở đây mà.” Trình Nhất Tạ nhẹ nhàng an ủi Trình Thiên Lý. Sau khi hít vào một hơi, cậu ta nhét tay còn lại vào túi quần, trong túi có để sẵn một con dao gấp rất sắc nhọn: “Em cứ nghe theo lời anh là được.”

Trình Thiên Lý vội vàng nép sát bên anh trai, có lẽ linh cảm được điều gì đó, nó ôm chặt lấy Trình Nhất Tạ. Cả hai vốn là anh em sinh đôi, trước nay vẫn có sự cảm ứng lẫn nhau, cách một lớp áo mỏng, Trình Nhất Tạ cảm nhận được hơi ấm của Trình Thiên Lý, cũng cảm nhận được sự bất an trong lòng cậu nhóc.

“Anh,” giọng Trình Thiên Lý đượm vẻ buồn bã, thậm chí còn hơi nghẹn ngào, “có phải nó sắp sống lại rồi không?”

Con quái vật sau lưng cả hai đã để lộ đôi mắt màu đỏ như máu, cái miệng lớn mọc đầy nanh nhọn bắt đầu nhóp nhép đầy vẻ đe dọa, như sắp sửa lao vào hai đứa trẻ.

“Ừm,” Trình Nhất Tạ nói, nhưng nó không làm em bị thương được đâu.”

“Sao em lại ngốc thế này.” Trình Thiên Lý nói: “Nếu em thông minh hơn một chút thì tốt rồi.” Giọng nói của nó đau khổ vô cùng: “Nếu em thông minh hơn, thì anh đã không phải cực khổ như vậy...”

Bàn tay Trình Thiên Lý chậm chậm rời khỏi tay Trình Nhất Tạ, giọng nói của nó cũng nhỏ dần: “Nhưng dù em có ngốc đến mấy, cũng biết anh sắp sửa làm gì...”

Trình Nhất Tạ cảm thấy có điều bất ổn, giọng nói của cậu ta trở nên sượng trân, cậu ta chậm chậm quay đầu: “Thiên Lý...”

“Hi, em cũng có nè.” Trình Thiên Lý nói: “Em giấu ở trong túi quần, giống y như anh.” Nó đang cười, nhưng có lẽ vì đau quá nên nụ cười trông thật xấu xí.

Trình Nhất Tạ khẽ cúi xuống, thấy một con dao đang cắm trên ngực Trình Thiên Lý, máu tươi ồ ộc chảy xuống, thấm đẫm vạt áo, nhỏ đầy mặt đất.

Nhìn thấy con dao, Trình Nhất Tạ choáng váng. Cậu ta há miệng ra định nói gì đó, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cậu ta không còn nói được nữa, Trình Nhất Tạ cứ thế khụy xuống trong câm lặng.

“Anh... đau quá...” Trình Thiên Lý ngã vào lòng Trình Nhất Tạ, đôi mắt đen láy mở trừng trừng, trong con ngươi phản chiếu hình bóng của Trình Nhất Tạ, nó gọi: “Anh...”

“A... a!!!” Trình Nhất Tạ kêu lên thảm thiết, trần trối nhìn Trình Thiên Lý thờ yếu dần. Tiếng gầm rú của quái vật vang lên trên đỉnh đầu, nhưng Trình Nhất Tạ không ngoảnh lại, con quái vật nhào tới...

Bóng tối bao trùm lấy Trình Nhất Tạ, đáng lẽ cậu ta đã bị quỷ quái xé xác, nhưng thân thể cậu ta bỗng tỏa ra một vòng hào quang nhàn nhạt, tách cậu ta ra khỏi đòn tấn công của quỷ quái.

Trình Thiên Lý trong vòng tay Trình Nhất Tạ đã không còn hơi thở. Trình Nhất Tạ ngoảnh đầu lại với vẻ mặt chết lặng, nhìn thấy phía sau lưng con quỷ có một cánh cửa màu đen. Cậu ta nhìn vào cánh cửa, loạng choạng bế Trình Thiên Lý dậy, lao về phía đó, dùng chiếc chìa khóa nhuộm đỏ máu tươi để mở cửa sắt ra. Cậu ta vẫn muốn được gặp lại Trình Thiên Lý, cậu ta vẫn còn rất nhiều lời chưa kịp nói với em trai.

Trình Nhất Tạ chạy như điên ra khỏi đường hầm, rồi khi trở lại thực tại, cậu ta ôm chặt lấy Trình Thiên Lý. Trình Thiên Lý vừa kịp nở một nụ cười thì từ trong miệng ộc ra từng ngụm máu tươi, nó đưa tay sờ gương mặt Trình Nhất Tạ, gọi một tiếng anh, bảo rằng, anh đừng buồn.

Trình Nhất Tạ khóc nước nở, Thiên Lý của anh, Thiên Lý của anh... đứa trẻ cậu ta yêu thương vẫn chưa kịp trưởng thành, thậm chí chưa thể trải qua ngày sinh nhật thứ mười tám, chưa thể đi khắp thế gian ngắm phong cảnh xinh đẹp như mong ước của mình.

Chuyện sau đó, Trình Nhất Tạ không nhớ rõ lắm, cậu ta không nhớ rõ mình đã vượt qua khoảng thời gian ấy như thế nào, đến khi chợt tỉnh ra thì cậu ta đã không còn ở Hắc Diệu Thạch nữa, mà đang đồng hành với Trác Phi Tuyền.

Trác Phi Tuyền và cậu ta cùng là người lưu lạc khắp chân trời góc bể. Trác Phi Tuyền mất đi em gái, Trình Nhất Tạ chẳng còn em trai, Trác Phi Tuyền có một chút may mắn hơn vì đã kịp khám hồn phách em gái vào mặt dây chuyền.

“Ê, đừng nói nhóc định giết anh ở trong cửa để cướp cái mặt dây chuyền nha?” Trác Phi Tuyền nói thẳng: “Anh nói cho nhóc biết, bản mệnh anh cứng lắm đấy.”

Trình Nhất Tạ nhìn Trác Phi Tuyền, nói một cách dửng dưng: “Bỏ đi, dù tôi từng nghĩ đến chuyện đó, nhưng sẽ không làm đâu.”

“Tại sao không làm?” Trác Phi Tuyền hỏi.

“Tôi sợ mình làm việc xấu, em tôi sẽ phải gánh lấy quả báo.” Trình Nhất Tạ lạnh lùng nói: “Anh xem, giờ chẳng phải thế hay sao.” Thậm chí cậu ta không dám tìm đến cái chết, bởi vì mạng sống của cậu ta là do Trình Thiên Lý dùng mạng mình đổi lấy. Thằng ranh đó

cả đời ngu ngốc, chỉ một lần thông minh, nhưng chỉ một lần ấy đủ giày vò Trình Nhất Tạ sống dở chết dở.

Trác Phi Tuyên bật cười ha hả.

Đều cùng ném trái nổi đau mắt người thân, giữa hai người có một sự đồng cảm. Có điều những ngày tháng như vậy không dài, Trác Phi Tuyên chết ở cửa cấp mười, trước khi chết, hắn đặt mặt dây chuyền vào tay Trình Nhất Tạ, chẳng nói lời nào. Nhưng hai người hiểu thấu lòng nhau.

Trình Nhất Tạ nắm chặt mặt dây chuyền trong tay, gượng nở nụ cười, coi như nhận lấy lòng tốt của Trác Phi Tuyên.

Sau khi có được mặt dây chuyền, Trình Nhất Tạ đã từng nghĩ đến việc dùng mặt dây chuyền triệu hồi linh hồn của Trình Thiên Lý. Nhưng cậu ta chỉ nghĩ mà chưa từng làm, bởi vì cậu ta nhớ ra rằng Trình Thiên Lý sợ ma.

Mỗi khi mình không có mặt, Trình Thiên Lý sẽ phải một mình trong cửa, như thế đối với nó cũng là một sự giày vò.

Suy cho cùng, Trình Nhất Tạ không nở làm vậy.

Thời gian ngày một trôi đi, Trình Nhất Tạ cứ nghĩ câu chuyện giữa mình và cậu em Trình Thiên Lý đã kết thúc. Vẫn là những lần vào cửa trơ lì cảm xúc, có lẽ một ngày nào đó, cậu ta sẽ chết vì cửa, nhưng giờ đây cái chết đến với cậu ta chẳng khác nào một đặc ân và sự giải thoát.

Tình hình này tiếp diễn cho đến khi Trình Nhất Tạ bước vào cánh cửa cấp mười một của mình.

Khi có mặt trong cửa này, nhìn thấy Đàm Tảo Tảo trên tivi, Trình Nhất Tạ liền hiểu ra một điều. Cậu ta vội vàng rời khỏi bệnh viện nơi lần đầu vào cửa, trở về nhà mình, gõ lên cánh cửa quen thuộc ấy.

Giấy lát, phía sau cửa xuất hiện một gương mặt giống cậu ta như lột. Khi nhìn thấy cậu ta, người kia lộ vẻ sửng sốt.

Trình Nhất Tạ bật cười ha hả, bất chấp sự sửng sờ của Trình Thiên Lý mà ôm chầm lấy nó vào lòng, nói: “Thằng ngốc này, anh tìm mày suốt bao lâu.” Anh tưởng rằng sau khi mất đi rồi sẽ không thể tìm lại em được nữa.

Cũng may giờ đây, cuối cùng đã tìm lại được.

Nếu đã tìm được rồi, thì việc ở lại không gian ảo này dường như cũng... không quá tệ.

Hai linh hồn bị chia cách rớt cuộc đã nhập lại làm một, tựa như khoảnh khắc mới chào đời. Trình Nhất Tạ mỉm cười mãn nguyện, gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ đang chậm chậm chìm xuống đường chân trời.

Chương 146

Bạch Minh và Trương Đặc Khanh

Sau khi quen nhau, có một lần, Trương Đặc Khanh từng hỏi Bạch Minh: “Ước mơ của em là gì?”

Bạch Minh nghe hỏi, lập tức mỉm cười rạng rỡ, nhìn vào mắt Trương Đặc Khanh, trả lời một cách chân thành và nghiêm túc: “Ước mơ của em chính là anh.”

Trương Đặc Khanh nghe Bạch Minh đáp vậy thì ngẩn ra giây lát: “Tôi đang hỏi thật mà.”

Bạch Minh nói: “Em cũng đáp thật mà.”

Bạch Minh quả thật rất chân thành, trước khi biết đến cửa, y là fan của Trương Đặc Khanh, từng hâm mộ một cách điên cuồng người đàn ông anh tuấn ấy trên màn ảnh.

Tất cả những bộ phim điện ảnh, phim truyền hình lẫn quảng cáo của Trương Đặc Khanh, Bạch Minh đều sưu tầm đầy đủ. Khi biết Trương Đặc Khanh định rời khỏi màn ảnh, lui vào hậu trường để làm đạo diễn, Bạch Minh gần như phát điên suốt một thời gian.

Quãng thời gian đó, những thành viên trong tổ chức đều không dám cùng y vào cửa, họ biết rằng Bạch Minh là loại người dám làm bất cứ chuyện gì khi tâm trạng không tốt.

Thời đó, Bạch Minh vẫn chưa phải là thủ lĩnh trong tổ chức, y chỉ là một người vào cửa bình thường, nhưng tiềm năng của y đủ

khiến những người từng cộng tác mơ hồ cảm nhận rằng kẻ này không tầm thường.

Hoàn cảnh gia đình Bạch Minh tương đối phức tạp, y lớn lên trong cô nhi viện từ nhỏ, đến năm mười hai tuổi mới được gia đình tìm lại. Khi đó, y mới biết hóa ra cha mình rất giàu có, nhưng nguyên nhân tìm lại y không phải do tình nghĩa cha con gì cả, mà là vì anh em ruột của y đang cần lá gan khỏe mạnh.

Một câu chuyện sặc mùi cầu huyết, lại chính là câu chuyện đời của Bạch Minh.

Thực ra trước khi chính thức quen biết, Trương Dặc Khanh và Bạch Minh từng gặp nhau một lần.

Đó là trong một bữa tiệc rượu của nhà họ Bạch, Bạch Minh gầy còm nhỏ bé đứng trong góc nhà, nhìn Trương Dặc Khanh cười nói xã giao với cha mình. Khi đó, Trương Dặc Khanh vẫn còn trẻ, vừa mới nhận được danh hiệu ảnh đế đầu tiên của mình, gương mặt vẫn còn vẻ non nớt, nhưng người ta đã có thể thấy trước phong thái hào hoa độc nhất vô nhị của hắn sau này.

Bạch Minh nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, đầu óc vụt qua vô số ý nghĩ, lúc này y đã là fan hâm mộ của Trương Dặc Khanh, nhưng không dám tiến lên nói chuyện mà chỉ dám nhìn từ phía xa.

Về sau, Bạch Minh gặp phải cửa, y cứ tưởng duyên phận giữa mình và Trương Dặc Khanh chỉ là một lần gặp gỡ đó mà thôi.

Nhưng vận mệnh luôn là một thứ kỳ diệu, trải qua bao năm tháng tôi luyện bản thân, Bạch Minh đã trở thành nhân vật máu mặt trong thế giới của cửa. Một ngày nọ, bạn thân của y bỗng hỏi: “Bạch Minh, anh thích Trương Dặc Khanh phải không?”

Bạch Minh ngậm điều thuốc trong miệng, uể oải “ừm” một tiếng.

“Anh ta cũng bắt đầu vào cửa rồi,” bạn thân của Bạch Minh nói, “anh có muốn dẫn dắt anh ta không?”

Bạch Minh quay sang nhìn người bạn thân: “Anh nói sao?”

Người bạn nhìn y với vẻ vô tội, lặp lại một lượt những gì mình vừa nói.

Bạch Minh dập thuốc, cười bảo: “Anh không trêu tôi đó chứ.”

Dĩ nhiên đó không phải trêu đùa gì cả, trong khoảnh khắc nhìn thấy Trương Dặc Khanh, Bạch Minh biết rằng mong ước của mình đã trở thành hiện thực.

Sau khi lùi về hậu trường, Trương Dặc Khanh đã không còn vẻ non nớt như thời trẻ, nhưng ngoại hình vẫn rất điển trai, chẳng khác nào hũ rượu được ủ trong lòng đất, thời gian không thể lấy đi sức hấp dẫn của hắn, ngược lại còn mang lại cho hắn mùi hương nồng nàn của thời gian.

Người tài giỏi luôn kiêu ngạo, trong lĩnh vực của mình, Trương Dặc Khanh là một nhân vật xuất chúng đầy kiêu hãnh. Hắn đã từng bốn lần đoạt cúp ảnh đế, và vô số những giải thưởng lớn nhỏ khác. Thậm chí sau khi lùi về hậu trường làm đạo diễn, ngay năm đầu tiên, hắn đã được đề cử giải đạo diễn xuất sắc nhất trong nước.

Đáng tiếc rằng sau khi gặp phải cửa, cuộc đời Trương Dặc Khanh đã bị ép vào một ngã rẽ mới.

“Xin chào, tôi là Bạch Minh.” Hai người ngồi đối diện nhau, Bạch Minh mỉm cười giơ tay ra trước, nụ cười chân thành của y cộng thêm vẻ mặt vô hại ấy khiến người khác không thể nhìn ra chút dấu vết nào của một kẻ săn mồi hàng đầu: “Rất vui được gặp anh.”

Trương Dặc Khanh dĩ nhiên là bị Bạch Minh che mắt, hắn nắm lấy tay Bạch Minh, nói: “Rất vui được gặp anh, tôi là Trương Dặc

Khanh.”

“Ừm.” Bạch Minh gật đầu: “Tôi đã từng xem phim của anh.”

Trương Dặc Khanh mỉm cười lễ độ, có lẽ hẳn tưởng rằng Bạch Minh là một fan hâm mộ bình thường, hoặc có thể không đến mức hâm mộ, chỉ là một khán giả từng vô tình xem phim của mình mà thôi. Nhưng rất lâu sau đó, khi Trương Dặc Khanh nhìn thấy căn phòng chất đầy đĩa phim của mình, hẳn mới hiểu ra rằng Bạch Minh hoàn toàn không như vẻ bề ngoài của hắn.

Dĩ nhiên, Trương Dặc Khanh lúc này vẫn chưa ý thức được tất cả những điều đó, hắn nhìn cậu trai với mái tóc xoăn tự nhiên và nụ cười cực kỳ đơn thuần kia, cứ cho rằng Bạch Minh là một thanh niên mang tính cách dịu dàng...

Khi ấy, Trương Dặc Khanh thậm chí không hiểu vì sao người trong tổ chức lại sợ Bạch Minh đến thế, hắn còn nghĩ có lẽ những người này đã hiểu nhầm tính cách của Bạch Minh...

Bạch Minh khi ở trong cửa và ngoài đời thực có sự khác biệt rất lớn, tính cách nhìn chung vẫn ấm áp, đứng trước những lời ác ý chĩa về phía mình, thậm chí đứng trước những kẻ có ác ý với mình, Bạch Minh chưa bao giờ trả đũa gay gắt.

Có đôi lúc, thậm chí Trương Dặc Khanh còn cảm thấy tính cách Bạch Minh tốt thái quá, hắn đã từng đứng lên bảo vệ cho Bạch Minh.

“Tính cậu hiền quá đó.” Trương Dặc Khanh đã từng nói những lời như vậy: “Hiền lành sẽ bị người ta bắt nạt, không thể có ý hại người, nhưng cũng không thể không có lòng đề phòng.”

Bạch Minh cười tí mắt nghe những lời dạy dỗ của Trương Dặc Khanh, nói: “Anh Trương dạy phải lắm ạ.”

Không biết tại sao, khi nhìn thấy nụ cười ngoan ngoãn của Bạch Minh, Trương Dặc Khanh lại đưa tay xoa đầu cậu chàng, sau khi sờ xong mới cảm thấy hành động của mình không đúng lắm, bèn ho khan một tiếng, giải thích rằng: “Tóc cậu trông mềm quá.”

Bạch Minh chớp chớp mắt, không có ý kiến gì.

Mái tóc của Bạch Minh khá lòa xòa, sờ vào cảm giác rất thích, khiến người ta cảm thấy muốn chạm vào. Nhưng quả thực chẳng mấy người dám dùng tay xoa đầu hổ như vậy, Trương Dặc Khanh chính là một trong số những kẻ ít ỏi đó. Lúc bấy giờ, Trương Dặc Khanh vẫn chưa nhận ra Bạch Minh là dã thú chứ không phải chú mèo con đáng yêu.

Nhưng giả vờ thì cũng không thể giấu mãi được, Trương Dặc Khanh cũng không phải người ngốc nghếch, khi hắn nhận ra những điểm khác lạ ở Bạch Minh thì mối quan hệ giữa hai người đã tiến sang giai đoạn khác.

Trương Dặc Khanh nhận ra vấn đề trong một lần hắn vô tình nói đùa: “Bạch Minh, sao những người đắc tội với cậu đều gặp xui xẻo hết vậy.”

Bạch Minh nghe vậy chớp chớp mắt, nói: “Họ không đáng bị xui xẻo sao?”

Trương Dặc Khanh sửng người nhìn nụ cười của Bạch Minh. Vốn dĩ đây chỉ là những lời nói đùa, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, Trương Dặc Khanh không khỏi toát một lớp mồ hôi mỏng sau lưng. Bởi vì hắn nhớ lại từ khi cùng vào cửa với Bạch Minh cho tới nay, những kẻ đắc tội với Bạch Minh đâu chỉ có “xui xẻo”, tất cả bọn họ... đều đã chết hết cả.

Đúng vậy, đều chết hết, bởi vô số tai nạn kỳ quặc, có những lúc thoát trông như là ngoài ý muốn, nhưng đã xảy ra vài lần thì dĩ nhiên không phải ngoài ý muốn.

“Ngẫu nhiên” vốn là “tất nhiên” ở một mức độ nào đó.

Trương Dặc Khanh như ngộ ra điều gì đó, nhìn lại Bạch Minh, hẳn chợt cảm thấy cậu thanh niên vốn rất thân thuộc nay lại có gì đó xa lạ.

Cũng may cảm giác này chỉ là thoáng qua, Bạch Minh mỉm cười sán lại gần, nói: “Anh Trương, tối nay đi ăn lẩu với em nhé.”

“Được thôi.” Trương Dặc Khanh đồng ý.

Mối quan hệ của cả hai lúc này vẫn còn chưa rõ ràng, nhưng vì có thể sẽ chết ở trong cửa bất cứ lúc nào, nên Trương Dặc Khanh rất ghi nhận tấm lòng bao bọc của Bạch Minh. Cả hai càng lúc càng thân thiết, cho đến một ngày, Trương Dặc Khanh đi gặp gỡ đối tác.

Với địa vị ông lớn làng giải trí của Trương Dặc Khanh, dĩ nhiên có vô số người muốn dựa hơi hắn. Hôm ấy, trong bữa tiệc, đối tác có giới thiệu cho Trương Dặc Khanh một cô gái xinh đẹp.

Hôm đó, Bạch Minh cũng đến chơi cho vui, dù Trương Dặc Khanh thẳng thừng từ chối, nhưng vẫn bị Bạch Minh bắt gặp.

Đối diện với ánh mắt đó, Trương Dặc Khanh bất giác cảm thấy run sợ. Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, Trương Dặc Khanh đã bị Bạch Minh kéo vào phòng nghỉ.

“Anh Trương đã thích ai chưa?” Bạch Minh hỏi.

Trương Dặc Khanh nói: “Chưa.”

“Chưa ạ?” Bạch Minh nói: “Vậy cô gái đó là sao?”

Trương Dặc Khanh nhìn về mặt của Bạch Minh, biết người này đã hơi say rồi. Hắn liếm môi, giọng khô khốc: “Tôi không thích cô ta.”

“Anh không thích cô ta, nhưng vẫn sẽ chấp nhận cô ta?” Bạch Minh hỏi.

Trương Dặc Khanh há miệng định giải thích, nhưng lời lên tới miệng thì cái sự kiêu ngạo trong máu đột nhiên lại trỗi dậy vì giọng điệu hạc sách của Bạch Minh. Hắn hất hàm, bày ra vẻ mặt lạnh lùng, cố gắng đè nén nỗi bất an tận sâu trong lòng: “Phải thì đã sao?”

Bạch Minh thò tay che miệng hắn, rồi sát lại gần, khẽ nói: “Anh làm em giận.”

Trương Dặc Khanh cau mày. Bạch Minh nói: “Em cực kỳ... cực kỳ... tức giận rồi đấy.”

Trương Dặc Khanh đang định bảo cậu giận thì liên quan gì đến tôi, nhưng Bạch Minh đã đẩy hắn lên sofa, nhìn từ trên cao xuống, nói bằng giọng lạnh lùng mà lần đầu tiên Trương Dặc Khanh nghe thấy: “Em không thể đợi được nữa.”

Trương Dặc Khanh trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên hắn nhận ra rằng, Bạch Minh hoàn toàn là một người khác hẳn so với cậu thanh niên hiền lành vô hại trong ấn tượng của hắn.

“Anh Trương,” Bạch Minh nói, “em thích anh, anh có thích em không?”

Trương Dặc Khanh khẽ nuốt xuống một cái, hắn không trả lời câu hỏi của Bạch Minh, chỉ nói: “Cậu bình tĩnh lại đi...”

Bạch Minh nhìn hắn: “Cũng thích có phải không? Chỉ là không muốn thừa nhận... Nhưng không thừa nhận cũng chẳng sao.” Y bật cười... “Em thích anh là đủ rồi.”

Khi Trương Dặc Khanh khôi phục lại ý thức, hắn cảm thấy mình đang ở trong xe. Thấy hắn đã tỉnh, Bạch Minh cười tủm tỉm nói: “Anh dậy rồi đấy à? Chúng ta về nhà thôi.”

Trương Dặc Khanh chửi một tiếng: “Súc sinh.”

Bạch Minh chớp chớp mắt: “Anh Trương đang khen em đấy à?”

Trương Dặc Khanh: “...” Phục rồi.

Giờ đây, hắn mới nhận ra rằng, mình đã... đụng tới một kẻ kinh khủng nhường nào.

Chương 147

Đàm Tảo Tảo

Đàm Tảo Tảo từng xuất hiện trong rất nhiều bộ phim điện ảnh, đóng vô số vai diễn khác nhau. Nào vũ nữ yêu kiều, nào kiếm khách tinh anh, nào bà mẹ hiền từ, hay là thiếu nữ vì yêu mà quên hết tất cả.

Mỗi vai diễn của cô mang màu sắc khác nhau, như thể chuyện đời của những con người khác nhau.

Khi Đàm Tảo Tảo vừa bước chân vào làng giải trí đã từng gặp tai nạn, lần đó, cô đóng cảnh cưỡi ngựa, không cẩn thận bị rơi từ trên lưng ngựa xuống. Cô bị thương khá nặng, suýt nữa thì mất mạng. Bạn bè thân thiết đến bệnh viện thăm từng mắng cô một trận, nói rằng sao mà bạt mạng thế, cảnh quay nguy hiểm như thế mà không dùng thế thân.

Đàm Tảo Tảo mỉm cười đáp: “Mạng sống của tôi đâu có đáng gì.” Khi ấy, Đàm Tảo Tảo vẫn còn trẻ, không biết sợ cái chết. Cô cứ nghĩ mình sẽ luôn như vậy, cho đến một ngày, cô tham gia vào một chương trình phỏng vấn. Khi Đàm Tảo Tảo bước ra từ phòng hóa trang, cô nhận ra rằng hành lang dẫn lên sân khấu đã biến thành không gian khác với mười hai cánh cửa sắt, tất cả giống y hệt nhau, tỏa ra hơi lạnh.

Thấy cảnh này, nụ cười trên gương mặt Đàm Tảo Tảo cứng lại. Ban đầu cô nghi ngờ đây là trò đùa của tổ chế tác chương trình, cho

nên cố kìm lại sự bất an trong lòng, mãi đến lúc... cô mở ra một trong số các cánh cửa đó.

Sau khi cửa mở, cô xuất hiện ở một nơi xa lạ, xung quanh là những nấm mồ hoang liêu, trước mắt là một tòa lâu đài sừng sững âm u.

Đàm Tảo Tảo đi dọc theo con đường, trên khoảng đất trống phía trước lâu đài, cô nhìn thấy có vài người đang đứng, khẽ bàn luận chuyện gì đó, gương mặt những người này hoàn toàn xa lạ. Sau khi thấy Đàm Tảo Tảo, họ cũng chỉ ném cho cô vài ánh mắt thoáng qua, rồi quay đi chỗ khác, .

“Xin hỏi, đây là đâu vậy?” Đàm Tảo Tảo hỏi. Không ai trả lời câu hỏi của cô.

“Đang quay chương trình phải không ạ?” Một cảm giác nặng nề bất an bao trùm lên trái tim Đàm Tảo Tảo, cô thận trọng hỏi dò, nhưng một người trong số những kẻ lạ mặt đáp lại bằng vẻ giễu cợt, nói: “Quay chương trình? Cô từng thấy chương trình nào chân thực thế này chưa?”

Đàm Tảo Tảo không biết đáp sao.

Mặc dù cô vẫn nuôi một tia hy vọng rằng đây chỉ là trò đùa của chương trình, được dàn dựng một cách chân thật, nhưng niềm hy vọng đó đã bị dập tắt một cách phũ phàng khi cô chứng kiến cái chết của người đầu tiên. Người đó chết rất thảm, khắp người đầy những vết thương, máu bị hút cạn, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Đàm Tảo Tảo nhìn cái xác mà đơ ra tại chỗ, đó là lần đầu tiên cô nhận thức được rõ ràng đây chẳng phải là mảnh lối dàn dựng của một chương trình truyền hình, càng không phải một trò chơi mô phỏng. Nơi này, thật sự có thể dẫn người ta vào con đường chết.

Cửa đầu tiên của Đàm Tảo Tảo có độ khó không cao lắm, cô lại khá may mắn nên sống sót được đến khi rời khỏi. Khi trở về thế giới thực, cô cảm giác như mình sắp điên mất, khiến người trợ lý ngồi gần đó giật nảy mình.

“Tảo Tảo, chị không sao chứ?” Trợ lý lo lắng gặng hỏi.

“Ban này cô đi đâu vậy hả?!” Đàm Tảo Tảo phẫn nộ nói: “Tại sao không đến giúp tôi?”

Trợ lý ngỡ ngác nhìn Đàm Tảo Tảo: “Sao cơ... Đi đâu cơ? Chị vẫn ngồi đây này giờ mà?”

Đàm Tảo Tảo sững người, cô nói: “Này giờ tôi vẫn ngồi đây à?”

“Đúng thế,” trợ lý đáp, “này giờ chị vẫn ngồi đây ngăn người mà...”

Đàm Tảo Tảo đứng hình trong giây lát, cô lờ mờ nhận ra điều gì đó, nhưng chưa kịp hiểu rõ thì trợ lý đã giục cô lên sân khấu, cuộc phỏng vấn sắp sửa bắt đầu.

Đàm Tảo Tảo lên sân khấu mà vẫn như người mất hồn, trước các câu hỏi của MC, cô chỉ trả lời nhạt gừng. MC lấy làm lạ, đang định hỏi thì bỗng nghe thấy dưới sân khấu vang lên tiếng tri hô hãi hùng. Người dẫn chương trình còn chưa kịp phản ứng, từ trên đỉnh đầu chợt vang lên một tràng tiếng kính vỡ, anh ta ngẩng đầu, thấy một chiếc bóng đen đổ ập xuống.

Đàm Tảo Tảo ngồi bên cạnh MC, tận mắt nhìn thấy chùm đèn treo cực lớn rớt xuống, đáp xuống ngay trước mặt mình.

Người MC vừa cười nói với cô giờ đây đã chỉ còn là một thi thể dập nát, Đàm Tảo Tảo ngỡ ngẩn ngồi im một chỗ, khuôn mặt hoảng hốt tột độ.

Sống sót khỏi một sự cố như vậy có thể nói là kỳ tích, có trời mới biết tại sao, rõ ràng cô đang ngồi ngay bên cạnh anh chàng MC, chiếc đèn rõ ràng có thể quệt vào da thịt cô, vậy mà Đàm Tảo Tảo không hề bị thương chút nào.

Bởi vì chuyện này, Đàm Tảo Tảo chịu đả kích rất nặng, phải nghỉ đóng phim một thời gian.

Trong thời gian này, rốt cuộc cô đã biết được những chuyện liên quan đến cánh cửa.

Vừa là giày vò, vừa là cuộc đời mới.

Không có cửa, Đàm Tảo Tảo đã chết từ lâu rồi, nhưng có cửa, cũng không chắc cô có thể tiếp tục sống.

Thông qua bạn bè, Đàm Tảo Tảo quen biết với Nguyễn Nam Chúc, biết có người cũng được cửa lựa chọn giống mình.

“Cô chỉ là muốn qua cửa hay muốn rèn luyện bản lĩnh?” Nguyễn Nam Chúc hỏi Đàm Tảo Tảo.

Đàm Tảo Tảo đáp: “Hai việc đó có gì khác biệt chứ...”

Nguyễn Nam Chúc nói: “Điểm khác chính là với phương án đầu tiên, cô sẽ chẳng phải suy nghĩ gì cả, chỉ cần đi theo tôi là được, còn phương án thứ hai, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Đàm Tảo Tảo đáp một cách quyết đoán: “Tôi chọn phương án một.”

“Nhưng Hắc Diệu Thạch không nhận dẫn dắt sau cửa cấp năm.” Nguyễn Nam Chúc nói: “Nếu cô chọn phương án một, có lẽ ban đầu sẽ khá nhàn nhã, nhưng về sau sẽ không được an toàn.”

Đàm Tảo Tảo cười gượng: “Nhưng mà tôi sợ lắm.”

Nguyễn Nam Chúc im lặng, coi như chấp nhận yêu cầu của Đàm Tảo Tảo.

Đàm Tảo Tảo chỉ là một cô gái bình thường, sợ bóng tối, sợ ma, trong Hắc Diệu Thạch, có lẽ cô rất giống với Trình Thiên Lý. Nhưng điểm giống nhau này cũng có nghĩa là, họ không thích hợp với cửa.

Đàm Tảo Tảo đã đưa ra lựa chọn của mình, cô biết kết cục cuối cùng sẽ ra sao. Trong quá trình tiến tới, cô cũng từng phân vân, nhưng rồi cuối cùng, cô không thay đổi quyết định.

Hắc Diệu Thạch không nhận dẫn dắt sau cửa cấp năm, cho nên cuộc hành trình của Đàm Tảo Tảo cũng đã đến hồi kết.

“Tảo Tảo, hay để tôi dẫn cô nhé.” Lâm Thu Thạch là một người tốt, có thể nhìn ra trong mắt cậu sự lo lắng cho Đàm Tảo Tảo, nhưng Đàm Tảo Tảo đã mỉm cười từ chối ý tốt ấy.

Tận sâu trong lòng, Đàm Tảo Tảo từng có một chút ghen tỵ với Lâm Thu Thạch, bởi đãi ngộ đặc biệt mà Nguyễn Nam Chúc dành cho Lâm Thu Thạch. Nhưng khi lòng đố kỵ tan đi, Đàm Tảo Tảo chợt nhận ra rằng mình hiểu hành động Nguyễn Nam Chúc. Lâm Thu Thạch quá tuyệt vời, cậu thông minh, can đảm, lương thiện, chẳng khác nào một viên ngọc phát sáng lấp lánh, bất cứ ai ở bên cũng sẽ bị thu hút vì những phẩm chất tuyệt vời của cậu. Không những Nguyễn Nam Chúc, mà cả Đàm Tảo Tảo cũng thế.

Nếu cô là Nguyễn Nam Chúc, có lẽ cũng sẽ lựa chọn một người như Lâm Thu Thạch.

Đàm Tảo Tảo cay đắng nghĩ, ai lại không muốn một đồng đội vừa kiên cường vừa can đảm chứ.

Cuối cùng, cô lựa chọn thuê một tổ chức khác. Tổ chức này hứa với Đàm Tảo Tảo có thể đưa cô vượt qua cửa cấp sáu, nhưng phi vụ thất bại.

Điều này nằm trong dự đoán của Đàm Tảo Tảo, điều duy nhất vượt ngoài kế hoạch của cô, đó là cô đã ra đi ngay trên sân khấu mình yêu thích nhất.

Đây cũng coi như là cầu được ước thấy, Đàm Tảo Tảo muốn được chết một cách thanh thản, nhưng cô nhận ra mình không thể làm được. Trong thế giới đáng sợ của cửa, cô bị hai cánh tay kéo vào bóng đêm vô tận. Khi rời khỏi cửa, trước mắt cô là sân khấu hoa lệ, ánh đèn chói mắt từ dưới chiếu lên, bên tai cô văng vọng tiếng chớp nháy của máy ảnh, tất cả mọi chuyện diễn ra trong sự dối theo của người hâm mộ, tất cả đều được thu hình lại.

Đàm Tảo Tảo nhận thức được rằng cái chết sắp đến với mình, cô không nén nổi tiếng kêu kinh hãi. Cô thấy hối hận, cô không muốn chết, cô còn rất nhiều việc muốn làm.

Cô không cam lòng...

Nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Phía cuối con đường như thế nào, đã được quyết định ngay từ sự lựa chọn ban đầu.

Trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng kính vụn vỡ quen thuộc, Đàm Tảo Tảo ngẩng đầu, trông thấy ánh đèn chói mắt, và vô số mảnh vỡ kính đang rớt xuống. Chiếc đèn trần như một vương miện khổng lồ giáng xuống cơ thể Đàm Tảo Tảo, khiến thân xác cô nát bấy.

Trước khi bóng tối ập đến, Đàm Tảo Tảo nghe thấy tiếng hét kinh hãi của những người bên dưới sân khấu, thậm chí cô còn thấy vài gương mặt hoảng loạn. Đàm Tảo Tảo ngã ra đất, trên mặt còn

thoáng một nụ cười nhàn nhạt. Cô cảm thấy bóng tối xâm chiếm tầm mắt, sự tĩnh lặng vĩnh hằng, hóa ra lại khá ngọt ngào.

Đàm Tảo Tảo đã rơi vào giấc ngủ dài, vĩnh viễn không thể bị quấy nhiễu.

Hết

[1] Câu mở đầu trong bài hát *May mắn bé nhỏ*, nhạc phim *Thời thiếu nữ của tôi*. Tuy nhiên, Trung Quốc có thành ngữ “đội mũ xanh” có nghĩa là bị cấm sùng. Theo đó màu xanh lục cũng hay được dùng để trêu đùa với hàm ý này. Tương tự, giới trẻ Trung Quốc dùng đoạn nhạc trên để ám chỉ và chế nhạo chuyện một ai đó bị cấm sùng, có vợ, chồng hoặc người yêu đi ngoại tình. (Chú thích của biên tập - BT)

[2] Trành quý: Ám chỉ những sinh linh bị hổ ăn thịt, trở thành kẻ phục dịch cho hổ, mê hoặc con người khiến họ bị hổ ăn thịt. (Chú thích của dịch giả - DG.)

[3] Người đã không còn gì để mất thì không sợ gì cả. (BT)

[4] Pop và pin tức Popuko và Pipimi, hai nhân vật trong manga và anime hài Pop team epic. (DG)

[5] Ót chưng dầu Lao gan ma, gia vị đặc sản của Trung Quốc, có thể ăn kèm với nhiều món. (BT)

[6] Xuất phát từ bài thơ Tạm biệt Cambridge của Từ Chí Ma, trong bài có đoạn:

Tôi khe khẽ ra đi
Như khi tôi khẽ đến
Tôi khe khẽ vẫy tay
Chào đám mây chiều tà. (DG)

[7] Địa danh ở địa ngục theo tín ngưỡng Phật giáo Á Đông, nơi các vong hồn đến chịu sự xét xử sau khi chết. (DG)

[8] Tên vị thần mình người đầu chó có liên quan đến quá trình ướp xác và cuộc sống sau cái chết trong văn hóa Ai Cập cổ đại. (DG)

[9] Dải Mobius hay mặt Mobius là khái niệm toán học chỉ một dải chỉ có một mặt và một biên, hình dạng giống như một băng giấy dán dính hai đầu sau khi lật ngược một đầu. (DG)

[10] Bách quỷ dạ hành là truyền thuyết của Nhật Bản. Vào ban đêm, có hàng trăm con quỷ cùng tụ họp, đi diễu hành trên đường phố, reo giắc nổi sợ hãi cho

con người để tăng thêm sức mạnh. (BT)

[11] Được ghép bởi từ “motor” và “hotel”, là chỗ nghỉ chân tạm thời cho khách du lịch, thường có quy mô nhỏ ít tiện ích và giá cả bình dân. (DG)

[12] Có nghĩa người đó vừa là điểm yếu của ta, vừa là thứ tiếp thêm sức mạnh để ta làm được nhiều điều lớn lao. (DG)

[13] Trong quảng cáo trà sữa Ưu Lạc Mỹ của Trung Quốc có đoạn đối thoại như sau:

Nữ: Em là gì của anh?

Nam: Em là Ưu Lạc Mỹ của anh.

Nữ: Vậy ra em là trà sữa à?

Nam: Như vậy anh có thể nâng niu em trong lòng bàn tay mình. (BT)

[14] Kẻ lén theo dõi người khác. (DG)

Table of Contents

1. Chương 110 Muốn mở nó ra quá
2. Chương 111 Nàng Mary
3. Chương 112 Tình huống bất ngờ
4. Chương 113 Gián điệp
5. Chương 114 Tìm ra
6. Chương 115 Cánh cửa không thể mở
7. Chương 116 Kể thứ hai
8. Chương 117 Giận à?
9. Chương 118 Xin chào Tiểu Mai
10. Chương 119 Cuộc sống thực
11. Chương 120 Cửa thứ mười ba
12. Chương 121 Mê cung
13. Chương 122 Minotaur
14. Chương 123 Vật tế thứ hai
15. Chương 121 Trường kiếm
16. Chương 125 Người ăn cá
17. Chương 126 Rời tàu
18. Chương 127 Song sinh
19. Chương 128 Thời gian
20. Chương 129 Cửa thứ mười bốn
21. Chương 130 Một thế giới khác
22. Chương 131 Quỷ quái
23. Chương 132 Ngày dài, đêm thâu
24. Chương 133 Bách quỷ dạ hành[10]

25. Chương 134 Lại một đêm nữa
26. Chương 135 Thật và giả
27. Chương 136 Nguyễn Nam Chúc
28. Chương 137 Đêm, đêm, đêm
29. Chương 138 Mười hai
30. Chương 139 Trở về nơi bắt đầu
31. NGOẠI TRUYỆN
32. Chương 140 Hấn là gì?
33. Chương 141 Cặp đôi chết tiệt (1)
34. Chương 142 Cặp đôi chết tiệt (2)
35. Chương 143 Cái chết của cặp song sinh (1)
36. Chương 144 Cái chết của cặp song sinh (2)
37. Chương 145 Cái chết của cặp song sinh (3)
38. Chương 146 Bạch Minh và Trương Đặc Khanh
39. Chương 147 Đàm Tảo Tảo